

Дебра Дигър

СЯНЖКАТА

— или —

БУРЯТА

Романтични
времена

13

ДЕБРА ДИЪР СЯНКАТА НА БУРЯТА

Превод: Ангелина Димитрова

chitanka.info

Той е смелият герой от нейните детски представи, на когото тя с желание би отдала девствеността си в една изгаряща от страсти нощ. Но когато, след горчиво недоразумение, Йан Тремейн безскрупулно я изоставя, Сабрина О'Нийл се заклева да отмъсти на красивия янки. Решена да отмъсти, Сабрина дръзва да рискува и маскирана се впуска в бляскавия свят на Ню Йоркското висше общество. Но мъжествения Тремейн е не само подготвен за предизвикателството, но и за нещо повече. Заедно, те попадат в една опасна игра на смъртоносна илюзия и пронизващо желание, която ще разобличи добре маскираната фасада на Сабрина и ще погуби живота и на двамата.

ПРОЛОГ

Май, 1856 г., Ню Йорк Сити

Дъбовият клон простена под тежестта на момичето — това скръбно предупреждение, донесено от шепота на вечерния ветреца, се сля с лекото шумолене на листата. Но за Сабрина О'Нийл вече бе твърде късно. Клонът се скърши с трясък, тя хвъркна като птичка и се понесе към чакъла точно в средата на градинския лабиринт.

Умираще — при мисълта за това всяка фибра от тялото ѝ потрепери, сърцето ѝ заблъска в гърдите, въздухът ѝ секна. Разпери ръце и ги запляска около себе си, сякаш бяха непохватните крилца на новородено пиле — с всички сили се бореше да се хване за нещо. Всеки от клоните беше като яростен демон, който я шибаше, впиваше ноктите си в краката, раменете, ръцете ѝ и накрая ѝ се изплъзваше. Листата, които бе отскубнала, се посипваха във въздуха с остро свистене.

Някъде отдолу Сабрина чу женски писък. Тя долови дълбокия, тътнещ глас на Ийън, но думите му се изгубиха в собствения ѝ панически вик.

Вече нямаше как да се спаси, въздухът внезапно я обля като нежна струя. Тя размахваше ръце в безпомощни опити да се добере до последния клон, който сякаш се отдръпна. Въпреки ужаса безредни мисли проблясваха в съзнанието ѝ и я изгаряха като огън... Ийън... сега той щеше да разбере какво е направила... ще умре унижена... като натрошена купчина кости и локва кръв в краката му.

Край нея просвистя нещо твърдо. Преди да достигне земята, тя се удари в някаква грамада и плачът ѝ се примеси с нечий скръбен стон. За известно време остана да лежи така със затворени очи: пулсът бучеше в ушите ѝ. Жива! Все още беше жива!

Мирис на дафинов лист, подправки и нещо много особено подразни обонянието ѝ. Когато дойде на себе си, Сабрина усети твърдата опора на мъжко тяло и почувства силна прегръдка. О, небеса! Беше паднала върху Ийън.

Докато се обръщаше в ръцете му, тя го ритна силно с коляно и той изстена.

— Как се чувствате?

Ийън издиша през стиснати зъби и я погледна — сенките и лунната светлина играеха в зелените му очи.

— Чудесно.

Дрезгавият шепот звучеше неубедително. Какво ли си мислеше за нея? Май не искаше да знае, молеше се Господ да ѝ е на помощ.

— Извинете. Аз изобщо не...

— Но ти май ни шпионираше, а? — настоя Фелисити Бартън.

Сабрина се изправи на крака, чакълът бодеше петите ѝ. Макар и само на тринадесет, тя беше с десетина сантиметра по-висока от гневната блондинка — лека жена, която бе успяла да съблазни Ийън и да го отведе от сватбеното тържество.

— Но откъде се взе все пак? — Фелисити я зяпаше, като виреше към нея тъничкото си носле. — От кухнята? Любопитно слугинче, което се вре в работите на господарите си — така значи. Е, ще съобщя на госпожа ван Кортленд за това и съвсем скоро ще се озовеш на улицата.

Проститутката определено трябваше да бъде поставена на място:

— Госпожа ван Кортленд е моя леля.

— А, ясно. Вие сте от долината на Мисисипи — Фелисити тръсна глава и от лунната светлина лицето ѝ побеля като мрамор. — Очевидно южняците не дават на децата си добро възпитание. И все пак леля ти Керълайн едва ли ще остане очарована, като разбере.

Леля ѝ Керълайн щеше да се възмути. Буца заседна в гърлото на Сабрина.

— Предполагам, че ще ѝ кажете.

— Точно така — Фелисити пак тръсна глава и устните ѝ се разтегнаха в мазна усмивка. — С най-голямо удоволствие.

Сабрина се усмихна насила, като се надяваше, че така ще прикрие безпокойството си.

— Изглежда, ще ми се наложи сама да обясня на леля Керълайн какво правех тук — тя хвърли многозначителен поглед към пейката, сгушена сред трите свода от розови храсти, които се извисяваха в средата на градината. — И какво точно видях.

— Как се осмеляваш да ме заплашваш?

— Смятам, че е по-добре да се върнеш на бала, Фелисити — каза Ийън, докато се надигаше и изтръскваше чакъла от черното сако и панталона си. — Аз ще се погрижа за нея.

— Трябваше да я оставиш да се пребие, вместо да я спасяваш — каза Фелисити, като се фръцна към него. Полите ѝ прошумоляха от допира с фустата. — Щеше да ѝ е за урок.

Ийън поклати глава.

— Прибери си ноктите, котенце.

— По-бързо се отърви от нея, миличък — и Фелисити плъзна ръка по копчетата на бялата му риза. — Ще те чакам.

Ръцете на Сабрина се свиха в юмруци. Беше почти готова да удари мръсницата по закръгления задник. Тази жена нямаше право да посяга на Ийън. Преди да се обърне към изхода, Фелисити я погледна нагло, а жълтата ѝ атлазена рокля блъсна ленените панталони на момичето. Двамата останаха сами.

Тя усети, че е зяпнала в него. Но изобщо не можеше да откъсне очи. Сякаш не беше способна. Оживелият образ от нейния сън стоеше на няколко крачки от нея, само че Ийън беше по-висок и по-мъжествен от мъглявия силует, който ѝ се яви, докато спеше.

Ветрецьт леко полюшваше розите и ароматът им се разнасяше наоколо, като навяваше на Сабрина спомени за дома. Представи си, че е в градината в Роузбрайър, а Ийън стои на колене пред нея, моли за ръката ѝ и казва, че я обича повече от...

— Ти си сестричката на Брендън О'Нийл, нали? — попита Ийън. Вратът като че ли го болеше, защото леко се потриваше.

„Сестричката!“ — мечтите ѝ се сгромолясаха. Чувстваше се глупаво, дори по-зле. Тя току-що бе видяла как мъжът, когото обичаше и за когото мечтаеше да се ожени, бе целунал друга. И как само я целуна — устните и ръцете му я притискаха към пейката... Пламваше само при мисълта за това. Като капак на всичко той я смяташе за дете. Точно той!

— Бих искала да ви кажа, господин Ийън Тримейн, че на седми април навърших тринадесет. Едва ли съм чак толкова хлапе, за каквото ме вземате.

— Ама ти направо си престаряла. Чудя се как с твоя ревматизъм си се покатерила на дървото.

— Оох, и аз се чудя защо дойдох тук.

Той се поусмихна.

— Кажи ми само какво правеше на дървото, дяволче такава.

— Не ме наричайте „дяволче“.

— Ами ти така се държиш.

— Няма да стоя тук само за да слушам как ме обиждате —
Сабрина си тръгна умърлушена. Когато я застигна по пътеката, тя го погледна яростно. — Освободете ме от присъствието си.

— Съжалявам, не мога — той се поклони с ръка на сърцето. — Само след вас, милейди.

Сабрина се завъртя на пети. Беше решена да не му обръща никакво внимание, докато са заедно. Уви! Сигурно щеше да ѝ е по-лесно да не забелязва слънцето в някой горещ августовски следобед. И без да я докосва, тя го усещаше, топлината на тялото му я обгръщаше. Почувства как някаква странна искра трепва и се разпалва в нея като свецица, която пламъкът целува за първи път.

Макар че градината на леля Керълайн беше обичайното ѝ място за игра, сега усетът ѝ за ориентация я напусна. Докато отвеждаше Ийън от една сляпа алея в друга, той я следваше и тихо се усмихваше.

— Винаги ли шпионираш хората? — запита той, когато най-после излязоха. — Или аз съм специален случай?

— Не съм шпионирала!

Лунен лъч се плъзна по него и освети усмивката му.

— Сигурна ли си?

Сабрина, стъпила върху свежата, току-що подстригана ливада, сведе очи към босите си крака.

— Е, май не съвсем. Но все пак имате късмет, че ви последвах — тази жена можеше жив да ви изяде.

Ийън отметна глава назад, косата му се разпиля по раменете и смехът му разтърси хладния нощен въздух, като напълно покоси гордостта ѝ.

— Маймуна такава! Двечките чудно бихте се погаждали! — момичето хукна да бяга, но той хвана дългата ѝ плитка и я дръпна, сякаш бе юздата на млада кобила.

— Пусни ме!

Той отново подръпна плитката ѝ — този път по-леко.

— Още не мога.

— Не се заяждай — дръпна се Сабрина и усети, че сълзи парят в очите ѝ. — Пусни ме!

— Извинявай. Не исках да те обидя. Искреността в дълбокия му глас я накара да вдигне очи. Усмивката му излекува нараненото ѝ честолюбие. Младостта и невинността ѝ сякаш го трогнаха.

— Добре, не се сърди — той пусна плитката ѝ.

Докато тя крачеше към къщата и тайно се усмихваше. Ийън я следваше неотлъчно. От балната зала се разнасяха звуците на валс и заливаха околността на талази, като мъгла, която се издига към лунното небе. Ех, да беше сега по-голяма — можеше да е вътре! Всички танци на Ийън щяха да са запазени за нея, можеха дори да танцуват тук — под звездите!

Обичаше го. Разбра това още щом го погледна в църквата тази сутрин. Испита горчива мъка, когато узна, че може изобщо да не ѝ се удаде да танцува с него, да го целуне или да му стане жена. Беше само със седем години по-голям от нея, а сякаш бяха сто.

— Тази жена не е добра. Ако си достатъчно умен, няма да се жениш, докато не се намери някоя по-свясна.

— Аз нямам намерение да се женя скоро — Ийън се усмихна и като че ли го стори само заради нея. — Чудя се каква ли ще бъдеш след няколко години. Имам чувството, че ще разбиеш доста мъжки сърца.

— Не, няма. Не харесвам жените, които само гледат да изиграят някого. Аз ще се отдам изцяло на един мъж и ще го обичам докрай.

Ийън погали бузката ѝ с пръсти, сякаш виждаше прекрасната жена, която се таеше в нея.

— Той безспорно ще бъде много щастлив.

Сабрина се поколеба за миг и като събра цялата си смелост, изстреля:

— Ако наистина си умен, Ийън Тримейн, ще ме изчакаш — тя се повдигна на пръсти, докосна с устни брадичката му и се спусна към къщата.

— Хей, дяволче! — извика той и се затича след нея.

Тя вече бе стигнала един бряст близо до къщата и се катереше по него. Ако той ѝ се присмееше сега, направо щеше да умре.

— Дяволче!

Сабрина спря, когато стигна до втория етаж, където се намираще спалнята на братовчедка ѝ, и се опря до ръба на отворения прозорец.

— Какво?

Преди да ѝ отговори, Ийън се усмихна. Щеше да го запомни завинаги така, на лунната светлина.

— Може би си струва да почакам.

Тя се усмихна на свой ред.

— Само почакай и ще видиш, Ийън Тримейн.

— Може и да те послушам — той се обърна, сложи ръце в джобовете си и се отдалечи с тихо подсвиркване.

— Ще си навлечеш големи неприятности — каза братовчедка ѝ Луси, щом Сабрина влезе в стаята. — Мама казва, че всички момичета припадали по Ийън Тримейн. И предупреди, че всички много ще патят. А ти... ти го целуна.

Луси беше само на десет години и нищо не разбираше.

— Един ден аз ще му стана жена — промълви Сабрина, докато, наведена през прозореца, гледаше как фигурата на Ийън се стопява между сенките близо до балната зала. — Той ще ме чака. Знам го. Усецам го със сърцето си.

ГЛАВА 1

Октомври, 1865 г., някъде по Мисисипи

Не можеше да отлага повече. Като затвори вратата на кабината си, Сабрина О'Нийл влезе в главната каюта на „Бел Анджелин“. За напрегнатите ѝ сетива лекото изщракване на ключалката прозвуча като гръм.

Виновна. Искаше да се убеди, че не се издава. Вината не беше като белег от жигосване по челото, дори и когато човек усещаше парливото ѝ присъствие. Около нея елегантно облечените хора, които си седяха толкова кротко, се чувстваха сигурни и едва ли знаеха за намеренията ѝ. Но тя беше съвсем наясно. И това, че се опитваше да го забрави, нямаше никакво значение.

От трибуната на оркестъра, разположена по-високо в другия край на дългата зала, се разнасяше ритъмът на валс, който пулсираше в тъпанчетата на Сабрина сред цялата смесица от басово ръмжащи мъжки гласове и писклив женски смях. Стисна силно месинговата дръжка на вратата на кабината си, погледна баща си и смелостта ѝ сякаш се възвърна: сега беше напълно зависим от нея.

Външността на Дънкан О'Нийл не издаваше петдесетте му години: нито тъмнорижата му коса бе посребрена, нито бръчки прорязваха изящното му лице. Беше висок и слаб. Някои от жените се обърнаха след него, но той не забеляза. Сабрина знаеше, че вече е завладян от ловната страст, и битката, която предстоеше, го е погълнала изцяло. Той предвкусваше сладостното опиянение на отмъщението.

— Часът приближава, коте — каза Дънкан с усмивка и предложи на Сабрина чаша лимонада. — Вече бях започнал да си мисля, че ще избягаш.

Тя пое кристалната чаша и ленените ѝ ръкавици се овлажниха. Ръката ѝ трепереше, лимонът и бучките лед се тресяха, по ментово зелената ѝ копринена рокля се посипаха капки.

— Кой е той? — попита тя и стисна чашата с две ръце.

— Седи сам, на петата маса зад моята, вдясно. Видя ли го?

Сабрина кимна. Онзи янки седеше с гръб към нея и гледаше към оркестъра. Тя постоя още миг, отпи малко от питието с вкус на лимон и усети, че сетивата ѝ се успокояват, а гърлото ѝ вече не е така пресъхнало.

— Пожелай ми късмет.

— С това лице успехът ти е вързан в кърпа.

Но тя не бе съвсем убедена. Една грешна стъпка — и щяха да се озоват зад решетките.

Докато вървеше към масата му, на Сабрина ѝ се стори, че го познава отнякъде. Светлината от сферичните газови глобуси над главите им трептеше по гарвановочерната му коса, гъстата, дълга грива, която в момента не беше на мода, падаше на вълни като коприна по яката му. Раменете, които изпълваха тъмносиньото му сако, изглеждаха твърде широки — ефект, който едва ли бе постигнат чрез уменията на изкусен шивач. Чудеше се колко ли е висок. Седеше изправен, изглеждаше направо грамаден и като че ли не беше от притеснителните.

Само след миг щеше да види лицето му. Погледна лимона и бучките лед, които се люлееха в чашата, и стомахът ѝ се сви от безпокойство. Ако сега се препънеше или разлееше от питието си, щеше да има повод да го заговори. Беше лесно да се преструваш на несръчен. Трудността дойде, когато разбра кой е попаднал в капана на баща ѝ.

Внезапно стените на залата се разтърсиха от гръм, свещниците звъннаха от силния грохот и оркестърът заглъхна. Изплашена от внезапната експлозия, Сабрина се сепна. Тя погледна към люковете, вградени в сводовете над кабините, и видя залата, която се оглеждаше в гравираното стъкло.

Навън вилнееше буря.

Тръпки полазиха по гърба ѝ, тъй като гледката събуди у нея далечни спомени. Всичко свърши! Тя трябваше да се бори със страха си. През тези две години не бе успяла да се отърве от ужасните си нощи. Докога ли щяха да я преследват сенките и призраците? Имаше ужасното предчувствие, че никога няма да се освободи и да се почувства пълноценна.

Обърна се точно в момента, когато мъжът се запъти към вратата в другия край на стаята. Движеше се с ловкостта на пантера, която дебне. Нещо в него сякаш ѝ се присмиваше и тя се напрягаше да си спомни защо. Изкушението да разбере кой е странният непознат се оказа твърде голямо и тя го последва.

Когато Ийън Тримейн стъпи на палубата, вятърът го удари в лицето и задърпа краищата на палтото му. В небето, тъмно като индиго, се вихреха черни облаци, които обвиха луната и потопиха земята в мрак.

Ревът на гръмотевиците и бляскащите светкавици събудиха у него спомени, които таеше в най-скритите кътчета на душата си. Усети парливия вкус на барут, примесен със сладникава кръв. Стисна зъби, вдъхна влажния нощен въздух и се опита да избистри ума си. Кога ли ще свърши всичко? Кога най-сетне ще бъде свободен?

Никога. Има спомени, от които не можеш да избягаш. Част от него винаги щеше да остане забулена в мрак. Светлината от люковете му позволи да се насочи към стълбите, водещи до гребната перка. Щом приближи, усети, че косата му настръхна. Инстинктите, които бе придобил на бойното поле, се събудиха.

Светкавица разсече свода, сребристият ѝ блясък освети земята и сенките оживяха. Той си представи, че в небето хвърчат снаряди — красиви като падащи звезди, но които те разкъсват на парчета, щом се разбият в земята.

— Внимавай! — изкрещя някаква жена само миг преди небесната артилерия да прогърми.

Боецът у него се събуди. Ийън се завъртя — срещу него беше насочен пистолет; хвана брадичката на мъжа и отблъсна главата му назад. Когато нападателят се огъна, той сграбчи ръката с пистолета. Дръпна я рязко към коляното си и костта изпраця остро. Мъжът не изпускаше оръжието. Ийън се обърна — въпреки че поваленият викаше от болка, той усети, че се приближава втори.

В светлината на люковете блесна нож. Ийън успя да парира първия удар. Стоманата се вряза в плътта му и болката го захвърли назад във времето на битките, където земята бе напоена с кръв. Превърна се в звяр.

Хвърли се напред и стовари юмука си в челюстта на мъжа, който залитна и се блъсна в парапета. Ийън не го остави да се съвземе,

атакува го с рамо и му избива ножа.

Биеше се като в някаква алена мъгла и сипеше удар след удар върху врага си, без дори да усеща какво става със собственото му тяло. От време на време глухите стенания на борещите се надмогнаха воя на вятъра. Един последен удар с лакът и мъжът полетя с вик през борда към придошлите води.

Ийън се вкопчи в перилата и се загледа в тъмния водовъртеж, където беше изчезнал нападателят му. Пое дълбоко хладния нощен въздух и се зарадва на първите капки дъжд, които бръснаха лицето му. Искеше да се успокои, да усмири звяра, който го владееше. Някой докосна ръката му. Той се обърна и замахна.

— Не!

Юмрукът му замръзна във въздуха — интуитивно разбра, че насреща си има приятел. Това беше жена, ръцете ѝ бяха вдигнати пред лицето и в едната имаше пистолет, насочен нагоре.

— Спокойно! — каза той и ѝ взе оръжието. — Не нападам жени с револвери — отдалечи се от парапета и огледа тъмните ъгли за първия, който искаше да го убие. — Видяхте ли накъде отиде?

— Не. Търсих пистолета и това бе погълнало цялото ми внимание. Можехте да изпаднете в затруднение.

— Да, благодаря ви, че извикахте — Ийън пхна револвера в джоба си и усети остра болка. Хвана се за лявата предмишница и между пръстите му се стече топла, лепкава кръв.

— Добре ли сте?

— Никакъв проблем — огледа скъсания ръкав и палтото, почерняло от кръвта.

Облъхна го аромат на жасмин, когато тя се приближи. На светлината от люковете не можеше да види ясно фигурата ѝ. Формата на рамене ѝ събуди интереса му. Беше висока и стройна — точно негов тип. Гласът ѝ също беше хубав. Звучеше с атлазена мекота, а колоритно провлеченият говор извикваше във въображението му представата за широка бяла веранда, обляна от лунна светлина.

— Но вие сте ранен — тя докосна ръката му. От допира болката го обля като вълна.

— Не е фатално.

— Трябва да превържем ръката ви. Кабината ми е съвсем наблизо — каза тя и посочи към редицата врати от тази страна на

парахода. — Нека ви помогна.

— Но това е само драскотина — и тъй като имаше и по-лоши неща на света от една загрижена жена с атлазен глас, Ийън я остави да го поведе. Стъпките им прокъртяха като пушечен откос по дъбовите дъски на палубата.

— Еджи! — извика тя и затропа по заключената врата. — Еджи, отвори, Сабрина е!

— Е, че какво правите навън? — запита Еджи, докато дърпаше резето. Тя отвори широко вратата и се намръщи. — Какво, по дяволите, сте...

— Еджи, двама души нападнаха този мъж — Сабрина го въведе вътре и застана под лампата зад вратата. — Моля те, уведоми капитана... — думите ѝ секнаха, щом видя Ийън, очите ѝ се разшириха, сякаш срещу нея имаше призрак. — Вие!?

Ийън на свой ред също се смая, но не защото я позна. Не помнеше да са се срещали преди, но лицето ѝ беше толкова хубаво, че едва ли имаше мъж, който би я забравил.

— Брина, няма ли да престанеш да зяпаш човека и да ми кажеш какво да правя?

— Кажи на капитан Андерсън, че единият от нападателите е избягал.

— А другият? — Еджи сложи ръце върху тесните си хълбоци, наклони глава на една страна и загледа Сабрина като лястовица, която гордо се готви да нападне лебед.

— Той вече е преполовил пътя до Ню Орлийнс — каза Ийън и се усмихна на дребната прислужница.

Еджи го измери от главата до петите и като видя рошавата му коса и лъснатите обувки, усмихна се и в тъгълчетата около сините ѝ очи се появиха ситни бръчици.

— Май не са били големи умници, щом са нападнали такъв едър и силен мъж като вас.

— Еджи, моля те, побързай — каза Сабрина, докато помагаше на Ийън да си съблече дрехата.

— Аз съм Еджи Фицпатрик — тя направи скован реверанс и повдигна единия край на тъмносинята си муселинова пола. — На вашите услуги, сър.

— Еджи! — викна Сабрина и прекъсна Ийън, който бе започнал да се представя.

— Тръгвам — каза прислужницата и се запъти към вратата, като им помахаше с ръка. — Но няма защо да бързам. Ако бандитът не иска да сподели съдбата на приятелчето си, няма да отиде много далеч — промърмори нещо за припряността на младите, отвори вратата, която водеше към големия салон, и остави Ийън и Сабрина сами.

Известно време тя не свали поглед от него, само стискаше дрехата му, сякаш беше безценна. Големите ѝ очи го гледаха прямо и същевременно с необикновена мъдрост, която напомняше на Ийън за кошута, потърсила убежище в гъста гора. Нещо го смущаваше в този поглед, но той не можеше да определи какво е, може би защото никога досега не беше го виждал. Поне не и върху лицата на другите жени, всяка от които искаше да вземе нещо от него — тялото му, за да ѝ затопля леглото, златото — за да се накичи, инициала му — за да го добави към собствения си монограм.

Но какво толкова имаше у тази жена? Сияние? В очите ѝ имаше нещо властно — там трепваха искри, щом го погледнеш. Пламъкът на искрената любов? И то към мъж, когото не познаваше?

— Виждали ли сме се?

Тя сведе поглед към палтото, което държеше.

— Да.

— Сигурна ли сте?

— Ако ме оставите да ви превържа ръката, ще ви подсетя за първата ни среща — каза тя и закачи дрехата му зад вратата, между белите и червените рози на тапета.

А да, ръката. Почти я беше забравил.

— Дадено.

Той се настани на едно високо кресло точно до вратата и като се отпусна върху твърдата тапицирана облегалка, напълнена с конски косми, се вгледа в нея.

Срещу леглото имаше шкаф от палисандрово дърво. Сабрина го отвори и смъкна ръкавиците си.

— Само ръката ли е ранена? — попита тя, докато изваждаше от дъното една орехова кутия.

— И гордостта — Ийън дръпна окървавения си ръкав и сгъна ръката пред себе си, за да не изцапа копринения брокат, върху който

имаше същите рози като на тапета.

— Не разбирам защо се чувствате засегнат — тя остави кутията на пода и му подаде една ленена кърпа. — Нападнаха ви двама души, освен това те бяха въоръжени.

Ийън притисна кърпата върху раната.

— Не това ме засегна — усмихна се той.

— А какво?

Светлината от газена лампа се плъзна по косите ѝ и те пламнаха като бургундско вино.

— Никой уважаващ себе си мъж не може да срещне толкова красива жена и да я забрави.

Тя сведе очи, но не престорено, а с неподправен свян. Ийън не беше свикнал с подобни реакции. Напоследък поддържаше връзки с жени, за които любовта беше само сделка. Нямахше нищо против това — просто взаимно си плащаха за услугите. Смяташе дори, че такива жени са по-почтени от онези, които даваха мило и драго да се омъжат за някой богаташ и да му вземат парите.

— Е, може би нещо ви е попречило да ме запомните — тя прехвърляше зелената панделка, стегнала талията ѝ, между пръстите си.

Вероятно е бил пиан. Но дори и тогава със сигурност не би я забравил.

Навън изтреця гръм и жената впери поглед във вратата. Стоеше, допряла нежната си ръка до шията, и гледаше така, сякаш нещо ужасяващо ще влезе в стаята всеки момент.

Тръпки побиха Ийън. Усети, че у него се заражда чувство, което му бе чуждо. Искаше да я прегърне, да погали лъскавата ѝ коса, да ѝ каже, че нищо лошо няма да ѝ се случи поне докато той диша на тази земя. Никоя друга не бе успяла да събуди у него точно такова желание. Досега бе проявявал само плътската си стихия. Изпита странното усещане, че нещо ги свързва, сякаш бяха сродени. Коя ли е?

Роклята и атлазените ѝ фусти прошумоляха нежно, когато отиде до мивката от палисандър. Ийън следеше внимателно грациозните ѝ движения и се опитваше да си представи извивката на голия ханш и дългите крака, покрити с коприна и сатен.

— Как е фамилното ви име, мис Сабрина?

— О'Нийл — отвърна тя, надипляйки една дебела бяла кърпа върху ръката си. — Това говори ли ви нещо? — продължи, докато наливаше вода от каната в порцелановата купа.

— Сабрина О'Нийл — името се търкулна по езика му като глътка вино. — Не, нищо не ми говори.

Тя го погледна праз рамо, усмивката ѝ го разтърси. Имаше чувството, че мечтите, отдавна захвърлени като ненужни вещи на някой тъмен таван, пълнен с паяжини, сега ще възкръснат. Изкушаваше се да извади тези вехтории на бял свят и да ги избърше от праха, за да блеснат на светлината. Това го изпълни с подозрения.

Откакто свърши войната и той остана единственият наследник на фамилията Тримейн, всички момичета в Ню Йорк мечтаеха да се омъжат за него. Той беше обектът на любопитството, копнежите и домогванията им. Алчността за злато можеше да направи с човека чудеса. Вече не помнеше колко носни кърпички са паднали пред краката му, колко жени са го преследвали, за да се запознаят с него, колко са припадали от горещината само за да ги поеме на ръце. Една дори се бе довякла пред вратата му, като симулираше амнезия. А тази пък твърдеше, че го познава. Какво ли целеше?

Сабрина вдигна пълната купа от бялата мраморна поставка и се поколеба за миг, преди да пристъпи. Точно тогава Ийън усети, че я гледа като лъв, който дебне плячка, пропъди мрачните си съмнения и кимна да се приближи. Нямаше причини да смята, че невинността ѝ е просто преструвка.

— Сега знам. Срещали сме се на бал с маски.

— Не — отново се усмихна пленително. Коленичи до стола му, постави купата на пода и полите ѝ с леко шумолене се настлаха като вълни наоколо. — Срещнахме се в една градина по пълнолуние. Беше много отдавна — постави една кърпа върху дръжката на стола.

Ийън положи ръка върху кърпата, а тя взе от кутията ножици.

— Срещали сме се в градина по пълнолуние и аз нищо не помня?

Сабрина го погледна в очите, зелени като първите пролетни листенца. В продължение на девет години този човек я беше спохождал само на сън. И все пак чувстваше присъствието му почти навсякъде. Сега изпълваше малката кабина, жизнеността му пулсираше във въздуха, омайваше сетивата ѝ и я караше да диша с

пълни гърди. Сякаш беше пробягала километри, докато намери това място, за да си отдъхне, и най-сетне бе спряла зашеметена, без дъх, пияна от щастие. Той беше тук! Той наистина беше тук! И се усмихваше.

— Причинявате ми болка — каза тя, докато разрязваше ризата му над раната. — Всяка жена обича да я смятат за незабравима — „... дори да е само на тринадесет“ — довърши наум.

— Повярвайте ми, мис Сабрина О'Нийл, вие наистина сте незабравима — думите му бяха последвани от кадифен смях, но си личеше, че е малко притеснен. — Защо ли не мога да си спомня за вас?

— Може би малко съм се променила оттогава — Сабрина разпра ръкава, махна изцапаната превръзка и я остави на дъбовите дъски, които се подаваха изпод бяло-червения килим.

Притисна леко раната с намокрената бяла кърпа и тя се напои с кръв. При други обстоятелства гледката сигурно би я накарала да припадне, но не и сега. Не и след Виксбърг, където постъпи като помощничка в болницата и за първи път дрехите ѝ бяха така напоени с кръв, че трябваше да ги изстиска. Може би твърде много неща се бяха променили, откакто се видяха.

— В Ню Орлийнс ли сме се срещали?

— Не.

— Саратога Спрингс?

Тя се втренчи в тавана, защото погледът му я стресна, сякаш Ийън се опитваше да я докосне, да я прегърне, да ѝ внуши, че може да я гледа така, докато е жив. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Изглежда, срещате твърде много жени.

— Но не и като вас — не я изпускате от очи.

Така можеше да пресече всеки опит за преструвка, да разкрие и най-съкровените ѝ тайни. Това беше мъж от плът и кръв, а не образ от сънищата или фантазиите на някое момиченце. Можеше да погуби и нея, и баща ѝ, ако не е достатъчно предпазлива. Беше време да спре да се държи като недорасла ученичка или като плаха стара мома, която за последен път е виждала мъж преди стотина години...

— Коя си ти? — запита той и погали с пръсти бузата ѝ.

Нежното докосване разбуди копнежите ѝ. Коя ли беше? Вече и тя се чудеше. Тя не беше станала жената, за която тогава му говореше и която той трябваше да чака толкова дълго.

От големия салон се разнесе валс. В онази нощ също звучеше валс... Щеше ли да се сети? Наивно беше да си мисли, че е запомнил някакво глупаво момиченце. И все пак се надяваше!

— Помниш ли сватбата на Елинон ван Кортленд?

— Та това беше преди години.

Докато я оглеждаше, тъмните му вежди се смръщиха, над дясното око имаше сърповиден белег. Но това не грозеше мъжественото му лице, а само му придаваше по-дьяволито изражение — като на закоравял пират. Това внушение се подсилваше и от леко изкривените му пълни устни.

— В градината на ван Кортленд почти преди десет години — постепенно объркването отстъпи място на прозрение. — Ти! — той се разсмя и кабината се изпълни с мъжествена музика. Без да иска, Сабрина също се усмихна. — Е, значи пак се видяхме, дяволче.

Все още с усмивка на уста, тя взе бинт и започна да превързва ръката му.

— Май те помолих да не ми казваш така.

— Но ти, изглежда, си го заслужаваш. Погледна го.

— Нима?

— Накара ме да мисля, че съм си загубил ума. Само луд би могъл да забрави жена като теб — поклати глава той.

— Красотата е преходна — тя погледна надолу, за да завърже краищата. — Само това, което е в душите ни, остава до края на живота — но в момента не беше сигурна, че харесва това, което е в душата ѝ. Бе живяла в омраза толкова дълго и сякаш нищо друго не ѝ бе останало. — Готово. Утре трябва да я сменим.

Ийън докосна лицето ѝ и пръстите му се плъзнаха по кожата като летен ветреца. Сабрина вдигна очи. Той се доближи и дъхът ѝ секна. Палецът му галеше скулите, а погледът му сякаш проникваше до дъното на душата ѝ. Дълбоко в нея, където всичко беше загадка, тлеещият въглен трепна и се разгоря, като обля вените ѝ с топлина.

Подхвана главата ѝ и я придърпа към себе си. Искеше да я целуне така, както хиляди пъти бе правил в сънищата ѝ. Само че сега беше наистина. Топло и истинско чудо. Наведе се към нея, черните коси хвърляха перести сенки върху лицето му. Устните му се разтвориха, тя почувства влажния дъх по страните си и усети първия допир на целувката.

Устните му се движеха по нейните, галеха нежно като самурена четка, която едва докосва платното, и раздухваха пламъка в гърдите ѝ. Времето сега нямаше значение. Инстинктивно тялото ѝ откликна — притисна се о неговото, за да потърси топлината му. Ето значи какво е да те докосва и да те целува една мечта...

— Благодаря ти — прошепна той, докато устните им все още не се бяха разделили.

Тя също изпитваше странната потребност да му благодари. Сега валсът се чуваше по-силно. Ийън я отблъсна от себе си с усмивка. Замаяна, Сабрина осъзна, че вратата към салона се отваря, и това я върна към действителността, но развали магията. Стъпи твърдо на крака, обърна се на другата страна, за да скрие руменината си, и се зае да оправя аптечната кутия.

С периферното си зрение долови влизането на Еджи, последвана от Дънкан и капитана. Еджи застана до леглата и леко се отдръпна встрани, за да направи място на другите. Когато Сабрина вдигна глава, капитан Андерсън ѝ се усмихна. Устните му изглеждаха като цепнатина сред рошовата руса брада.

Тъй като преди това бе служил в конфедеративната флота, капитан Ейвъри Андерсън знаеше, че Сабрина и баща ѝ се препитават, като обират златото на янките. Но той приемаше нещата по друг начин, според него раняването на един янки не беше престъпление.

Докато Ийън разказваше на капитана за случилото се, Дънкан стоеше до бюрото и погледът му хищно се стрелкаше наоколо. Сабрина видя, че нищо не му убегна, дори и тайната усмивка на Ийън — така топла и сърдечна, както и целувката само миг преди това. Но тя знаеше, че баща ѝ разбира нещата по съвсем друг начин — за него жертвата вече беше в капана.

— Ще се радваме, ако ни придружите в салона, за да се повеселим заедно, мистър Тримейн — каза Дънкан, щом капитанът излезе. Това беше ход на хищник, който е надушил жертвата и е готов да нападне.

— Татко, мисля, че господин Тримейн има нужда от почивка.

— Не, добре съм — каза Ийън и облече сакото си. Като погледна окървавения и раздран ръкав, добави: — Но няма да е лошо да се преоблека.

— Чудесно — каза Дънкан. — Ще се срещнем в салона.

След като го изпрати, Сабрина остана със свито гърло. Думите сякаш се гърчеха и я пареха при опита да се изплъзнат. Длъжна беше да му каже, да го предупреди. Но как би могла? Как да предаде баща си?

Ийън прекрачи прага, обърна се към нея и хвана дясната ѝ ръка в голямата си топла длан.

— С нетърпение чакам да те опозная по-добре, дяволче — докосна с устни пръстите ѝ и дъхът му я парна.

„Ако можех да променя нещо“ — мислеше си Сабрина и докато гледаше как Ийън се стопява в мрака, топлият отпечатък на целувката му изстина от хладния вятър. Ако само можеше да бъде пак онова момиче, за което мечтите и надеждите бяха всичко... Но животът я беше променил.

ГЛАВА 2

— Котенце, той те гледа така, че за теб ще бъде детска игра да го подмамиш — каза Дънкан, когато Сабрина затвори вратата.

Тя се опита да си поеме дълбоко дъх, но въздухът се процеди в гърдите ѝ като гъст сироп. Погледна бюрото — там върху дантелена покривка стоеше единствената вещ от дома им, която бе успяла да спаси — в орехова рамка имаше снимка на семейството пред белите колони на двуетажна тухлена къща. Това бяха нейните роднини и нейната къща. Сега всичко беше само спомен.

Сабрина разбираше жаждата на баща си за мъст. И тя искаше същото. По време на обсадата на Виксбърг двете с майка ѝ живяха няколко месеца в една пещера. Когато се върнаха в Роузбрайър, откриха, че в дома им са настанени федерални войски. Местоположението на къщата беше стратегическо, тъй като от капитанския пост, разположен на покрива, се виждаше реката на север от Нечиз.

Сабрина и майка ѝ получиха позволение да останат, но видяха само как войниците секат вековните дъбове и магнолиите, за да се топят през зимата, как тъпчат розите, които бяха семейна гордост, и спят в леглата на братята ѝ, почиващи сега някъде по бойните полета. Майка ѝ почина от пневмония, а по дъбовия под на салона, който беше точно над стаята ѝ, тропаха войнишки ботуши.

Само седмица след смъртта ѝ къщата бе опустошена от пожар. Янките ѝ казаха, че е злополука. Само че за Сабрина не беше тайна, че един от тях разби газена лампа в една от стаите, защото не му се удаде да спечели благоразположението ѝ. Той просто не можа да приеме, че се е провалил пред една жена от Юга. Завинаги запомни пламъците, които ближеха прозорците на къщата, и гадната усмивка на лейтенанта. Те оставиха в съзнанието ѝ незаличим спомен и я изпълниха с омраза.

Янките разрушиха дома ѝ и трябваше да си платят за това — такава беше логиката, с която тя и баща ѝ оправдаваха деянията си. Но

сега, когато Ийън беше тук, този мотив ѝ се струваше неубедителен.

Погледна баща си.

— Предпочитам да не играеш карти с мистър Тримейн.

Дънкан поглади единия край на мустаците си, рижи като гъстата му коса.

— И защо да не играя?

Как да му обясни какво изпитваше към Ийън? Към един янки!

— Той познава леля Керълайн.

— Че нея я познава половин Ню Йорк — Дънкан я погледна изпитателно. — Само не ми казвай, че тази е истинската причина.

— Може би просто се е уморила да краде — каза Еджи, която се бе разположила на долното легло. — Мястото ѝ не е на корабите. Тя трябва да приеме поканата на мис Керълайн и да заживее почтено.

— Смяташ, че ще бъде много щастлива в гнездото на осите — отвърна Дънкан и погледна старицата гневно.

Еджи вирна носа си и на свой ред го изгледа ядосано.

— Ти сигурен ли си, че точно янките са твоят проблем?

— Мога и сам да се грижа за дъщеря си — рече той и тропна с юмрук по бюрото. — Няма нужда Кери да ми помага.

— Мисля, че е време вие с мис Керълайн да се помирите за доброто на Брина. Не можеш да казваш...

— Еджи, моля те! — Сабрина стискаше пулсиращите си слепоочия. Тези разправии ѝ бяха познати до болка. Изкушението, което изпитваше при мисълта за поканата на леля ѝ, не ѝ даваше мира. Отново щеше да има дом и да бъде близо до Ийън. Но не можеше да приеме. Баща ѝ хранеше твърде голяма омраза към сестрата на майка ѝ, тъй като на младини тя го беше изоставила заради друг.

— Сабрина, не разбирам какво толкова намираш у този нещастник — обърна се Дънкан към нея.

Трябваше да го накара да проумее. През последните девет години споменът за Ийън ѝ даваше сили да оцелее в един свят на разруха. В мечтите той я прегръщаше и закриляше и това беше единственото ѝ спасение. В тези мъчителни и кървави дни имаше моменти, когато вече не знаеше дали Ийън изобщо е съществувал, или е просто плод на безкрайни детски фантазии.

— Ийън ми напомня каква бях някога — тя погледна баща си. — Спомням си каква исках да бъда, а сега виждам каква съм станала.

— По дяволите! — Дънкан отвори дъбовата врата с такъв замах, че тя се върна обратно и за малко не го удари, докато излизаше към палубата.

— Ама че темперамент! — вметна Еджи, пригладжайки кичур коса, който се бе изплъзнал от прошарените ѝ кестеняви плитки, хванати в стегнат кок. — Дори и като млад гордостта го заслепяваше до такава степен, че не можа да разбере какво е добре за теб.

— Той прави всичко, което е по силите му, Еджи.

Сабрина последва баща си на палубата. Вихърът бе докарал спокоен дъжд, луната проблясваше от време на време иззад абаносовочерната завеса, но някъде надолу по реката светкавиците продължаваха да расичат сивите облаци. Бурята още не бе преминала.

Дънкан стоеше облеган на парапета, обгърнал с ръка един от гравираниите подпорни стълбове на горната палуба.

— Моля те, татко, опитай се да разбереш — каза тя и постави ръка на гърба му. Той се стегна и напрежението на мускулите му се почувства под вълненото черно палто. — Изпитах силно чувство още първия път, когато срещнах Ийън Тримейн.

Той продължи да гледа тъмните очертания на бреговете.

— Тогава ти си била още дете. Нямах и най-малка представа що за човек е сега. Може би е дошъл, за да заграби и последното, което е останало в земите ни.

— Но аз трябва да знам. Искам да разбера какъв е сега и дали изобщо имаме някакви шансове.

Той се обърна и я загледа настойчиво.

— Нима забравяш майка си и братята си? Или споменът за тях избледнява при вида на този янки.

— Нищо не забравям — *такива неща не се забравят*. Спомените бяха всичко за нея. Сълзи и дъжд замъглиха очите ѝ, но издържа погледа му. — Може би трябва да се откажем от борбата — думите едва излязоха от устата ѝ. — Не е ли време да забравим омразата си и отново да се почувстваме щастливи? Може би раните вече заздравяват?

— Проклятие, Сабрина! Този може би е убил Денис и Брендън — Дънкан вдигна очи нагоре и луната освети болезнено изкривеното му лице. — Не искам дъщеря ми да се забърква с някакво съюзническо копеле.

Яростта му я шибна като камшик и тя се отдръпна.

— Не очаквай да ти помогна сега, татко.

Устните му се разтегнаха в усмивка. Гневни искри бляскаха в погледа му.

— Не се нуждая от твоята помощ, за да одера кожата на този униформен мръсник.

Сякаш я бяха блъснали в пропаст — нищо не можеше да я удържи и тя шеметно летеше към дъното на бездната. Нищо, освен може би любовта ѝ към Ийън.

— Татко, моля те, не искам да си разваляме отношенията!

— Тогава не преминавай в противниковия лагер!

— Не мога да ти позволя да му сториш зло!

Дънкан проклинаше целия свят.

— Той ще те повлече към провал, Брина. Дори и ако не играя карти с него, дори и ако го оставя да си върви с парите си, между вас нещата няма да потръгнат.

— Мисля, че грешиш. Не мога да ти го обясня, дори и аз самата не го разбирам, но чувствам, че ние с Ийън сме създадени един за друг. Разбрах го още първия път, когато го видях.

— Ти си създадена, за да може той да ти разбие живота. Но аз няма да допусна това да се случи — и като удари стиснатия си юмрук в перилата, продължи: — Добре ще го подреда този син мръсник.

Сабрина се облегна на колоната и загледа баща си, който се устреми към главната зала. Парещи сълзи се търкаляха по бузите ѝ и се смесваха с хладната мъгла. Може би с времето щеше да го накара да я разбере, но сега той искаше война и щеше да я има.

Нещо в изящно гравираните бели сводове на голямата зала напомняше на Сабрина за методистката църква в Нечиз, където всяка неделя сядаше на семейната скамейка и слушаше проповедите на отец Маршал към поверените му вярващи. Тази вечер тя, глуха за музиката и смеха, които я заливаха, седна на една маса почти в дъното на залата и загледа с безразличие някакъв стюард в бяла униформа, който поставяше пред баща ѝ едно тесте карти и поднос с цветни жетони. На Дънкан му отне по-малко от десет минути, за да въвлече Ийън в игра на покер.

— За първи път ли слизате по течението на Мисисипи, мистър Тримейн? — запита Дънкан, поемайки чаша бърбън и вода от стюарда.

— Не, от четири месеца насам това ми е второто пътуване — Ийън кимна на чернокожия, който му поднасяше чаша бренди.

— Спекулации със земя? — Дънкан стрелна Сабрина над ръба на чашата си и в очите му проблесна омраза. — Цените са доста ниски напоследък.

Ръката на Сабрина стисна чашата с лимонада. Ийън беше добър и почтен човек, а не някой противен и изпечен изнудвач.

— Заедно с няколко души се опитваме да възстановим железопътните линии на Юга — отвърна Ийън.

Сабрина си отдъхна.

— Ще ми се един ден да видя железопътна мрежа, която да обхваща страната — Ийън повдигна чашата към устните си и светлината от газените лампи се отрази в кристалния ръб като многоцветна дъга.

— Значи вие работите за железниците — отбеляза Дънкан и побутна тестето към него. За да приспи подозренията, той никога не използваше собствени карти, но корабните си бяха като негови. Срещу нищожно заплащане барманът му пазеше няколко комплекта белязани карти, също като на останалите мъже, които се прехранваха по реката.

— Страната ни е голяма и сега значителна част от нея е изолирана — каза Ийън, като прие картите си. — Смятам, че в крайна сметка влаковете ще се окажат най-доброто транспортно средство както за стоки, така и за хора.

Дънкан поклати глава.

— Аз предпочитам удобството на речните кораби.

— Не е далеч моментът, в който и влаковете ще са толкова удобни — докато говореше, той разбърка тестето и картите сякаш оживяха в дългите му пръсти, политайки леко като каскади от бяло и червено.

Ийън не беше някой неопитен новак. Сабрина почувства лека паника при мисълта, че той може да разкрие играта на баща ѝ.

Погледите им се срещнаха, когато той започна да раздава, и устните, които преди малко бе притискал о нейните, сега се усмигнаха. Ужасът ѝ се стопи и гърдите ѝ се изпълниха с пърхащо вълнение. Внезапно представата за това, как Ийън бе целунал онази жена в градината, възкръсна в паметта ѝ така ярко, сякаш това беше вчера.

Без да откъсне очи от нея, Ийън продължи:

— Разработваме една система за превозване на пътниците в луксозни условия, ще има гостни, столови, а също лични кабинни. Влаковете ще са като хотели на колела.

Сабрина го гледаше в устата и запомняше всяко изменение на чувствената им форма, докато изричаха думите. Ийън беше прегръщал онази жена, беше я целувал с устните си, с езика си; беше галил с ръце гърба ѝ, притискайки я към своето стегнато тяло, докато от гърлото ѝ се изтръгваха тихи хленчеци звуци. По гърдите ѝ премина гореща тръпка. Искаше ѝ се и тя да получи същите прегръдки и целувки, и то само от този мъж.

Когато срещна погледа му, сякаш я порази мълния.

Той я беше разбрал! По очите му си личеше, че знае. Беше способен да долови мислите ѝ, да разгадае тайните, скрити в сърцето ѝ. И тя откликна с готовност, като разкри душата си. Той плъзна поглед по устните ѝ — едно неизказано обещание.

— Всичко, което казахте за железниците, звучи възхитително — гласът ѝ бе така пресипнал от вълнение, че самата тя се изненада. — Не са много хората между нас, които имат възможност да допринесат с нещо за бъдещето.

Ийън извади една карта от своите и погледът му за малко се отклони, преди да се върне отново, за да я обгърне.

— Ние всички допринасяме с нещо за бъдещето — както за нашето собствено, така и за това на околните.

Сабрина разбираше, че той е нейното бъдеще. Чувстваше го така, както първия път, когато го видя. Имаше още три дни, докато пристигнат в Сейнт Луис. И през това време трябваше да защитава Ийън от гнева на баща си и да го убеди, че е до него по волята на съдбата.

Ийън взе първите няколко ръце, но това влизаше в плановете на Дънкан. Това беше първото действие на една пиеса, в която Сабрина беше играла твърде много. На глупавите овчици им се позволяваше да спечелят, да добият увереност и да почнат да залагат по-смело; и тогава им остригваха пухкавите кожухчета, а те дори не смогваха да видят ножиците.

Сабрина раздаде следващата ръка, от която на Ийън се паднаха каре попове, а на баща ѝ — чифт двойки. Дънкан видя картите си и я

погледна мрачно, но тя го посрещна с усмивка — участваше със собствено тесте.

Той ѝ се усмихна на свой ред, облегна се и поправи маншетите на сакото си.

— Ще играя с тези — беше отговорът му, когато тя го запита дали не иска нови карти.

Сабрина знаеше, че баща ѝ е скрил картите си в дланта и сега седи удобно, и се радва на каре аса. Миналата седмица ѝ беше показал и този трик, който не беше нищо повече от една добавка към големия му репертоар.

— Аз искам още две — тя изхвърли две от картите си.

При раздаването втората карта се преобърна и върху изумруденото зелено на покривката падна асо купа. — О, боже, много съм несръчна — и тя си прибра картата.

— Да, наистина — отвърна Дънкан, като потриваше мустаците си.

Докато играеха, Сабрина усети, че един мъж, който седеше няколко маси зад Ийън, ги наблюдава. Рядката му, вече прошарена кестенява коса, която разкриваше високо чело, беше така прилежно вчесана назад, сякаш всяко от тъничките кичурчета си имаше точно определено място. Сабрина усещаше постоянно вперените в нея тъмносини очи. Макар че самият той не беше дебел, лицето му беше кръгло, с налети бузи — изглеждаше като човек, който добре се храни или като закръглен булдог.

Мъжът прехвърли погледа си върху Ийън, сбърчи чело и сви тънките си устни. Капитанът им беше предал, че една от лодките липсва и че нападателят на Ийън е изчезнал. Изглаждаше твърде възможно този човек да се окаже съюзник на негодниците.

— Мистър Тримейн, един мъж ни наблюдава — тихо каза Сабрина.

Ийън вдигна очи от картите и погледът му се изостри.

— Къде е?

— Зад вас — прошепна тя.

С леко плъзване бутна един от жетоните върху зелено — златистия брюкселски килим. Наведе се да го вземе и погледна към масата, на която седеше мъжът, но когато се изправи, се усмихна и му

кимна да дойде при тях. Тогава Ийън запозна Сабрина и Дънкан с Джеймс Макдафъл.

— Смятах, че ще прекараш вечерта в кабината на прислугата, Мак — каза Ийън и го погледна.

— Реших, че ще е по-добре, ако ви държа под око, майоре — Мак изгледа подозрително Дънкан О'Нийл и Сабрина. — Човек никога не знае откъде го дебнат опасностите.

— Мак съпътства семейството ми отпреди да се родя — каза Ийън и се усмихна на Сабрина, която гледаше дребния човек така, сякаш всеки момент ще се нахвърли върху й. — Той е нещо като моето куче пазач. Последва ме дори във войната.

— Все някой трябва да се грижи за вас, майоре.

— Нали ви казах! — въпреки че Сабрина се усмихваше, тревогата й не можа да му убегне. Очевидно Мак я смущаваше. — Върви да се забавляваш, Мак.

— Но, сър...

— Хайде, хайде — каза Ийън. — Мога и сам да се погрижа за себе си. Съмнявам се, че семейство О'Нийл възнамеряват да ме пребият и да ме хвърлят през борда.

Преди да напусне стаята, Мак хвърли още един настойчив поглед на Ийън, после се обърна и кривите му крака затропаха възмутено към изхода. И без друго Ийън беше наясно, че Мак няма да се откаже току-така. Независимо какво му се говореше, старецът щеше да направи всичко необходимо за сигурността му. И все пак, ако О'Нийл бяха такива, каквито изглеждаха, нямаше значение, че Мак ще ги шпионира...

Когато Дънкан поднови играта, Ийън се вгледа в него. На О'Нийл не му отне много време да го въвлече в покера. Наистина ли Сабрина беше толкова невинна? Ийън се двоумеше.

Тя седеше и гледаше картите си, потропваше с един от тънките си пръсти по тях и леко бърчеше гладкото си чело. Формата на устните, съвършеният овал на лицето, тъмните самурени мигли на фона на белите като слонова кост бузи — закръглените и изострени форми бяха като нарисувани от ръката на майстор и изглеждаха пленителни. Лесно беше да се насладиш на красотата й, но трудно — да проникнеш в същността й.

Тя като че ли усети погледа му и вдигна очи — тъмни, дълбоки и много, много уязвими. В тези очи имаше обещание за бурни изживявания и дори нещо повече. Само един неин поглед беше достатъчен, за да прогони спотайващия се у него цинизъм.

Видя как внезапно се изчерви и руменината пропълзля по гладката кожа на шията ѝ, страните и извивките на ушите. Представи си я с разпусната коса, разпиляна като коприна върху възглавницата му, да протяга ръце към него.

Разбра, че дишането му се е учестило. Опитваше се да долови аромата ѝ, докато усети мириса на жасмин. Под дрехите топлината го заля, опари слабините му, корема, напрегна мускулите му и го изпълни с желание.

Първата целувка беше разпалила жаждата му за още. Искаше да я докосне, да почувства топлината на руменеца ѝ, вкуса ѝ, да усети как тялото ѝ се прилепва о неговото, докато светлината на девството ѝ го удави.

Имаше нещо особено в тази жена и в начина, по който го караше да се чувства, и той не желаше да го назовава или да си задава въпроси. Не сега. Все още не. Нека ѝ се наслади за малко. Искаше да повярва в момиченцето, което някога му каза, че ще обича само един мъж. Искаше да се довери на очарователната жена, в която се бе превърнало. Погледна картите си и за първи път видя флош рояла, който Сабрина му бе раздала. Очевидно тя му носеше късмет.

ГЛАВА 3

Корабът се движеше срещу тях като същество от светлина и огън, плъзгайки се по тъмните, кипящи води, вълните отразяваха блясъка му. „Бел Анджелин“ подаде сигнал на своя събрат и гласът ѝ прозвуча високо като весела песен. Сабрина беше облегла ръцете си върху дъбовия парапет. Повдигна лице, за да посрещне мразовития вечерен ветрец, и се заслуша в сигнала, който приближаващият кораб им изпрати в отговор. Ийън стоеше до нея и топлината му я обгръщаше.

Трите дни с него ѝ се сториха по-кратки от три удара на сърцето. След първия ден баща ѝ вече не се намеси. Може би собственият ѝ опит в играта го бе убедил да се откаже от битката. Именно по време на първата им игра Дънкан загуби сто долара. Но Сабрина предпочиташе да мисли, че баща ѝ мълчаливо ѝ позволява да преследва мечтите си, въпреки че не ги одобрява.

— Когато бях малка, често сядяхме на задната веранда и един след друг си разказвахме приказки, докато гледахме как корабите се плъзгат по реката — тя му се усмихна, под светлината на луната всяка черта на това любимо лице се запечата в паметта ѝ. — Знаеш ли, че сирената на всеки кораб е неповторима, характерна единствено само за него?

Ийън се обърна и облягайки хълбок на перилата, ѝ се усмихна на свой ред:

— За първи път го чувам.

От голямата зала се разнасяше валс, игривите му звуци се стелеха около тях като ярки сребърни вълни. Сабрина потисна желанието да се приближи до него, да почувства топлината на прегръдката му.

— Братята ми много се гордееха с това, че са способни да познаят кораба само по звука на сирената му.

— А ти? — попита я той и приглади една немирна къдрица, която бе паднала на бузата ѝ.

— О, на мен това никога не ми се удаде напълно — искаше ѝ се да извърне лице към ръката му, да притисне устните си в дланта му, да задържи допира на дългите му пръсти. Чувстваше се крехка и уязвима, сякаш бе направена от стъкло и само едно невнимателно движение бе достатъчно, за да я разбие на хиляди парченца.

Ийън погали лицето ѝ точно там, където лунните лъчи го докосваха, и тя почувства топлината му.

— Потанцувай с мен, Сабрина.

Един последен валс. За последен път в прегръдките му. Тя тръгна към голямата зала.

— Не, тук, под луната — каза той и я хвана за ръката. Пое я в ръцете си и тя притвори очи. Притискаше я близо до себе си — по-близо, отколкото би трябвало. Но тук навън нямаше погледи, които да ги заклеят. Топлите му ръце, които я държаха с такава нежна сила, сякаш искаха да я защитят от всяко зло, прогониха студа на вечерта. И все пак той си заминаваше. От утре щяха да я топят само спомените.

Движенията му бяха смели и уверени като на човек, който отдавна е опознал тънкостите на танца. Изумруденото кадифе на роклята ѝ се нагъваше на множество вълни, докато двамата се носеха по палубата, навеждаха се, въртяха се, навлизаха в тъмнината или пак се плъзваха под лунната светлина.

— Снощи си мислех за първата ни среща — забави танца дотолкова, че вече само се полюшваха по такта.

Всяко движение на тялото му разпалваше пламъка, който се разгаряше в нея.

— Изненадана съм, че изобщо си го запомнил.

— Това беше забележително начало. Никога досега не ми се беше случвало някое момиче да падне в прегръдките ми като от небето. Всъщност ти си единствената.

Луси беше ѝ казала някои неща за подвизите на мистър Ийън Тримейн. Повечето от жените в Ню Йорк бяха готови да паднат в краката му. Това бяха красиви, млади жени с добро положение, които не се прехранваха чрез обири на богати янки.

— Не мисля, че можеш да се оплачеш от липса на компания.

— Ти каза, че трябва да изчакам най-подходящата жена. Дочаках я.

Сбъдваха ли се мечтите ѝ? Погледът му я обнадеждаваше. Но с надеждата дойде и страхът. Ако разбере истината за нея, би ли я гледал така? Понеже не можеше да издържи на изпитателния му поглед, тя загледа ръката, която бе облегла на рамото му.

— Нещо лошо ли има? — спря насред палубата, като все още я държеше в прегръдките си.

Трябваше да му каже сега, преди нещата да са отишли твърде далеч. Но в момента, когато срещна очите му, думите заседнаха в гърлото ѝ. Та нима можеше да понесе да види как любовта в тези очи се превръща в отвращение?

— Някой друг ли има? — запита той и черните му, извити като крила вежди се сбърчиха.

— Няма. И никога не е имало.

Той отново се усмихна. Щеше да го запомни така завинаги.

— Това звучи насърчаващо.

Въздухът внезапно ѝ се стори прекалено тежък. Едва дишаше.

— Наистина ли?

— Съвсем — ръцете му се плъзнаха надолу от раменете ѝ по нейните ръце — едно напомняне за любовта му, от която я делеше само крачка. Искаше ѝ се да облегне глава на гърдите му, да почувства прегръдката му, да забрави миналото и настоящето и да живее само за бъдещето с него.

— Сабрина, струва ми се, че съм те познавал цял живот. Дори повече. Караш ме да усещам, че... съм жив, чувствам се пълноценен само когато съм до теб. Единствено само до теб — той спря и постави ръце на раменете ѝ, повдигна горещите си пръсти, за да погали шията малко над обточената ѝ с дантела яка. — Обичам те.

Думите, които хиляди пъти бе чувала в съня си, сега бяха произнесени тихо и спокойно. Първоначално ѝ бе трудно да повярва, че наистина ги е казал.

— Ще ми направиш ли честта да станеш моя жена? Сабрина прехапа долната си устна, за да задържи думите, които напиреха да излязат. Как можеше да приеме, без да му каже? А как да му каже?

Понеже тя продължаваше да мълчи, Ийън докосна нослето ѝ с върха на пръста си.

— Държиш ме в страхотно напрежение, дяволче. През гравираното стъкло на кабинковите люкове се процеди светлина и

позлати лицето му. Сабрина затвори очи, за да отпъди неотразимия му чар. Той беше толкова добър и почтен, а тя... тя беше една крадла. Имаше ли право да се омъжи за този човек, когото бе обичала и щеше да обича цял живот?

Той плъзна ръце по нея, притисна я до гърдите си и зарови лице в косите ѝ. Сетивата му се възбудиха от аромата на колосано бельо, който се смеси с парфюма му. Тя усещаше как сърцето му се блъска в гърдите ѝ. Ако само... О, колко пъти досега се бе молила отчаяно! Но това нищо не променяше.

— Смятах, че ще се зарадваш на предложението ми — каза той и докосна с устни косите над слепоочието ѝ.

От звука на гласа му уязвимото ѝ, изпълнено с любов сърце се сви.

— Да, разбира се. Разбира се.

— Тогава стани моя жена, Сабрина. Ще те направя щастлива — той погали рамото ѝ с топлата си длан. — Искам да те разглезя от нежности, да ти дам дом, деца и семейство.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, търкулнаха се и попиха в бялата му ленена риза. Не можеше да го остави да си отиде от живота ѝ просто така. Не можеше да позволи тези няколко месеца, изживени в омраза, да провалят бъдещето ѝ. Ако я обичаше достатъчно, той трябваше да я разбере. Щеше да успее някак да му покаже колко голяма е любовта ѝ.

— Да — прошепна. — Да, ще ти стана жена.

Прегръдката му се стегна и само след миг вече я носеше на ръце, въртеше се в кръг, докато смехът ѝ не прокънтя във въздуха и веселите му тонове се сляха в хармония със собствения му дълбок глас. Отнесе я под лунната светлина, шепнейки името ѝ. С устни изпи сълзите ѝ и когато ги притисна о нейните, тя усети соления им вкус.

Тих, подобен на стон звук, се изтръгна от гърлото ѝ, щом ръцете ѝ обвиха шията му, и крехкото ѝ тяло потърси нарастващото напрежение на неговата мъжественост. Той я обгърна, придърпа я към себе си и любовта му я погълна изцяло. Тя продължи да се притиска, кринолинът ѝ се наклони и допирът ѝ позволи да се отдаде на предизвикателни догадки за мъжките атрибути под кадифето. Но близостта им все още не беше достатъчна.

С ръце, заключени около шията му, Сабрина се бореше да превъзмогне ужаса от мисълта, че може да го загуби. Тревогата беше

тук, дебнеше я в тъмното като хищен звяр, готов да се нахвърли върху нея и да я унищожи. Единственото, което можеше да направи, бе да го накара да я обикне дотолкова, че да я разбере и да ѝ прости.

Той прокара език по пълната ѝ долна устна, подканвайки я да се отвори към него. И тя го стори, разтвори уста и пое стъписващото нахлуване на езика му. Чувстваше, че тялото му се напруга и мускулите, до които се опираха гърдите ѝ, се стегнаха като камък. Той потъваше във влагата на устата ѝ на приливи и отливи, чийто ритъм тя подхвана естествено. Кръвта ѝ запулсира във вените. Усещаше биенето на сърцето с върховете на гърдите си и пулсиране в онази съкровена дълбока потайност, която я повлече по пътеки, зърнати за миг само насън.

Внезапно той се отдръпна и топлият му дъх заизлиза като кълбовидни облачета в студения нощен въздух.

— Имай милост, дяволче. Ако продължим още малко, ще загубя и последната възможност да се държа като джентълмен.

— И толкова ли е лошо това? — прошепна тя.

Той стисна раменете ѝ.

— Сабрина, не съм сигурен, че ме разбираш.

— Мечтах за теб девет години, Ийън Тримейн — тя прокара длани по ръцете му и през палтото запритиска с пръсти напрегнатите мускули. — Да разбирам ли, че искаш да ме заставиш да чакам още един ден, за да се сбъднат мечтите ми?

Той опря челото си о нейното, затвори очи, дъхът му се блъскаше като топла мъгла в лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм, че те обичам — и тя вплете пръстите си в неговите. — Остави ме да ти покажа колко много.

Каютата на Ийън — един от двата апартамента на борда — беше разположена на тексаската палуба откъм кърмата. Той запали газената лампа до вратата и малката приемна се превърна в златен оазис, в чийто тъмни ъгли се простряха ивици светлина като трепкащи пръсти. Докато се движеше наоколо, Сабрина го докосваше с полите си, обтягайки нервите му до крайност. Цялото му същество тръпнеше от напрежение.

Той се опря на вратата и резето изщрака зад гърба му. При звука Сабрина се обърна към него и сведе поглед към земята. Светлината

помилва гладкия контур на бузите ѝ и се плъзна в гъстите къдри, които падаха по врата ѝ. Леглото, чиито месингови пречки улавяха блясъка и го отразяваха като дискретна покана, беше в далечния ъгъл на стаята.

За да се сдържи да не я докосне, Ийън се облегна още по-плътно до вратата и опря ръце до гладкото дъбово дърво. Наблюдаваше я, искаше я, изпитваше страхотно напрежение, пулсът на кръвта му бучеше от лудото желание да я притежава. А трябваше да пристъпи към това постепенно, нежно и внимателно. И все пак една част от него желаше да я повали на леглото, да навлезе в нея и да се пречисти от красотата на девството ѝ. Но той ненавиждаше самата мисъл да я изплаши, да я удави в порива си, и правеше всичко възможно да го потисне.

— Каютата ти е много хубава — каза тя и погали с пръсти високата, тапицирана в синьо кадифе облегалка на един стол. — И толкова просторна.

Отдалечи се на няколко крачки от него, докосвайки с пръсти бюрото, бръснача, гребена, докато накрая се спря върху палисандровата дръжка на четката му. За момент постоя така в профил, с наведена глава и блесналите решетки на леглото заприличаха на рамка на портрет на женската красота и непорочност.

Ийън почувства, че нещо я безпокои, и гърдите му се свиха. Криеше ли нещо от него? Искаше ли да си тръгне?

— Ийън — каза тя и обърна очи към него. — Не знам... Аз никога досега... Не съм съвсем сигурна... — тя прехапа долната си устна и потокът на обърканите ѝ думи секна.

Ето, сега ще му каже... нервно ще го помоли да почака, докато се оженят. Той умееше да се справя с такива молби. Знаеше как да докосне една жена, как да превърне неохотата ѝ в сладко, чувствено желание. Но със Сабрина няма да прибегне до тези изпробвани номера. С нея — никога. Щеше да се съобрази с желанията ѝ. Поне веднъж в скапания си живот трябваше да се държи като почтен човек. Господи, не беше сигурен дали изобщо иска да я пусне да излезе от стаята му!

— Не зная как започва... това — тя се усмихна притеснено. — Но много ще ми хареса, ако... ако отново ме целунеш.

Неуверената ѝ молба подежда като огън в барута. Само с две крачки вече беше до нея и тя отново се озова в прегръдката му, ръцете

й обвиха врата му и топлите ѝ, стегнати гърди се притиснаха в тялото му. Ийън почувства нежността на целувката ѝ, отдаде се на любовта, бликнала от нея като вино. Ненаситно, като човек, който дълго време се е лутал из пустиня, се опиваше от устните ѝ. Любовта ѝ се изливаше в него като искрящ поток, който кипеше и го превземаше, докато цялото му същество се изпълни със светлината ѝ и сенките изчезнаха.

— С нито една жена не съм се чувствал така — промълви, докато галеше бузата ѝ с обратната страна на дланта си. — Ти си моят ангел с огнени коси.

— Люби ме — в очите ѝ блестяха сълзи. — Моля те, Ийън, люби ме — шептеше тя и впиваше устни в неговите.

Усети я, че трепери и се притиска така, сякаш искаше да бъде още по-близо до него или той можеше внезапно да изчезне. Като я целуваше, Ийън се опитваше да ѝ вдъхне увереност. Нищо не беше в състояние да го отдели от нея. Поне докато в тялото му все още трепкаше живот.

Извади гребените и фибите и косата, дълга над три фута, се разпиля по гърба ѝ като водопад от коприна с цвят на бургундско.

— Красиво е — промълви и зарови ръцете си в гъстите, хладни къдри, подхвана главата ѝ в шепите си и потъна в тъмната, бляскава дълбочина на очите ѝ.

Разкопча облечените в кадифе копчета на гърба, под косата ѝ, и се зае да преодолява останалите препятствия, които предпазват женската плът от мъжко посегателство. Само с едно леко докосване по атлазените рамене, роклята ѝ се свлече на пода и сякаш изпусна лека въздишка. Докато целуваше шията ѝ, пръстите му разхлабваха връзките на корсета, панделката и илиците, които придържаха фустата.

Ийън познаваше доста добре цялата сложност на женското облекло. Безброй жени бяха споделяли постелята му и всички до една имаха опит и бяха обиграни. Но тази жена не беше като другите. Мъжът, който я среща в началото, беше закоравял, преситен, цинично настроен, а мъжът, който сега я събличаше, можеше да умре в ръцете ѝ тази нощ.

Още четири перлени копчета се разкопчаха под пръстите му. Изхлузи ризата от раменете ѝ и овалните ѝ гърди се оголиха — сякаш блестяха на светлината, кожата ѝ беше толкова светла, че под нея се

забелязваха слабите очертания на вените, където препускаше жизнената ѝ сила, зърната ѝ бяха тъмни като узрели ягоди, които се изпълваха пред самия му поглед и го мамеха. Той погали с буза топлото, стегнато тяло, докосна я с език, сякаш я опитваше на вкус, почувства я как рязко си поема дъх, преди да простене.

Не можеше да се наслади на гърдите ѝ, близна леко малката узряла ягодка върху всяка от тях, пое я в устата си и се впи в нея, докато не усети как пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му и бедрата ѝ започнаха да се движат в такт с неговите.

Когато свали меките памучни бермуди от краката ѝ, леко се усмихна на декоративните розови сърчица върху белите жартieri, които придържаха чорапите точно над коляното ѝ. Невинна. Предизвикателна. За миг му хрумна да я остави така по жартieri, но реши да го отложи за друг път. Тази вечер искаше да се докосне до всеки сантиметър от нежната ѝ плът.

Коленичи на един крак върху постелята на кадифено — атлазените дрехи. След като свали обувките и изхлузи копринените чорапи от дългите ѝ крака, се вгледа внимателно в тази жена, която бе откраднала душата му.

Когато тя опита да се прикрие, той я хвана за китките и разтвори ръцете ѝ настрани, така че светлината да падне върху бледите очертания на гърдите ѝ, рязката извивка на ханша и плавния овал на хълбоците ѝ — беше като снежно — бял атлаз, който очакваше докосването му.

— Никога не се крий от мен, ангелче — каза той и притисна устни към корема ѝ. — Показвай ми винаги красотата и любовта си.

Ръцете му докосваха копринените ѝ коси, докато милваше извития гръб, стегнатите, закръглени половини на седалището, целуваше корема ѝ и бавно продължаваше по-надолу. Тя издаде дълбок гърлен звук, когато той разрови с носа си твърдите къдрици, които увенчаваха бедрата ѝ, и вдъхвайки мириса ѝ, опияняващ като мускус, опита с език ароматния ѝ вкус. Ръцете ѝ се впиха в раменете му и пръстите се вкопчиха в дрехата в знак на безмълвен протест.

Но той не можеше да спре. Трябваше да ѝ покаже колко му е скъпа.

— Остави ме — шепнеше и милваше с лице къдрите, прикрили женските ѝ тайни.

Сабрина не можеше да му откаже нищо. Искаше единствено да му достави удоволствие, да му се отдаде изцяло.

Порочна. Необузdana. Чудна. Чувстваше всичко това и дори нещо повече, когато му позволи да я докосва така, както не бе и сънувала. С устни, език и пръсти, той разкриваше тайните ѝ, плъзваше се навътре, откриваше, дразнеше една скрита и чувствителна цветна пъпчица, докато тя се разпукна от докосването му. Дъхът ѝ секна, обзе я първична страст. Тя се сведе над него, смаяна и екзалтирана от настойчивите си молби за нещо, което още не проумяваше, за което тялото ѝ копнееше и само той можеше да ѝ даде.

И тогава го получи — божествения дар на мъжкото му докосване. Тялото ѝ се разтърси от шокови вълни. Ако ръцете му не бяха на хълбоците ѝ, щеше да се строполи, да се свлече долу, сякаш мускулите и костите ѝ се бяха стопили. С едно ловко движение той се изправи и оставяйки зад себе си купчина кадифени и атлазени дрехи, пое отпуснатото ѝ тяло в ръцете си. Допирът до облеклото му от вълна и лен приятно подразни чувствителната ѝ кожа.

Усети хладината на памучните чаршафи по гърба си, щом я положи на леглото.

— Не ме оставяй — пошепна и се вкопчи в ризата му, когато той се отдръпна.

Целуна я — беше само едно леко докосване на устните му до нейните, едно мило топло дихание.

— Никъде няма да отида, миличко — в противоречие с думите си нежно я отблъсна от себе си. — Но съм облечен малко повече, отколкото трябва.

Сабрина се обърна на една страна и обхвана гърдите си в прегръдка, за да се опита да облекчи болката, която усещаше. Не изпусна нито едно движение, докато Йън сваляше от себе си дрехите и ги слагаше на един стол, сякаш отхвърляше атрибутите на цивилизацията — смокинг, жилетка, папионка.

Сабрина опъна крака върху изгладените бели чаршафи, нетърпелива да се докосне до горещата му кожа. Под дългите пръсти перлените му бутанели се разтвориха и разкриха гъсто черно окосмяване. Когато ризата падна от раменете му, златистата светлина от лампата се посипа върху плътните им овални очертания. Той метна ризата на стола и един златен пръстен, окачен на ланеца на врата му,

проблесна няколко пъти, преди да застане върху черното валмо на гърдите му като жив въглен.

Сабрина не сваляше очи от него. Необузdana сила пулсираше в напрегнатите му гърдни мускули, в раменете и ръцете. Тънък светъл белег прорязваше по диагонал широкия му гърден кош, като започваше от пръстена, пресичаше тъмното окосмяване и потъваше под колана на панталона, който той тъкмо разкопчаваше.

Устата ѝ пресъхна. Не можеше да поеме дъх през свитото си гърло.

Понеже беше обърнат с гръб, докато сваляше панталона и бельото си, Сабрина проследи с поглед всяка от формите, които така копнееше да докосне — силните рамене, мишците и гърба, чийто мускули се очертаваха при движението.

Дрехите от черна вълна и бял лен се смъкнаха от стегнатия овал на хълбоците му по дългите крака, чийто бедра бяха засенчени от черни кичури. Само като го гледаше, я обзе топло чувство на замайване, което препусна по вените ѝ, обтегна всеки нерв и запулсира като горещо, влажно желание в онова чувствително място, до което само той се бе докосвал. Поколеба се за миг, преди да се обърне с лице към нея.

Светлината трепна по кожата му и разкри едно езическо божество. Зъбите на Сабрина се впиха в устните. Никой не ѝ беше казал какво да очаква. Беше гледала, когато загонваха конете, и сега имаше само бегла представа какво ще последва. Тялото ѝ потръпна. И все пак не беше уплашена, а само нетърпелива именно този мъж да я посвети в тайните на близостта.

Огледа го от глава до пети, опитвайки се да проумее силата, която се надигаше във възбудения му член. Високо върху десния му крак видя още един белег — плътен и с много бръчици. Но белезите не можеха да помрачат мъжествената му красота. Беше красив така, както можеше да е красив извисялият се в небето ястреб. Искаше да го докосне, да почувства силата му, да го опознае така, както не бе познала нито едно друго човешко същество.

Когато повдигна очи към неговите, видя предпазливостта в техните тъмни зелени дълбини — сякаш очакваше, че може да я уплаши, и се страхуваше да не го отблъсне. Тогава протегна ръцете си и го призова.

Докато се приближи до нея, сенките, хвърлени от рамката на леглото, се плъзнаха по тялото му. Леглото се огъна под тежестта му, когато той легна и я придърпа до себе си.

— Прегърни ме — каза Сабрина и обви ръце около раменете му.
— Моля те, прегърни ме.

— Завинаги — обеща и я обгърна, целуна я и я притисна до себе си.

Тя се сгуши още по-близо, като притискаше гърди и триеше бедра в неговите. Коляното ѝ се плъзна между краката му. Усещаше как горещият допир на тялото му я пари навсякъде. Гъстото валмо, опряло гладките ѝ бедра, твърдият натиск на неподправена мъжественост, който усещаше на корема си — тежък, пулсиращ от напиреща страст... Непознат, изкусителен.

— Ийън — шептеше с любов и докосваше устните му. Не спираше да го гали и опознаваше интригуващите подробности на тялото му, запомняше всяка извивка и очертание, поглъщаше мекотата и топлината и се питаше дали някога е изживявала нещо толкова прекрасно. Дланите ѝ се плъзнаха по раменете му като топъл сатен върху масивен дъб. Големите гладки мускули на гърба му се раздвижиха от допира. Тръпка премина по тялото му, когато пръстите ѝ пробягаха по гръбнака му.

— Гъдел ли имаш? — попита тя и го щипна по брадичката. Усмихна ѝ се.

— Започваш да разкриваш тайните ми.

Погледна го в очите, потъмнели като изумрудни от желание: беше толкова хубав, като рицар, излязъл от сънищата на някоя девойка, раняван в битки и най-сетне дошъл да я спаси от самотата.

— Искам да науча всичките ти тайни — и пръстите ѝ се плъзнаха по врата му. — Позволи ми!

— Сабрина — прошепна и затвори очи.

Устните, езикът и ръцете му я милваха, целуваше всяко местенце по тялото ѝ, галеше я, говореше ѝ нежно, а тя се чувстваше красива и много обичана. Пръстите му погалиха като пера вътрешната страна на бедрата ѝ, преди да се вплетат в махагоновите къдрици. Сабрина се изви към него.

— Не искам да ти причиня болка — каза тихо и целуна рамото ѝ.
— Господи, изобщо не искам.

И въпреки това щеше да ѝ причини болка. Гласът му го издаваше, но това нямаше значение за нея.

— Моля те — каза тя и го погали по гърба. — Люби ме.

— Сабрина — прошепна и я придърпа под себе си. Черните му къдри подразниха гърдите ѝ. Тежестта му я притисна към мекия дюшек, кожата му я прорязваше, топлината му се просмукваше през порите ѝ.

Когато застана между разделените ѝ бедра, тя се повдигна инстинктивно, за да се отвори към него, сякаш се опитваше да го улови. Той се отдръпна леко, насочен към скритата ѝ женственост. Целуваше шията, раменете, ръцете ѝ, милваше нежно хълбоците. Желанието ѝ вече граничеше с лудост.

— Моля те — прошепна и ноктите ѝ се впиха в раменете му.

През зъби, на пресекулки, той си пое дълбоко дъх. Подхвана бедрата ѝ и я повдигна, притисна своята кадифена горещина към влажната ѝ плът и навлезе в нея. Просто се плъзна вътре.

И това сякаш предизвика чудо. Беше като вятър, появил над спокойно езеро, в чийто води сега се надигаха пръски и вълни от удоволствие. Той я притискаше, раздираше плътта ѝ, която оказваше съпротива, разтягаше я, изпълваше я бавно, сантиметър по сантиметър.

Златният пръстен на верижката му се полюшваше и галеше топло гърдите ѝ. Желаете го все повече и повече. Опита да се превие, за да го поеме напълно, но той я държеше здраво, водеше я, превземаше я и се отдръпваше, като всеки път ѝ даваше все по-голяма част от силата си, притискаше я, докато тя не усети лека, пареща болка, после се изплъзваше и това още повече увеличаваше желанието ѝ да усети раздиращия допир на мъжествеността му.

Тя погледна очите му и видя там всички думи, които бе казал някога, всяка ласка, всяка целувка, с която я бе дарил в безбройните ѝ сънища. Почувства, че раменете му леко треперят, и разбра, че само вниманието към нея го възпира да ѝ даде онова, което искаше до полуда.

— Сега — каза тя и погали рамото му с пръсти. — Искам те целия сега.

Той затвори очи, сякаш се молеше тихо, после сведе поглед към нея.

— Любов моя — прошепна, преди да ѝ се отдаде изцяло. Чистата радост от единението им я накара да извика.

Болката изчезна. За миг горещината я проряза и припламна, после замря и пак се надигна от пепелищата като древно удоволствие. Отново бяха заедно, както беше ставало през всички векове досега, две тела, които се сливат в едно и воюват за любовта, която им е отредена от съдбата.

— Ийън — повтаряше името му отново и отново, надигна се, за да посрещне влажните му пориви, последва дивата грация на силното му тяло и откри собствената си власт в удоволствието, с което можеше да го дари, като отвърне на първичните му желания. Знаеше, че му доставя удоволствие, разбираше го по премрежения му поглед, по рязкото, учестено дишане, усещаше го в напрежението на мускулите, които сякаш се разкъсваха под дланите ѝ.

Скоро всяка мисъл бе погълната от водовъртежа на удоволствието, който се извиваше в нея като спирала. С всяка ласка той я завърташе все по-бързо и по-бързо, издигаше я все по-нагоре. Притисна устните си до нейните, улавяйки тихите хлипове, които се изтръгваха от гърлото ѝ, и я увлече в още по-бързо темпо.

Ръцете ѝ галеха раменете му, плъзгаха се по бляскавата му кожа. Опитваше се да го придърпа към себе си, докато той я водеше към висините. Един рязък тласък — и тя се издигна в небитието, най-сетне се откъсна от пъпната връв на земята и полетя към рая. Чувстваше, че той се издигна с нея, изпълнил я с горещина и мощ, а телата им се стегнаха и извиха в порива да останат неразделни.

Тя го държеше с ръцете си, краката ѝ го бяха обхванали, ликуваше при всяко потръпване на тялото му. Мускулите му постепенно се отпускаха. Той положи лице върху влажното ѝ рамо. Дъхът му се сливаше с нейния, сърцето му биеше в същия ритъм и тя чуваше как пулсът му постепенно се забавя, докато накрая се успокои и затихна.

— Добре ли си? — попита я той, повдигна глава и потри нос в нейния.

— Не — лицето му се смръщи загрижено и тя се усмихна. — Чувствам се повече от добре. Чувствам се чудесно. Чудесно!

Тя подхвана косата на тила му и го придърпа надолу, за да го целуне. Любовта, съхранена през деветте години чакане, подсилена от

тежките загуби, избликна дълбоко в нея, надигна се, изпълни я и прпусна във вените ѝ.

С чистотата на чувствата си тя го усмиряваше и едновременно го изпълваше с невероятна гордост.

— Сабрина — прошепна и докосвайки устните ѝ, се обърна по гръб, като я повлече след себе си.

Докато прегръщаше крехкото ѝ тяло и я премятеше, тя се изкикоти. Никога досега Ийън не се бе чувствал така и знаеше, че никога няма да бъде същото с друга жена. Но знаеше, че никога няма да опита с друга, не и след като бе докоснал рая. Чувстваше се обновен, пречистен, изпълнен с надежда. Беше влюбен за първи и за последен път.

— Може ли пак да го направим? — тя потриваше гърдите му с ръка.

Ийън не можа да се сдържи и се разсмя на невинността ѝ. Беше като дете, което току-що е опитало шоколад. Тя смръщи лице и започна да увива малките къдрици около пръстите си.

— Не разбирам защо ти е толкова смешно?

— Защото смятам да го правим отново и отново — каза той и плъзна ръка в косите ѝ. Копринените кичури се омотаха около пръстите му. — Само ми дай малко време да се възстановя.

Усмихна се, очевидно доволна от отговора му. Той погали с пръст гърдите ѝ и малките ягодки се изпълниха от докосването. Откликваше на повика му толкова спонтанно. Караше го да се чувства така, сякаш можеше да победи дракони с голи ръце, да завладее нови светове.

— Щастлив ли си, че ме дочака?

— Ммм, много.

Тя повдигна пръстена от гърдите му, превъртя го между пръстите си и светлината се улови в златните плетеници на ювелира.

— А това? — попита го и му се усмихна. — Спомен от някоя друга любов ли е?

— Това е пръстенът, който дядо ми Макклеърън е подарил на баба ми в деня на сватбата им — целуна връхчето на носа ѝ. — Утре ти ще го носиш, любов моя.

Сабрина стисна пръстена и дълго време гледа ръката си.

— Люби ме, Ийън — прошепна и го погледна в очите. — Моля те, люби ме.

Отчаяната молба го бодна в сърцето. В очите ѝ се четеше страх да не го изгуби, както беше изгубила майка си и братята си. Беше се измъчила през войната. Нямаше нужда да му го казва, той го знаеше. Досещаше се по радостта ѝ от дребните неща — изпитваше особено удоволствие да пие подсладено кафе с гъст каймак или пък да яде сладкиш, покрит с шоколад и напълнен с бита сметана. Беше изживяла месеци на лишения, може би и години. Искаше да ѝ помогне да си навакса изгубеното. Щеше да я разглези, да я обожава до края на живота си.

— Аз наистина те обичам — каза Ийън и легна под нея. — Повече от всичко на света.

Влажните къдрици подразниха кожата му, докато откриваше отново пътя към рая. Тя се обви около него, обгради го със сладостна тръпнеща топлина. Обладаваше я отново и отново, кълнеше се в любовта си, любеше я така, сякаш му е за последен път.

Всеки път, когато бяха заедно, се чувстваше просветлен, удоволствието, което изпитваха, ги връхлиташе с почти неудържима мощ, достигайки една по-висша степен на изтънченост в сравнение с предишния път. Накрая, когато и двамата бяха изтощени до смърт, се отпуснаха тихо в прегръдките си. За Ийън и това беше просветление — просто да бъде до нея, просто да я прегръща — нещо по-значимо от целия му досегашен живот.

— Тръгнал съм по работа от Сейнт Луис към Калифорния — каза Ийън, когато дишането им се успокои и тя лежеше сгъснута до него, положила бледото си като слонова кост бедро върху неговите бронзови мускули, отпуснала глава на рамото му. — Искаш ли това да бъде сватбеното ни пътешествие? Или може би предпочиташ някое друго място?

— Леглото — тя потри носа си о влажното му рамо.

— Май съм пуснал на свобода една тигрица.

— И то ненаситна — каза тя и лекичко го ухапа.

Ийън повдигна вежди и я загледа:

— Още ли си гладна?

— Не — тя се усмихна. — Чувствам се дебела и щастлива. Доволна съм.

И той споделяше това чувство — невероятно доволство, което не бе познал досега — усещането, че обича и че е обичан. Но дълбоко в себе си изпитваше страх, че всичко може да изчезне, сякаш това му се случваше насън и ще се стопи от светлината на утрото. Пръстите му започнаха да рисуват фигурки по врата ѝ и от устните ѝ се изтръгна лека въздишка.

— Имаш ли нещо против да живееш в Ню Йорк?

— С теб бих живяла навсякъде.

Притисна я още по-силно, целуна косите ѝ, вдъхна аромата ѝ.

— Ще посещаваме баща ти в Роузбрайър, когато пожелаеш.

Действителността нахлу в мечтите ѝ като ледените капки на дъжд, който се процежда през стряхата на уютна стая. Сабрина потръпна. Вкопчи се в гърдите му и затвори очи, за да прогони неприятното чувство. Все още не искаше да мисли за реалния свят.

— Какво има? — попита я и погали бузата ѝ с топлата си длан, сякаш за да я накара да вдигне очи.

Сабрина положи усилия да се усмихне.

— Нищо. Просто си мислех, че вече е твърде късно. Еджи ще се чуди какво ми се е случило.

— Утре ще те направя моя съпруга при първия срещнат свещеник — сграбчи я в силните си ръце и я целуна пламенно. — Искам да те прегръщам цяла нощ, да гледам как зората осветява лицето ти, да те любя през целия ден.

Като тежка речна мъгла в сърцето ѝ пропълзя ужас, предчувствие за надвиснало нещастие — толкова силно, че завладя цялото ѝ същество. Ако узнаеше истината, Ийън можеше да накара да арестуват както нея, така и баща ѝ. Тя лежеше на рамото му и гледаше пръстена, положен като в гнездо между черните къдри.

Утре сутринта, щом пристигат в Сейнт Луис, Сабрина ще каже на баща си за плановете им, а след като напуснат кораба и се отдалечат достатъчно от опустошителния му гняв, тя ще каже истината на Ийън.

Убеждаваше се, че Ийън я обича и ще я разбере. Трябваше да я разбере. Нямахше смисъл да се притеснява, мислеше си тя и се опитваше да пропъди страховете си.

ГЛАВА 4

— Капитанът каза, че до девет сутринта ще сме пристигнали — съобщи Мак и постави няколко от ризите на Ийън в една преграда на пътния сандък, който стоеше разтворен до леглото. Извади часовника от джоба на жилетката си, погледна го и се намръщи. — Остава ни малко по-малко от час на борда.

Ийън си сложи една синьо — бяла вратовръзка и се погледна в огледалото над умивалника. Не можеше да познае лицето си. Може би защото за първи път изглеждаше като човек, който е доволен от живота си, и то благодарение на един ангел с огнени коси. Тази жена беше магьосница.

— В страхотно настроение сте днес — каза Мак, когато младият мъж започна да си тананика валс.

— Точно така — каза Ийън и погледна към огледалото, за да види изражението на Мак, който стоеше зад него. Старият човек го гледаше, лицето му се бе сбърчило сърдито и изцяло контрастираше с усмивката на Ийън.

— Мак, не бива да ядеш лимони на закуска. Хората ще си помислят, че целият свят ти е крив.

Мак поклати глава.

— Ще се радвам да усетя твърда почва под краката си, повярвайте ми — каза той и се приближи до шкафа. — И то колкото може по-далеч от тези размирни земи.

Ийън завърза връзката и се усмихна на подозренията на Мак. Напоследък направо не му даваше мира с предупрежденията си. Изобщо не се доверяваше на никого от този бунтовен край. Особено ако човекът беше плантатор, облечен подчертано изискано, защото знаеше, че плантаторите нямаха достатъчно пари, за да засеят памучната реколта. Каквото и да говореше Ийън, старият беше надушил като хрътка, че семейство О'Нийл са замесени в някаква „тъмна работа“.

— Отвън ме чака един стюард — каза Мак и помъкна няколко костюма към сандъка. — Ще напуснем този кораб възможно най-бързо.

— Искам да уредиш един от стюардите да изнесе багажа и на мис О'Нийл — каза Ийън и като приглади вратовръзката под синята жилетката, се обърна към приятеля си.

Мак смръщи вежди и се вцепени. Трябваша му поне десет секунди, преди да се окопити и да отговори.

— И защо пък да направя точно това?

— Защото най-красивата жена на света се съгласи да ми стане съпруга.

Костюмите паднаха от ръцете на Мак и се разстлаха като палитра от синьо, сиво и кафяво върху синьо-белия килим.

— Вие помолихте тази жена да ви стане съпруга?

— Мак, разбирам, че се опитваш да ме предпазиш, но що се отнася до Сабрина, усилията ти са излишни.

— Проклятие, проклятие, хиляди пъти проклятие! — мърмореше Мак, докато наведен събираше купчината кашмир и фина вълна. Метна костюмите върху капака на сандъка и постоя известно време, загледан в тях. — По-добре да не беше я питал и тогава нямаше да има нужда да ти казвам. Но сега ми се налага да ти кажа. На Ийън никак не му хареса тонът на Мак, нито пък подозренията, които той събуди у него.

— Какво да ми кажеш?

— Казах ти, че баща й ми изглежда съмнителен — отвърна Мак и го погледна през рамо. — Стори ми се, че е малко припрян в желанието си да играе покер с теб, и започнах да го наблюдавам. Видях го да играе карти в кабината на прислугата. Много е бърз в ръцете.

Ийън се почувства така, сякаш земята под краката му потъва. Всеки момент можеше да се провали и да полети към небитието, без нищо да може да го спре.

— Говори по същество.

Мак прокара пръсти през косата си и няколко кичурчета щръкнаха.

— Проверих някои неща. Един кораб е като малък ад, ако нещо те интересува, отиваш и питаш персонала на бара. Така че снощи... —

поколеба се, преди да погледне Ийън. — Такива неща не се казват лесно, просто ще изплюя камъчето.

— Търпеливо очаквам да го сториш, Мак. Мак си пое дълбоко дъх и започна с безжизнено изражение:

— О'Нийл си изкарва прехраната, като краде от богати янки. Мами ги на карти. Дъщерята ги съблазнява, а бащата обира парите.

— Как го каза, дяволите те взели! — Ийън сграбчи стария човек за яката.

— Това е самата истина, майоре — каза Мак и се опита се отскубне от силните ръце, които направо го повдигаха от пода.

— Не ти вярвам! — изкрещя Ийън и го разтърси като парцалена кукла.

— Аз... съжалявам — Мак вкопчи пръсти в ръцете му. Лицето му почервеня. — Ще... ме... удушите... сър.

— Дявол го взел! — рече Ийън и помете Мак от пътя си. Ръцете му трепереха, опитваше се да овладее гнева си.

— Може и да греша — каза Мак, като разтриваше врата си. — Но все пак трябва да знаете, че тя сигурно преследва богатството ви.

— Трябва да има някаква грешка — каза Ийън и грабна тъмносиньото сако от леглото. — Може би този, който ти е казал, е имал някакви причини да мрази О'Нийл.

— Не мисля така — Мак извади от джоба си кутия карти и му я подаде. — Барманът каза, че пази няколко като тези специално за О'Нийл.

Ийън извади картите и внимателно прегледа бяло-червените им гърбове. Стисна устни, когато видя малките черни знаци в ъгъла на всяка от тях, поставени в зависимост от цвета и стойността на картата.

— Ъглите са маркирани, сър.

— И сам виждам това — Ийън прибра картите обратно в кутията. — Но снощи аз не загубих пари. Дори спечелих.

Мак го гледаше изпод рошавите си вежди.

— Може би, за разлика от баща си, малката е видяла начин да измъкне повече пари.

Пръстите на Ийън се свиха около картите.

— Грещиш.

Мак поклати глава.

— Де да беше така.

— Ще ти го докажа — Ийън сложи картите в джоба си и изхвъркна от каютата. Искаше да чуе истината от Сабрина. Искаше да разсее съмненията.

Пред вратата на Сабрина Ийън повдигна ръка и се поколеба за миг, преди да почука на масивното дъбово дърво. Само след миг Еджи му отвори.

— Тъкмо си мислех, че това трябва да сте вие, мистър Тримейн — тя се отдръпна встрани и го покани.

Зад нея видя Сабрина. Като чу името му, тя скочи към вратата, роклята ѝ от коприна на бели и лилави точки се завъртя около нея, когато момичето застана пред огледалото и пощипна бузите си няколко пъти — жест така откроен, невинен и обезоръжаващ, че той почувства как тъмнината в душата му се разсейва.

Не, тя нямаше никаква вина. Не можеше да се е заблудил по отношение на нея.

Когато Ийън пристъпи, Сабрина се обърна към него. Страните ѝ пламтяха, гърдите ѝ се повдигаха неравномерно под дантелите и коприната. Беше решил да ѝ подари рози тази сутрин — розови като бузите ѝ. А вместо това ѝ донесе съмнения.

— Еджи, защо не отидеш да закусиш — каза Сабрина и хвана Еджи под ръка. — Ние идваме само след минута.

— Но те още не сервират. Как си представяте, че... Ийън стоеше до вратата, която водеше към палубата, гледаше как Сабрина отвежда Еджи от стаята. Чуваше гласовете им, но не разбираше какво говорят. Слънчев лъч блесна през люка зад него и очерта светла ивица върху килима, сякаш търсеше Сабрина. Дори слънцето я обожаваше, позлатяваше лицето ѝ и прегръщаше бляскавите тъмночервени коси.

Представи си тялото ѝ с цвят на слонова кост върху памучните чаршафи в леглото му. Тя му се усмихва, докосна го така, сякаш е единственият мъж на света. Спомени — бяха като милувка — в тях изплуваше образът на една жена, която за първи път се отваряше, за да опита любов и го правеше с такава сладка страст, че плени душата му завинаги.

След като Еджи излезе, Сабрина остана облежната на вратата за малко и му се усмихна — същински ангел, който носи върху слънчев лъч.

— Очаквах те по-рано.

Приближи се, все още усмихната, с ръце, протегнати към него. Ийън не можа да помръдне. Чувстваше как картите в джоба му натезават като котва.

— Какво има? — тя се спря на няколко крачки от него. Пръстите ѝ се свиха. — Нещо не е наред ли?

Нямаше смисъл да увърта. Колкото по-бързо се разсееше недоразумението, толкова по-добре. Измъкна тестето и положи картите върху дланта си с лице нагоре.

— Милостиви боже — прошепна тя и докосна шията си с ръка. — Откъде ги взе?

Ийън погледна картите, които тя бе разпознала с явен ужас.

— Изглежда, ти и баща ти се прехранвате, като крадете златото на янките — гласът му звучеше странно дори и за собствените му уши. Той все още отказваше да приеме истината.

— Ийън... трябваше да ти кажа. Много пъти се опитах, но ме беше страх.

Тя дори не се опита да отрече! Голата истина го жегна като нагорещено желязо. Преди да се опита да заговори, дълбоко си пое дъх.

— Беше те страх, че плячката ще се изплъзне от капана ти?

— Ийън, моля те, опитай се да ме разбереш — облиза устните си, за да ги навлажни, и това му напомни за неща, които трябваше да забрави. — Във войната загубихме всичко. Янките подпалиха дома ни. Трябваха ни пари, за да живеем, да го възстановим. И като че ли...

— Това ли искаше от мен? Пари? — той прибра картите обратно в джоба си. Ако споменът за нея започнеше да го измъчва, ако някоя нощ се събудеше и протегнеше ръце, за да я прегърне, картите щяха да му напомнят за опита ѝ да го измами и за собствената му наивност.

Сабрина поклати глава и прехапа устни така, като че ли се бореше да спре сълзите си. Бузите ѝ пламнаха.

— Щях да ти кажа, преди да се оженим, кълна ти се — каза тя, но когато положи дланта си на рамото му, той се отдръпна от нежното докосване и лицето ѝ се сгърчи от болка.

Ако не беше запознат с нещата, ако не бе разбрал колко е умела в лъжите, щеше да приеме всяка нейна дума. Молеше се на бога да му вдъхне твърдост, тъй като искаше да повярва на сладките ѝ лъжи.

— Ти май си доста добра актриса, а?

— Исках само да изчакам, за да имаме малко повече време. Смятах... Мисля, че просто исках да се порадвам на любовта ти още малко, преди да ти кажа — тя си пое дъх на пресекулки. — Ийън, трябва да ми повярваш. Аз толкова много те обичам.

— Браво! Чудесно представление. Но не е толкова добро, както снощното — изсмя се и погледна встрани от нея — в огледалото над мивката. Посребреното стъкло отразяваше лицето му до нейното — сега това бяха трагичните маски на двама актьори.

— Ийън, моля те, недей! Не прави така, че да се разделим.

Сърцето на Ийън се сви от остра болка, която го мъчеше и го задушаваше.

— Ти изтъргува девствеността си, за да си сигурна, че няма да се отрека от сватбата.

— Не! Не съм такава. Исках само да ти покажа колко много те обичам.

Тя знаеше точно къде да удари, за да го заболи най-много, бе разбрала слабото му място. Внезапно му се прииска и тя да изпита поне малко от унижението, което той чувстваше, поне малко от болката. Извади портмонето от джоба си и измъкна пачка банкноти.

— Как се осмеляваш!

— О, как хубаво се гневите, мис О'Нийл! Ако не ви узнавах по-добре, щях да си помисля, че наистина ще плачете.

— Ийън, моля те, повярвай ми! — сълзите ѝ блеснаха върху гъстите мигли. — Обичам те. Никога не съм си и помислила да те мамя.

Лъжи! Никога не бе чувал някой да го лъже така убедително.

— А аз пък никога не съм си и помислял да се жена за теб.

Прекрасните ѝ очи го гледаха объркано.

— Ето, това ти дължа за снощната услуга.

Тя зяпна от изненада. Лицето ѝ се изкриви от такава мъка, сякаш юмрукът му току-що се бе стоварил в корема.

— Разбрах игричките ти още първия път, когато баща ти раздаде картите, но реших да играя по вашата свирка. Исках да видя докъде си способна да стигнеш, за да се сдобиеш с парите ми.

— Знаел си от самото начало? — сълзите ѝ и се стичаха по лицето и проблясваха на слънцето.

Той кимна.

— Да не би да си помисли, че имам намерение да се омъжа за една жена от въстаналите територии? — попита и се усмихна, когато тя пое рязко дъх, щом той прекара пръстите си по извивката на гърдите ѝ. — По-скоро бих прибрал усойница в дома си.

— И всичко беше лъжа?

— Прецених, че ако те помоля да ми станеш жена, ще получа това, което искам. Така и стана. Много глупаво се изпързала.

Тя не беше на себе си. Сякаш бе си изкарала въздуха от силно падане.

— Значи през нощта...

— ... Аз изпитах огромно удоволствие. Макар че не всичко беше на ниво — Ийън подхвърли парите на стола до вратата и погледът му се натъкна на няколко петна от собствената му кръв. Но това не беше нищо в сравнение с раната, която сега се бе отворила в него. — Ако някога решиш да си смениш професията, знам един чудесен публичен дом в Ню Йорк. С тяло като твоео ще забогатееш бързо.

Преди той да успее да реагира, тя се стрелна към него и го удари през лицето. Но когато замахна, за да удари втори път, той хвана китката и изви ръката ѝ зад гърба. От движението тя се прилепи до него и допирът на гърдите ѝ го опари през дрехите, които го отделяха от гладката ѝ кожа.

— Върви в пъкъла! — изкрещя тя и отметна глава назад. — По-добре изобщо да не бях те срещала, Ийън Тримейн!

Очите ѝ бяха изпълнени с гняв. Ийън искаше да забрави, че тези очи го бяха гледали, влажни от желание. Трябваше да забрави. Трябваше да се пречисти от спомена за тялото ѝ, което се плъзгаше по неговото и го придърпваше още по-дълбоко, за аромата и вкуса ѝ.

Той я отмести от пътя си, като се опитваше да успокои бученето на кръвта във вените си.

— Ако ще играеш, Сабрина, пригответи се да загубиш.

— Махай се! — изкрещя тя и ръцете ѝ се свиха в юмруци, ахай се!

— Нищо не ме задържа.

Щом веднъж се озова вън, Ийън се облегна на вратата на каютата, затвори очи и устните му се изкривиха от болка. Искаше му се да излее гнева си, да нараня някого или нещо така, както той се чувстваше наранен, трябваше да влезе отново вътре и да я разтърси, да

прекърши съблазнителното ѝ, измамно тяло, да нарани устните ѝ от целувки, да я накара да го обича така, както той я обичаше.

Пръстите му докоснаха огнената диря, която тя остави по лицето му, и усетиха болката, раздираща душата му. Какъв глупак излезе! Какъв ужасен глупак! Без съмнение, Сабрина О'Нийл добре се бе позабавлявала снощи. Но знаеше, че сега не се забавлява, и това отчасти го успокояваше.

Сабрина не можеше да си поеме дъх. Гърдите ѝ се тресяха от болка, сърцето ѝ замираше, дробовете ѝ се раздираха. Любовта дойде при нея такава, каквата я имаше само в мечтите си, и в следващия момент си отиде. Нищо не остана. Дори мечтите се разбиха от безсърдечието на мъж. Някой почука на вратата, но тя не можеше да мръдне.

— Аз съм, котенце — гласът на Дънкан прокълътя дебело зад дъбовата врата. — Сабрина? Вратата се отвори. През замъгления си от сълзи поглед Сабрина видя, че баща ѝ се доближава. Сабрина — каза Дънкан и прегърна дъщеря си, — видях Йън Тримейн да бърза към каютата си. От пръв поглед разбрах, че нещо не е наред.

Сабрина изхлипа като човек, който умира от болка, нейният глас ли беше това?

— Кажи ми какво се случи, коте? Нещо лошо ли ти стори той?

Трябваше да превъзмогне отчаянието си. Не можеше да се остави Йън Тримейн да я унищожи.

— Той... той е разбрал за картите — прошепна тя и преглътна сълзите, които я давеха. — Помислил си е, че моето държание е само част от играта.

Как ѝ се искаше да го беше подвела! Щеше да се чувства чудесно, ако за малко не беше тази Сабрина О'Нийл, а някоя друга — някоя, която Йън Тримейн никога нямаше да забрави, но и нямаше да може да нарани.

— Ще го науча аз това копеле! Ще го предизвикам!

— Не — тя поривисто го хвана за ръката. — Не искам повече кръвопролития.

— Но, коте...

— Не, моля те, обещавай, че ще ме оставиш да се справя с Йън Тримейн както аз си знам.

Мърморейки някакво проклетие, Дънкан сведе глава.

— Добре, това раздаване го играеш ти — вгледа се за момент в нея, потри мустаците си и я попита: — Какво си намислила, котенце?

— Още не знам — тя облиза ъгълчето на устните си, където се бе спряла една горчива сълза. — Но каквото и да намисля, можеш да бъдеш сигурен, че мистър Тримейн никак няма да го хареса.

ГЛАВА 5

След три седмици. Ню Йорк Сити.

— Значи ти се провали.

Бени се размърда на столчето, като се опита да види лицето на загадъчния човек, който го беше наел и сега му шептеше така хрипливо и грубо. На стената до вратата гореше само една лампа и събеседникът му оставаше изцяло в сянка.

Стаята миришеше на уиски и душлив дим от пури. Беше горещо, дори твърде горещо, и Бени погледна към прозорците с желанието да отдръпне тежките завеси, да ги отвори и да пусне ноемврийския вятър вътре. Чувстваше се така, сякаш е погълнал горещ въглен, който сега пареше стомаха му.

През дъските на пода се чуваха женският смях и мъжки гласове в бара отдолу. Барът на Фленъри беше едно най-големите свърталища на хулигани. Неведнъж юмруците на Бени се бяха обагрiali с кръвта на някои от шефовете му. Неведнъж бе смазвал от бой разни контета на уличката зад бара. Това беше начин да припечели нещо повече към докерската си заплата. Но тази вечер го бяха извикали за друго.

— Както ти казах, Ед загина, когато се опитваше да убие Тримейн. Оня го хвърлил през борда — Бени повдигна едната си ръка. — А ето мен какво ме сполетя. Страхотен късмет извадих, че само с това ми се размина. Ти не си споменавал, че да го пречукаме е все едно да отидем да се бием с Пета кавалерия.

— Предупредих ви, че ще е трудно. — В тъмнината се чу плъзгането на стъкло по плота на масата. Ръце в черни ръкавици побутнаха една чаша и бутилка към светлината, докато работодателят му си оставаше скрит. Всичко, което се виждаше, бе един тъмен силует с широка шапка, нахлупена над лицето тъй, че чертите му да не се забелязват.

— Пийни още едно, Бени. Имам чувството, че ще ти се отрази добре.

Грубият глас сякаш престъргваше вътрешностите му. Грабна бутилката, наклони я към чашата. Лявата му ръка бе несигурна и той разля част от уискито на масата, върху чиято изранена повърхност се образуваха тъмни локвички. Той пресуши чашата. Наля си още една. Пресуши и нея. Може би стомахът щеше да го поотпусне от уискито.

Бени обърса устни с опакото на ръката си. Определено щеше да се почувства по-добре, когато получи парите си и се измъкнеше оттук.

— Слушай, направих каквото ми каза. Смятам, че си изкарах парите, които ми обеща.

— Тримейн е още жив.

— Виж какво, повече с него няма да се занимавам.

— Изглежда, че сам ще трябва да се оправям с него — мъжът се размърда в тъмното. — Като се върне, ще му се случи малка злополука.

— Искам останалата част от парите си.

— Платих ти, за да го убиеш.

Бени се изправи. Чувстваше краката си омекнали като водорасли. Подпря ръка на масата и се опита да запази равновесие. От челото му се стичаше пот и се смесваше с уискито по дървото.

— Нещо май не е наред, Бени? Да не си ял нещо лошо? — попита грубият глас от тъмното. — Или пък да си го изпил?

Стомахът му се разкъса от остра болка. Той се преви, обгърна се с ръце, простена, удари се в масата и се строполи. Чашата се счупи, уискито се разля, бутилката се претърколи по пода и се удари в стената с глух звук.

— Какво... какво имаше... вътре?

— Арсеник — дървеният стол изскърца. Мъжът се надигна. — Казах ти, че ще е доста болезнено. Но не се притеснявай, няма да продължи много дълго.

— По дяволите... — тялото му се гърчеше конвулсивно. Стомахът му се изду. Той повърна на пода.

— Ех, че забавно ще бъде да видя Тримейн в твоето положение.

През насълзените си очи Бени съзря силуета на своя убиец. Опита се да пропълзи и да сграбчи черния му крак.

— И все пак по-добре ще е, ако претърпи злополука — каза шефът и се дръпна от ръцете на умиращия. — Може дори да се окаже

по-забавно.

Бени внезапно пропадна в някаква болезнена тъмнина. Тялото му потръпна още един-два пъти. После движенията му замряха и дъхът му го напусна като спукан балон. Очите му, които вече не виждаха, замръзнаха в светлината на лампата и отразиха един черен силует.

ГЛАВА 6

Май, 1866, Ню Йорк Сити

— Да не би да се опитваш да се откажеш от всичките пари, Ийън?

В трепкащата светлина на газената лампа лицето на Ийън се отразяваше в огледалата, монтирани върху рафтовете, които покриваха стените в библиотеката на чичо Хенри. Той не обърна внимание на последния въпрос на братовчед си Рандъл, като го сметна за риторичен, и погледна в огледалото заглавието на една от книгите. Доколкото си спомняше, Ранд се беше нагълтал със сериозни романи, като беше започнал от Едгар Алан По. Като деца той и братовчед му се ровеха в библиотека всяка седмица в търсене на книги, които им бяха забранени.

— Просто не разбирам как може човек да работи толкова много, за да забогатее, и накрая да хвърли всичките пари ей така.

Ийън смръщи лице при забележката на Ранд. Братовчед му бе започнал да говори като един от старите частни учители, които ги обучаваха навремето. Вече дори очакваше, че Ранд ще потропа с линията по стената точно като г-н Холуърт.

— Хората те смятат за ексцентричен, Ийън. Не можеш възстановиш Юга, като разчиташ само на собствените си пари.

Докато братовчед му крачеше из стаята, Ийън се вслушваше в приглушените му стъпки и гледаше чашата бренди. Това ли беше човекът, който му бе помогнал да промъкне тайно три проститутки в библиотеката посред нощ? Дори и сега миризмата на прашните тонове извика в съзнанието му образите на лица с начервени и разтворени бледи бедра в трепкащата светлина на нощта.

— Ранд, парите са на Ийън и си е негова работа какво ще ги прави.

— Но, татко, не става дума само за нисколихвените заеми, а и за къщи на вдовици, приюти за сираци, къщи за инвалидите от войната.

Ранд отиде до отворените френски врати и перна с ръка зелените кадифени завеси, които потрепваха от вятъра. Той беше с три месеца по-млад от Ийън, но сега изглеждаше по-стар и от чичо му, дори достатъчно стар, за да му бъде дядо. За първи път Ийън забеляза сивите нишки в светлокестенявите коси на Ранд, които сякаш подчертаваха гнева в сивите му очи.

— Колко си построил досега, Ийън? — попита го Ранд. — Три на изток, пет-шест на юг и още няколко господ знае къде. Колко прави това, общо десет ли? Дванадесет? Петнадесет? Говори се дори, че си решил да превърнеш сградата на Медисън Скуеър в дом за вдовици и сираци.

Четири години, през които Ийън бе на фронта, а Ранд си бе вкъщи със семейството, явно някъде по това време, когато всеки бе трупал различен опит, връзката помежду им беше изчезнала.

— Каж ми, че това са само клюки. Нямах намерение да превърнеш къщата в приют за сираци, нали?

Ийън се усмихна.

— Напротив, имам.

— Та това е къщата на баща ти! — Ранд го гледаше така, сякаш току-що е станал свидетел на изключително жестоко убийство. — Ийън, само земята струва милиони.

— Това е прекрасна, просторна къща с много спални — Ийън нямаше намерение да живее там вече. Не и в къщата на баща си.

Ранд притвори очи и въздъхна.

— Знаеш, че всички ще кажат, че си полудял, нали?

Откога братовчед му се бе прирастил толкова към парите? Ийън недоумяваше. Подозираше, че това се е случило скоро, след като е поставил венчален пръстен на нежната ръка на Делия Мейтленд. Делия беше като леярска пещ и имаше нужда редовно да ѝ се подават лопати пари, за да се поддържа температурата ѝ.

— Ние май всички сме полудели — каза Хенри и потъна в кожената тапицерия на един стол близо до изгасналата камина. — Гордея се с постъпките ти, Ийън.

Ийън повдигна рамене.

— Ако не помогнем на хората от Юга да се възстановят, ако не ги накараме да се почувстват отново като част тази страна, войната е била напълно безсмислена.

В съзнанието на Ийън изплува образът на един ангел — създание с тъмни очи и коси като цвета на залеза. Нуждата на Сабрина се бе превърнала в негово бъдеще. Имаше моменти, в които искаше никога да не бе разбрал истината за нея, искаше да я види, да я докосне отново. Жалък глупак.

— Зле ли ти е? — попита Хенри, като оглеждаше лицето му зад очилата си. — Всичко ли мина добре в Ню Орлийнс и Сан Франциско?

— А, нямаше никакви проблеми.

— Радвам се да го чуя — Хенри премяташе чашата между дланите си, докато се вглеждаше в Ийън. — Може би сега ще останеш за малко в града, вместо да кръстосваш щата. Не сме се виждали като хората, откакто... е, откакто се върна от фронта. Не се отчуждавай от нас.

Понякога Ийън наистина се чувстваше като чужденец. С хората, които познаваше бегло, се чувстваше по-добре, отколкото с роднините си. Той се взря в тъмнината навън. В стаята от време на време лъхваше топъл ветреца и донасяше от балната зала галопирация ритъм на танците и звуците на пронизителен смях. Ийън си помисли, „Кога ще му се наложи да се присъедини към тях тази вечер“ и стомахът му се сви. Беше прекарал по-голямата от живота си с тях и ги познаваше, но за тях той вече беше чужд.

— Надявам се да получиш по-голям дял от банката — каза Хенри и се усмихна на племенника си.

— Какво има, татко? — Ранд погледна гневно баща си и очите му се свиха на черта под кафявия мустак. — Нима не смяташ, че аз мога да се оправям с банката?

Хенри сведе поглед към чашката с бренди.

— Печалбите ти не излязоха точно такива, каквито ги виждаше миналата година.

— Но все пак реализирахме печалба. Така че неуспешните ни инвестиции не са чак толкова много — Ранд погледна Ийън с леденостудените си сиви очи. — Това можеше да се случи на всеки. Дори и на теб.

Ийън почувства, че старото съперничество пак се заражда помежду им. Това беше същото напрежение, което се усещаше между него и брат му Джон, който собственият му баща въздигаше като

пример, достоен за подражание от всеки мъж. Той се усмихна на чичо си.

— Сигурен съм, че Ранд се справя отлично с работата си.

Хенри повъртя чашата между пръстите си, погледна Ийън и смръщи вежди.

— Ти си съдружникът с най-голям дял, Ийън. Две трети от банката и всичко, което сме инвестирали, ти принадлежи. Тъй че полага ти се по-големият дял от печалбите.

На Ийън никак не му харесваше, че е станал част от спор, който се водеше между Хенри и Ранд.

— Точно сега съм обвързан с други дела.

— Опитваш се да убедиш законодателите да гласуват обединяването на Хъдсън и Харлем — Хенри се усмихна и повдигна брентото към Ийън в безмълвен поздрав. — Както виждаш, не изпускам от очи делата на момчето си.

Също като дядо му Макклеърън, Хенри винаги се бе опитвал да компенсира дистанцията между Ийън и баща му. Семейството на Евърет и Брена Тримейн бе отгледало двама сина и една дъщеря. Но на Ийън му бяха нужди години, за да проумее, че в сърцето на баща му имаше място само за едно дете — за най-големия му син, който му беше наследник. Пръстите на Ийън се свиха около чашата с алкохол, когато си спомни последния разговор с баща си.

Ийън се бе върнал от Ченсълърсвил, за да съобщи новината за смъртта на Джон. Съсипан от мъка, Евърет взе една бутилка бърбън и оттук нататък всички опити, които Ийън направи, за да го успокои, се оказаха напразни. През нощта, преди да се върне в лагера, Ийън направи последен опит да поговори с баща си. Той си седеше зад бюрото в кабинета и гледаше недовършения портрет на Джон, който висеше над камината. Едва когато Ийън го докосна по рамото, баща му се сепна и го забеляза. Той вдигна поглед към единствения си син и нанесе последния удар, разбивайки и последните му надежди:

— Не можеше ли теб да те погребат някъде по бойните полета? — говорът му беше провлечен и неясен от алкохола. — Ти си виновен за смъртта на сина ми.

Думите пронизаха Ийън като нож. В този миг той се почувства нищожен, ужасно глупав. Ако сега можеше да си вземе назад всичките опити да бъде добър и полезен! Но не можеше.

След два месеца получи писмо от сестра си Елън: баща му се спънал в най-горното стъпало на високата вътрешна стълба и се простил с живота. Това ги лиши и от последната възможност да се помирят.

— Ийън, сигурен съм, че баща ти би искал ти да ръководиш делата му — каза Хенри.

Ийън не искаше нищо от фамилията Тримейн. Джон беше избраникът, той беше предопределен да получи царския дял.

— Не съм сигурен, че от Ийън ще излезе banker — каза Ранд и се усмихна на братовчед си, но в очите му се четяха други чувства. — Доколкото си спомням, именно той каза, че никой не може да го накара да се зарови в банковите дела и да не помръдне цял ден.

Ийън посрещна гнева на братовчед си с усмивка. Прекрасно разбираше, че този гняв не е нищо повече от самозащита.

— Преди няколко години изобщо нямах представа, че ти ще се ожениш или ще работиш в банката.

Ранд сви рамене и погледна в пода.

— Виждаш ли какви изумителни неща може да постигне една подходяща съпруга.

Докато Ранд говореше, вратата се отвори, на прага застана Елън и се усмихна на братовчед си:

— Точно по тази причина дойдох да потърся Ийън.

Ийън се намръщи, когато сестра му се запъти решително към него. Зелените ѝ очи му подсказваха, че трябва да бъде нащрек, защото все още е ерген — инстинкт, който измамата на Сабрина бе изострила до крайност. Светлината от газеника хвърляше отблясъци върху черната ѝ коса, копринената ѝ одежда с цвят на кайсии и сметана се носеше около нежните ѝ форми.

— Искам да те запозная с една жена — каза Елън, взе чашата от дългите пръсти на Ийън и я постави на ореховата маса до Хенри.

— О, само това не. Последната, с която ме запозна, беше бърлива като сврака.

— Тази жена е различна — каза Елън и му се усмихна. — Още първия път, когато я срещнах, си помислих, че е създадена за теб.

— Точно същото ми каза и за свраката — Ийън се намръщи в отговор на усмивката ѝ. Елън беше на петнадесет години, когато майка им почина. Макар че тогава все още беше дете, тя се опита да влезе в

ролята на майка за двамата си братя, които бяха на седем и пет години. На седемнадесет се омъжи и ги напусна, но дори и двадесет години покъсно някои от навиците ѝ не се бяха променили.

— Просто не мога да гледам как се съсипваш — каза тя и го подръпна за ръкава. — Вече от две седмици си в града, а не си посетил и едно тържество. Ще завършиш живота си като самотен стар ерген.

Ийън въздъхна и поклати глава.

— Само ако съм късметлия.

— Няма да ти позволя да станеш отшелник — каза Елън и го подкани да излязат.

Отшелник — никога не си го беше представял, но сега тази идея му хареса.

— Трябва да се подстрижеш. Само една халка на ухото — и съвсем ще заприличаш на пират.

Ийън прокара ръка през рошавата си грива. Беше предвидил да си остави малко време, за да я оправи, но все забравяше.

— Притесняваш се, че дамата няма да ме хареса.

Когато сестра му го погледна, светлината от газената лампа се отрази в очите ѝ.

— Миличко, не познавам жена, която не те обожава.

Да, в най-лошия случай обожаваха парите на Тримейн, помисли си Ийън. Докато двамата вървяха, подметките им потропваха по шахматно подредените черни и бели мраморни плочи. Из дългия коридор, който водеше към балната зала, врати от полирано орехово дърво се съчетаваха с орехова ламперия. С всяка стъпка музиката ставаше все по-силна.

Ийън хвърли един поглед към залата за карти — изпитваше желание да избяга там и да се занимава като всички мъже. От месеци не бе ходил на бал. И тази вечер нямаше да е тук, ако Делия не бе настояла. На нея баловете ѝ харесваха. Това ѝ даваше възможност да блесне в светлината на цялото си великолепие и тя не можеше да пропусне случая.

Преди войната майчиците много се притесняваха от Ийън. Освен че беше вторият син във фамилията, за него се носеха слухове, които една почтена жена обобща: „Той е красив и изкусителен като сатаната и точно толкова опасен за младите момичета.“ Но сега, когато беше наследил богатствата и на Тримейн, и на Макклеърън, всяко маменце в

града, което гледаше да задоми дъщеря си добре, я насочваше към него. Парите можеха да направят изумителни неща за доброто име на един мъж.

— Изглеждаш така, сякаш съм те повела към бесилото — каза Елън.

— А нима не си?

Ийън започваше да си мисли, че Ню Йорк е една фабрика за производство на млади дами, които за първи път се появяват във висшите среди. Тези госпожици с усмихнати лица, подканващи очи и празни глави неизбежно му задаваха все същите въпроси за войната. Защо всички си мислеха, че един мъж обича да говори за големите и славни битки, в които е участвал? Войната изобщо не беше славно нещо.

— Тя наистина е забележителна. И е истинска английска графиня — дъщеря на граф. Мис Джулия Уиндъм е тук само от три седмици, а вече цял Ню Йорк е в краката ѝ.

Ийън се намръщи. Тази сутрин племенникът му бе прекарал цял час в кабинета му, за да му говори за английската красавица.

— Това да не би да е същата жена, по която Тим се е побъркал?

Елън гледаше право пред себе си.

— Тимъти и всички мъже с някакво положение в Ню Йорк.

— Може би има и други причини да желаяш толкова много да ни запознаеш.

— Не бих ви срещнала, ако не смятах, че ще я харесаш — тя го погледна и една отвесна бръчица прорязва гладката кожа на челото ѝ. — А и не мисля, че е за Тим. По-възрастна е от него и е твърде изтънчена, твърде омайна. Мисля, че може да го нарани доста дълбоко.

Ийън знаеше какво означава това. Сабрина беше изтръгнала сърцето от гърдите му и сега на мястото му зееше огромна кървяща рана.

Елън спря в коридора само на няколко крачки от вратата на залата и го докосна по ръката.

— Наред ли е всичко? — запита го тя, когато погледите им се срещнаха.

— Да, да, напълно — Ийън се усмихна пресилено. — Просто си мислех за работата, това е всичко.

— Затрупал си се с работа, отбягваш приятелите си, семейството. Това не е добре. Понякога си мисля, че тръгваш на тези делови пътувания само за да се отървеш от нас.

В работата той се чувстваше сигурен, че владее положението. Там никой не го насилваше да бъде такъв, какъвто не е. Никой не очакваше от него да бъде онзи младеж, изпълнен с идеали, който яздеше по Пето авеню заедно с други идеалисти на неговата възраст, за да се впусне във войната, така изпълнен с основателно възмущение от опитите на Юга да унищожи страната, готов да се бори и да умре. Само дето не загина.

— Липсва ми този весел юноша, който често ме дразнеше и изпитваше удоволствие от всичко, което правеше. Липсва ми усмивката ти — тя се поколеба за миг и огледа лицето му, преди да продължи. — Безпокоя се за теб.

— Няма нужда да се тревожиш. Вече съм голямо момче и се оправям чудесно.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Ийън — тя притисна към бузата му ръката си в ръкавица. — Желая ти само най-доброто, искам да те видя щастлив и спокоен.

Той задържа дланта си върху нежната ѝ китка.

— Мислила ли си, че на някои от нас може би им е писано да си останат ергени?

— Не и ти. Ти винаги си имал толкова много любов в себе си. Ще бъде чудовищно престъпление, ако нямаш възможност да я дадеш на някого. Просто трябва да намериш най-добрата жена.

Най-добрата жена. Само преди няколко месеца беше сигурен, че я е намерил — тази единствена жена, която му бе определена от съдбата, за да я обича до края на живота си. Изглежда, че не само младият човек беше способен да върши глупави неща. И все пак имаше моменти, в които се чудеше дали изобщо ще му се удаде да пречисти душата си от магията на тази червенокоса вещица. Сабрина все още го преследваше в сънищата, появяваше му се дори наяве, когато най-малко я очакваше.

— Съжалявам, Ел.

Искаше да си отиде, да се оттегли в безопасното си леговище, където никой не можеше да го пришпорва и да го принуждава да дава от себе си нещо, което не искаше.

— Наистина нямам настроение да се срещна с една английска графиня тази вечер. Може би е добре да го отложим за друг път.

— Ийън, моля те! — каза Елън и го сграбчи за ръката, когато той се обърна, за да си върви. — Наистина се притеснявам, че Тим си е загубил ума по нея. Поне се опитай да я опознаеш. На теб тия неща ти се удават по-добре. Понякога жените се представят по един начин на мъжете и по друг — на жените. Ти можеш да разбереш дали е подходяща за Тим, дали е безопасна. А може дори и да откриеш, че е подходяща за теб.

Ийън поклати глава.

— Ел, аз...

— Престън ван Хорн не ми излиза от ума.

Лицето на Ийън се смръщи, щом си спомни за младежа. Преди шест години Престън се бе застрелял заради изгубеното разположение на една млада дама от Ню Йорк, която всъщност за нищо не ставаше.

— Тим не е Престън ван Хорн. Той е по-здравомислещ.

— Нима? Толкова добре ли го познаваш?

Ийън гледаше отворените врати, през които се влизаше в залата. Изобщо не искаше да е тук. Нямаше намерение да си лепне предразполагаща усмивка на лицето и да бъбри за това-онова.

— Ел, сигурен съм, че Тим е по-разумен и няма да...

— Ти познаваш момчето, което обожаваше чичо си Ийън, с което прекарвахте заедно летата в Дънкелд, яздехте и ходехте за риба, и ти му построи къща на едно дърво.

Думите на Елън извикаха в паметта на Ийън разбъркани образи — слънчевите лъчи, които играеха по повърхността на реката, топлия летен ветрец, който носеше аромата на сено и полски цветя, смях и детска невинност. За Тим той беше герой, нещо като по-голям брат, за който момчето винаги бе мечтало.

— Не знаеш колко чувствителен е станал. Моля те, остани за малко. Поговори с тази жена и ми кажи какво мислиш. Чувствам се толкова неспособна да обуздавам поривите на Тим. Ако Пол беше тук... — гласът ѝ заглъхна, очите ѝ гледаха призрачно бялата ръкавица, вкопчена в черния ръкав.

Пол Рейнолдс за него беше нещо повече от съпруг на сестра му. Той му беше добър приятел. Още един от добрите приятели, които загинаха, докато той се бе прибрал жив у дома.

— Добре.

Елън се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Не знам какво щях да правя без теб — каза тя и преди да го поведе към дъното на коридора, го хвана под ръка.

На най-високото от трите широки стъпала, по които се слизаше в балната зала, тя спря и заглежда множеството, за да открие лейди Джулия. От стратегическото си място Ийън също търсеше с очи и се чудеше каква ли е тази английска графиня, дори си позволи да почувства известно любопитство. Според племенника му тя беше същински ангел.

Десетки редове от лят кристал блестяха с отразената светлина на газениците високо над главите им, четири канделабри сипеха златистата си светлина над повече от петстотин представители на елита на Ню Йорк. Огледалата в златни рамки върху белите стени отразяваха светлите лъчи. Такова беше схващането на Делия за скромно празненство.

Валсов ритъм се носеше от балкона на музикантите и се смесваше със смеха и високите гласове на тези, които разговаряха. В средата на залата мъже, облечени в черни вечерни костюми, въртяха в танц дамите, пременени в пъстри, феерични рокли, по лъснатия орехов дансинг. Ийън се чудеше дали изобщо ще може да се почувства добре в такава обстановка. Тази вечер беше чужденец между хората, които бе познавал цял живот.

Елън го поведе през гостите към една група, близо до широките френски врати, през които се излизаше в градината. Застаналите в полукръг мъже, които ухажваха лейди Джулия Уиндъм, закриваха от погледа на Ийън канапето, на което бе седнала. Поне в едно можеше да бъде сигурен — тя предизвикваше огромен интерес.

Двама мъже се отдръпнаха, за да сторят път на Елън, която ги потупа по раменете, и Ийън успя да види дамата. Само един поглед — и дъхът му секна, сякаш парче от оръдеен шрапнел го бе ударило в гърдите. Беше толкова смаян, че направо онемя и за момент беше способен само да се взира в лицето, което смяташе, че никога вече няма да види.

Графинята се усмихна и го погледна с големите си тъмнокафяви очи, които не му даваха мира нито денем, нито нощем. Лицето ѝ започна да изразява любопитство, тъй като той не сваляше поглед от

нея. Ийън реагира инстинктивно. Забрави всичко и всички, освен жената, която му се усмихваше.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Извинете ме, но не съм сигурна, че ви разбирам.

В някаква ниша от съзнанието си, която не бе помрачена от гнева, Ийън осъзна, че произношението ѝ не бе същото.

— Не знам каква игра играеш този път, но твоята няма да я бъде, Сабрина — той я хвана за ръката и я повлече от жълтия брокат на канапето.

— Сър, изглежда, ме бъркате с някого — каза девойката, спъвайки се, докато той я дърпаше към най-близката врата. Ийън я хвана и я придърпа към себе си, тялото му потръпна от допира на гърдите ѝ, които се опряха о неговите.

— Върви по дяволите! — промърмори той и я оттласна от себе си, като че ли беше отровна.

— Но какво означава всичко това? — настоя Керълайн ван Кортленд и препречи пътя на Ийън. — Как се осмеляваш да се държиш с лейди Джулия по този безобразен начин!

— Ако имаше и най-малка представа за истинската същност на тази жена, щеше да ме разбереш — каза Ийън и дългите му пръсти се вкопчиха още по-здраво в ръката на Джулия.

— Сър, опасявам се, че е станало ужасно недоразумение. Може ли да ме пуснете, сигурна съм, че...

— Но защо говориш с британски акцент, Сабрина?

Тъмните ѝ очи светнаха от изумление.

— Може би защото съм родена и израснала на острова.

— Ийън Тримейн, веднага махнете ръцете си от лейди Джулия! — повели Керълайн и при нейните пет фута и два инча ѝ се наложи доста да се изпъне, за да внуши на Ийън, че може да се мери с неговите шест фута и три инча.

Ийън се поколеба, объркване и гняв се бореха в душата му. Мъжете, които ухажваха Джулия, предпочитаха да не стават жертва на гнева му и следяха събитията от почетно разстояние. Без дори да ги погледне, Ийън усещаше присъствието им, осъзнаваше, че около него се събират други хора, които, затаили дъх, го гледаха с любопитство.

— Мистър Тримейн, ръката ми изтръпна — каза хубавицата и му се усмихна.

— Ийън, моля те — пошепна Елън и го докосна по гърба.

Ийън отпусна ръка до тялото си, но не преставаше да гледа красивата глава с огнените коси. Пое дълбоко дъх, като се опитваше да овладее чувствата си.

— Ийън Тримейн, никога през живота си не съм ставала свидетел на по-скандално поведение — каза Керълайн и наклони тъмнокосата си глава на една страна. — Настоявам моментално да се извините на кръщелницата ми.

— Не смятам, че се е случило нещо лошо — каза въпросната дама, докато разтриваше ръката си, върху чиято бледа кожа под фестона, с който завършваше късият ѝ буфан ръкав, бяха останали отпечатъците от неговите пръсти. — Очевидно е, че господинът ме обърка с някого.

— Нима? — Ийън се извърна и погледна Керълайн ван Кортленд. — Това е вашата племенница.

Керълайн леко повдигна вежди.

— Аз съм ѝ кръстница.

— Това е вашата племенница Сабрина О'Нийл — поправи я Ийън.

— Това е лейди Джулия Уиндъм — каза Керълайн така, сякаш се опитваше да преподава английски на изоставащо дете. — Тя е дъщеря на един от най-близките ми приятели. Баща ѝ е графът на Ланчестър.

— Джулия Уиндъм — прошепна Ийън и се взря в Сабрина. — Що за номер е това?

— Номер? Не съм сигурна, че ви разбирам.

— Наистина ли? — лампите осветяваха кожата ѝ, нежна като коприна, тъмnochервените коси и гъстите къдри, които бяха хванати отзад, лумнаха като пламъци. Нямаше никакви съмнения, че това беше Сабрина.

— Произношението не може да послужи като особено добро прикритие.

— За първи път разбирам, че се нуждая от подобно нещо — лейди Джулия докосна брадичката си с дантелата, която обточваше края на ветрилото ѝ. — Изглежда, че Сабрина ви е направила огромно впечатление.

— Което в никакъв случай не беше добро.

Тя се засмя.

— Да, очевидно е така. Познавам Сабрина или по-точно — познавах я преди много години. Косите ни имат един и същи цвят. Може би това ви е объркало.

— Същата коса — той стисна ръцете си в юмруци, за да се въздържи да не я докосне. — Същото лице — сведе очи и обходи тялото ѝ с поглед, изпълнен с презрение. — Същата фигура.

— Наистина ли? — каза Керълайн.

— Забележително. Чувала съм, че всеки от нас си има двойник, макар че предпочитаме да се смятаме за неповторими — отвърна дамата и му се усмихна. — Моля да ме извините, мистър Тримейн. Може би ще имаме възможност да поговорим за това по-късно. Обещала съм този танц на господина зад вас.

Червенокосата чаровница заобиколи Ийън, тъй като той не помръдна, и хвана ръката на Тимъти Рейнолдс. Преди да отведе лейди Джулия на дансинга, Тим се поколеба и за миг се вгледа в чичо си.

— Беше крайно непочтено от твоя страна да се държиш така — каза Керълайн и го погледна ядосано. — Ако само можеше да осъзнаеш какъв скандал е това. Хайде, Луси.

Луси ван Кортленд заобиколи Ийън, сякаш беше бясно куче. Керълайн се завъртя на пети и се отдалечи, а Ийън остана загледан в изправения ѝ гръб, докато думите ѝ все още кънтяха в съзнанието му. За какъв скандал му говореше тя?

Ийън се обърна и загледа племенника си, който бе прегърнал червенокосата и се носеше лудо с нея в ритъма на валса. Значи това бил ангелът на Тим. Погледът му се отмести от бургундската грива към бледите ѝ рамене. Сапфиреносиня коприна обгръщаше повдигнатите ѝ гърди, рязката извивка на малката талия и се надигаше като вълна около ханша ѝ, преди да се спусне по дългите крака. Но той знаеше какво се крие под тази одежда.

Виденията му го завладяха отново — коса с дъхав аромат, която се разстилаше като червена коприна по възглавницата му, нежни устни, които се разтваряха, за да го посрещнат, светлината от газената лампа, трепкаща по бледите гърди, чийто розови върхове се повдигаха в безмълвна покана, атлазени бедра, които се отваряха под него и обхващаха гърба му, докато той потъваше в нейната стегната и трептяща сърцевина. Усещане, прилично на болка, го бодна в гърдите и после стегна слабините му.

— Е, със сигурност направи впечатление — каза Елън.

— Ел, сигурна ли си, че тази жена е същата, за която се представя? — попита Ийън, без да сваля очи от лейди Джулия.

— Ако има нещо, което без съмнение съм научила още от дете в този град, това е да уважавам Керълайн ван Кортленд и да се страхувам от нея. Щом тя казва, че тази жена е лейди Джулия Уиндъм, това наистина е така.

Ийън поклати глава.

— Просто не може да е тя.

Елън го докосна с ветрилото по рамото.

— Моля те, не се опитвай да негодуваш. Ще се опитам да изглежда нещата с мисис ван Кортленд.

Ийън се обърна и се загледа в лейди Джулия, която се плъзгаше по дансинга в прегръдките на племенника му. Тя хвърли поглед към него и усмивката ѝ сякаш окова сърцето му. Не е възможно! Просто не можеше да е вярно. Нямахше две жени, които да си приличат до такава степен.

— Безопасно ли е да се приближа? — попита Делия, която бе застанала зад него.

Ийън се обърна към нея и примига стъписано, когато срещу него струйнаха потоци светлина. При първия поглед остана с впечатлението, че срещу него се движи полилей. Светлината, която се сипеше от тавана, се отразяваше от малката диамантена коронка, поставена в тъмните коси на Делия, плъзваше се по диамантените ѝ обици, по синьо-белите камъни, които опасваха нежната ѝ шия, и продължаваше по стотиците брилянти, с които бе посипан белият брокат на роклята ѝ. Ийън се чудеше дали това не бяха печалбите на Ранд от миналата година.

— Не мисля, че някога си правил по-силно впечатление на някоя жена — каза Делия и плъзна ръката си под неговата.

— А ти срещала ли си някога жена, която поразително да прилича на някоя друга?

— Не — Делия повдигна изящната си вежда и му се усмихна. — Но съм чувала доста мъже да го използват като претекст да говорят с една жена.

— Но те са напълно еднакви — прошепна Ийън и се обърна към тази, която наричаше себе си лейди Джулия. Нима тя наистина си

мислеше, че може да се върне в живота му и да го накара да повярва, че е някоя друга?

— Да не искаш да кажеш, че лейди Джулия ти напомня за друга жена?

— Не. Тя е точно другата жена и се казва мис Сабрина О'Нийл.

— Искаш да кажеш, че тази Сабрина е дошла в Ню Йорк и е убедила Керълайн ван Кортленд да се присъедини към нейния театър?

— Делия повдигна вежди. — Именно госпожа ван Кортленд — страшилището на висшето общество?

— Тя наистина е племенницата на Керълайн.

Делия тръсна глава и една тъмна къдрица погали рамото ѝ.

— Мислех си, че Керълайн ѝ е кръстница.

— Не, Сабрина О'Нийл е нейна племенница.

Делия поклати глава.

— Но ако приемем, че не е Джулия, защо ѝ е да се държи по такъв начин?

— Отмъщава си.

— Да, разбирам — ветрилото на Делия се отвори с изщракване и тя му се усмихна над позлатения ръб. — Тази жена е успяла да те уязви?

Ийън се намръщи и продължи да гледа дамата, за която бе убеден, че е Сабрина. Да, тя бе успяла да го уязви и острието на меча ѝ го бе проболо право в сърцето.

— А ти пожела ли да се ожениш за нея?

Той извърна глава и стрелна Делия с поглед, който ясно ѝ даваше да разбере, че това не е нейна работа.

— Значи си пожелал — ветрилото ѝ рязко се затвори. — Чудя се какво ли толкова ценно си открил у нея, което аз не притежавам.

— Ти предпочете Ранд.

— Ти беше призван да бъдеш герой. Ранд се оказа доста здравомислещ — тя плъзва пръсти по бялата му вратовръзка и претърколи изумруда, който висеше на шията му, по гънките на снежната му риза. — Жалко, че никога няма да разберем какво сме пропуснали заедно. А може би още не е късно?

Когато за първи път влезе в техните среди преди една година, Делия беше най-известната млада дама в Ню Йорк. Като повечето несемейни мъже в града, Ийън бе придружавал русата красавица на

няколко приема. Но докато той не се върна от армията, тя не си бе позволявала нищо повече от някой и друг безобиден флирт.

— Делия, аз...

— Знам. Забрави, че съм го казала — тя се обърна и се загледа в Джулия, преди отново да проговори. — Замислял ли си се изобщо, че тя може наистина да е лейди Джулия? Смятам, че Сабрина би се опитала да прикрие по някакъв начин самоличността си, като може би ще си боядиса косата. Поне така трябва да постъпи, ако се опитва да те убеди, че е някоя друга. А и аз все още не си представям, че госпожа ван Кортленд ще поощрява подобни игрички.

Ийън също не си го представяше, но просто беше трудно да повярва на очите си. Очевидно Сабрина беше измислила каква роля да играе. А и кой би се усъмнил в думата на госпожа Керълайн ван Кортленд?

— Разбирам, че просто ще трябва да проверя дали тази дама казва истината.

— Ако тя наистина е тази Сабрина, би ли допуснал, че е способна да прибегне до насилие или дори да те убие?

Ийън поклати глава.

— Не, нейното отмъщение ще бъде от доста по-друг характер.

— И все пак никога не можеш да бъдеш сигурен, че няма да опита... — Делия се поколеба, защото забеляза нещо вляво от Ийън. — О, боже, май ще си имаме главоболия — прошепна тя.

Ийън отмести очи от Сабрина и се намръщи, когато видя, че към него приближава Фелисити Стрикълънд. Преди известно време той би я посрещнал с отворени обятия. Но това беше отдавна. Всичко свърши още преди пет години, когато тя обяви годеща си с Джон. Фелисити си бе наумила чрез Джон да спечели богатствата на Тримейн, а с Ийън да поддържа само неофициални интимни отношения. Ийън просто сложи край на връзката им.

След смъртта на Джон тя се опита да се помири с Ийън, но той не изпитваше никакви чувства към красивата блондинка. Като крайна мярка да предизвика ревността му и да го извади от равновесие, тя обяви годеща си с Уолтър Стрикълънд. Ийън ѝ пожела всичко най-добро.

След осем месеца семеен живот тя изобщо не бе променила вижданията си. Фелисити все още се опитваше да убеди Ийън да

подновят връзката си, която бе приключила още преди години.

— Зяпнал си я като ястреб, който е видял мишка. Нима вече те омая? — попита Фелисити и го погали по ръката. — Разбирам, че всички състоятелни мъже на Ню Йорк вече са в краката ѝ.

— За кого говориш? — попита Ийън, като много добре знаеше, че Фелисити е наблюдавала всяко негово движение.

— Въпросната Джулия Уиндъм, нима не знаеш? — думите ѝ бяха изпълнени със злоба и ревност. — Наистина не знам с какво толкова е по-особена.

— Допускам, че вече имаш проблеми със зрението — каза Делия и се усмихна на Фелисити. — Чувала съм, че подобни неща се случват с възрастта.

Бадемовите очи на Фелисити изгледаха Делия по начин, който недвусмислено ѝ казваше да отиде и да се хвърли от най-близкия мост. Изражението ѝ се смекчи, щом погледна Ийън.

— Танцувай с мен — каза тя и положи ръка на рамото му.

— Ако човек не ти го каже изрично, ти май не си способна да проявиш търпение — каза Ийън.

Фелисити се притисна до ръката му и пълните ѝ гърди почти изскочиха изпод плътно прилепналия жълт атлаз на корсета.

— Имаше моменти, когато това не ти правеше впечатление.

— Времената се променят.

— Но това не е необходимо — каза тя и гласът ѝ премина в дрезгав шепот.

— Смятам, че е — каза Ийън и постави ръка върху нейната. Имаше намерение да се освободи от нея, но преди да успее, съпругът ѝ внезапно се появи от една групичка зад гърба ѝ. Няма що, това беше просто чудесно! Един ревнив съпруг — и вечерта му окончателно щеше да бъде провалена.

— Добър вечер, Уолтър — каза Ийън.

Уолтър кимна, устните му се сгърчиха и едната страна на мустаците му потрепери, мрачният му поглед бе вперен в Ийън. Чувстваше гнева на Стрикълнд като нещо осезаемо, нещо толкова материално, колкото и ръката на Фелисити преди малко. Бяха почти еднакви на ръст, но Стрикълнд беше почти двадесет фунта по-тежък от него. Ийън се чудеше до каква степен Уолтър можеше да използва

тежестта си като преимущество в един двубой, но не знаеше дали последният има намерение да му покаже това.

— Мислех, че си прекалено увлечен в разговора с господин Елсбъри, Уолтър — каза Фелисити и се обърна към съпруга си.

Ийън се намръщи при мисълта за естеството на проблема, който Стриклънд е обсъждал със законодателя. Може би това нямаше значение. Но, от друга страна, Стриклънд може би се опитваше да провали усилията им да слоят железните пътища от Хъдсън и Харлем.

Стриклънд се бе навел на една страна и го гледаше надменно.

— Да, но току-що забелязах, че имам други неотложни задължения — тръгна към съпругата си така, както по принцип подхождаше към нещата в живота си — като кораб, чийто нос ще помете всичко, изпречило се на пътя му. — Извинете ме, искам да танцувам с жена си.

Стриклънд хвана Фелисити за ръката и я заведе на дансинга. Прихвана я здраво като за танц и я повлече след себе си. Макар че Ийън не чуваше думите на Уолтър, изразът на лицето му беше по-красноречив и от истеричен крясък.

— Тази жена няма да миряса, докато ти и Уолтър не застанете един срещу друг с извадени пистолети.

Делия просто облече в думи мислите му.

— В сравнение със Сабрина тя е съвсем безобидна.

— Изглежда, че тя вече води Тим за носа.

Ръцете на Ийън се свиха в юмруци. Чувство, опасно близко до ревността, се впи в сърцето му при мисълта за близостта на Сабрина, с който и да е друг мъж.

Независимо от всичко щеше да намери начин да свали маската ѝ. И щом го стореше, тази красива червенокоса магьосница щеше да проклина деня, в който се е родила.

ГЛАВА 7

Три седмици в Ню Йорк Сабрина посещаваше всички балове, вечери и тържества и ето че най-сетне плячката бе пред очите ѝ. Вълнение и страх се смесваха в душата ѝ само при мисълта за опасната игра, която започваше. Но отмъщението изискваше риск.

Чувстваше, че Ийън я гледа, и отвръщаше на гневния му поглед с усмивка. Той наистина се държеше така, сякаш имаше причина да се сърди, а измамената беше тя, беше я лишил от всичкото ѝ достойнство.

— Искам да ви поднеса извинения заради поведението на чичо си. Никога не се е държал така.

Сабрина се вгледа в племенника на своя противник. Освен изящния, правилен нос и изпъкналите скули, Тим едва ли приличаше по нещо друго на красивата си майка или на чичо си. Бе висок около метър и осемдесет и имаше крехко телосложение. Беше на двадесет и една години, но бледорусата къдрица, която падаше върху челото, му придаваше по-младежки вид.

— Опасявам се, че чичо ти ме взе за друга жена.

— Направо не е за вярване... — Тим се сепна и загледа двойката, която танцуваше до тях.

— По дяволите, Фелисити! — резкият глас на Уолтър прикова вниманието на почти всички наоколо. — Какво, за бога, трябва да направя, за да ти избия Тримейн от главата? Ще продължаваш ли да вехнеш по него, дори и да е на два метра под земята?

— Тихо! Хората ни гледат! — дрезгаво прошепна Фелисити.

— Предупреждавам те, Фелисити, сложи край на всичко с Тримейн!

— Или какво ще направиш? Ще го предизвикаш на дуел? — Фелисити се изсмя. Звукът на смеха ѝ прокълтя студено и горчиво като скърцане на пирон по ламарина и обтегна нервите на всички.

— Нима наистина смяташ, че можеш да се справиш с него? Тогава защо...? — гласът ѝ заглъхна, щом се отдалечиха от Сабрина и Тим.

Сабрина продължи да гледа след тях и видя как омразата на Стрикленд се усилва и ръцете му се свиха в юмруци. Страхът пропълзя като ледена тръпка по гръбнака ѝ. Той изглеждаше готов да убие човек.

— Надявам се да не останете с лоши впечатления от чичо ми — слаба руменина пропълзя изпод колосаната бяла яка на Тим и обхвана бузите му. — Той наистина е прекрасен човек.

Сабрина се усмихна на този чист млад човек.

— Ти си много привързан към чичо си.

— Чичо Ийън е един от най-прекрасните хора, които познавам. Той е герой от войната, спасил е стотици хора, като сам е излагал собствения си живот на риск. А към края дори е работил за шпионажа, и то точно в Ричмънд.

Шпионин. Лъжец. Измамник. Предател. Сабрина си мислеше, че това са професии, които му подходат.

— Никой не може да язди като него или да борави по-майсторски с пистолета — очите на Тим се изпълниха с гордост, когато погледна към края на дансинга, където стоеше Ийън. — Винаги съм искал да приличам на него.

Сабрина се чудеше какво ли ще помисли Тим за чичо си, ако знае за склонността му да прелъстява и изоставя млади момичета. Хрумна ѝ, че разрушаването на мита, в който вярваше този невинен младеж, можеше да бъде част от отмъщението ѝ.

В края на танца Тим повери лейди Джулия в ръцете на следващия мъж, чието име бе върху картата ѝ. Войната бе осакатила младостта на Сабрина като градинарски ножици, орязали цветовете на розов храст. Празненствата, на които можеше да отиде, бяха отлагани, мъжете, които можеха да я ухахват, умираха в страхотни мъки, докато нейната женственост разцъфтяваше. Под маската на лейди Джулия тя искаше да опита вкуса на нещата, които не бе изживяла — да танцува, да се усмихва, да флиртува, да държи Ийън под око, да копнее за мига, когато той ще приеме предизвикателството ѝ.

Засега той се държеше на разстояние.

Една след друга красавиците го придружаваха на дансинга, накитите им блестяха на светлината, скъпите им рокли се опираха в краката му. Бяха млади, а парите и общественото им положение —

наследствени. И те всички искаха Ийън Тримейн. Щеше ли една английска графиня да се окаже по-привлекателна?

Откакто пристигна в Ню Йорк, лейди Джулия бе получила тринадесет предложения за женитба. Богаташи, които търсеха съпруга с благородно потекло, бедняци, които се лакомяха за богатството ѝ, млади и стари се тълпяха около английската наследница. Ийън Тримейн не можеше да се бави още дълго, убеждаваше се тя. Дори само любопитството щеше да е достатъчно, за да го оплете в мрежите ѝ. И все пак полунощ отмина, а той още не се беше доближил до нея.

Сабрина се изкачваше по широката дъбова стълба на имението Тримейн и си мислеше, че вече ѝ е дошло до гуша да гледа Ийън и неговия харем. Отметна назад един кичур, който бе паднал на рамото ѝ от спретнатия в началото на вечерта кок. Нито косата, нито краката ѝ бяха издържали на последния рил.

Погледна надолу към сините копринени пантофи, които се подаваха изпод роклята, и видя, че върху едната има тъмно петно. Тимъти Рейнолдс не беше най-добрият танцьор в залата, но бе един от най-приятните младежи, с които се бе срещала в Ню Йорк. Но чичо му беше негодник.

Една от спалните на втория етаж бе запазена за гримьорна на дамите на бала. До една от стените имаше голямо легло, постлано с бял брукат. Всички останали мебели — диваните, креслата, раклите и тоалетките също бяха бели. Сабрина се почувства така, сякаш влизаше в ледена пещера.

Две момичета стояха до една от тоалетките и наблюдаваха млада жена, която се кипреше пред огледалото. Сабрина бе посетила дебютния бал на едно от тези момичета миналата седмица — госпожица Фани Уорън.

— Руж! — каза Глория Фелпс и се наведе, за да види по-добре какво прави приятелката ѝ. — Алайза, едва ли ти трябва руж.

— Само мъничко — каза Алайза, докато нанасяше цвета по бузата си. Тя наклони русата си глава, огледа се и доволно се усмихна. — Никой няма да забележи.

Когато Сабрина се приближи, момичетата се обърнаха. В отговор на усмивката и поздрава си тя получи топли приветствия от Глория и Фани. Но с Алайза Рензълиър нещата стояха по-различно. Зад

усмивката ѝ Сабрина долови студения поглед на лъвица, която наблюдава натрапник в ловните си територии.

Преди пристигането на лейди Джулия Алайза се радваше на най-широк кръг почитатели през този сезон. Но откакто се появи Джулия, повече от половината ѝ ухажори я напуснаха заради англичанката. Когато тъмните сини очи на Алайза се впериха в нея, Сабрина се усмихна дори по-широко. Натруфена, разглезена и своенравна, красивата Алайза наистина заслужаваше да си ожули нослето, препъвайки се в една английска графиня.

Сабрина седна пред съседното огледало — второто от общо четирите, подсигурени за гостенките. След като отказа помощта на камериерката, която дойде веднага, тя се зае да събере необузданата си грива. Момичетата до нея се кикотеха, бърбеха и продължаваха да се оправят. Празненства и балове, стремеж да блеснат като красавиците на града, безпокойство за прическите и дрехите или за непопълнените докрай карти за запазени танци — ето това беше животът, който съдбата трябваше да отреди и на Сабрина.

Но участта ѝ се бе оказала друга. И тя често не можеше да си обясни защо.

Вместо да живее в охолство и удоволствия, на тяхната възраст тя изпрати баща си и братята си на война. Докато младите госпожици на Ню Йорк се приготвяха за следващия бал, тя ровеше в градината, за да намери нещо, с което да се нахрани. А после дойде Виксбърг. Дланите ѝ овлажняха, щом спомените нахлуха в съзнанието ѝ.

Сабрина решише косата си и от време на време надаваше ухо към оживения разговор на момичетата. Тя им завиждаше, завиждаше на невинността им, на радостта, на бляскавото и сигурно бъдеще, което имаха пред себе си. Нейният живот далеч не беше така ясен. Похарчи всичките си спестявания, за да дойде да потърси справедливост, включително и тези хиляда долара, които Ийън бе захвърлил в лицето ѝ, за да ѝ плати за „услугите“. Но си струваше да направи всичко, за да го постави на мястото му.

— Мама ми каза, че единствената причина, поради която Тримейн се е върнал в обществото, е, че си търси съпруга — Фани въздъхна замечтано. — Той е най-привлекателният мъж, когото съм срещала.

Ръката на Сабрина стисна четката по-силно, сърцето ѝ прескочи.

— В него има нещо опасно — каза Алайза развълнувано. — Той е като див звяр, заобиколен от безобидни марионетки. От пръв поглед си личи, че е способен да убива хора.

— Татко казва, че господин Тримейн е герой от войната — каза Фани. — Но той отказва да говори по въпроса. Когато се опитах да му спомена за това, промени темата. Не ви ли изглежда странно? Не е ли нормално да му се иска да говори за това, което е направил?

Герой. Колко ли души е убил? Сабрина недоумяваше. Вероятно Брендън и Денис бяха загинали от ръката му.

— Видя ли как сияеше Гречън Чембърс тази вечер? — попита Глория. — И то само защото Тримейн танцува два валса с нея. Смята, че дори е готов да поиска ръката ѝ.

— Това едва ли ще стане, защото аз също ще изразя мнението си по въпроса — прозвуча решителният глас на Алайза.

Сабрина отново прекара четката през косата си. Жените тук се държаха така, сякаш Ийън беше последният мъж под слънцето, единственият достоен за тях в целия град. Нищо чудно, че той се бе превърнал в надменен грубиян и изобщо не го беше грижа за Джулия Уиндъм.

А може би наистина си търсеше съпруга — една от тези натруфени госпожички, които нямаха никакви грижи и разполагаха с цял набор от кокетни усмивчици. Можеше да ги има всичките.

Но при мисълта, че Ийън ще се ожени за друга, сърцето ѝ се сви от остра болка. Защо ли се чувстваше толкова безпомощна? Защо се остави да бъде наранена? Вече беше толкова уморена...

— Ще трябва да ме извините, уважаеми — Алайза стана от стола като принцеса, която се изправя сред придворните си. — Ийън ме помоли за следващия валс и не мога да си позволя да го разочаровам.

Със смях и шеги по адрес на Алайза момичетата напуснаха стаята. Сабрина остави четката на бялата тоалетка и в очите ѝ блеснаха сълзи. Изглежда, бе постъпила ужасно глупаво, като дойде тук. Като английска графиня тя едва ли можеше да впечатли Ийън повече, отколкото го бе впечатлила като жена от Юга. Държанието ѝ досега бе твърде уверено и спокойно. Той бе за нея просто още едно завоевание.

Тя грабна гъстите плитки и започна да ги навива на тила си. Битката още не беше приключила. Трябваше някак да привлече

вниманието му, да го накара да си плати за това, което бе й сторил. Все имаше някакъв начин!

Като приключи с косата си, излезе от стаята, готова за сражение. Плавният ритъм на валса се завъртя около нея, докато тя слизаше по стълбите. На последното стъпало Сабрина се спря и се загледа във входа на залата. Знаеше, че Ийън е вътре и танцува с красивата Алайза. Разбра, че не е способна да се върне там. Не и в този момент.

Обърна се и потъна в един дълъг коридор, за да се скрие от музиката, смеха и жените на Ийън Тримейн. Докато се разхождаше, разглеждаше мраморните статуи на гръцки божества, разположени до стените. Слабините на по-мъжествените от тях бяха стратегически прикрити с бяло платно, за да не дразнят чувствителността на дамите. Но тя вече не изпитваше нужда от подобни премълчавания. Не и след като бе познала плътта на един от тези езически идоли.

Към края на коридора една отворена врата събуди любопитството ѝ и тя спря. Само един от газениците гореше и меката му светлина се посипваше по отрупаните с книги рафтове от полиран орех, които опасваха стените на библиотека. Стотици книги я мамеха иззад стъклените витрини. Повечето от речните кораби разполагаха с малки библиотеки, но те едва ли можеха да се сравняват с тази или с това, което пожарът в Роузбрайър ѝ бе отнел.

Сабрина направи няколко крачки по мекия зелено-златист килим и привлечена от книгите, надникна през стъклото като дете в сладкарски магазин. Отвори една от вратите и прокара пръсти по заглавието „Брулени хълмове“ — много ѝ се искаше да забрави целия свят с тази книга. Въздъхна и затвори вратата. Книгите трябваше да почакаат.

— Леля Керълайн ли ти каза, че е безопасно да наминеш насам сега?

При звука на мелодичния баритон на Ийън Сабрина се завъртя на пети и се хвана за шията. Той стана от едно кресло с ветрилообразна облегалка в дъното на стаята. Лицето му тънеше в сенки.

— Господин Тримейн, не знаех, че има някой тук.

— Така ли? Леля ти току-що излезе. Предполагам, казала ти е, че вече не играе в твоя спектакъл.

Поначало Сабрина нямаше намерение да намесва леля си, но Керълайн, след като чу какво се е случило между Ийън и

племенницата ѝ, настоя да участва. А щом веднъж беше взела решение, да я накара човек да се откаже от него, беше по-трудно, отколкото да изкопчи някое петаче от голям скъперник. Дори след като Сабрина ѝ посочи всички рискове, и тя знаеше, че репутацията ѝ може да пострада сериозно, Керълайн остана непреклонна.

— Страхувам се, че не знам за какво става дума — каза тя напълно откровено. Никой не знаеше какво може да хрумне на Керълайн в следващия момент.

— Естествено е, че не знаеш.

Той напусна прикритието си, приближи се до нея и светлината се отрази в гневните му очи. Беше заставена да се бори с инстинктивния си страх и желанието за бягство. Знаеше, че от дълго време чака този сблъсък. И това беше само първата битка.

Устните му се изкривиха в усмивка, когато погледът му нахално се плъзна по тялото ѝ, сякаш я събличаше. Кожата ѝ потръпна, сякаш я галеше. Сабрина усети пулса си дълбоко вътре из онези дебри на плътта, в които само той някога бе проникнал.

Когато погледите им се срещнаха, изражението му красноречиво показваше, че той знае точно какво се намира под копринените ѝ дрехи, как се е чувствала тя от допира му, колко съвършена беше хармонията между телата им. Той повдигна чашата си за поздрав към нея, преди да отпие.

Да върви по дяволите! Сякаш я беше жигосал, беляза душата ѝ и я остави жадна за нещо повече от отмъщение. Мразеше го за това. Ако и сега негодникът си мислеше, че с един поглед ще размъти разсъдъка ѝ, лъжеше се. Това бяха мислите на Сабрина, докато се опитваше с отчаяни усилия да се овладее. Щеше да го научи тя! Лейди Джулия не беше от жените, които могат да се поддадат на влудяващия му мъжки магнетизъм.

— Господин Тримейн, ако имате да кажете нещо, казвайте. Неясните ви намеци ме отегчават до смърт.

Устните му се извиха в имитация на усмивка.

— Наистина си много добра. Мислила ли си някога за кариера на сцената? От теб би излязла прекрасна актриса.

На около две стъпки от нея той се спря. Беше достатъчно близо и тя успя да види вече наболата брада по гладките бузи и да усети привлекателния му дъх. Бе твърде близо.

— Вие наистина сте много груб. Никога ли не ви е хрумвало да се научите как да се държите в обществото? Това поне ще ви направи по-поносим.

— Да, може би ще изглеждам по-добре. Но човек не може да промени същността си, нали? — той разклати чашата с бренди и се вгледа в кехлибарената течност. Ръбът на чашата блестеше като огнен обръч. — Винаги ли използваш този парфюм?

Въпросът я завари неподготвена.

— Доста често. Една от дамите, която посещаваше майка ми, разбъркваше жасмин с подправки. Това е само една от миризмите, които приготвя, но ми е любима.

— Странно е, че двете със Сабрина използвате еднакви парфюми.

Странно. Беше запомнил парфюма ѝ. А имаше ли и други неща, които е запомнил? Дали и нейният образ не го преследваше поне в известен смисъл така, както неговият образ преследваше нея?

— Сигурен ли сте, че толкова си приличат?

В очите му като че ли проблесна съмнение. През отворените прозорци нахлуваше ритъмът на валс. Като се сети, че сега Алайза обикаля залата и търси Ийън, Сабрина се усмихна още по-широко.

— Заинтригувана съм, господин Тримейн. Изглежда, не можете да ме погледнете, без да си спомните онази жена. Наистина ли толкова приличам на Сабрина?

— Толкова, че почти не е за вярване. Почти.

— Изглежда, доста ви е впечатлила.

— Когато бях на дванадесет години, ме ужили стършел. Спомням си жилото му и до днес.

Сабрина трябваше да положи усилие, за да продължи да се усмихва.

— Обичахте ли я? — една последна искрица надежда я подтикваше да попита, за да се увери дали има смисъл да продължава с кроежите си до края.

Белязаната му вежда се повдигна.

— Прекалено директна си.

— Това е един от недостатъците ми — тя не сваляше очи от него и сякаш го предизвикваше да я излъже. — Ще ми кажете ли?

— Има ли някакво значение? Повече от всичко на света.

— Да, може би. На нито една жена не допада непрекъснато да я сравняват с друга.

За момент Ийън се вгледа в нея, сякаш много внимателно претегляше думите си. Кадифените завеси се полюшваха от вятъра, сякаш танцуваха по валсовите звуци.

— Всичко, което се случи между мен и Сабрина, беше лъжа.

— Да, разбирам — това вече й дойде прекалено. Макар че чак сега го осъзна. До този момент се надяваше, че миналото може да бъде забравено, че може би се е лъгала...

Наивна жена!

Почувства, че ще се издаде, и се обърна с гръб към него. Нощният ветрец люлееше дантелените пердета и те докосваха няколко снимки в рамки от палисандрово дърво, поставени близо до прозореца на една маса модел „Дънкан Файф“. Една от тях привлече вниманието на Сабрина. Тя я взе и я наклони към светлината.

Беше снимка на млад мъж, облечен в кожени бричове, с кариран вълнен пояс, опасан около бялата му риза. Той стоеше изправен, с кавалерийска пика в ръка и светлите му очи я гледаха закачливо. Това беше Ийън. Дори само от тази момчешка снимка можеше да се види, че е предопределен да обърка живота на доста жени.

Въздухът около нея оживя и се раздвижи, щом той се приближи. Спря толкова близо, че раменете им се докоснаха, и тя почувства допира на вълнен плат до голата си кожа. Пръстите й се вкопчиха в портрета.

— Тук май са ви снимали, преди да се превърнете в циник, господин Тримейн?

— Всички сме изживели времето на своята невинност. На тази снимка моята е в разцвета си.

Колко любим й беше някога дълбокият глас на този мъж! Как беше копняла да зърне лицето му, да почувства допира на ръцете му.

— Изглеждате така, сякаш се готвите да се преборите с дракон.

— Да, такъв бях — той пое снимката и пръстите им се докоснаха. — Когато бях на тринадесет, мечтаех да участвам в рицарски двубой, в който да има схватки с пики и дуели. Виждах се като някой от рицарите на крал Артур.

Тя си го представи облечен в бляскави доспехи, готов за битка. Само че този рицар имаше каменно сърце. Той бе средновековен

господар, дързък, надменен, убеден в надмощието си — човек, който постигаше всичко, което пожелае. Един разбойник — ето какъв беше Ийън Тримейн.

— Сигурно сте били романтик.

Той постави снимката върху дантелената покривка на бюрото.

— Да, сигурно.

Когато Ийън погледна към нея, за момент ѝ се стори, че се е отдръпнал от битката. В очите му сякаш се четеше собствената ѝ мъка. Гняв, болка, омраза, любов — чувствата се надигнаха в гърдите ѝ, вените пулсираха и стягаха сърцето ѝ така, че дъхът ѝ секна. Едновременно ѝ се искаше да го удари, да го блъсне, да разтвори ръце и да го прегърне. Само една прегръдка... Какво се бе случило с това романтично момче? Защо се бе превърнало в негодник? Искаше да знае. Искаше...

— Защо дойде тук?

Той пак бе сложил доспехите си и сега се чувстваше защитен, готов да се сражава с огнедишащ демон.

— За да посетя кръстницата си.

Погледът му я прониза, прикритието ѝ сякаш се пропука и той съзря скритите ѝ копнежи.

— Добра си, Сабрина — гласът му беше мек като плюшено кадифе, но очите му я прорязваха като шлифовани изумруди. — Но номерът ти няма да мине. Не ме залъгвай с приказките си за леля Керълайн.

— Керълайн е моя кръстница — ръцете на Сабрина се свиха в юмруци. — И изобщо за какво ми говорите вие?

— За романтичната история между Дънкан О'Нийл и съпругата на граф Ланчестър. Според нея вие със Сабрина сте деца на един и същи баща.

— Керълайн ли го каза? Не вярвам. Тя никога не би говорила такива ужасни неща.

— Очевидно е, че и двете сте изпечени лъжкини.

Беше толкова нагъл, толкова убеден в себе си, толкова...

— Как се осмелявате! — тя го удари през лицето. — Вие сте отвратителен човек!

За момент Ийън остана като закован. Отпечатъкът от ръката ѝ гореше на бузата му. Когато Сабрина побягна от библиотеката, го

облъхна вълна от жасминово ухание. А ако тя наистина бе лейди Джулия Уиндъм? Тогава той наистина приличаше на отворотителен негодник. Изпусна една въздишка през зъби. Не можеше да греша. Не и когато ставаше дума за тази малка вещица.

След минути, когато лицето му престана да гори като жигосано, той се върна в балната зала. Сабрина я нямаше. Разбра го от пръв поглед. Залата му изглеждаше празна, въпреки че гъмжеше от народ.

— Видя ли я? — попита Мак, който се появи иззад гърба му.

Ийън се обърна и с изненада видя, че Мак носи поднос с чаши за шампанско.

— Защо сервираш тези напитки, Мак?

— Филмор ми каза, че трябва да видя една дама от Англия. Каза, че била една от най-красивите жени, които е виждал. С тъмноредвена коса. Тъй че дойдох да я видя — челото му се покри с дълбоки бръчки. — И мога да се закълна, сър — това е жената от кораба. Видяхте ли я, преди да излезе от тук?

Ийън кимна.

— Според госпожа ван Кортленд тази жена е лейди Джулия Уиндъм — дъщеря на нейния приятел от детинство граф Ланчестър.

Мак поклати глава.

— Не ме е грижа какво казва госпожа ван Кортленд. Това е жената от кораба.

Сабрина беше точно копие на баща си. Ако Ийън беше склонен да вярва на Керълайн, то безчестието на Дънкан О'Нийл не свършваше само с едно тество карти. Но той не й вярваше.

— Мисля, че мога да поразпитам тук-там за момичето.

Ийън кимна. Едва го слушаше. Мислите му бяха заети със Сабрина: беше дошла, за да си отмъсти. И той не се съмняваше, че ще направи всичко, за да го постигне. Не трябваше да допуска да си отиде със собствената му гордост като боен трофей.

Няколко часа преди разсъмване над града се развилия буря, потоци светлина прорязаха небето и тихата нощ се изпълни с дълбок артилерийски тътен. Сабрина се мяташе в леглото си — ужас се бе загнездил в душата ѝ и тя напразно се бореше да се избави.

Както хиляди пъти досега, си представяше, че се катери по калната стена, опитваше се да излезе от ямата, но тя бе твърде дълбока и пръстта се ронеше под ръцете ѝ. Една след друга черни буци кал се

посипваха върху нея, пръстта удряше раменете, главата ѝ, запълваше дупката и я погребваше жива.

Не виждаше нищо.

Не можеше да диша.

Въздухът се тресеше от залпове. Сабрина пищеше и се опитваше да излезе от калния дъжд, който я засипваше — отблъскваше се с крака, повдигаше се на ръце.

В далечината се чу гальовен подканващ глас и една ръка леко докосна рамото ѝ.

— Сабрина, събуди се.

Тя стреснато се събуди, дишаше дълбоко и учестено. През замъглен от сълзи поглед съзря Луси, която се бе навела над нея и по загриженото ѝ лице играеха отраженията на светлината от фенера над леглото.

— Това е само сън — каза Луси и погали косата ѝ. — Само сън.

Този нощен ужас изобщо не приличаше на сън. Сънищата обикновено са пълни със светлини и чудеса, те са фантазии, които съзнанието изживява нощем. Сабрина си пое дълбоко дъх, опита се да превъзмогне страха, който ставаше все по-осезаем, да успокои треперещите си крайници.

Луси седна на ръба на леглото и хвана студената длан на Сабрина в топлите си ръце.

— Същият кошмар ли беше?

Това беше ужасът на кошмара, който все не я оставяше на мира и я караше да се чувства самотна и уязвима.

Мразеше тези видения, мразеше страхливата си душа.

— Винаги е един и същ — каза тя и избърса сълзите по бузите си.

— От колко време го сънуваш?

Сабрина стана и издърпа ръката си от дланите на Луси.

— От много дълго — тя обгърна свитите си колене.

— Имам нещо да ти кажа — за момент Луси млъкна и се загледа в ръцете си. — Защо просто не дойдеш да живееш при нас? Изпрати Джулия обратно в Англия и бъди отново себе си.

Сабрина отпусна влажното си лице върху белия ленен чаршаф, с който бяха покрити коленете ѝ. Диплите на балдахина от жълт брокат се спускаха към четирите краища на резбованото орехово легло като

пищни гирлянди. Тя се загледа в коприната, която обточваше рамката и краката му, и се опита да си припомни как изглеждаше собственото ѝ легло в Роузбрайър.

Тъмен махагон. Леденосиньо кадифе. Тънка дантела. Беше ли ѝ се случвало някога да си легне и да не се страхува от сънищата, които щяха да я споделят. Или това просто се е случвало на някой друг? Едно младо момиче, което вярваше в надеждата, любовта и сънищата. Къде беше отишло това момиче?

— Понякога ми се струва, че не знам коя е Сабрина.

Луси постави ръката си на рамото ѝ.

— Аз знам коя е.

Тя се усмихна, когато Сабрина се обърна да я погледне.

— Тя е смела. И е достатъчно силна, за да постигне това, което иска. Буйна е като породисто животно. И влезе ли в някоя зала, погледите не слизат от нея, мъжете коленичат в краката ѝ. Тя е всичко, което някога съм искала да бъда.

Сабрина докосна бузите си с крайчето на чаршафа. Един ден щеше да превъзмогне този страх и отново да бъде пълноценен човек.

— Ти имаш толкова много, което да дадеш. Никога не се опитвай да бъдеш като някой друг. Особено като мен.

— Притеснявам се за теб. Моля те, просто забрави за господин Тримейн.

— Ийън Тримейн отне гордостта ми — каза Сабрина и ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Това беше единственото нещо, което ми остана. Сега аз ще сторя същото с него.

— Сабрина, ще пострадаш. Убедена съм.

— Боли ме само от мисълта каква глупачка съм била. Можеш ли да си представиш, че през всичките тези години съм подхранвала лудата любов на една гимназистка, вярвах, че обичам този мъж, когото видях в един-единствен ден от живота си.

— Да, мога — каза Луси. Тя почти шепнеше. — Понякога на жената ѝ трябва само един поглед, за да разбере всичко. Виждаш някого и ти се струва, че си го познавала през целия си живот и дори повече. Точно така си се почувствала, когато си видяла Ийън. Не се обвинявай, че го обичаш.

— Заблуждавала съм се, че го обичам. Едва сега разбирам що за човек е. Та той дори не е така мъжествен, както си мислех.

Сините очи на Луси се разшириха. Устните ѝ се разтвориха, събраха се и после пак зяпнаха:

— Ти не смяташ, че Ийън Тримейн е мъжествен?

Сабрина погледна чаршафа.

— Не е мъжествен. Не и в истинския смисъл на думата — каза тя и прокара пръсти по един волан от бродираната дантела, която украсяваше подгъва. — Не и след като си прозряла високомерието зад усмивката му. Не и след като си познала жестокостта му.

— Премисли отново постъпката си. Отпрати Джулия. Ела да живееш при нас. Мама толкова ще се радва, а аз...

— Луси, този мъж искаше да ме унищожи. Той ме е лъгал още от самото начало. Каза ми, че ме обича. Каза, че иска да му стана жена. А всичко, което е искал, е просто още едно завоевание — Сабрина мачкаше дантелата, докато говореше. — Та аз не бях за него никакво предизвикателство.

— Не разбирам как може Ийън да е толкова жесток. Той винаги е бил толкова мил. Не си спомням тържество или бал, на който да не се е отбил при мен, да не ме е поканил на танц.

— Е, за съжаление това не прави човека добър. Ти си много красива млада жена.

Луси поклати глава и тъничката ѝ светлокестенява плитка се плъзна по бялата памучна роба.

— Сабрина, знам, че не съм нищо особено. Елинър беше красавица.

Елинър — хубавата сестра на Луси — бе починала при раждането на първото си дете. Момиченцето надживя майка си само с един ден. В сянката на сестра си Луси не бе имала достатъчно светлина, за да разцъфти. През трите седмици, прекарани в дома на леля си, Сабрина бе разбрала защо Луси предпочиташе да си седи вкъщи и да се крие зад някоя книга, вместо да отиде на тържество. Беше ѝ много по-лесно да е незабележима като малка сива лястовица, отколкото да живее според разбиранията на майка си.

— Глупости! Това, от което имаш нужда, е нова прическа, нещо по-изящно. И рокли, които да подходат на косата и хубавите ти сини очи.

— Не смятам, че нещо може да ми помогне — каза Луси и сведе очи.

— Ще видиш. Докато аз си отида, половината мъже в Ню Йорк вече ще са поискали ръката ти — *може би дори и този единствен мъж, когото Луси обожаваше*, помисли си Сабрина.

— Аз никога няма да бъда красива.

— Ти просто не разбираш колко си прекрасна. Само почакай, докато пристигнат новите рокли, които поръчахме.

— Никога не ми е харесвало да пазарувам прекалено — Луси прехапа устни. — Искам да останеш — сграбчи ръката на Сабрина. — Искам всичко да е... Бих искала да направя всичко, за да ти помогна.

— Луси, не се безпокой за мен.

— Играеш опасна игра. Омразата е силно чувство — силно и страшно. То може само да предизвика разруха.

— Всичко, което искам, е да видя как царственият Тримейн губи битката — млъкна, представи си лицето на Ийън, докато изживява унижението, което лейди Джулия Уиндъм ще му причини. — И ще го направя. Няма значение какво ще ми коства.

ГЛАВА 8

От ароматните пури се виеше пушек, издигаше се, носеше се и увисваше като сивкавосин облак под големите кристални глобуси на газениците, които висяха в големия салон на клуба „Юниън“. Тази елегантна сграда от камък и дърво, която някога бе централната част от имението на заможен човек — сега разорен — днес бе място за развлечения на онези, които все още не бяха изгубили милионите си. Това бяха хора, които знаеха, че един грешен ход на борсата може да превърне техните богати домове в клубове за удоволствията на оцелелите.

Ийън зяпаше множеството и разсеяно си играеше с жетоните, натрупани пред него. Изглежда, лейди Джулия бе откраднала сърцата на повечето от приятелите му, помисли си той и погледна картите си. Ако можеше да се вярва на слуховете тук, то предложенията за женитба, отправени към нея след пристигането ѝ в Ню Йорк, досега не бяха по-малко от двадесет. Този път целта на Сабрина, изглежда, не беше само богат съпруг.

— Казвам ти, че Стриклънд крои нещо — каза Ранд и хвърли още един син чип върху купчинката в средата на масата. — Разбрах, че пак е бил в Олбъни миналата седмица.

Тази жена беше Сабрина — Ийън беше по-сигурен от всякога. Тя можеше да си промени произношението, но не можеше да промени звученето на гласа си. Начинът, по който косите ѝ лумваха на слънцето, как си накланяше главата, като се смееше, желанието му да я грабне в прегръдките си и никога да не я изпусне — ето това бяха нещата, които изобличаваха лъжите ѝ. На света можеше да има само една жена с такова влияние над него.

— Ийън — Ранд помахна ръка пред лицето му. — Ало, Ийън, чуваш ли ме?

Ийън погледна братовчед си.

— Мой ред ли е?

Ранд се намръщи.

— Ама ти не си чул и думичка от това, което ти казах.

— Съжалявам — Ийън се загледа в картите си.

През последните две седмици Ийън правеше опити отново да опознае Ранд и Тим. Но тази вечер светските маниери просто му убягваха. Не можеше да свърши никаква работа. Не можеше да се съсредоточи върху нищо. Мисълта за Сабрина непрекъснато го преследваше.

— Какво те тормози, Ийън? — от другия край на ореховата маса Ранд се вгледа изпитателно в лицето на братовчед си и се усмихна. — Жена? Една много красива жена с пленително английско произношение?

Или пък може би това беше една много красива жена с пленително провлечен южняшки говор?

Той погледна дама купа и дама каро от картите си така, сякаш можеха да му предскажат бъдещето. През тези четиринадесет дни бе посетил повече балове и приеми, отколкото през цялата последна година. Елън го бе убедила, че е негов дълг да наглежда Тим и да го пази от Сабрина. И все пак той трябваше да признае, че има и друга причина да приеме поканите и да изтърпи цялото това стълпотворение. Искаше да вижда Сабрина. И всеки път, когато я видеше, тя флиртуваше с някой друг.

Подобна гледка сякаш обръщаше вътрешностите му, кръвта му кипваше, едно странно чувство се надигаше в гърдите му. Това не беше ревност. Би трябвало поне малко да обича тази жена, за да я ревнува. Не, това беше, защото не му се искаше да види как тя ще съсипе живота на някой от неговите приятели, убеждаваше се той. А Тим беше една от първите невинни жертви, които тя щеше да отведе на закление.

— Той просто е разстроен, защото дамата предпочита мен — Тим му се усмихна.

Вчера Елън дойде в кантората му, отчаяна, че Тим може да избяга с лейди Джулия така, както тя навремето бе избягала с Пол. Сабрина искаше богат съпруг... искаше отмъщение... сватбата ѝ с Тим би била прекрасен завършек на плановете.

— Тя не е такава, каквато изглежда — каза Ийън.

Тим поклати глава.

— Чичо Ийън, моля те, не почвай пак за Сабрина. Казах ти, че се заблуждаваш. Лейди Джулия Уиндъм е истински ангел.

Като гледаше Тим, Ийън сякаш виждаше Пол на млади години. Преди много, много време, в една топла априлска утрин, когато месинговите копчета и нашивките по униформите им блестяха на слънцето, той, Пол и Джон бяха препуснали уверено по Пето авеню, за да срещнат съдбата си. Пол се бе сблъскал със своята при Ентайтъм. А сега на Тим му предстоеше същият сблъсък със Сабрина. Ийън трябваше да го накара да се осъзнае.

— Сабрина О'Нийл е актриса. Тя може да те накара да повярваш, в каквото ѝ хрумне.

Бе го убедила да повярва в любовта — грешка, която никога нямаше да повтори.

Тим стисна картите си така, че те се огънаха.

— Зная, че само се опитваш да ме опазиш. Но страхотно грешиш. Не е като жената, която си срещнал на някакво корабче.

Тим беше млад, безразсъден и съвсем неподготвен да се оправи с жена като Сабрина. Та Ийън беше почти с десет години по-стар от него и се оплете в мрежата ѝ толкова лесно. Повярва на всичките ѝ лъжи. И сега призоваваше господ на помощ, защото, щом очите му се спряха върху тази хубава червенокоса магьосница, той отново закопняваше да повярва на всяка нейна дума.

— Опитай се да вникнеш по-дълбоко в същността ѝ зад красивото лице, тогава...

— Чичо Ийън, аз не съм някое хлапе. Дори татко, когато е избягал с майка ми, е бил с една година по-млад от мен.

— И смяташ, че би искал да се ожениш за тази жена?

— Именно.

Ийън каза някакво проклятие през зъби.

— Не ставай глупак.

Кръвта на Тим пламна и загорялата кожа на лицето му се обагри. Той отвърна на упорития поглед на чичо си.

— Винаги съм се възхищавал от теб, чичо. Но няма да допусна да застанеш между мен и жената, която обичам.

Ийън се бореше срещу гневното си желание да сграбчи момчето за яката и да го разтърси така, че да му дойде умът в главата.

— Тази жена е лъжкиня! Всичко, което я интересува, е богатството ти!

Тим постави картите си на масата и откри един чифт валета.

— Няма да позволя да говориш така за нея.

Ийън събра картите си и ги остави на масата похлупени.

— У мъжете я интересува само едно — парите — каза той, като се опитваше да обуздае гнева си. — Ако не внимаваш, ще те съсипе!

Тим стана и столът му падна върху червено-жълтия килим с глух удар.

— Настоявам да си вземеш думите назад.

— Тим, съобразявай се какво говориш — каза Ранд и се изправи на крака. — За бога, та Ийън ти е чичо.

— Но не мога да го търпя да говори така за жената, която смятам да направя своя съпруга.

Дъхът на Ийън секна.

— А тя съгласи ли се?

— Все още не, но имам всички основания да смятам, че ще приеме — Тим удари юмрука си в лявата длан. — Няма да позволя да я позориш така. Настоявам за извинение или... ще се разберем по друг начин.

— Тим, осъзнай се — Ранд го сграбчи за рамото. — Ийън може от тридесет крачки да простреля монета.

— Хич не ме е грижа! — изкрещя Тим. — Настоявам да ми се извини.

Всички разговори в залата бяха притихнали. Хората бяха извърнали глави и не ги изпускаха от поглед.

Ийън се изправи. Осъзнаваше, че едва владее положението. Нямахше никакво намерение да застреля племенника си заради тази червенокоса жена. Но същевременно не можеше да остави Сабрина да влезе в църквата в прегръдките на Тим или пък на който и да е друг мъж.

— Ще ти се извиня, когато наистина ми докажеш, че тя е лейди Джулия Уиндъм — каза Ийън така тихо, че само тези, които бяха наблизо, успяха да чуят отговора му.

Тим отвори уста, но после отново я отпусна. Под хладния поглед на зелените очи на Ийън гневът му се стопи.

— По дяволите, чичо Ийън, тя е Джулия, убеден съм.

Ийън въздъхна дълбоко.

— Не забравяй, че тя е много красива. Толкова е пленителна, че би прелъстила и змията да напусне райската градина.

Тим се озърна наоколо и бузите му пламнаха още повече, щом забеляза, че е станал център на внимание.

— И все пак грешиш — каза той, преди да си тръгне.

Докато гледаше Тим, който изхвъркна от залата. Ийън седна отново. Какво ли щеше да прави сега?

— Малко спречкване с роднините, а? — Уолтър Стрикълнд бе застанал до Ийън. — За някоя хубава жена ли става дума?

Косите на тила на Ийън настръхнаха от гласа на Стрикълнд. Той се обърна нагоре и срещна острия му поглед.

— Нищо, което да ви засяга.

Устните на Стрикълнд се сгърчиха в нещо подобно на усмивка, но очите му останаха мрачни и студени като черни въглени в бял зимен ден.

— Винаги сте привличали жените. Но един ден те ще ви погубят.

— В негово лице имаш заклет враг — каза Ранд, докато гледаше как Стрикълнд отива към бара. — И все пак, предполагам, че ако жена ми продължава да те преследва като разгонена котка, и аз самият не бих се подвоумил да те убия.

— Благодаря — каза Ийън и вдигна чашата си с бренди.

— А какво ще правиш с Тим?

„Ще му попреча да си съсипе живота.“ И ще попречи на една червенокоса хубавица да се омъжи за братовчед му. Ийън вече беше намислил как да се справи с чародейката, но този план можеше да се окаже взривоопасен.

Сабрина се спря, писалката ѝ увисна над хартията, докато тя мислеше какво да напише. Някак не вървеше да разкаже на баща си за баловете, приемите и вечерите, които бе посетила от последния път, когато му писа. Това бяха неща, които той самият бе искал да ѝ осигури, а не бе успял.

Трябваше ли да му каже, че ненавиждаше всяко тържество, бал или официална вечеря, защото всичко това беше просто още една възможност да го види — само дълги и мъчителни часове, в които Ийън щедро даряваше вниманието си на всички останали жени.

Имаше моменти, в които едва се сдържаше да не отиде при него и да го удари с юмрук в лицето.

— На баща си ли пишеш, скъпа? — попита Керълайн, влизайки в дневната.

— Опитвам се — каза Сабрина и натопи връхчето на перото в мастилницата. — Но трудно се сещам какво — искаше да му опише нещо, което няма да издаде болката, раздираща я отвътре.

Керълайн прекоси стаята, атлазената ѝ рокля с цвят на карамел прошумоля, разнесе се аромат на рози. В движенията на леля ѝ имаше увереност и грация, на които Сабрина се възхищаваше безкрайно. Макар и да беше така крехка, че можеше да бъде отнесена, ако завееше по-бурен вятър, хората, които заставаха до нея, дори и високи като върлини, се превръщаха в джуджета, един неин поглед бе достатъчен, за да му полазят на човек тръпки по гърба, тя превръщаше в свой пленник всеки, който пренебрегваше разбиранията ѝ за добро общество. И все пак под тази царствена външност се криеше една от най-загрижените души, които Сабрина познаваше.

Преди да заговори, Керълайн се спря пред отворения прозорец и през нежните рози, извезани по дантелените пердета, се вгледа в градината.

— Предай на баща си моите най-искрени поздравления.

— Да, разбира се.

Откакто се помнеше, баща ѝ винаги се вбесяваше, когато някой заговореше за леля ѝ Керълайн. Винаги, когато майка им ги водеше в Ню Йорк, за да посетят леля си, Дънкан си намираще оправдание, за да не дойде. В редките случаи, когато Керълайн посещаваше Роузбрайър, тя бе успяла да усети напрежението, което съществуваше между баща ѝ и сестрата на майка ѝ. Това не беше просто гняв, имаше нещо повече, което толкова бе смутило десетгодишната Сабрина, че тя попита майка си каква е тази нестихваща вражда.

Тогава Рейчъл ѝ се усмихна и я погледна със спокойните си сини очи. С прямотата, която ѝ бе присъща, тя каза на дъщеря си, че някога баща ѝ е бил влюбен в Керълайн, това малко признание просто я порази.

То просто не можеше да е вярно. Човек се влюбваше истински само веднъж, и то за цял живот. По това време Сабрина можеше да се закълне, че детските ѝ разбирания са верни. Но сега вече знаеше

повече. Любовта беше нещо ужасно — страховит звяр, който можеше да изпие радостта от живота ти и да не остави от теб нищо, освен една празна, обветрена черупка.

Котаракът на Керълайн се промъкна под роклята на Сабрина, протегна се и гъстата му сива козина докосна краката ѝ. Само след момент се измъкна от зеления си копринен балдахин и тръгна важно към Керълайн, дългата му опашка бе вирната нагоре и рязко се повъртяваше, пълното му бяло коремче се люлееше и почти се опираше в пода при всяко движение.

— А, ето те и теб, господин Дарси — каза Керълайн и повдигна тънките си вити вежди. — Изглежда, си склонен да ме напуснеш заради по-младата дама.

Господин Дарси се изпъна, изви гърба си и ноктите му потънаха в синьо-златистия брюкселски килим. Той започна да се умилква около полите ѝ, като се опитваше отново да спечели благоразположението ѝ.

— Непостоянен като всички мъже — отбеляза Сабрина, докато леля ѝ вземаше дебелия котарак на ръце.

— В някои отношения мъжете много приличат на котките. Или поне по-интересните от тях — отвърна Керълайн, докато чешеше врата на господин Дарси, от чиято гръд се разнасяше блажено мъркане. — Те могат да бъдат много мили и привързани, но винаги трябва да си наясно, че имат скрити нокти. Може да ти се струва, че те обожават, но все пак ще кръшнат при първата възможност да се закачат с някоя женичка на следващата пресечка. И, опасявам се, повечето жени намират за предизвикателно да се опитват да опитомят едно създание, което винаги ще си остане малко диво.

— Някои мъже изобщо не подлежат на опитомяване.

— Ийън Тримейн е един от най-трудните — Керълайн поклати глава. — Не бива да се обезсърчаваш, мила.

Топлият ветрец леко полюляваше дантелените пердета, които предпазваха стаята от слънчевата светлина, и разнасяше из въздуха аромат на прясно окосена трева.

— Не смятах, че ми личи.

— Скъпа, ти беше блестяща всеки път, когато излизаше. Никой не би познал каква болка изпитваш всъщност от вятъра пердетата запърхаха и сенките на розите, извезани по дантелите, заиграха по лицето на Керълайн и по атлазената ѝ рокля с цвят на карамел. — Но

аз прекрасно знам какво изпитваш всеки път, когато видиш Ийън Тримейн с друга жена. Любовта ти към него е толкова силна, че понякога може да те задуши. И от време на време ти искаш да стане така, защото тогава болката ще изчезне завинаги.

Сабрина се чудеше откъде знае леля й всички тези неща. Как е могла тя да прозре болката, която бе станала неизменна част от живота й, понякога — студена и остра като стомана, друг път — приглушена и коварна, като змия, която се увиваше около нея и пиеше жизнените й сили. Тя отдавна вече не се надяваше, че тази убийствена слабост някога ще я напусне. Сега само се молеше да набере сили, за да притисне тази болка в някое далечно кътче на сърцето си.

— Аз ненавиждам този човек.

— Не, не го ненавиждаш — Керълайн продължи да гледа към градината, докато пръстите й нежно милваха котката. — Той е част от теб и никой друг няма да може да заеме мястото му. И ти си част от него, дори ако той не го осъзнава сега.

— Аз не означавам абсолютно нищо за Ийън Тримейн. И никога не съм означавала — Сабрина докосна наполовина написаното писмо с върха на писалката и върху белотата на фината пергаментова хартия останаха няколко черни точки. — Нещата не се оказаха такива, каквито си ги мислех. Смятах, че като дойда да танцувам валс тук, ще накарам този човек да се влюби в мен. При това съм една богата английска графиня, за бога, как би могъл да устои? — тя погледна леля си. — Но той устоява. Дори и не си помисля за мен.

— О, напротив, помисля си. Нали виждам как те гледа. В погледа му има нещо особено.

Сабрина се загледа в петната върху хартията.

— Омраза.

— Желание.

Сабрина почувства, че нещо я изгаря, горещината тръгна от талията, обжари гърдите й, шията, бузите, докато накрая дори връхчетата на ушите й пламнаха.

— Не мога да повярвам, че се оказах толкова наивна — каза тя и погледът й се спря на изцапания лист. — Как можах да му повярвам? Излязох една глупава хлапачка.

— Любовта може да накара всеки да оглупее — за момент Керълайн спря и после продължи: — Каж ми баща ти променил ли се

е много? Не съм го виждала от онова лято преди войната. Косата му все още ли е запазила огнения си цвят? Или може би вече е посивяла?

Сабрина погледна леля си.

— Мисля, че няма и едно сиво косъмче.

— Ами? — пошепна Керълайн и прокара пръсти през косата на слепоочията си, сякаш търсеше няколкото сребърни нишки, които си бяха прокарали път.

Сабрина вече знаеше защо леля ѝ така добре разбира нейните любовни мъки — тя беше преминала през всичко това, преживяваше го дори сега. Сабрина бе сигурна, че леля ѝ първа си е тръгнала и с това е наранила баща ѝ дълбоко. Но и без обяснения Сабрина разбираше какво преживява тази жена: и сега Керълайн беше влюбена.

— Ти все още си красива, лельо.

Керълайн се изсмя — твърде болезнено, тъй като бе човек, който не издаваше, че има слаби места.

— Казвала ли съм ти каква радост е за мен, че си тук? — тя хвърли един поглед към Сабрина. — Само за няколко дни Луси се промени страхотно. Снощи на празненството направи сияеше. А и Уилиам Мелбърн не можа да свали очи от нея. Смятам, че е само въпрос на време да убедиш Тимъти Рейнолдс да я забележи.

Сабрина се засмя.

— Не знаех, че си разбрала кроежите ми.

— Много малко неща могат да ми убегнат, мила — Керълайн наклони глава и отново се загледа през прозореца — беше като кралица, която оглежда владенията си. — Смятам, че господин Рейнолдс е много подходящ за нея.

— Аз също. Но първото нещо, в което трябва да убедя господина, е колко глезена, надменна и неподходяща за него може да бъде една английска графиня. Сабрина поклати глава и смачка писмото си на топка. — Просто не е за вярване колко много мъже са впечатлени от тази англичанка.

— Говориш така, като че ли тя е някоя друга.

— Разбира се. Тя е една натруфена, покварена аристократична жена, която никога през живота си не се е сблъсквала с трудности. Бих искала да я видя да прави кафе от препечени сладки картофи или да копае в градината, за да обядва нещо, или пък да преживее с няколко царевични кочана и малко стар фасул — тя хвърли смачканото писмо в

коша за хартия до писалището. — Не, не. Миличката лейди Джулия не би могла да изкара и ден без прислугата си.

За известно време Керълайн помълча, загледана в обяната от слънчеви лъчи градина, като милваше господин Дарси, чието доволно мъркане изпълваше стаята.

— Когато всичко това приключи, независимо от резултата, много бих искала да дойдеш да живееш при нас. Под собственото си име, разбира се.

Сърцето на Сабрина подскочи от радост. Но в същия миг тя осъзна, че това е невъзможно.

— Не мога.

— Напротив, можеш. Само си помисли колко забавно ще е да гледаме изумените лица на хората, които виждат, че моята племенница толкова много прилича на красивата английска графиня. Каква мистерия ще им се струва всичко, а?

Сабрина прехапа долната си устна.

— Но един човек ще знае истината. И той може да провали всичко. Ако вече не го е направил.

Керълайн махна с ръка.

— Глупости. Това, което се е случило, си е негова грешка. Как би могъл да каже, на когото и да е, без да изглежда като пълен негодник?

Сабрина поклати глава.

— Няма да стане.

— Напротив, ще стане — леля й се обърна и направи няколко крачки из стаята. Атлазената й рокля шумолеше. — Много искам да останеш. Двете заедно ще се справим с трудностите.

— Татко има нужда от мен.

— Няма да се върнеш обратно на тези ужасни речни кораби — Керълайн положи господин Дарси на едно тапицирано кресло до прозореца. След като издаде дълбок гърлен звук в знак на протест, котаракът се протегна и после се сви на кълбо върху синьото кадифе. — Може би ще успеем да убедим баща ти да дойде тук. Нужен ми е способен и надежден човек, който да управлява корабната товарителница.

Сабрина си представи още една година на безкрайни пътувания по реката, вечно в движение, без дом, където да поспрат. Усети в

гърдите си тежест, някакъв копнеж — тъмен и потискащ като надгробен мрамор.

— Наистина ли смяташ, че може... Не, просто не си го представям.

— Млада госпожице, аз съм напълно способна да правя малки чудеса — каза Керълайн и положи ръка на рамото на Сабрина. — Трябва да започнеш всичко отначало. Не се притеснявай за нищо. Просто се довери на леля си.

Сабрина се усмихна. Лесно можеше да се поддаде на убедителните думи на леля си. Можеше дори да накара баща си да дойде тук. За момент тя просто се отдаде на фантазиите си и си представи как баща ѝ и Керълайн управляват компанията. Можеха дори да се оженят и да пропъдят самотата, която измъчваше леля ѝ, а доколкото тя знаеше, преследваше и баща ѝ.

— Знам... Почти вярвам... — Сабрина се поколеба, защото на вратата се почука.

Керълайн отговори и в стаята влезе икономът. Той подаде на Сабрина малка картичка, каза ѝ, че господинът я чака в златната приемна, и застана встрани в очакване на заповеди.

— Кой от твоите обожатели е този път, мила? — попита Керълайн и разсеяна прекара пръсти по гърба на господин Дарси. — Сабрина, добре ли си?

Сабрина прочете веднъж редовете, изписани под името на Ийън Тримейн, после ги прочете още веднъж и вдигна поглед към леля си:

— От Ийън Тримейн е.

— Не съм и предполагала, че още дълго ще страни от теб — каза тя и издърпа картичката от безжизнените ръце на Сабрина. Бързо прегледа написаното и вдигна поглед към племенницата си. — И така, моли за удоволствието да му отделиш няколко минути от времето си. Но това е чудесно!

Сабрина почти не чуваше, кръвта ѝ така пулсираше в ушите, че едва не я заглушаваше.

— Дикън, кажи на господина, че лейди Джулия ще го приеме — Керълайн отпрати икономата.

— Добре ли изглеждам? — пошепна Сабрина, когато Дикън си отиде. — Може би трябва да се преоблека. Да сложа нещо малко по-...

— тя размахна ръце около врата си. — Нещо, което да разголва раменете ми.

Керълайн се усмихна.

— Мисля, че една вечерна рокля ще се набива на очи в десет сутринта, скъпа.

— Ох, разбира се. А може би синята коприна — тя докосна зеления сатен и маслената дантела по шията си. — Тази, дето...

— Изглеждаш прекрасно — Керълайн пое овлажнелите ръце на Сабрина. — Искаш ли да дойда с теб?

Сабрина поклати глава.

— Сигурна ли си?

Тя сама бе повела тази война и трябваше да бъде последователна докрай.

— Мога да се оправя с Ийън Тримейн — Сабрина изправи гръб. — Вече не съм малка наивница. Той скоро ще разбере, че си е намерил майстора.

— Да — Керълайн се усмихна, докато племенницата ѝ смело излизаше от стаята. — Аз също мисля така.

На няколко крачки от приемната се поколеба — тя беше актриса, която трябваше всеки момент да стъпи на сцената — трябваше да се срещне с мъжа, който я измами. Убеждаваше се, че няма от какво да се притеснява, докато оправяше гънките на роклята си.

Хиляди пъти беше репетирала тази сцена пред огледалото. Знаеше репликите наизуст. Знаеше каква роля ще играе — жена, която е далечна, изтънчена, недосегаема.

Ийън Тримейн скоро щеше да разбере, че лейди Джулия е нечувствителна за неговия чар. Английската графиня щеше да го повдигне с два пръста и да го пусне от такава височина, че да се пръсне на хиляди парчета.

Сабрина приглади полите си, изопна рамене и се приготви да посрещне враждебността му с леденото самообладание на Джулия.

ГЛАВА 9

Слънчевата светлина хвърляше златисточервени отблясъци върху сочните зелени листа на огромния дъб, който растеше пред входа на градината лабиринт. Ийън стоеше пред прозореца в приемната стая на Керълайн ван Кортленд. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на кожените бричове, ръкавите на тъмнозелената му дреха бяха запретнати над китките. Той се вслушваше в шепота на дъбовите листа, вдишваше аромата на прясно окосената трева и в главата му нахлуваха спомени за неща далечни и неясни като избелелите цветове на картина.

Някога бе срещнал едно момиче — малко, хубаво момиче с дълги рижи плитки и кафяви очи, които изглеждаха твърде големи за малкото лице. И все пак в това младо лице бе видял красивата жена, в която момичето щеше да се превърне — жената, която един ден щеше да открадне сърцето му. И това се случи.

Мускулите му се напрягнаха, когато чу стъпките ѝ по мраморната настилка в коридора. Токовете ѝ почукваха по пода в уверена каденца. Тя маршируваше — като войник, поел в битка. Без дори да я види, знаеше, че се е спряла точно пред стаята и се подготвя да го срещне, знаеше какво очаква.

Беше се научил да преценява врага си, да открива слабостите му и да ги превръща в свои оръжия. Без да се обърне, знаеше, че е влязла в стаята и го гледа. Усещаше погледа ѝ като парене между плещите си и изпитваше неловкото чувство, че някой е забил нож в гърба му.

— Господин Тримейн, това е изненада за мен — гласът ѝ прозвънтя с леден британски акцент.

Беше време за война. Обърна се с лице към нея и сякаш усети тътена на първия оръдеен залп. Нажеженият въздух затрептя, допря се о кожата му със свистене, прорязва го дълбоко — ударът бе толкова силен, че дъхът му секна. Силата на въздействието ѝ върху него го парализира. В известен смисъл тя бе много по-опасна, от който и да е

враг на бойното поле. Но това бе война, която не можеше да си позволи да загуби.

— Да не би внезапно да си спомнихте за...

— Добро утро — каза той и се доближи до нея.

Тя се поколеба. Устните ѝ се разтвориха, като че ли някой токущо я бе прекъснал по време на добре заучена реч.

— Добро утро — тя пое дълбоко дъх и започна отново. — Господин Тримейн, да не би внезапно да сте се сетили за някой член от семейството ми, който е убягнал от злостните ви хули? — макар и да изглеждаше така, сякаш ще се отдръпне всеки момент, докато той приближаваше, тя не помръдна. — Тази ли е причината да...

Той притисна показалеца си до устните ѝ и тя замлъкна, а дъхът ѝ погали кожата му като топла струя.

— Лейди Джулия, моля да извините поведението ми онази вечер, когато ви срещнах за първи път.

С елегантен жест тя отмести ръката му.

— О, и на какво дължа тази промяна в настроението ви?

Изглеждаше царствена, студена, необезпокоена. И все пак дантелите, които пърхаха на гърдите ѝ, издаваха колко е напрегната.

— Разбрах, че съм се объркал. Моля да ми простите за поведението — той ѝ се усмихна. Винаги гледай да завариш врага неподготвен. От изражението ѝ веднага си личеше, че е невероятно изненадана.

— Вие се държахте като един страхливец — каза тя, повдигна брадичката си и отново се оттегли зад паравана на своята изтънченост.

Той кимна.

— Ужасен нехранимайко.

— Отвратителен грубиян.

Той повдигна белязаната си вежда.

— Толкова лош ли бях?

— Дори повече.

— Прощавате ли ми?

— Ако се вземат предвид обстоятелствата, вероятно да — тя се отдръпна към едно от креслата до прозореца. — Но ако аз наистина толкова приличам на Сабрина, сигурно сте били шокиран. А и...

Преди да продължи, тя се поколеба, сякаш ѝ беше трудно да изговори думите, пръстите ѝ се плъзнаха по една златна роза,

избродирана върху броката. Ийън стоеше и я гледаше, без да изпитва потребност да запълни паузата. Искаше да я остави да изиграе картите си докрай.

— След всичко, което Керълайн ви е казала... — тя прехапа долната си устна. — Трябва да сте разбрали, че не знаех нищо за баща си. Никога не съм допускала, че майка ми... Е, бях твърде шокирана.

Много добра беше, мислеше Ийън. Самурените ѝ мигли леко се спуснаха върху бялата като слонова кост кожа, гласът ѝ потрепери. Ако не знаеше коя е, би повярвал на всяка дума. Малка лъжлива чародейка.

— Съжалявам, че станах причина да разберете истината.

Тя вдигна очи към него. Устните ѝ се извиха в несигурна усмивка.

— Разбирам ви.

Чудеше се колко ли дълго е репетирала, за да постигне тази съвършена поза на наранено честолюбие.

— И аз се надявах на същото.

През прозорците нахлуваше ветрец, повдигаше краищата на панделките под брадичката ѝ и зеленият сатен милваше бузите ѝ. Той си спомни, че кожата ѝ е по-нежна от атлаз, гладка, топла и съблазнителна. А точно това бе едно от нещата, които така се мъчеше да забрави.

Тя стоеше като в рамка между колоните, отделящи крилата на прозорците, белите дантелени пердета трептяха от вятъра. Пресяната слънчева светлина трептеше наоколо ѝ, сякаш тя самата я излъчваше — като истински ангел, който се е спуснал от небесата. Но този ангел му показва пътя към ада.

— Вие наистина сте една от най-красивите жени, които съм срещал — повтори думите, които ѝ бе казал сякаш преди векове, като се чудеше дали тя ще забележи.

Тя се усмихна — това беше самодоволната усмивчица на лейди Джулия. В очите ѝ се четеше увереност, че го е взела на мушката и в следващия момент вече ще е мъртъв. Но този път той бе дошъл подготвен за битката.

— Не мога изобщо да разбера как съм могъл да ви объркам със Сабрина О'Нийл.

Тя вдигна очи. Стреснатият ѝ поглед се засече с неговия.

— Какво искате да кажете?

Той се усмихна. Гневът беше мястото, където защитата ѝ се пропукуваше. Това беше начинът да свали маската от красивото лице и да отпрати този паднал ангел.

— Огледах ви по-добре. И то точно навреме, за да забележа, че се различавате от Сабрина.

— Различавам ли се?

— Права бяхте за цвета на косата, но, доколкото си спомням сега, очите на Сабрина бяха бадемови. Изобщо не бяха така красиви като вашите.

— Бадемови? — тя отстъпи назад, когато я доближи. Той кимна и спря на крачка от нея.

— А може би бяха зелени.

— Зелени!

Ийън потърка брадичката си.

— Не, изглежда, бяха сини.

Тя го гледаше и тъмните ѝ очи пламтяха от гняв.

— Искате да кажете, че май не сте много сигурен какъв точно е цветът на очите ѝ.

Ийън повдигна рамене.

— Ами, срещнахме се съвсем за малко на един речен кораб.

— Да, разбирам — тя се обърна с лице към прозореца. Тялото ѝ се напрегна. — Навик ли ви е да прелъстявате жени по корабите?

— Какво ви кара да мислите, че съм я прелъстил?

Тя го погледна през рамо.

— А нима не сте?

— Сабрина не бе нищо повече от една крадлива сметкаджийка.

— Струва ми се, господин Тримейн, че сте малко прибързан в преценките си — гласът ѝ потреперваше от усилието да се овладее.

— Не ми беше нужно много време, за да се убедя. Постигнах го само с една игра на карти.

Тя млъкна. Гледаше през прозореца и раменете ѝ се повдигаха от учестеното дишане.

— Чудя се защо ли си мислите, че тя би дошла тук? За отмъщение ли?

Над рамото ѝ Ийън се вгледа в градината лабиринт.

— Предполагам.

— Но хората си отмъщават, когато някой им е сторил зло.

Жените си имат особени похвати, за да обърнат нещата в своя полза, помисли си Ийън. Те винаги са способни да изкарат мъжа негодник. Дори и ако той просто се защитава. Сабрина си играеше с огъня. Рано или късно щеше да се опари.

— И вие направихте всичко възможно това да се случи колкото може по-рано.

Той бе отнел девствеността ѝ. Тя бе отнела сърцето му. Според него бяха почти квит. Почти.

— Тя си получи заслуженото.

Сабрина се завъртя и го погледна. Бедрото ѝ се удари в малката маса с такава сила, че тя се разклати. Една кристална купа с бонбони падна от гладката махагонова повърхност. Преобърна се и белите ментови дражета се пръснаха във всички посоки.

Ийън и Сабрина се спуснаха едновременно, за да хванат искрящия кристал. Пръстите им се сляха. Главите им се удариха. Купата тупна на пода между тях. Отскочи веднъж и се похлупи върху дебелия златистобял килим, без да се счупи. Застана като събрана слънчева вода, дълбоките фигури на гравирания кристал блестяха в целия спектър.

— О, боже! — мърмореше Сабрина, гледаше го и потриваше челото си. По шията ѝ пропълъзя руменина и обагри белите ѝ бузи.

Префърцунената маска на лейди Джулия беше паднала и на нейно място отново бе лицето, което Ийън обикна от пръв поглед — безпомощно, чувствително и толкова красиво. Той сведе очи и погледна гърдите ѝ, които се надигаха често под зелената коприна и кремавата дантела. Знаеше, че тези стегнати овали също са пламнали от руменеца. О, боже, сега ли трябваше да си спомни как усещаше топлината им с ръце и устни.

Спомените го връхлетяха и той напразно се бореше да ги отпъди. Искаше му се да я прегърне, да вдъхне аромата на кожата ѝ, да се удави в нея. Но това не беше нищо повече от една илюзия за любов и невинност.

Проклетата вещица!

По дяволите болезненото му желание! Желаше я, дори и да се чувстваше като кръгъл глупак... дори сега, след като знаеше, че всяка ласка е лъжа, дори и да знаеше, че тя е безсърдечна, още я желаше.

Това беше жената, която можеше да има само, ако ѝ продаде душата си. Но нямаше да ѝ позволи да отнеме душата на Тим.

Време беше да престане да мисли какво можеше да се случи. Трябваше да прави това, за което бе дошъл. Да си спомни за Тим и за кроежите на малката магьосница да съсипе един млад човек.

— Бих искал да ви опозная по-отблизо — той взе купата от пода, тежкият кристал се бе нагрят от слънцето. Постави я на масата и добави: — Сабрина е вече част от миналото. Нека да си остане там — трябваше някак да я накара да си остане там. Трябваше да прогони в миналото си това лице от сънищата.

Тя го погледна с усмивка, но когато очите им се срещнаха, той долови друго чувство. Определено доби впечатлението, че тя вече е измислила хиляди начини да го покани на една неделна вечеря.

— Ще ви хареса ли, ако се повозим малко в това утро? Ако ми дадете възможност, ще ви покажа околностите.

— Господин Рейнолдс много ми е говорил за своя храбър чичо. Ще се радвам на възможността да опозная този легендарен човек отблизо.

„И да му поизрежа малко крилцата.“ — помисли си Ийън и отвърна на усмивката ѝ.

— Моля ви, почакайте само за минута да се преоблека.

Той се чудеше дали и един живот можеше да стигне на една зла магьосница да се преоблече като ангел.

— Разбира се.

Още веднъж се замисли за малкото момиченце, което вероятно бе срещнал в градината в някакъв друг живот. Как ли се бе превърнало в такава красива и измамна жена? Дори усмивката ѝ бе оттренирана. Защо не бе забелязал колко фалшиво се усмихва? Защо още онази нощ на „Бел Анджелин“ не бе разбрал, че тя е една лъжлива чародейка?

Но само след няколко часа вече няма да се усмихва така радостно, мислеше си той, докато я гледаше как излиза. След няколко часа вече ще е сигурен, че няма да направи нищо лошо на семейството му. След съвсем малко щеше да я накара да приключи с този театър.

Горещият влажен вятър, напоен с аромата на детелина и полски цветя, милваше топлото лице на Сабрина. Те препускаха на север от града по един път, край който се извисяваха дъбове, кестени и

брястове. През клоните им от време на време се виждаше реката, блеснала на слънцето като разтопено злато.

Поради горещината ѝ се наложи да пренебрегне някои от нормите на приличието и да свали ръкавиците си. Ако само можеше да разкопчае горните копчета на роклята си? Щеше да е чудесно да поразхлади шията си, но една дама никога не си разголваше шията и раменете през деня, колкото и глупаво да беше това. Може би твърде много бе свикнала да прави каквото си иска. Докато копаяше в градината на Роузбрайър, за да намери нещо за ядене, изобщо не бе ѝ хрумвало да си закопчава памучната рокля догоре.

Тя разтвори длани върху полата си. Какво ли щеше да си помисли Ийън, ако знаеше, че той е платил тази прекрасна рокля за разходка от леденосиня коприна? Каретата се люшна и кракът му докосна полата ѝ. Едната ѝ ръка отново се сви в юмрук. Тя хвърли кос поглед на това стегнато мъжко бедро, което се отдръпваше от нея и еленовата кожа се нагъваше отгоре му.

Спомените я завладяха и тлеещите въглени на желанието отново припламнаха. Спомни си допира на дългите, мускулести крака, някак грубото усещане на черните къдри по тях. Но по-добре тези неща никога да не ѝ се бяха случвали. Как може да се окаже такава глупачка!

— Как се чувства една жена, когато цял град е паднал на колене пред нея?

„Не ми доставя и наполовина такова удоволствие, каквото би ми доставило да видя на колене теб“ — помисли си тя.

— Всички са така любезни в желанието си да ме накарат да се почувствам като у дома си — каза тя и се усмихна.

— Както разбирам, повечето от ергените са нетърпеливи да споделят с тях пътя до олтара — той се ухили хитро. — А някои от семейните мъже се чудят как да се отърват от съпругите си. Разбира се, не ми е трудно да ги разбера.

Този човек се усмихваше като разбойник. Защо ли не бе разбрала още в деня, когато го срещна на борда на „Бел“, че и душата му е такава.

— Надявам се да не стана причина жените в града да започнат да си стоят у дома.

Та той дори не бе запомнил цвета на очите ѝ! Докато тя можеше и със затворени очи да си представи всяка черта на лицето му, тялото,

начина, по който я докосваше, целуваше, любеше... Не. Това не беше любов. Той бе прогонил любовта от това, което бяха изживели заедно.

Предполагаше, че за мъж като Тримейн е естествено да принизи любовните ласки до нещо примитивно, защото той беше човек без съвест, без чест, без грам почтеност. Свеждаше всичко до проява на най-низка похот. Чудеше се как ще се чувства, когато лейди Джулия му покаже, че поне една жена може да устои на невероятния му магнетизъм.

Ийън дръпна поводите и спря каретата под един бряст.

— Това е Грейндж — посочи към една двуетажна къща, малко отдалечена от пътя.

Топлият вятър я потопи в аромата му — подправки, кожа и още нещо, някаква измамна есенция я призоваваше да се докосне до страни от същността му, за които тя почти нищо не знаеше. Тази част от нея не познаваше разума, ръководеше се от емоции, които сега изобщо нямаха място.

— Грейндж?

— Навремето това е бил домът на генерал Александър Хамилтън — каза Ийън и се вгледа в обширната тревна площ, която плавно се изкачваше и обграждаше къщата.

Макар и скромна, къщата изглеждаше спретната и елегантна. Върху покрива на бялата дървена постройка имаше наблюдателна тераса. И на двата етажа фасадата и гърбът бяха с веранди, а прозорците бяха затворени с тревно зелени дървени кепенци. Ако само можеха да се върнат назад във времето, мислеше си тя. Ако само можеха да почукат на вратата и да го убедят да не се сражава с Бър в този двубой. И това щеше да е едно от хилядите неща, които й се искаше да промени, ако е способна да върне времето назад.

— Той сам е посадил тези тринадесет дървета около къщата, като символ на първите тринадесет щата от съюза — каза Ийън и постави ръце на краката си. — И сама можете да видите, че всички са прави, изключение на едно. Говори се, че това криво дърво е Южна Каролина. Добре го е направил, не мислите ли?

— О, и защо го е направил така? — попита тя и го погледна.

— Южна Каролина беше първият щат, който се отцепи от съюза, заради чиято цялост Хамилтън и много други се бореха с всички сили.

— Според това, което съм чела, много хора са били убедени, че щатите имат право да се отцепват — но какво ли му разбираше главата на Ийън Тримейн от Южна Каролина или от всичко, което се намираше на юг от линията Мейсън — Диксън?

Ийън се вгледа в нея за момент. Единият край на устните му се повдигна в усмивка.

— Много ли сте чели за войната?

— Това беше новина от огромно значение в Англия — Сабрина погледна отново къщата и преди да се почувства склонна да се предаде окончателно, опита да се овладее. — Хората се разделиха според пристрастията си.

— И тук се случи същото — с рязко дръпване на поводите той подкара дорестия конски впряг в пъргав тръс. Хамутите на конете зазвъняха, а опашките им заподскачаха.

За момент тя се вгледа в спокойния му профил, но нищо не можеше да прозре. Той бе част от нея така дълго, част от детството и от мечтите ѝ. Това бе мъжът, към когото се насочваше цялата ѝ любов, той я обнадеждаваше, когато целият свят наоколо тънеше в отчаяние, той ѝ бе показал радостта от това, че е жена, и болката от прекалената обич. А тя изобщо не можеше да каже, че го познава.

— А вие защо отидохте на война? Аз си мислех, че повечето богати синове се откупват от армията. Или може би сте подражавали на по-големия си брат?

Той се засмя гърлено. Смехът му обаче изразяваше нещо много по-близо до самоненавист, отколкото радост.

— Брат ми беше от този тип хора, които предпочитат да изнесат паяка от къщата си, вместо да го убият — каза той и я погледна.

Душата ѝ сякаш откликна на силната болка, която се четеше в зелените му очи. И двамата бяха изживели мъките на тази война и тя усети, че той също не е успял да намери покой, след като дулата бяха замлъкнали.

— Джон не познаваше никакво зло, нито един от пороците, които помрачават човешката душа. Ако го бяхте видели, щяхте несъмнено да го обикнете, без да си задавате никакви въпроси.

— Но аз не разбирам как човек като него ще тръгне да убива хора, които просто са защитавали своя дом.

— Изглежда се бе заблудил, че може да закриля малкото си братче — Ийън повдигна очи към някакво място високо на хоризонта и мускулите на лицето и шията му се стегнаха. — Виждате ли, аз бях този, който изгаряше от желание да отиде на война.

— Защо? Защо сте искали да участвате в тази касапница?

Ийън продължаваше да се взира в някаква далечна точка към края на криволичещия път. Паузата се проточи прекалено дълго и напрежението помежду им растеше. Времето течеше само чрез равномерния тропот на копитата, които биеха твърдата земя.

— Мислили сте си, че войната е вълнуващо преживяване? — попита Сабрина и наруши тишината. — Смятали сте, че ще се приберете у дома, окичен с лаври и слава?

— Слава? — Ийън я погледна, като че ли за първи път забелязваше, че тя седи до него на тясната кожена пейчица. — Всеки, който си мисли, че войната носи слава, никога не е виждал лице на човек, раздрано от оловото, или момче, едва навършило шестнадесет, разкъсано на парчета.

— Допускам, че не са много младежите, които са видели ужасите на войната от богатите си домове на Пето авеню.

— Не съм преследвал слава.

Той я погледа известно време, преди да насочи вниманието си отново към пътя. Под краката на конете пътят се изнизваше, но Ийън оставаше безмълвен. Сабрина овладя желанието да разчовърка раните му. Може би беше по-добре да стои на разстояние от болката, която бе доловила у него, да не се доближава прекалено до мъжа, когото някога обожаваше, фамилиарността можеше да се окаже фатална.

Гората отстъпи на малко градче и после отново възцари господството си, ненарушимо, освен от пръснати тук-там отдалечени големи къщи от тухли и гранит. Сабрина предположи, че това са провинциалните убежища на аристокрацията в Ню Йорк, принцовете на търговията, благородниците, които имаха земи. Тук не бяха чули нищо от войната, освен далечен тътен. Тя им завиждаше за това.

— Когато бях малък, тук излизах на езда с приятелите си — каза той. Неочакваният тон на дълбокия му баритон я стресна. — В този край, навсякъде, докдето стига погледът, по време на Революцията са се водили битки и се е проливала предимно кръвта на патриоти. Избирахме си да сме от едните или от другите и преигравахме всичко.

— Това явно е било тогава, когато не сте се смятали за рицаря на Камелот — каза тя и когато образът на онова невинно тринадесетгодишно момче нахлу в съзнанието ѝ, обхвана я желанието никога да не бе пораствало. Ако само можеха да си възвърнат онази непорочност, която и двамата бяха загубили някъде назад във времето. Ако само... желанията понякога се сбъдваха, но това — не.

Ийън се взираше в играта на светлите петна и сенките, които хвърляха клоните върху пътя, сякаш това бяха думите на разказ, който трябваше да ѝ прочете.

— Отидох да воювам, защото вярвах в съюза, за чието създаване и запазване те смело са се борили. Мисля, че единствената им грешка е била, че са го създали въз основа на факта, че хората се раждат равни, докато все още са позволявали човек да поробва себеподобните си.

Сабрина поклати глава.

— Югът щеше да отмени робството след известно време и без намесата на Севера.

— Да, може би — Ийън се вторачи в нея. — Но само след разпадането на съюза.

— Както северняците, така и южняците са се борили за независимост от Великобритания, господин Тримейн — каза Сабрина и гърбът ѝ се изопна. — Хората са приемали като свое право да се разграничат от всеки съюз, който би ги принудил да се подчиняват на правителство, което не представлява честно техните интереси.

Слънчевите лъчи се процеждаха през свода от клони над главите им и къпеха косите, лицето и раменете на Ийън в светлина. За момент той я погледна въпросително, погледът му я пронизваше, изпитваше, търсеше нещо, докато тя не издържа и отмести очи. Загледа се в една бяла пеперуда, която се носеше над лютичетата около пътя. Дали в опитите си да открие какъв наистина е човекът до нея, не се беше разкрила прекалено?

— Имате аргументирани мнения за войната и правата на щатите.

Тя се насили да извие устните си в нещо, което трябваше да бъде убедителна усмивка.

— Майка ми е израснала в долината на Мисисипи, господин Тримейн. Предполагам, че съм наследила някои от нейните възгледи.

— Разбирам.

Ветрецьт подмяташе дългите му вълнисти коси около лицето и тя с изненада си спомни как те се бяха плъзгали като коприна между пръстите ѝ. Защо всичко се разви така зле?

— Ако не знаех истината, бих си помислил, че сте от Юга.

— Но знаете истината — „Трябва да бъде много внимателна от тук нататък“ — помисли си тя. Играеше опасна игра. Макар и да се беше примирил, че тя е лейди Джулия, един грешен ход от нейна страна можеше да обърне нещата. Ако тя се препъне, ако той успее да открие истината, леля ѝ Керълайн и Луси също щяха да пострадат.

И все пак той, изглежда, нямаше съмнения относно Джулия. Напротив, дори се усмихваше така, сякаш компанията ѝ безкрайно му допаднаше. Как само щеше да се радва, когато този мъж се укроти.

Сабрина се облегна и се загледа зад дърветата, където течеше реката, чиято гладка и бляскава повърхност сега бе смутена от едно бяло параходче. Колко често си бе мечтала за ден като този — слънцето да сияе и Ийън да бъде до нея. Но сега не можеше да се начуди как ли се бе изродила съдбата ѝ, та да обикне подобен злодей? Трябваше да успее да се пречисти от присъствието му. Може би единствено гордостта му можеше да откупи свободата ѝ.

— Не огладняхте ли вече? — попита Ийън и отби от пътя по една чакълеста алея, обградена от дъбови и кестенови дървета.

— Да, малко — точно в този момент пътят изви и пред очите им се появи една къща — величествена сграда, кацнала на върха на овален хълм. До брега Хъдсън се издигаше каменен зид, който оформяше стените на английско имение. Високи кули се забиваха в следобедното небе и слънцето блестеше в стотици прозорци с колони между крилата.

— Поръчал съм да приготвят обяда в къщата на дядо ми.

— Изглежда, сте били прекалено сигурен, че ще приема поканата ви, господин Тримейн.

— Надявах се, лейди Джулия.

Това вече беше нахалство. Очите му издаваха абсолютна убеденост в собствения чар, в змийската способност да прелъстява. Вече беше сигурен, че лейди Джулия ще бъде следващото завоевание в списъка му.

— Къщата на дядо ви е прекрасна — каза тя и се усмихна така, както само Джулия можеше.

— Дядо я построил, за да съперничи на провинциалното имение на един английски граф, и я кръстил на шотландското село, където се е родил — той спря каретата и скочи на чакъла. За момент замълча, загледа се в къщата и после продължи: — „Дънкелд“ беше подаръкът за моята баба — съпругата му от Англия.

Също като пръстена, който висеше на златния ланец на шията му и който тя някога бе повярвала, че ще носи. Чакълът хрущеше под краката му, докато той обикаляше каретата. Колко ли други жени също са се надявали да носят този пръстен? Колко други му бяха отдали сърцата си, любовта, невинността? В известен смисъл тя приличаше на рицар, който отмъщава за потъпканата чест на всички жени, които се бяха сблъскали с този негодник?

Сабрина постави ръце на широките му рамене, той я хвана за кръста и я свали от каретата. Отново я облъхна този завладяващ мъжки аромат и тя усети, че задържа дишането си. Не и този път. Този път нямаше да се излъже. Той леко я пусна на чакъла, а ръцете му останаха около талията ѝ така, сякаш имаше пълното право да я държи. Сабрина се беше вторачила в шията му и се опитваше да се владее. Ама че нахален човек беше!

Той повдигна ръка, топлите му пръсти погалиха бузата ѝ, отхвърли назад един кичур коса, който се бе изплъзнал от прибория кок, докато другата му ръка продължи да придържа талията ѝ. Сабрина потисна желанието си да се отскубне от прегръдката му. Всичко ѝ беше така познато. Беше твърде изкусително, но продължи да стои. Лейди Джулия трябваше да го убеди да продължи, да му подсказе, че харесва подлата му игра.

— Господин Тримейн, аз... — думите ѝ замряха, когато видя очите му — студени и пронизващи като изумруди.

— Кажи ми защо дойде тук — каза той и ръката му се вкопчи в кръста ѝ. — Кажи ми какво искаш, Сабрина.

ГЛАВА 10

— Сабрина? — тя потръпна в ръцете му, преди да се окопити, разширените ѝ очи издадоха, че е изненадана. — Мислех, че сме приключили с този въпрос.

— Не, тепърва ще приключим. Сега — Ийън не се опита да я задържи, тя се отскубна от прегръдката му и се отдалечи. Когато отново вдигна лице, то се бе вкаменило в израз на дълбоко накърнено достойнство.

Наклони глава и слънцето освети през сламената ѝ шапка долната част на лицето ѝ.

— Господин Тримейн, вече вярвам, че образът на тази жена ви преследва неотлъчно.

Погледът му се плъзна по извивката на устните ѝ и той си спомни как неговите устни бяха усетили вкуса им. Гази магьосница беше нещо повече от натраплив образ.

— Искам да стоиш настрана от племенника ми.

— Искате аз да... Това ли беше крайната цел на сутрешното ви посещение? — гняв скова всяко мускулче от тялото ѝ. — Допускам, че ме смятате недостойна за вашето семейство. Така ли е, господин Тримейн?

— Момчето смята, че е влюбено в теб.

— Момчето е млад мъж. Много красив и привлекателен, за разлика от чичо му, който е грубиян.

Той почувства пулса в опънатата си шия, докато се опитваше да овладее емоциите си.

— Няма да ти позволя да го съсипеш, Сабрина. Трябва да стоиш далеч от него.

Тя го изгледа и очите ѝ се присвиха.

— Нямате никакво право да ми казвате с кого да общувам.

Гордо изопнатите рамене, непокорно нацупената устна, сълзите, които напиреха в очите ѝ — всичко това го накара да си помисли, че ако не знаеше каква актриса има насреща си, щеше напълно да

повярва, че срещу него стои едно уязвено малко момиче. Но той знаеше коя е тя. Вече имаше добър опит: беше една малка измамница, която зле си е направила сметките и не би ѝ позволил да го подведе отново.

— Ще се омъжиш за Тим, нали? — произнесе на глас опасенията, от които стомахът го присвиваше.

Тя погледна някъде встрани.

— Да, разбира се, имам такива намерения. И вашето мнение по въпроса не ме засяга.

— Колко искаш? Колко да ти дам, за да си стегнеш багажа и да се разкараш от града?

Очите ѝ пламнаха от ярост.

— Вие смятате, че всичко и всички могат да се купят с парите ви? — обърна се, полите и фустите ѝ прошумоляха, когато се качи на каретата.

— Бих искала да си тръгна, господин Тримейн — каза тя и грабна поводите. — Ще ви върна каретата.

Решетките, които обуздаваха чувствата му, се пропукаха. Спусна се и я грабна от каретата като ястреб, който напада гълъб в полет. Тя се опита да го отблъсне.

— Нямате право!

Ръцете му се впиха в талията ѝ и той я повдигна малко над земята. Лицето ѝ беше така близо до неговото, че се чувстваше горещият дъх, който излизаше от устните ѝ. Гърдите ѝ го допираха и сякаш прогаряха кожата под дрехите му.

— Пусни ме, веднага... колониален овчар!

Тя се мятеше в ръцете му и се опитваше да се освободи, като триеше крака о неговите.

Всеки нерв, всеки мускул от тялото му бе обхванат от първични желания. Обзе го дива жажда. Желаше я. Точно тук, в каретата. Искаше да навлезе дълбоко в нея. Искаше да почувства как тези копринени бедра се увиват около кръста му, да чуе стенанията ѝ, да усети тръпненето на тялото ѝ, когато и тя усети горчивия вкус на същото желание, което го задушаваше.

Дали това бе искала от самото начало — да му докаже какво влияние има над него? Да го постави на колене? И той отново се поддаваше, огъваше се според волята ѝ, отказваше се от гордостта си,

даваше ѝ сърцето си... Не, не и този път! Наведе я към земята и преди тя да може да помръдне, рамото му се заби в корема ѝ, дъхът ѝ се изплъзна навън с остър звук и Ийън я надигна като чувал с брашно.

— Пусни ме! — тя заблъска гърба му с юмруци.

— Вече ти дадох възможност да приключим тази война, Сабрина — каза той и я понесе по трите белокаменни стъпала, които водеха до големия портал. — Но ти не ми оставяш никакъв шанс.

Когато приближиха вратата, икономът я отвори. Нямаше почти никакви съмнения, че той и почти половината прислуга бяха наблюдавали сцената пред къщата. И все пак Ормсби по никакъв начин не издаде чувствата си.

Ийън се чудеше какво ли на този свят може да промени спокойното изражение на иконома. Като момче той често се бе опитвал да постигне това, но дори и вида на петдесет жаби, които подскачаха в китайския бюфет, не можа да извади иконома от равновесие. Ийън се усмихна, като си спомни как възрастният човек отвори вратичката и отвътре се разнесе неударимото крякане на подскачащите „зелени досаднички“, както Ормсби ги нарече тогава.

— Изглежда, това е вашата гостенка, сър — каза той и се отдръпна, за да може Ийън да внесе гостенката през прага.

— Помогнете! — изкрещя Сабрина. — Този човек ме отвлича!

— Синята спалня е приготвена — каза Ормсби, без да му трепне лицето. — Бихте ли желал...

— А, пристигнахте значи.

Ийън се обърна и видя Хана Уейкът, която приближаваше към него като вихър. Дребничката домакиня бе част от персонала на дядо му, откакто се помнеше. Сега тя се грижеше за домакинството на Ийън. В този момент Сабрина го удари силно в средата на гърба и Ийън се намръщи.

— Затова ли ни извика всички в имението? — настоя Хана. — Пак ли някоя лудория, младежо?

— Не виждате ли какво прави? — крещеше Сабрина и отмерваше ритъма на речта си със силни удари по кръста му. — Помогнете ми!

— Не, Хана, ще попреча на дамата да извърши някоя лудория.

Със свободната си ръка Ийън плесна Сабрина отзад. Ударът му бе омекотен от няколко ката коприна и лен, но пък за сметка на това тя

го възнагради със силен вик на възмущение.

Хана поклати глава.

— И друг път съм те виждала да...

— Ще говорим после — каза Ийън и тръгна по коридора. Вече се бе насладил на почти всички унижения, които можеше да причини на дивото зверче на рамото му в този момент. Независимо от възмутените крясъци, удари и опити на Сабрина да се измъкне, той не забави крачката си по дългия коридор, който водеше до дъбова стълба.

— Настоявам да ме пуснете веднага!

— Опасявам се, че си изпаднала в положение, когато никой не го интересува какво настояваш, Сабрина.

— Ще направя постъпки да влезете в затвора! Ще изгните зад решетките!

Ийън изобщо не ѝ обърна внимание, вземаше стъпалата по две наведнъж и когато излезе в коридора на втория етаж, отнесе я право в спалнята, приготвена за нея.

— Пусни ме!

Той отстъпи и я тръшна на леглото. Сабрина потъна в пухения дюшек, а бузата ѝ се плъзна по кадифената завивка.

Изправи се с нещо подобно на ръмжене, отметна шапката от очите си и изгледа Тримейн яростно.

— Мерзавец! — изкрещя и се опита да избяга от леглото.

Ийън я сграбчи за раменете и отново я запрати на дюшека. Слънчевата светлина, която струеше през прозореца, огряваше само едната страна на лицето му, като оставяше другата в сянка. Но въпреки това Сабрина видя гнева в погледа му и изтръпна от страх. Този човек беше убивал и можеше пак да убие. В него имаше нещо примитивно, което едновременно я плашеше и я привличаше по начин така необичаен, че дори изпитваше срам.

— Кажете ми истината, Сабрина — гласът му прозвуча нежно и дълбоко като кадифето под нея, дъхът му докосваше устните ѝ след всяка изречена дума. — Кажете ми защо дойде и тук да ме преследваш?

Сабрина смачка завивката в ръцете си. Да каже истината, беше равносилно да изгори на кладата. Единствената ѝ надежда бе да се скрие зад маската си отново.

— Аз съм лейди Джулия Аманда Уиндъм, имбецил такъв.

Ийън я хвана здраво за раменете, но после я пусна. Премести се в края на леглото и се облегна на един от четирите ситно гравирани махагонови подпорни стълба на таблата. Обхвана я с очи, плъзна поглед по дългите, обути в копринени чорапи, крака, бродираната дантела, която обточваше края на бермудите ѝ, които се подаваха изпод усуканата около бедрата ѝ пола.

Страстта припламна в сърцевината на нейната женственост. Сабрина седна, дръпна роклята и закри краката си.

— Как се осмелявате! Как дръзвате да ме отвлечете! — бе съзряла в очите му бушуващия огън на чувствата му и желанието, което тлееше в дълбочината.

— Кажете ми, лейди Джулия — погледът му се отмести върху шията ѝ, — вие девствена ли сте?

— Естествено — каза тя и метна завивката върху краката си, защото роклята ги бе открила твърде много.

— А може би трябва да проверя дали не ме лъжете — той погледна ръцете, които стискаха завивката до гърдите ѝ. — Защото, знаете ли, Сабрина вече не е девица.

Не. Не и откакто бе дарила сърцето, душата и тялото си на един негодник. Господи, мразеше този човек! Мразеше го заради собствената си непреодолима слабост.

— Значи искате да ме изнасилите, да разсипете целия ми живот, за да удовлетворите налудничавите си приумици.

— Съмнявам се, че ще бъде точно изнасилване.

Гордостта ѝ рухна от споменаването на тази истина. Когато ставаше дума за него, тя наистина беше много уязвима.

— И какво ще направите, когато разберете, че грешите?

Ийън повдигна рамене, сякаш не го беше грижа, но тя долови съмнение в погледа му. Докато все още изпитваше нещо подобно, тя имаше шанс.

— Семейството ми ще ви хвърли в затвора, задето сте ме отвлекли, Тримейн.

— А може и сто тояги да ми ударят, нали? — попита той и дойде по-близо.

Сабрина се сви на леглото.

— Да. Може и на бесилото да свършите.

Седна до нея, леглото потъна под тежестта му и хълбокът му се опря до крака ѝ.

— Щом могат да ме обесят за отвличане, какво повече биха ми направили за отвличане и изнасилване? — попита той и прокара ръка по рамото ѝ, което пламна под нежната синя коприна.

Сабрина се дръпна назад към възглавниците и в стремежа си да избегне допира, удари главата си в таблата.

— Нямате ли съвест?

Той хвана кичур от косите ѝ и го преметна няколко пъти между пръстите си.

— Нито капка, когато се касае до Сабрина.

— Аз не съм Сабрина!

— Нима? — прошепна и сведе поглед към устните ѝ. Погледът му бавно се плъзна по извивката им, сякаш ги сравняваше с някакъв далечен спомен. От този внимателен и бавен оглед дъхът ѝ секна, желанието изби топло и обхвана ниско корема ѝ като лозови ластуни.

— Вървете в пъкъла! — пошепна тя.

Едно мускулче трепна на лицето му.

— Аз попаднах в ада от момента, в който те срещнах.

— Тогава пуснете ме, преди всичко да е станало непоправимо и за двама ни.

Ийън пусна косата ѝ и се изправи на крака.

— Опасявам се, че е твърде късно за такова нещо. Прекоси стаята, а тя го последва с поглед.

— Какво смятате да правите?

— Утре ще наема хора от Пинкъртънс. Те със сигурност могат да открият истината за теб.

А тази истина никак не беше трудна за откриване.

— Дотогава животът ми ще бъде съсипан.

— Ако наистина става дума за лейди Джулия Уиндъм, ще се погрижа всичко да бъде наред.

Постоя за момент, с очи вперени в нея. Думите за съдбата на Сабрина висяха, неизречени в пространството помежду им. Пръстите ѝ се вкопчиха в завивката, която тя продължаваше да държи до шията си.

— Приятен ден, уважаема — остави я сама със страховете ѝ.

Сабрина затвори очи, когато чу прецракването на ключалката. Отхвърли завивката, скочи на крака и изтича до вратата. Какво ще

направи той, когато открие истината? В затвора ли ще я прати? Или дори нещо по-лошо?

— Тримейн! Пусни ме! — запищя тя и заблъска по вратата.

Стъпките му, приглушени от килима в коридора, все повече затихваха. Тя задърпа дръжката. Знаеше, че вратата е заключена, но се надяваше, че ще се отвори по някакво чудо. Безсмислено е, помисли си и опря чело в хладното дъбово дърво. Ръцете ѝ пулсираха.

Хана чакаше Ийън да слезе по стълбите, бе подпряла ръце на закръглените си хълбоци и сините ѝ очи го гледаха с безмълвен укор. Много пъти бе виждал този поглед, особено след като бе направил някоя пакост, например, когато се бе промъкнал в кокошарника преди време и бе залепил всички яйца за полозите.

Като се изключат няколкото сиви кичура сред светлокестенявите ѝ коси, това беше същата Хана от времето на младостта му, която винаги гледаше да приготви любимия му меден сладкиш с джинджифил, щом разбереше, че ще идва в Дънкелд.

— Случайно да си приготвила прекрасния джинджифилов сладкиш, Хана? — попита Ийън и ѝ се усмихна широко като дете.

— Джинджифиловият сладкиш може и да почака, млади човече — тя наклони глава, за да се вгледа по-добре в лицето му. — Първо ще ми кажеш защо задържаш тази млада жена против волята ѝ?

Ийън потърка с пръсти лявата си вежда и почувства белега, останал там от удар с нож. Странно защо белезите от най-лошите рани си оставаха винаги незабелязани.

— Нямах друг избор.

Хана изпръхтя силно.

— Доколкото знам, досега все си се опитвал да се отървеш от някоя жена, а тази я заключваш в стаята.

— Тази е опасна.

— Това хубаво дете? — Хана го погледна подозрително. — Какво имаш предвид?

— Всичко — не беше в настроение да разказва за премеждията си. Но му беше ясно, че Хана няма да му помогне, ако не ѝ даде някакво обяснение. — Името ѝ е Сабрина О'Нийл. Но тя ще се представи за лейди Джулия Уиндъм. Дошла е в Ню Йорк, за да си отмъсти, и изобщо не подбира средства, за да постигне целта си. Смятам да я спра.

— Да си отмъсти? — Хана смръщи вежди и го изгледа изпитателно. — И какво си й направил, за да дойде чак до Ню Йорк да си отмъсти?

— Провалих плановете й — погледна встрани, за да прикрие мислите си, но знаеше, че тя може да разбере всичко само с поглед, сякаш пред нея стоеше десетгодишно момче.

— Занеси й нещо за ядене, Хана, и имай грижа да набавиш всичко, от което се нуждае хубавата злосторница.

Хана докосна ръката му. Когато Ийън я погледна, тя се усмихна, а в очите й се четеше тъга и разбиране.

— Тази жена е по-различна от останалите. Тя не ти е просто враг.

— Очите ти са твърде проникателни — каза той и я подхвана под брадичката. — А сега иди и виж дали червенокосата няма нужда от нещо.

Сабрина обикаляше в затвора си като звяр в клетка. В единия ъгъл на стаята имаше голямо легло с балдахин, с големи подпорни стълбове от лъскав махагон, които блестяха на следобедното слънце. Гънките на балдахина от разкошно синьо кадифе се спускаха настрани като гирлянди. На отсрещната стена, където имаше втора врата, имаше голям скрин в стил Чипъндейл, който достигаше до спираловидните орнаменти, излети по тавана. От другата страна на вратата стоеше гардероб в същия стил.

Сърцето на Сабрина подскочи, когато тя се упъти към тази врата. Това можеше да се окаже стая, чийто изход не е заключен. Отвори вратата със замах и се озова в малка тоалетна стаичка. От нея изобщо не можеше да се избяга. Проклинайки през зъби, прекоси дебелия вълнен килим и облегна ръце на перваза на прозореца. Топъл ветрец, напоен с розов аромат, нахлу в стаята, облъхна горещото й лице и изду сините кадифени завеси.

Къщата бе разположена на върха на хълма, отстрани я ограждаше гора. През прозореца се виждаше местността отвъд реката. Един бял параход със странична перка плаваше по бляскавата вода и сивите кълба дим, бълвани от двата му комина, се носеха покрай каменните колони, които се издигаха на повече от сто и петдесет метра над реката. Долу, на известно разстояние от къщата, започваше вита пътека, оградена от стотици розови храсти, която водеше към бял

белведер. Това беше едно прекрасно място, където в някой хубав летен ден човек можеше да поседне със своя любим и да погледа реката.

Дали Ийън някога бе ходил там? Спомни си за Алайза, Гречън, Фани и стотиците други жени, които се стремяха да му станат съпруги. Коя ли щеше да живее с него в тази приветлива лятна къща, да държи ръцете му, склонила глава на широките рамене?

Затвори очи и се опита да си представи Ийън и неговата жена, като се насили да вмести образа на Алайза. Но единственото лице, което можеше да види на това място, бе нейното собствено. Мечтаеше за усмивката и очите, които сияеха от обич. Гърдите ѝ натежаха до болка от копнежите, породили се в тях. Поклати глава и опита да се освободи от този измамен блян. Вече не бе на възраст, в която можеше да се залъгва с детски приказки.

— Махай се — извика тя, когато на вратата се почука. В ключалката се превъртя ключ и тя се обърна, готова за поредната схватка с противника си.

— Аз съм Хана Уейкът, госпожице — в стаята влезе дребна закръглена жена. Носеше поднос, отрупан с чинии. — Аз ще се грижа за вас, докато ни гостувате.

— Искате да кажете, докато съм затворена тук.

Хана ѝ се усмихна. Когато прекоси стаята и се упъти към писалището под втория прозорец, се разнесе приятният аромат на прясно изпечен хляб, който след продължителния период на лишения, невероятно изкуши Сабрина.

— Господарят ми каза, че може би искате да хапнете нещо.

— О, наистина ли? — Сабрина не можеше да изпусне подноса от очи. В една чиния, пълна с шунка и телешко, имаше дебели филии хляб, все още достатъчно топли, за да се разтопи маслото, щедро намазано отгоре им. До всичко това стоеше висока чаша с мляко — толкова студено, че водата по запотените стъклени стени се стичаше на капки, едри като мъниста.

— От мен сигурно се очаква да се храня като добър затворник.

Хана се усмихна.

— Със сигурност трябва да сте доста здрава, ако ще си мерите силите с господаря.

Сабрина чу къркоренето на стомаха си.

— Можете да кажете на господин Ийън Тримейн да се хвърли от... — тя спря, защото вниманието ѝ бе привлечено от кучешки лай, който долетя отвън.

Ийън се спускаше по тревистия склон на хълма към стръмните скали край реката, но не беше сам. Беше с три кучета, две, от които тичаха няколко метра напред, а другото вървеше близо до него. Като че ли никое от тях нямаше достатъчно престижно родословие, за да се разхожда по добре поддържаната ливада.

— А-а, тези разбойници надушиха, че си е дошъл — каза Хана и застана до Сабрина.

Кучката, която крачеше най-близо до Ийън, напомняше на Сабрина за току-що родено сърне — висока, крехка, с гладка пясъчна козина. Тя се намръщи, като видя, че животното почти не стъпва на задния си ляв крак и накуцва.

— Тримейн има ли навик да рита питомците си?

— Не, за бога, никога — каза Хана и притисна ръка до гърдите си. — Господарят я намери няколко седмици след като се върна от войната. Спаси горкото куче от група хулигани, които го тормозеха, биеха го с пръчки и го ритяха, искаха да го убият просто за удоволствие. Кръстихме я Гуинивиър.

— Гуинивиър — прошепна Сабрина, докато гледаше как Ийън от време на време я гали по главата. Може би дълбоко у него все още живееше едно малко момче, което търсеше Камелот. Но тя бързо пропъди тази мисъл. В този човек нямаше нищо романтично, нищо благородно.

— Черният косматко с белите лапи е Байрон, а онова нисичко зверче, което е като кутре, надхвърлило нормалния ръст, е Шекспир. Господарят Ийън ги прибра от улицата — Хана скръсти ръце и се загледа в мъжа, който вървеше из ливадата като светец. — Винаги е имал слабост към бездомните същества. Спомням си, че веднъж домъкна едно мече, майката, на което била застреляна от ловец.

Слънчевата светлина се процеждаше на златни струи през клоните на дъбовете, карията и кестените, които бяха пръснати из широката поляна като последните фигури, останали върху шахматна дъска със зелени и златни полета. Внезапно Ийън се спря, гърбът му се стегна, той вдигна глава като дива котка, надушила опасност. Сноп

лъчи пробиваше клоните и го огряваше, той се обърна и се вторачи право в Сабрина.

— Само да бяхте видели физиономията на дядо му, когато донесе мечето вкъщи. Той...

Думите на Хана се стопиха като нежно жужене. Сабрина виждаше само Ийън, гледаше как слънцето милва лицето му, как вятърът подхваща черните му коси и го превръща в същество, дошло от друго време и място, от едно царство на мечти и сънища.

За миг забрави гнева, болката, унижението, което ѝ бе причинил. Чувствата се надигнаха в нея като познат и топъл прилив. Искеше да го докосне. Всеки повей на наситения с аромати ветреца събуждаше неудържимо желание да пипне лицето, косите, устните му. Внезапно изражението му се измени, чертите му се напрегнаха и той се обърна, сякаш не можеше повече да издържи гледката.

Сабрина се отдръпна от прозореца. Жестът на Ийън я жегна като нож. Щеше ли някога да се научи да крие чувствата си?

— Ако не искате да ми помогнете да се махна от тук, по-добре ще е да си вървите — каза тя и прекъсна словоизлиянията на Хана.

Хана млъкна и устните ѝ се разтвориха.

— Не мисля, че тук ще се намери и един човек, който да тръгне срещу волята на господаря. Защото няма нито една жена, мъж или дете, които да не го обичат от цялото си сърце.

Докато гледаше как Хана излиза от стаята, Сабрина обгърна тялото си с ръце. Ключът отново щракна. Тя се облегна на прозореца и се загледа в празното място на ливадата, където Ийън бе стоял само преди миг. Но сега го нямаше. Бе потънал в гъстата гора, а тя продължаваше да стои в този затвор.

Трябваше да има все някакъв начин да избяга.

Помисли дали да не завърже чаршафите, пердетата и всичко, което ѝ попадне, за да си направи въжена стълба. Но от земята я дяляха повече от десет метра. Дори и да ѝ се удаде да я изработи някак, имаше сериозни опасения, че може и да не стигне цяла до долу.

Ветреца шумолеше в листата на близкия дъб, чийто крехки клони се опираха в каменните стени до прозореца. Тя погледна дървото и устните ѝ се извиха в усмивка, щом видя дългите, криви клони, които се полюляваха само на около метър от затвора ѝ. Можеше

пък и да помогне. Довечера, под прикритието на тъмнината, щеше да покаже на Ийън Тримейн, че е подценил противника си.

ГЛАВА 11

Сабрина стоеше изправена на перваза на прозореца си, дланите ѝ се опираха на стената, пръстите на босите ѝ крака се бяха вкопчили в хладния камък. Беше оставила в стаята обувките, копринените чорапи, подплатата и нощницата, която Хана ѝ донесе. Топлият вечерен ветрец шумеше в листата на вековния дъб, повдигаше подгъва на роклята ѝ, от милувката му кожата ѝ настръхна. Тя бавно коленичи.

„Просто не изпускай от поглед този клон — каза си тя и се наведе, за да го хване. — Не поглеждай надолу.“

Клонът се клатеше под тежестта ѝ, докато тя пълзеше към ствола на дървото. Дъбът изскърца с приглушено стенание, от вибрациите по гърба ѝ полазиха тръпки и далечни спомени я завладяха. Този път нямаше кой да я спаси, никой не би подложил гърба си, за да падне на него, ако клонът се счупи. Едва дишаше, напредваше сантиметър по сантиметър и се молеше клонът да издържи.

Лунната светлина пронизваше листака и тя от време на време можеше да види тъмните очертания на клоните. Щом веднъж се озова до ствола, започна да се спуска, опъваше крака надолу и опипваше внимателно в търсене на следващия клон, на моменти увисваше само на ръце, докато краката ѝ се вееха, за да намерят поредната опора. Накрая се оказа на не повече от три метра над земята.

Както си седеше на клона с гръб към дънера, спусна крака по дължината му. Когато увисна само на ръце, пусна се и падна в гъстата трева.

Претърколи се на една страна, едва смогваше да си поеме въздух, но тихо благодареше на Господа. Беше се пожулила на няколко места, сърцето ѝ биеше до пръсване, но трябваше да превъзмогне изкушението да остане в меката, хладна ливада. Опасността още не беше преминала.

Изправи се на крака и се опита да се ориентира. На другия край на алеята започваше гората, високите дървета се съгъстваха и образуваха плътна преграда. Под лунните лъчи конюшните, до които

водеше друга чакълеста алея, се забелязваха само като очертания на около стотина метра от къщата.

На втория етаж на дългата сграда не трепкаше нито един светилник, конярите спяха. Между нея и конюшните имаше голямо открито пространство. Ако успееше да се добере дотам, без да я забележат, да вземе един кон и да стигне до града, все още имаше някаква надежда.

Ийън не можеше да заспи. Отвори бюфета за алкохол в кабинета на дядо си и се усмихна, когато наля брндито от кристалната бутилка в малката чашка. Странно, тази къща бе негова от три години, но все още си оставаше на дядо му. И това щеше да бъде така завинаги. Всеки камък, всяко парче дърво говореха за Ийън Макклеърън.

В безмълвен поздрав към своите баба и дядо Ийън повдигна чашата и погледна портрета, който висеше над камината. Ребека Станхоуп Макклеърън се усмихваше на внука си, косата ѝ, златиста като мед, падаше навита върху рамото ѝ, сините очи не изпускаха нито едно от движенията му и тя изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да се впусне в някоя лудория. Беше прекрасна, упорита жена с достатъчно силна воля, за да се опълчи срещу аристократичния си баща и да се омъжи за един шотландец без пукната пара в джоба.

Ийън Макклеърън бе вперил в съименника си светлозелени очи, усмихваше се, опрял ръка на рамото на Ребека, сякаш знаеше тайните на всички векове. И сигурно беше така. Може би тайната му бе, че е открил най-подходящата жена. И поне дядо му изобщо не е могъл да се притеснява, че жената, която обича, се е омъжила за него само заради издутата му кесия.

— Чудя се, дядо, какво ли би казал, ако знаеше, че съм заключил една красавица горе? — запита той и излезе на каменната тераса. Без съмнение дядото, който бе шегобиец по душа, щеше да одобри.

Байрон и Шекспир, които се изтягаха на терасата, се обърнаха към него. Байрон размаха пухкавата си опашка в знак на радост, докато Шекспир само го погледна. Закръгленият душевадец се изпълваше с енергия само в часовете за хранене. Ийън отпи от брндито, приятна топлина се разли в гърлото му, докато се наслаждаваше на свиренето на щурците. Обичаше това място. Тук винаги цареше спокойствие. Но сега му беше трудно да се успокои.

Гуинивийър докуцука от френските прозорци, за да легне до него.

— Ти си рядка находка, Гуен — каза Ийън и я погали по главата. Кучето притвори очи, изви гръб и притисна муцуна до крака му. — Ти си една вярна жена, за разлика от моята красива червенокоска.

След онази нощ със Сабрина на борда на „Бел“ не бе поглеждал друга жена. Не че нямаше възможност. Имаше три удобни случая да се люби с различни жени, едната, от които бе много хубава червенокоса вдовица от Сан Франциско, но тя просто не беше желаната.

След завръщането си в Ню Йорк една вечер дори се отби в „Лувър“, чийто сатенени постели неведнъж го бяха приютявали с безименни момичета, но сега напусна елегантния бордей, без да отведе нито една по стълбите.

Не можеше да си обясни защо му е да се държи като монах. Може би просто не искаше да се убеди в правотата на едно ужасно предположение — имитацията на нещата няма да облекчи болката му. Никога досега не бе изпитвал такива чувства заради жена. Тя възбуждаше не само плътта му, достигаше най-съкровените дълбини на душата му.

Защо, след като познаваше толкова жени, съдбата му бе отредила да стане зависим именно от тази безсърдечна чаровница? Защо трябваше образът ѝ да го преследва денонощно? Защо, когато не беше с нея, имаше чувството, че не живее пълноценно?

— Кажи ми, Сабрина, защо? — прошепна той и погледна чашата си. Защо го беше измамил? Заради пари? Предполагаше, че след мъките през войната парите бяха станали най-важното нещо в живота ѝ. Беше почти готов да ѝ прости. Почти. — Просто не знам какво да правя с теб, Сабрина.

В този миг Байрон се разля и изтръгна Ийън от болезнения размисъл. Изправено, кучето се взираше през балюстрадата към нещо извън къщата. Като се надигна на кривите си крака и притисна кръглия си нос о парапета, пълничкият Шекспир също взе да приглася с дълбок гърлен лай.

„Сигурно е елен“ — помисли си Ийън и се загледа в ливадата, която се ширеше около къщата.

— По дяволите! — прокле той, когато луната освети една бягаща женска фигура.

Сабрина беше изминала половината път до конюшните, когато откъм къщата се надигнаха първите викове. Спря на алеята и се

загледа натам. Сърцето щеше да изхвъркне от гърдите ѝ, когато видя, че на терасата има човек. Нямаше съмнение, че този висок мъж с широки рамене е Ийън Тримейн.

Луната осветяваше лицето му. Дори от това разстояние можеше да се забележи, че кипи от гняв. Не смееше и да помисли какво ще стане с нея, ако я хванат. Обърна се, повдигна роклята си и хукна към конюшните. Виковете на Ийън разбудиха двама от конярите, които излязоха от оборите. На няколко крачки от сградите те спряха, за да закопчаят панталоните, нахлузени направо върху пижамите. Гледаха я, сякаш беше призрак.

— Спрете я! — изкрещя Ийън.

Тя нямаше намерение да им се остави. Когато пресече алеята и се озова в гората, високите дървета закриха луната. Насреща ѝ се изпречиха тъмни силуети. Камъни и клони нараняваха краката ѝ. Тревите омотаваха глезените ѝ. В тъмното зад нея сякаш тътнеха виковете, кучешкият лай и бягащите стъпки на цяла потеря, които бумтяха в ушите ѝ и се сливаха с бесния шум на кръвта.

Тръпки я побиха от страх и болка. За да ги надмогне, тя прехапа долната си устна. Нещо я хвана за косата, главата ѝ отхвъркна назад и тя изпищя. Обърна се, за да отстрани своя преследвач, и ръцете ѝ се натъкнаха на един крив клон.

— Натам!

Писькът я беше издал. Тя задърпа овързаната си коса, закърши с треперещи пръсти крехките вейки. Тропотът зад гърба ѝ се усили. Едно последно дръпване и косата ѝ се освободи.

Ийън беше наблизко, така близо, че можеше да почувства дъха му по шията си. Тя се хвърли в гората като лисица, преследвана от разярени ловни кучета. Въздухът, напоен с аромата на мъх, дъб, бряст и кария, навлизаше през ноздрите и изпълваше дробовете ѝ. Нещо прошумоля в шубрака от лявата ѝ страна. Тя се опита да не мисли за съществата, които се криеха в тъмното.

— Сабрина!

Хукна слепешком. Страхът от Ийън бе по-голям от всичките ѝ други страхове. Когато излезе от гората, луната ѝ се стори ослепителна като слънцето. Наоколо бе пълно с полски цветя, които под нощното светило изглеждаха ефирни като снежна дантела — лютичета, теменуги и детелина, чийто аромат се носеше по ветреца. Към реката

водеше стръмен скален склон, на места пръстта бе осеяна с речни камъчета, тук-там се виждаха млади фиданки и избуяла трева. Тя погледна зъбатия скат, усети пулсирането на уморените си крака.

— Сабрина!

Лъскавата синя коприна блестеше като пътеводен лъч под луната. Тя започна да се спуска надолу. Ако само успееше да се спусне до реката, до прикритието на дърветата, тогава... Камъните под крака ѝ рязко се претърколиха, остра болка прониза глезена ѝ. Тя се строполи на земята с вик, обърна се настрани, камъните се посипаха върху нея, прокъсаха роклята, нараниха я.

Пясък и чакъл се изнизваха между пръстите ѝ, докато се опитваше да се хване за нещо. Накрая успя да се вкопчи за някакви корени, които спряха кошмарното падане. Опря се на здравия крак, вдигна коляното на другия към гърдите си и опипа болното място. Точно под кокалчето на глезена усети такава остра болка, че дъхът ѝ спря.

— По дяволите, Сабрина, ще се нараниш сама тук!

Това почти я разсмя. Един навехнат глезен не беше нищо в сравнение с това, което щеше да я сполети, ако Ийън я разкрие. Не биваше да я залови.

Тя видя, че вдясно, малко над главата ѝ между пръстта и скалите зее вход на тясна пещера. Като се вкопчи с ръце в камъните и заби пръстите на краката си в почвата, можа да допълзи до тъмния вход на убежището.

Накрая опря дланите си в хладната спечена земя и отпусна уморените си до болка колене. На самия вход на пещерата тялото ѝ се строполи върху гладкия гранитен под, тя положи глава върху студената скала и гърдите ѝ се изпълниха с въздух.

Навън камъните все още се сипеха по склона. Тя сложи длан на устата си и задържа дишането си от страх, че всеки шум можеше да я издаде.

Нещо се размърда зад нея, тръпки я побиха, когато чу шума на лапи, които драцеха по скалата. Разнесе се хъркащ звук, от който пещерата закънтя. Сърцето ѝ се вкамени. Тя пое дълбоко дъх и се обърна. Насреща ѝ блестяха две точки — очите на мечката отразяваха лунната светлина. Онемяла от ужас, Сабрина започна бавно да се измъква, все още с гръб към изхода.

„Не трябва да я уплаша“ — помисли си тя.

Каменните стени се разтресоха от ниско ръмжене. Сабрина изпищя. Стигна до ръба и се изправи на крака. Когато се опита да побегне, болката прониза глезена ѝ. Кракът ѝ се прегъна и тя падна.

Ревът зад нея приближаваше...

Като се опитваше да надмогне болката, отново се изправи на крака. Една лапа перна рамото ѝ, отново я повали и дъхът ѝ секна. Кръвта бучеше оглушително в слепоочията, но тя успя да чуе и някакъв друг зловец рев, който разцепи въздуха. Какъв ли още звяр бе дошъл за плячката?

Вдигна очи и видя Ийън, който стоеше на ръба на скалата пред нея. Нямаше никакво оръжие, беше разперил ръце, пръстите му бяха свити. Така, както стоеше бос срещу нея, изглеждаше много по-свиреп от мечката, изправена до краката ѝ. Широките му гърди бяха покрити с бял лен, вятърът развяваше ръкавите на ризата и черната му коса. Беше самата дива, необузdana мощ и ловкост.

— Не мърдай! — прошепна той, без да откъсва очи от звяра.

Сабрина лежеше просната на земята. Той започна да се придвижва, размахваше ръце и крещеше зловеццо, докато накрая застана до нея. Мечката изръмжа. Ийън пристъпи напред, продължаваше да вика и да пляска с ръце. Някъде над тях се разнесе лай. Дори и кучетата се оказаха достатъчно разумни и не се спуснаха по склона.

Сабрина хвърли един поглед през рамо и видя как мечката стъпи на предните си лапи. Ийън продължаваше да крещи и тя се заклати и бързо побягна назад към сигурността на леговицето си.

Преди Сабрина да успее да каже и дума, Ийън я вдигна от земята и я метна на рамото си. Чувстваше твърдите му плещи. Когато се изкачиха по билото на хълма, той я положи на земята.

— Ама че глупава жена! — кресна и отметна косите от лицето ѝ. Подхвана главата ѝ и я загледа загрижено в очите.

— Какво, по дяволите, беше решила да правиш?

— Да избягам! — тя отблъсна ръцете му и удари Байрон по муцуната, без да иска. Кучето отстъпи, а после легна до Шекспир, който вече се бе тръшнал сред цветята. Гуинивийър стоеше на разстояние, беше няколко метра вляво от Ийън и гледаше жената пред себе си така, сякаш е змия, готова да нападне.

Ийън огледа внимателно лицето ѝ, пръстите му милваха предпазливо брадичката.

— Зле ли се удари?

Тя повдигна очи и срещна грижовния му поглед със студено предизвикателство.

— Има ли значение? Направо се изненадвам, че не оставихте мечока си да ме схруска за вечеря. Предполагам, че го държите специално, за да впечатлите гостите си.

— Признавам, че е така. Цяло лято съм дресирал мечките из околността. Искаш ли да видиш как тази ще потанцува менует?

— Искам да си ида вкъщи.

Той погали нежно краката ѝ и кожата ѝ настръхна.

— Какво правите? — перна го и се опита да придърпа разкъсаната си рокля. Едната страна на полата ѝ представляваше само раздрани ивици.

— Във всеки случай не онова, за което ти мислиш — каза той и ѝ се ухили. Зъбите му, бели като на див звяр, блеснаха в тъмното. Наведе се и топлите му длани обхванаха навехнатия глезен.

Тя спря да диша и се опита да потисне вика на болката.

— Според мен няма нищо счупено. Но трябва да почиваш.

— Вашата загриженост ме трогва.

ГЛАВА 12

Ийън взе Сабрина на ръце и я отнесе до къщата. Тя през цялото време държеше ръцете си скръстени, а главата ѝ бе обърната встрани от тялото му, сякаш всичко ѝ бе безразлично, но той чувстваше всяка форма на тялото ѝ, което притискаше до себе си. Само като си помисли, че за малко можеше да я загуби... прегръдката му я стегна още по-силно. Малката безумница бе скъсила живота му поне с десет години.

На входа стоеше Хана, очите ѝ се разшириха от изумление при вида на Ийън и неговата дама. Той ѝ даде наставления какво да донесе на гостенката и отнесе Сабрина в стаята ѝ.

Когато я положи на леглото, разкъсаните парчета на роклята ѝ се разтвориха и откриха дългите, добре оформени крака, чиято кожа лъщеше на светлината. Тя дръпна роклята и се прикри, доколкото можа. Но за Ийън вече бе твърде късно. Спомените го връхлетяха и напуснаха пределите на стаята, както димът напуска огъня. Беше прекарал само една нощ между тези копринени бедра и вече не си спомняше нищо друго.

— И така, как успя да избягаш? — въпросът му послужи като претекст да се разходи из стаята, за да прикрие инкриминиращата улика, която пулсираше в панталона му. Тази жена можеше да го влуди само с едно докосване.

Погледна я през рамо. Тя лежеше на възглавниците, разрешената огнена коса падаше около раменете ѝ, бузите ѝ бяха мръсни, ръцете ѝ се кръстосваха на талията. Човек би я помислил за захвърлено дете.

Но сякаш това не бе всичко — брадичката ѝ бе вирната предизвикателно, раменете ѝ бяха гордо изправени. Това беше една жена, за която си струваше да се бориш. Тя можеше да застане до рамото на мъжа си, за да завладява с него империи, можеше да се всели в мъжката душа и да я гори като треска. Никога досега не бе изпитвал такова желание да я прегърне.

Тя можеше да го погуби. Може би вече бе успяла.

Облегна се на прозореца и се вгледа в розовата градина. Като дете често беше виждал баба си и дядо си да седят в белведера и хванати за ръце, опрели глави, да гледат течащите води на реката. Времето, в което бяха живели заедно, само бе засилило любовта им. Така и трябваше да бъде. Така той си бе представял живота със Сабрина. Още една илюзия.

Чу как клоните на дъба се трият о стената и едва сега погледна дървото. На устните му заигра усмивка, защото разбра как Сабрина е избягала.

— Ти винаги си проявявала слабост към катеренето по дърветата, Сабрина — каза и я погледна през рамо.

Тя леко повдигна брадичка.

— Господин Тримейн, от колко време ви мъчи тая лудост по Сабрина?

— Лудост? Ти затова ли дойде в Ню Йорк? — той се обърна към нея. — А твоята лудост каква е, Сабрина? Какво ще те успокои? Отмъщение ли? На какво се надяваше, когато дойде тук?

— Ако сте се отнесли към Сабрина по същия начин, както с мен, тогава много добре разбирам защо тази жена ще се зарадва да види главата ви на сребърен поднос.

— Значи искаш да умра.

— Ако сега имах меч, щях да ви посека.

— Истински късмет е, че нямаш.

Тя издиша през зъби.

— Вие сте така самодоволен, така убеден в себе си. Е, нека тогава да ви кажа, господин Тримейн... — в този момент в стаята влезе Хана, последвана от една тъмнокоса камериерка.

Погледът на Хана се спря първо на Ийън, после на жената в леглото, после пак на Ийън и тя леко се усмихна.

— Ще имате ли нужда от помощ? — попита и остави няколко кърпи, чаршафи и бутилка с тъмнокафява течност и остър нож.

— Не. Ще се оправя и сам. Но искам да приготвиш спалнята в другия край на коридора — Ийън се усмихна на Сабрина. — Макар и да се съмнявам, че ще можеш да се покатериш по някое дърво през следващите дни, ще ти сменя стаята, за да не те подлагам на изкушения.

Камериерката остави една кофа до леглото, после се обърна и последва Хана, която вече излизаше. Ийън повдигна кофата и се приближи към Сабрина.

— Нямам нужда от помощта ви.

— Глезенът ти трябва да се превърже — каза той.

Парчетата лед във водата иззвъняха от удара в металните стени.

— Мога и сама — тя дръпна крака си, когато той го хвана малко над глезена.

— Добре — вдигна ръце примирено.

Сабрина потопи едно от пръстчетата си в ледената вода. Студът сякаш я ужили. Погледна Тримейн, който я наблюдаваше с дяволита усмивка. Нищо не можеше да я накара да омекне пред този мъж. Пое дълбоко дъх и потопи крак във водата. Усещането от допира на леда до топлата ѝ кожа направо спря сърцето ѝ.

— Ще трябва да опитам да ти намаля отока — гласът му беше измамно нежен.

— Колко мило.

Той се засмя и ножът зловещо проблесна в ръката му. С острието му Ийън направи малки прорези в една от кърпите. Като свърши, той остави ножа на леглото и започна да раздира платното на ивици. Ленът се цепеше шумно.

— Колко дълго смятате да ме държите затворена? — попита Сабрина и загледа изранените си длани. След войната ѝ трябваша месеци, за да възстанови кожата на ръцете си и да изглежда като светска дама. Онази нощ с Ийън я бе принудила отново да ги зарови в мръсотията.

— Зависи за колко време Пинкъртънс ще разкрият самоличността ти.

Тя сви пръсти и погледна изпочупените си нокти — знаеше, че изглежда изплашена.

— И за колко време смятате, ще стане това?

— Пътуването до Англия ще отнеме малко повече от седмица, после ще трябва още няколко дни, за да се свържат с графа на Ланчестър — той млъкна за момент и в тишината се чу шумът на течността в бутилката. — Зависи от трудностите, с които ще се сблъскат там. Предполагам, че няма да им отидат повече от две седмици, а може и по-малко.

— Керълайн ще разбере за моето отвличане — тя го погледна. В едната му ръка беше кафявото шише, а в другата — сгънатият лен. — Полицията ще бъде по петите ви.

— Мога да се оправя с твоята леля.

— Тя ми е кръстница — пръстите на Сабрина се свиха. Ако някой наистина можеше да се справи с Керълайн ван Кортленд, това беше Ийън Тримейн. Единствената надежда си оставаше бягството.

— Повдигни си брадата.

— Какво е това? — попита тя, щом той вдигна напоената марля към лицето ѝ. Усети острата миризма на карбол, камфор и алкохол.

— Домашният цяр на Хана. Ще оправя някои от нараняванията ти.

Тя грабна превръзката от ръката му.

— Предпочитам сама.

— Жалко — погледна една драскотина на бедрото ѝ. — Изгарях от нетърпение да обработя някои от раните ти.

— Нямам намерение да подхранвам похотта ви, господин Тримейн — прехапа устни, защото я заципа, когато положи марлята на брадичката си.

— Наистина ли? — засмя се Ийън гърлено. — Тогава не се опитвай да избягаш.

Макар че устните му се усмихваха, погледът му издаваше по-сериозни намерения. Тя свали марлята, пръстите ѝ се вкопчиха в мекото платно.

— Това заплаха ли е?

Поклати глава.

— Обещание.

— Не можете да ме изплашите — тя се надяваше да го излъже.

— Нали виждаш какви неприятности си навлече сега. Следващия път щастие то може и да не ти се усмихне.

Тя се усмихна.

— Когато един варварин те държи като затворник, това едва ли може да се нарече щастие.

— Уважаема, ти не си видяла нищо варварско от мен. Или поне все още не.

Погледна го злобно, когато той коленичи до леглото. Не беше прав. Каква по-голяма варварщина от това да прелъстиш една жена, да

отнемеш невинността, мечтите, любовта ѝ?

Ийън се протегна, за да вземе една кърпа и Сабрина проследи с поглед ръката му. На около две педи, върху бледосиньото кадифе, лежеше ножът. Острието му блестеше на светлината.

Ийън повдигна крака ѝ от кофата с лед, топлите му ръце сякаш прогаряха кожата ѝ.

Очите на Сабрина не можеха да се откъснат от ножа, а сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите.

Той обви глезена ѝ с кърпата. Докосваше я така, сякаш бе направена от крехък порцелан.

Пръстите ѝ обхванаха дървената дръжка на ножа.

— Всичко ще се оправи след няколко... — Ийън се поколеба. Думите му замряха, когато острието на ножа се опря в нежната кожа под брадичката му.

— Да не би да си мислите, че не мога да ви прережа гърлото? — бутна главата му назад и оголи уязвимата шия. — Толкова съм ядосана, че ще ви накълцам на парчета.

Той не отговори. Вероятно се страхуваше, че и от най-лекото движение може да се пореже.

— Ще наредите да впрегнат каретата и ще ме откарате обратно в дома на Керълайн. Ясно ли е? — тя го побутна с ножа. — Хич не ми пука, че ще ви убия.

Ъгълчето на устните му потрепна. Той хвана ръката ѝ, със силата на преса притисна пръстите ѝ към дръжката. Тя се опита да се отскубне, но просто не ѝ достигна сила. От устните ѝ излезе сподавен стон, когато Ийън отклони ножа от гърлото си.

— Мразя ви! — изкрещя и го удари със свободната си ръка така, че дланта ѝ пламна. Видя как на бузата му се появи тъмният отпечатък на ръката ѝ, от устните му се процеди струйка кръв.

Погледна я и дълго не проговори.

— Значи искаш да умра.

— Питам се защо ли Бог не ме е създал мъж? — крещеше и дърпаше ръката, която все още стискаше ножа. — Искам да съм достатъчно силна, за да изтръгна този нож и да го забия в сърцето ви.

— Добре — със свободната си ръка Ийън хвана ризата си, разтвори я до кръста със замах, копчетата се разхвърчаха по леглото и гърдите ѝ.

Сабрина го гледаше. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато видя златистата му кожа и черните къдри.

— Какво правите? — попита, когато той дръпна ръката ѝ и насочи острието на ножа към гърдите си.

— Това, което искаш, Сабрина.

Опита се да измъкне ножа оттам, но усилията ѝ останаха напразни. Бавно той придърпа ръката ѝ и опря острието до голата кожа. А погледът му... това бяха очите на човек, когото никога не бе виждала. Беше луд, съвсем безразсъден. Изобщо не го беше грижа дали ще умре, или ще живее.

— Хайде, натисни го, Сабрина — подръпна ръката ѝ. — Опрян е в сърцето ми. Не чувстваш ли пулса?

Не знаеше дали всичко е внушение, дали това не е нейният пулс или ударите на неговото сърце, които усещаше в притиснатата си ръка.

— Да не мислите, че можете да ме уплашите, Тримейн?

Той се усмихна. Върхът на острието прониза плътта му. Тънка струя кръв се плъзна по гърдите му, заповира се между къдриците, подмина дългия белег и обагри пояса над тъмните му панталони.

— Как се чувстваш, Сабрина, сега животът на врага ти е в твои ръце?

— Не — прошепна тя и затвори очи.

— Хайде, натисни веднъж и всичко ще свърши — отново подръпна ръката ѝ. — Натисни, сърцето ми е точно тук.

— Моля ви — шептеше тя.

Времето сякаш бе спряло. Вслушваше се в дишането му и чакаше тази лудост да свърши. Сякаш мина цяла вечност. Накрая пусна ръката ѝ, беше свободна. Захвърли ножа към другия край на стаята. Металът се удари в камината и остро иззвънтя.

— Вие сте луд — каза тя, като едва сдържаше сълзите, които пареха в очите ѝ.

Свел поглед към кръвта на гърдите си, той я съзерцаваше така, сякаш бе изненадан от раната.

— И аз така мисля.

Без да попие кръвта, се наведе към крака ѝ и започна да я превързва. Пипаше умело и безкрайно нежно, пръстите му полагаха дълги ивици от тъканта върху глезена и стъпалото ѝ. Сабрина гледаше

загорелите му ръце и при мисълта, че заради него сега се чувстваше така слаба и наранена, в гърдите ѝ се надигна ненавист.

Когато приключи, той се изправи, взе една кърпа от леглото и избърса кръвта си. После прехвърли едната си ръка около раменете ѝ, а другата под коленете. Тя го погледна в очите.

— Какво правите? — опита да се отблъсне, когато той я повдигна.

— Пренасям те в новата ти стая.

— Това ще рече в новия затвор — отчаяно се опитваше да отвлече вниманието си от усещането за силното му тяло, кожата му сякаш я прогаряше през тънките платна, които ги отделяха един от друг.

— Ти някога виждала ли си как изглежда една затворническа килия? — попита той, докато я изнасяше от стаята.

— За разлика от вас досега не ми се е случвало да нарушавам закона. Но моля ви, не пропускайте да ми я опишете, щом ви тикнат зад решетките.

Когато му се наложи да отвори вратата, я преобърна в ръцете си. Сабрина трябваше да обгърне врата му, за да не падне, топлият дъх загатваше близостта на устните ѝ. Предизвикателният мъжки аромат подразни сетивата ѝ, дълбоко в себе си усети трептящото, първично откликване на своята женственост към него.

Когато се изправи, тя се стегна и скръсти ръце пред гърдите си. Господи, този човек беше неин враг. Не можеше отново да си позволи да забрави това. В противен случай беше загубена.

Усмихна ѝ се. Погледът му издаваше, че знае точно какво става в душата ѝ.

— Сабрина и баща ѝ се препитават с измамничество — крадат златото на янките. Това е престъпление, за което и двамата лесно могат да попаднат в някоя федерална каторга.

— Жалко за тях — надяваше се, че страхът ѝ ще остане незабелязан. — Но това слабо ме засяга.

— Така ли?

Обърна глава и се загледа в зелената коприна, с която бяха тапицирани стените на широкия коридор, пред погледа ѝ се нижеха маслени картини с резбовани рамки. Гърдите му се потриваха о тялото ѝ при всяка крачка.

— Омръзна ми да убеждавам един ненормален, че се заблуждава. Вярвайте, в каквото искате, но поемете отговорността.

— Винаги съм бил отговорен за постъпките си, мила.

Някой ден щеше да си плати за това, което й стори! Все някак затворникът щеше да стане надзирател. Все имаше начин!

Нейната стая беше в дъното на коридора. На махагоновата ракла до леглото имаше месингов светилник, отраженията на пламъците трепкаха по алената като вино коприна, която покриваше стените. Сабрина имаше чувството, че сърцето й ще изскочи, докато той я отнасяше към широкото легло с четири опорни колони. Само ако можеше да престане да си спомня! Само ако можеше да сложи край на копнежите си.

Той се наведе и я положи на белите чаршафи, за момент се поколеба, ръцете му се стегнаха около нея. Пулсът щеше да я задуши, когато той се наведе над нея, топлият му дъх нежно докосна бузата й, погледът му проследи извивката на устата й. Дали си мислеше за жената, която бе измамил? Дали си спомняше за тези няколко часа, когато я държа в обятията си? Или пък просто плътта му вече е ожадняла, а тя е единствената жена, която му е подръка.

Каквото и да се опита да й направи, ще му окаже съпротива. Ниско долу коремът й потръпна и тя разбра колко е несигурна в позицията си. Щеше да й се наложи да се пребори и със себе си.

Ръцете му се изплъзнаха изпод нея и мястото, което бяха затоплили, сега остана студено. Ийън отиде до прозореца, без никакъв срам Сабрина го оглеждаше, изпиваше с поглед широките му рамене, дължината на гърба му, докосваше с очи прибрания ханш.

Какво ставаше с нея? Дали не се е превърнала в лека жена? Дали не е станала от тези, които са съгласни на всичко само от желание един мъж да ги докосне? Защо не е способна да гледа на него само като на лъжлив негодник? Как така вижда прилика с мъжа, когото някога обожаваше?

— Опасявам се, че гледката не е толкова хубава — каза той и продължи да гледа през прозореца. Пъхна ръце в джобовете на панталона си. — Но най-близкото дърво е чак на другия край на алеята.

Замълча, с нищо не показваше, че ще си тръгне. Луната осветяваше лицето му, можеше да се види как един мускул леко

потръпва, докато устните му се отваряха и затваряха. Сабрина почувства, че напрежението, което обтяга мускулите ѝ, се надига и у него.

През стиснати зъби Ийън изрече някакво проклятие и се обърна, за да я погледне. Очите му заиграха по лицето ѝ, жадни, пълни със същия отчаян копнеж, който не ѝ даваше мира ден и нощ. Сякаш мълния разсече въздуха помежду им. Тя усети, че кожата ѝ тръпне. Затаи дъх в очакване на присъдата, чудеше се дали ще може да се съпротивлява. След цяла вечност той се завъртя на пети и се отдалечи.

— Ще изпратя Хана, за да ти помогне да се приготвиш за сън — излезе, без да я погледне.

Ключът изщрака в ключалката. Стъпките му отекнаха по коридора, отдалечиха се и постепенно заглъхнаха. Сабрина се отпусна на възглавниците, впери очи в тъмния балдахин над главата си и удари юмруци в дюшека. В душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Усецаше се измамена, объркана, облекчена и в същото време — озверяла от гняв.

Може би и хората бяха като конете. През любовния период кобилата привличаше жребеца. Може би Ийън бе разбудил у нея способността да се изкушава. Може би бе разпалил всичките ѝ женски копнежи. Тя се молеше на бога, защото искаше този мъж да я прегърне, искаше да го целува, искаше да... Трябваше да успее да избяга, преди да му е дала в ръце оръжието, с което да я унищожи.

ГЛАВА 13

Слънчевите лъчи падаха през отворените прозорци зад писалището на Ийън и върху дъбовата ламперия на стената играеха ярки светли дири. Това беше кабинетът му в Бродуей. От горното чекмедже на бюрото си извади една недовършена скица. Пръстите му оставиха по хартията влажни петна. Поразмърда се в стола и дръпна ризата, за да я отлепи от потното си тяло. Господи, как ненавиждаше този град през лятото. Сега трябваше да е някъде в провинцията. Но не можеше.

Два етажа по-надолу улицата под канцеларията бе задръстена от карети, товарни вагонетки, теглени от коне, каруци и самостоятелни ездачи. Колелата и конските копита чаткаха по гранита, чуваше се пръхтене и цвилене, юздите подрънкваха, разнасяше се звън, целият шум се събираше в едно, сливаше се с ниското жужене на гласовете, вибрираше като пулс в тъпанчетата и изостряше болката, която раздираше слепоочията му.

Той превъртя молива в пръстите си, загледа се в чертежа на салонния вагон и се опита да се съсредоточи върху работата. Днес рано сутринта се прибра от къщата на дядо си. Беше потърсил спасение в града. Но нищо не можеше да го спаси от присъствието на Сабрина.

В този момент Мак въведе Иляяс Бейнбридж и той вдигна очи от листа. Нисък, набит, с коса, червена като меден чайник, господин Бейнбридж съвсем не се вместише в представата за идеалния детектив от Пинкъртънс, но очевидно бе добър професионалист. От четири години заемаше ръководния пост на филиала в Ню Йорк, а бе само на четиридесет и две. Но достатъчно добър ли беше, за да открие истината за Сабрина?

Вчерашният ден не бе послужил на Ийън за нищо, освен да се отдаде на спомени за нея — устните, гласа, горещото стегнато тяло, което тръпнеше и се поддаваше йод неговата жадна, напрегната плът — това усещане го преследваше от месеци. Снощи направи грешка.

Докосването само го бе разпалило. А срещу това нямаше защита. Виждаше го в очите ѝ, там имаше нещо повече от гняв — желание, което едва се сдържаше и го привличаше към нея така, както никоя друга досега не бе го привличала.

При мисълта, че е под един покрив с красивата изкусителка и тя спи само на няколко метра от него, изобщо не можа да се отпусне през нощта. Няколкото часа, в които поспа, образът ѝ нахлуваше в съня му, усещаше я в леглото си, тъмните ѝ очи преливаха от желание и грееха от любов, хубавото ѝ тяло му даряваше мекотата и голотата си.

Спомените отново разпалиха жаждата дълбоко в него, пламъците се плъзнаха по слабините му и той отново усети познатото напрежение ниско под корема. По дяволите! Ако беше достатъчно умен, щеше да стои на разстояние от нея, докато разбере каква е. Но сега вече бе твърдо решен да я забрави завинаги.

Покани детектива да седне на едно от двете кожени кресла. Слънчевата светлина от прозореца се гмурваше в овалните стъкла на очилата, които Бейнбридж носеше на върха на носа си. Преди да проговори, се окашля, за да прочисти гърлото си:

— Разбрах, че искате да открием някого, господин Тримейн.

— Не точно. Искам да...

— Аз ще говоря с него! — в този момент вратата се отвори рязко и на прага застана Керълайн.

— Казвам ви, че е зает — отвърна Мак и дръпна ръката ѝ.

Керълайн стрелна гневно дребния човек, малките ѝ ноздри бяха разширени, лицето ѝ гореше.

— Веднага махнете ръката си от мен!

Мак отстъпи, сякаш някой му удари плесница. Изпъна се, скулите на лицето му изпъкнаха, изглеждаше като булдог, който ще брани територията си.

— А сега, изслушайте ме, госпожо...

— Не се притеснявай, Мак — каза Ийън и се усмихна на стария си приятел.

Мак стисна устни. Известно време лицето му издаваше неохотата да отстъпи пред тази дива котка, но после той се обърна и остави госпожа ван Кортленд на вратата.

Тя се втурна към бюрото, полите ѝ от раиран черно-син поплин прошумоляха, сведе поглед към Бейнбридж.

— Вие напуснете.

Бейнбридж премигна стреснато, после се обърна и впери учудени очи в Ийън.

— Господин Бейнбридж, по-добре ще е, ако почакаете отвън — Ийън се усмихна на детектива. — Ще свърша само след няколко минути.

Бейнбридж изобщо не се поколеба. Излезе навън, сякаш го гонеше рояк стършели.

— Какво сте направили с племенницата ми?

— Племенницата? — Ийън се облегна. — Да не искате да кажете, че Сабрина е в града?

Керълайн пое дълбоко дъх, очите ѝ се стесниха и заприличаха на сини цепнатини.

— Знаете много добре какво искам да кажа. Говоря за кръщелницата си лейди Джулия Уиндъм.

— Е, какво е станало с нея?

— Вчера сутринта тя излезе на разходка с вас и не се върна вече — Керълайн постави ръце на кръста си, памучните ръкавици се изпънаха от напрегнатите ѝ пръсти.

— Ако ѝ се случи нещо лошо, ще се погрижа да увиснете на бесилото.

Ийън се вгледа в молива, който държеше.

— Изглежда, сте имали причина да говорите с полицията, госпожо ван Кортленд — вдигна очи към яростното ѝ лице. — Какво ви казаха?

Керълайн вирна брадичката си.

— Не съм разговаряла с тях.

— Разбирам.

— Но ще говоря.

Ийън кимна, по устните му трепна усмивка.

— Полицаите не разбират от дискретност. Опасявам се, че ще искат да направят разследване за всички замесени — млъкна и я фиксира с поглед, в очите ѝ се четеше тревога, която се примесваше с гнева. — И човек трудно би могъл да каже какви неприятни тайни ще излязат наяве. Пък и представете си скандала.

— Предупреждавам ви, млади човече — Керълайн постави ръцете си на бюрото пред него. — Ако ѝ причините и най-малкото зло,

ще ви съсия живота, без да подбирам средствата.

— Нека да сме наясно, госпожо ван Кортленд, нямам никакво намерение да ѝ навредя.

— А какво сте намислили?

— Ще открия истината — Ийън превъртя молива между пръстите си.

— Разбирам. Все още не можете да се примирите с факта, че тя е лейди Джулия Уиндъм.

Той я изгледа. В очите ѝ нямаше нищо друго, освен гняв. В едно беше сигурен — не искаше да въвлича и нея в играта.

— Единственият начин, да откриеш истината, е да тръгнеш и да я търсиш. И докато направя това, не бих искал племенникът ми да си провали живота, като избяга с една червеночоса красавица. Без значение коя е тя.

За момент Керълайн се вторачи в него и Ийън доби неловкото усещане, че погледът на сините ѝ очи прониква по-дълбоко, отколкото би желал да го допусне. Когато ставаше въпрос за Сабрина, чувствата му прекалено бързо изплуваха на повърхността.

— Но това, което правите, ще опетни доброто ѝ име.

— Сигурен съм, че можете да измислите нещо в нейна защита.

— О, да. Ще измисля нещо, господин Тримейн — усмихна се и му хвърли такъв поглед, че косата на тила му настръхна. — Можете да бъдете съвсем сигурен.

Керълайн се завъртя. С изправена глава тя напусна победоносно стаята, оставяйки зад себе си аромат на рози и множество съмнения. Ийън не знаеше какво точно си е наумила тази жена, но беше сигурен, че няма да му хареса.

Илаяс Бейнбридж почука на вратата. Ийън му махна с ръка да влезе. Колкото по-скоро Бейнбридж се захванеше за работа, толкова по-бързо Ийън щеше да получи отговор на въпросите си.

Керълайн вдигна очи от вземаното си, когато дъщеря ѝ влезе в мебелираната в златисти цветове дневна. Луси бе облечена в една от новите рокли, които Сабрина ѝ помогна да избере, и Керълайн трябваше да признае, че изборът е отличен. Корсаж от розова коприна, украсен с бяла дантела, разкриваше раменете ѝ и стягаше талията, преди роклята да се разгъне в обемна пола от същата коприна, с три

волана от бродираната дантела. Вместо обикновения кок, косата на Луси бе вдигната на тила, където се навиваше на бляскави букли, украсена с копринени розови пъпки и панделки.

— Я се завърти, мила.

Луси се подчини, обърна се бавно с наведена глава, ръцете ѝ бяха разперени като препарирани.

— Миличко, изглеждаш така, сякаш ще те бесят. Мислех, че ще ти хареса да отидеш на театър с господин Рейнолдс.

— Щях да се радвам, ако ме беше поканил, а сега ме взема само защото казваш, че Джулия иска да отида на нейно място — Луси сви юмруци под брадичката си. — Само да можех по-малко да се тревожа за Сабрина.

— Сабрина ще се радва, ако отидеш, скъпа. Внезапното заболяване на Джулия е една възможност да опознаеш по-добре господин Рейнолдс — Керълайн бе решила да говори, че Джулия е заболяла — лека настинка, която сигурно щеше да премине след няколко дни.

— Но как мога да изляза с него? Как да се насладя на този театър, когато знам, че Сабрина може и да пострада?

Керълайн махна с ръка на думите ѝ.

— Ийън Тримейн няма да ѝ направи нищо. Е, ще бъде много сърдит, когато разбере истината. А аз почти не се съмнявам, че ще я разбере — забодете иглата в бродираната кърпа и я постави на масата до себе си. — Когато това стане, ще ни я върне жива и здрава. Защото е влюбен в нея.

Луси сложи пръсти на устните си.

— Мислиш ли? Сигурна ли си, че е така?

— Няма никакво съмнение — Керълайн стана и обгърна крехките рамене на Луси. — А сега върви и се забавлявай с господин Рейнолдс. И престани да се тревожиш за братовчедка си. Тя се нуждае само от малко време, за да постави този човек на колене. И ако не успее, аз ще ѝ помогна.

Беше малко след полунощ, когато Ийън се прибра в къщата си на Пето авеню. Не се поддаде на изкушението да препусне обратно към къщата на дядо си при своята красавица. Сега искаше само да заспи и тя да не го споходи в съня му.

През отворените френски прозорци се процеждаше лунната светлина и осветяваше пътя до спалнята му. Краката му стъпваха по мекия килим, изтъкан в преливащи се цветове от синьо до слонова кост. Когато отдръпна синия копринен балдахин, се учуди, че завивките на леглото му са раздърпани.

Метна халата си на стола до леглото и се вмъкна в снежнобелите чаршафи. Когато кракът му докосна нещо топло и гладко, той инстинктивно разбра, че това са женски бедра.

— Какво е това, по дяволите?

— Къде се забави така дълго, скъпи? — попита Фелисити, хвърли се върху него и голите ѝ гърди се притиснаха в тялото му. — Чакам те от часове.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита Ийън и я сграбчи за раменете.

Фелисити потри корема си о неговия, влажните къдрици, които увенчаваха краката ѝ, предизвикателно погалиха кожата му.

— Хайде Ийън, не се ли досещаш?

— Върви по дяволите! — извика той и я отхвърли от себе си. Когато се опита да се измъкне от леглото, тя го хвана за ръката.

— Ийън, скъпи, не ми казвай, че не се чувстваш самотен в това широко легло.

Отблъсна ръката ѝ и стана на крака.

— Излизай оттук — гласът му беше тих и мъртвешки хладен.

Фелисити поклати глава и русите коси докоснаха върховете на големите ѝ гърди.

— Аз съм толкова гореща, влажна и те чакам с такова желание, скъпи — прокара ръка по корема си. — Не си ли спомняш какво сме изживели, Ийън?

Почувства, че кръвта му кипва в слабините, мускулите му се напрегнаха. Сабрина бе разпалила желанието му, образът ѝ го преследваше денонощно, изпълваше го със страст, която пулсираше в него като отворена рана. Проклетата червенокоса!

Погледът на Фелисити обходи тялото му и се спря на тази част от него, която бе във властта на първичните желания.

— Господи, прекрасен си.

Сега вече Ийън се проклинаше за навика си да спи гол. Грабна халата от стола, изумрудената коприна се плъзна с въздишка по кожата

му.

— Ела в леглото, Ийън — Фелисити протегна ръце. — Ще имам грижа за този войник, който така ми козирува.

Пръстите ѝ докоснаха бедрото му и той се отдръпна. По-скоро би отишъл в манастир, отколкото да задоволи желанието си с тази жена.

— Връщай се при мъжа си, Фелисити!

— Той е в Олбъни. Сигурно ще се върне утре, така че никой няма да узнае, разбираш ли?

Ийън се намръщи и препаса колана на халата си.

— Защо е в Олбъни?

— Ще ти кажа, ако дойдеш при мен в леглото — каза тя, опъна крака си и започна да гали бедрото му с пръстите на стъпалото. — Това наистина е нещо, за което трябва да си добре осведомен.

— На тая цена не си струва — хвана я за ръката и я издърпа от леглото.

— Харесва ми, когато си малко груб — каза тя и плъзна ръка под халата му. Пръстите ѝ милваха къдриците на гърдите му.

— Това го знам — Ийън хвана ръката ѝ, когато стигна до корема. — Къде са ти дрехите?

— Скъпи, знаеш ли, че Уолтър възнамерява да провали плановете ти за свързването на Харлем и Хъдзън? — Ийън я погледна и се намръщи. — Чух го оная вечер да говори с Елсбъри. Изглежда, че срещу теб има малък заговор — коляното ѝ се плъзна между краката му, свободната ѝ ръка погали хълбока му. — Те ще кажат на всички, че ще гласуват за свързването, но всъщност ще гласуват против — пръстите ѝ опряха корема му и той сграбчи ръката ѝ. — Кажи ми Ийън, какво значи да продаваш предварително?

— Това значи да продадеш акции, които не са твои.

— Така ли? Чудно защо Уолтър и приятелите му смятат да правят такива работи?

Той прекалено добре знаеше защо.

— Къде са ти дрехите?

— Няма да ти кажа — отвърна тя и се усмихна.

— Чудесно — дръпна копринената завивка от леглото и наметна раменете ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че... — думите ѝ преминаха в писък, когато я прехвърли през рамо. — Престани с тези шеги, мили, и ме

пусни на земята.

Ийън не ѝ обърна никакво внимание и се запъти към вратата, а Фелисити се гърчеше на рамото му.

— Не можеш да ме изхвърлиш навън — каза тя, когато вече слизаха по широкото стълбище.

Ийън продължи надолу.

— Няма да посмееш да ме изхвърлиш! Няма да посмееш!

Оставаше му само надеждата, че каретата ѝ я чака отвън. В противен случай трябваше да я задържи още малко при себе си, докато поръча друга. Отвори външната врата и в коридора нахлу топъл ветрец. В тъмнината на другия край на улицата видя каретата ѝ.

Когато я остави на паветата, завивката се плъзна по раменете ѝ и луната освети пълните, бледи гърди.

— Лека нощ, Фелисити.

— Бъди проклет! — изпищя тя и сграбчи завивката. — Ще гориш в пъкъла за това!

— Сигурен съм, че и там ще търсиш компанията ми! — затвори вратата и сложи резето, без да обръща внимание на проклятията на Фелисити.

— Когато един мъж има такъв късмет с жените, по-добре е да си помисли дали да сложи расото — обади се Мак от първата площадка на стълбището.

— Точно като монах се чувствам, Мак — каза Ийън и взе да изкачва стъпалата. Но това нямаше да продължи още дълго. Само трябваше да открие истината за хубавата червенокоса жена.

Сабрина седеше на стола до прозореца и гледаше алеята пред портала, която приличаше на сребърна лента под лунната светлина. Сутринта, когато се събуди, разбра, че Тримейн си е отишъл. Заклучена в стаята си, тя се опитваше да убие времето, като чете, за да не мисли за него. Уви, всичките ѝ опити останаха напразни.

Топлият ветрец подухна, подхвана кичур коса и го запрати към лицето ѝ, раздвижи нощницата около гърдите ѝ като милувка. Тя скръсти ръце. В съзнанието ѝ нахлуха спомените — изумрудени очи, потъмнели от желание, ръце, които я държаха в силна прегръдка, твърди устни, които жадно я изпиваха. Дори и когато ги делиаха километри, мисълта за него не я напускаше. Така ли щеше да е завинаги?

Чудеше се колко ли време ще отсъства. В името на собственото си добро се надяваше, че няма да се върне, преди тя да успее да се измъкне от този копринен затвор. Но една част от нея, безсрамно и лудо желаше да го види, да го докосне, да го прегърне, да го притежава. Погледна в нощното небе и си избра една звезда — най-ярката, която блестеше като диамант.

„Светла звездице, ярка звездице...“ Не нищо нямаше да си пожелава. Това бяха игри за деца, които все още вярваха в мечтите.

ГЛАВА 14

— Знаех си, че е замислил нещо — каза Ранд. Вдлъбнатите следи от стъпките му останаха по килима в кабинета на Ийън, под краката му се пречупваха стъблата на рози, бели като слонова кост. — Той иска да те разори.

— Знам — Ийън изпи кафето си. Днес това беше третата му чаша. Тъмната течност стопли гърлото му. — Предложението за свързване на двете линии ще покачи цените на акциите. Рътледж и неговите затворници ще разпродадат своите много бързо. След гласуването ние вече няма да имаме и една риза на гърба си, а законодателите и техните сътрудници ще изкупят акциите на безценица. Конспираторите ще са вече богаташи и това ще е последният шанс някой да получи дивидент от участие, в която и да е от двете линии.

Ранд седна на едно от креслата пред бюрото на Ийън.

— Е, как ще ги спреш?

— До гласуването остават почти две седмици.

— Това значи, че мошениците имат още време, за да наводнят пазара с акции.

— Точно на това се надявам — Ийън се облегна и се загледа в сноп слънчеви лъчи, които пронизваха прозореца и осветяваха витата махагонова стълба към помещението на втория етаж, три, от чиито стени бяха отрупани с книги. Разположената в съседство библиотека с махагонови рафтове криеше още по-голямо богатство. Книгите бяха едно от малкото неща, които взе от бащината си къща, те му бяха като стари приятели, които не можеше да изостави. — Надявам се, че ще подбият цените на своите акции и ще се опитат да продадат стотици, които още не притежават.

Ранд се размърда на стола и положи ръце на коленете си.

— Ти имаш нещо предвид.

— Ще купя всички акции, до които мога да се добера. И всички договори за предварителна продажба на акции.

— Но това е лудост — каза Ранд и поклати глава. — Та те няма да струват и пукната пара.

— Не и ако ги няма на пазара — Ийън превъртя в ръцете си чашата от кафето. Винените завеси зад него потрепваха от топлия вятрец и в стаята нахлуваше уханието на току-що прекопаната пръст от розовата градина. — Купуваме колкото може повече от акциите на Харлем, заключваме ги в сейфа и чакаме да се вдигне цената им.

Ранд се отпусна в креслото и по устните му трепна усмивка.

— Тогава заговорниците ще загубят дяловото си участие.

— За сметка на нас — Ийън седна и се вгледа в братовчед си. Мислеше дали ще имат достатъчно шанс. За да спечелят плановете им, всеки от тях трябваше да заложи цяло състояние. — След два часа имам среща с комодора Джером и още някои хора. Но преди това искам да знам дали и ти ще вземеш участие.

Ранд изпусна една въздишка през зъби и тя прозвуча като леко подсвирване.

— Доста хора ще се разорят, ако този план успее.

— Идеята не е наша. Ние само ще променим имената на тези хора.

— Това си е чист хазарт. Но човек може да спечели много.

— С доста пари мисля, че ще си запазя едно местенце сред победителите. Голямата инвестиция носи голяма печалба.

— И още по-голям риск — Ранд се наведе и се вгледа във върховете на кафявите си чизми. — Защо ме допускаш до всичко това?

— Добрият хазарт винаги е бил твоя слабост. А и Делия има такива предпочитания... че няколко банкноти в повече няма да са ти излишни.

— Откровено казано, много ми се иска да мога да участвам наравно с теб, но в момента нямам много налични пари. Не съм сигурен дали ще събера повече от двадесет хиляди.

Изглежда, капризите на Делия бяха доста по-скъпи, отколкото Ийън предполагаше.

— Колко искаш да, вложиш? Сто хиляди? Аз ще ти ги дам на заем.

Ранд хвърли поглед през бюрото и очите им се срещнаха.

— Ако участваш със сто хиляди от мое име, после ще ти ги изплатя от печалбите — върховете на мустаците му потрепериха. —

Ако има такива. В противен случай ще ти платя към края на годината.

— Добре — Ийън се изправи и го погледна. — Няма да ти напомням, че трябва да мълчиш. Ако се чуе и една дума, че знаем за заговора, ще изгубим всичко.

— Добре — Ранд повдигна рамене, като че ли се опитваше да преодолее някакво безпокойство. — Ако не загубим всичко и без това.

Ийън се усмихна.

— Без риск нямаше да е толкова забавно.

Ранд изстена в отговор. И двамата мълчаха, докато Ийън го изпращаше.

— А, за малко да забравя — на най-горното стъпало Ранд се обърна, погледна Ийън и очите му се свиха от яркото утринно слънце. — Делия помоли да те поканя на вечеря.

Ийън поклати глава.

— Съжалявам, предай й извиненията ми. Ще отсъствам от града за няколко дни.

— Ще заминеш при цялата тази бъркотия?

— При положение, че всички играчи са заели позиции, щом веднъж се включим с парите, дори и да изчезна от лицето на земята, сделката ще продължи да се развива — искаше да види Сабрина, да чуе гласа ѝ, да я докосне. Знаеше, че е кръгъл глупак, но не можеше да стои далеч от нея. — Смятам да прекарам няколко дена в Дънкелд.

През отворения прозорец до Сабрина долетя тропотът на конски копита. Тя остави книгата, която четеше, и стана, като полагаше всички усилия да не пренася тежестта си върху навехнатия крак. Слънцето на късния следобед проникваше отвън и хвърляше по лицето ѝ алени и златисти отблясъци. Тя засенчи очите си с ръка и се загледа към алеята.

Един ездач се приближаваше на златистокафяв жребец, черната му коса играеше на вятъра, дългите, обути в еленови бричове, крака обгръщаха тялото на коня. И конят и ездачът се движеха като едно тяло, гъвкаво и силно. Ийън вдигна поглед, сякаш знаеше, че тя го чака. Очите му я потърсиха и когато я откриха, сърцето ѝ подскочи като лудо.

Завладяха я образи, нароиха се спомени за неща, които никога не се бяха случвали. А може би бяха? Струваше ѝ се, че хиляди пъти е

виждала това — Ийън, който препуска към Роузбрайър, за да поиска ръката ѝ. Обхвана я странно усещане, чувствата я погълнаха като вихър, откъснаха я от настоящето и я захвърлиха във въображаемото бъдеще. А не беше ли това далечното минало?

Той спря под прозореца ѝ, пленен от погледа, от магията, в чиято власт бяха и двамата. Шумоленето на ветреца в листата, вечерната песен на птиците, водите на реката — всичко заглъхна. Чуваше само биенето на сърцето си. Виждаше единствено лицето му. Беше дошъл за нея, това бе любимият мъж и приятел, идвал хиляди пъти в сънищата ѝ. Никой друг мъж не я привличаше така. Беше омагьосал душата ѝ.

— Върна ли се най-сетне! — дребната пълничка Хана изтича навън, пред нея изскочиха трите кучета.

Магията изчезна, както лунната светлина се стопява в зори. Сабрина се отдръпна от прозореца, отмести поглед от врага си и въздъхна дълбоко. Треперещите пръсти се докоснаха до устните ѝ. Това не беше Роузбрайър и Ийън не идваше да я иска за жена. Бляновете и желанията бяха детинщини. Беше научила тази истина от него и нямаше да е зле да я запомни.

Потъна в креслото и взе отново книгата, решена да не му обръща внимание, когато дойде. Упорито се втренчи в отворената книга, но думите сякаш не бяха нищо повече от черни петна върху белия лист.

Палисандровият часовник на камината отмерваше секундите. Тя погледна кристалния циферблат. Бяха минали десет минути, а Ийън още не идваше. Не че искаше да го види. Но негодникът можеше поне да се поинтересува от състоянието ѝ.

Бяха изминали още десет минути, когато се чу изщракването на ключа. Тя пое дълбоко дъх и се наведе над книгата. Вратата се отвори.

— Господин Тримейн, не желая да... — вдигна очи и като видя засмяното лице на Хана, изпита горчиво разочарование. — Помислих ви за... онзи човек.

Хана се разсмя.

— Значи сте го видели.

— Господарят на имението? Да видях го — отвърна Сабрина и впери поглед в кремавата копринена дреха, която Хана носеше праметната на едната си ръка. — Какво е това?

— Една от роклите на лейди Ребека. Господарят Ийън си мислеше, че ще ви е приятно да я облечете за вечеря.

— Това значи ли, че той очаква да вечерям с него?

Челото на Хана потъмня и се сбърчи.

— Хайде, девойко, приемоте да вечеряте с него. Беше изправена пред избора или да вечеря с него, или да си остане затворена.

— Кажете на Тримейн, че не вечерям с разбойници.

— Девойче, той наистина е чудесен човек. Сама ще се убедите, като го опознаете.

— Достатъчно добре го познавам — каза Сабрина. — Дори твърде добре.

Хана сведе глава, кремавата рокля се развя зад нея, когато излезе от стаята. След няколко минути се върна, пак носеше роклята, но този път в едната ръка имаше и някаква бележка.

Сабрина взе бележката и прочете единствения, малко нехайно написан ред:

От разбойници ли се страхуваш?

Сабрина погледна Хана, която стоеше и я чакаше с обнадеждено лице.

— Кажете му, че не ме е страх от него — пхна бележката в книгата си. — Просто не мога да изтърпя компанията му.

Хана кимна и излезе. След малко пак се върна запъхтяна, лицето ѝ бе зачервено, носеше роклята и друга бележка. Сабрина грабна бележката, отслабването на решителността ѝ вече я дразнеше. Не искаше да се храни сама в тази стая. Искаше да си поговори с някого. Искаше да облече красивата рокля и да се срещне с негодника.

Можеш да бъдеш убедена, че знам как да боравя с вилицата и ножа. Не говоря с пълна уста. Обещавам да не хапя. Моля те, вечеряй с мен.

— Кажете му... — Хана вдигна ръка и Сабрина спря.

— Вече съм на възраст и не мога да припкам нагоре-надолу по стълбите — усмихна се мило. — Моля ви, вечеряйте с него, това ще

направи живота ми значително по-лек.

Сабрина погледна бележката в ръката си, проследи елегантно небрежния почерк, кръвта ѝ кипеше от вълнение. Дори тези малки словесни престрелки я караха да настръхва.

— Предполагам, че нямам друг избор, освен да вечерям с този негодник или да остана между четирите стени — повдигна края на роклята. — Я да видя как ще ми стои.

— Сигурна съм, че ще ви прилегне много по-добре от роклята на Нора.

Сабрина погледна синята памучна рокля, с която Нора ѝ бе услужила. За беда тя изобщо не ѝ бе по мярка. Дрехата стягаше гърдите ѝ, висеше около талията и достигаше едва между коленете и глезените ѝ. Чудеше се как ли ще ѝ стои коприната.

За нейна изненада кремавата рокля се нуждаеше само от някои незначителни изменения. Очевидно, лейди Ребека бе останала елегантна до края на живота си. С няколко прихващания в талията роклята щеше да ѝ стане точно по мярка. Дори атлазените пантофи ѝ станаха. Или поне десният ѝ беше добре. Но левият ѝ крак бе така оттекъл, че не можеше и да се мисли за обувка.

Бледата коприна разкри раменете ѝ. Стегнатият корсаж обгърна гърдите и талията ѝ. На десетина сантиметра от ханша започваше дълбока плоха. Две редици сини копринени розетки украсяваха ръба на роклята и краищата на ръкавите, които стигаха до лактите. Няколко розички се бяха скупчили в най-горната част на корсажа и украсяваха ръба на кръгло деколте.

От един скрин с кедрови орнаменти Хана извади бермуди и долна риза, заедно с пет фусты, украсени с дантели и предназначени за същата рокля. Сабрина реши, че вечерта е доста топла и една подплата е достатъчна.

— Доста отдавна не съм имала удоволствието да направя прическата на някоя дама — каза Хана и усука косата ѝ като дебело въже.

Сабрина прокара пръст по тоалетката и върху гладката махагонова повърхност остана една спираловидна следа.

— Значи повечето от жените на Тримейн идват тук с камериерките си?

— Вие сте единствената жена, която е довеждал тук — каза Хана и взе една фиба от порцелановия поднос на тоалетката.

Сабрина едва повярва на ушите си. Това, разбира се, нямаше значение. Не беше я довел тук, за да шепти нежни думи в ушите ѝ.

— Всяка вечер, преди мис Брена да си легне, я решех с четката по сто пъти. Косата ѝ беше като вашата — гъста и лъскава като коприна. Но цветът ѝ бе абаносов като на фамилията Макклеърън.

— Вие сте обслужвали майката на Ийън?

— Разбира се. До края на живота ѝ. Тя беше толкова красива. Истинско бижу — Хана хвана косати ѝ по-здраво. — Още ми кипва кръвта, като си помисля, че си избра този подлец и се ожени за него, когато можеше...

Леля Керълайн много пъти ѝ бе разказвала под сурдинка за изневерите на Евърет Тримейн. За Брена Тримейн говореше като за светица. Била добра и грижовна майка и горещ поддръжник на мисиите в бедните квартали на града. Именно докато работила с бедните в мисията, прихванала треската, която отнела живота ѝ, когато Ийън бил само на пет години.

— Жалко, че Тримейн толкова прилича на баща си.

— Ама че дивотии говорите! — Хана се обърна към нея, като все още държеше косата ѝ. — Господарят Ийън няма нищо общо с оня злобен кучи син.

— Нима? — Сабрина погледна възмутеното ѝ лице. — Е, тогава защо според вас ме е отвлякъл? Защото е светец, така ли?

Хана сви устни и сведе поглед към косата в ръцете си.

— Има си съображения, девойче.

Но нейните причини да избяга бяха далеч по-основателни от всичките му съображения, помисли си Сабрина. Тя седеше мълчаливо и разсеяно се вираше в отражението си в огледалото, докато Хана се суетеше около косата ѝ.

— Изглеждате чудесно — каза Хана, докато украсяваше главата ѝ с малки сини розички. Беше навила тежките плитки отзад на тила ѝ. — Ох, как ми се ще господарят Ийън да се ожени. Толкова искам да имам господарка, за която да се грижа. А пък и къщата има нужда от женско присъствие.

Сабрина се вгледа в четката със сребърна дръжка, поставена на тоалетката. Страхуваше се, че очите могат да издадат чувствата ѝ.

— Доколкото знам, той е доста зает с търсене на подходяща жена.

— Така ли? Е, може би вече е решил.

Може и да е решил. Сигурно е прекарал вчерашния ден с Алайза, а тази сутрин е бил с Гречън или някоя от стотиците други.

— Но това не ме засяга — каза тя, решена да докаже правотата на думите си.

— Изглежда, че не бихте му станала жена, дори и ако е последният мъж на света.

Сабрина изправи глава.

— Точно така.

Хана поклати глава.

— Е, да, ама аз имам друго усещане за вас двамата. Сякаш сте създадени едни за друг. От пръв поглед си личи...

Сабрина млъкна, объркана и странно притеснена от обрата на разговора.

— Ние с Ийън Тримейн сме врагове и ще останем такива до края на живота си.

Хана въздъхна. Очите ѝ подсказваха на Сабрина, че не вярва и думичка от това, което чува. Тя подхвана ръката ѝ и я придружи до изхода, Сабрина проклинаше тихо болката в крака си, която я правеше така зависима. Когато вратата се отвори, тя се вцепени.

Отсреща до прозореца стоеше Ийън Тримейн, черните панталони обвиваха дългите му, силни крака. Ветрецьт, който появяваше от реката, си играеше с ръкавите на бялата риза и черната му копринена коса.

Когато излязоха в коридора, Ийън се обърна и тя видя, че не носи вратовръзка. Отворената риза разкриваше триъгълник от тъмни къдри и гореща плът. Щом го погледна, усети, че долната част на корема ѝ потръпна, обля я странна и опасна топлина.

Колкото и да се опитваше да овладее чувствата си, способността да устои на мъжкия магнетизъм на този човек винаги ѝ изневеряваше. Той целият бе изтъкан от трептяща жизненост. Изпълваше я с вълнение. Само при вида му сърцето ѝ започна да бие като лудо. А докоснеше ли я... но сега не бе време да мисли за такива неща.

Той я огледа, очите му се спряха на лицето ѝ, на извивката на раменете, на нежните заоблени гърди, които се повдигаха учестено и

издаваха напрежението ѝ. Едната половина на лицето му бе осветена от слънцето, а другата оставаше в сянка. Но това не ѝ попречи да види, че се усмихва — топло, приветливо, пленително.

— А, качил си се, така си и мислех — Хана отстъпи встрани от Сабрина. — Вече нямате нужда от мен.

Сабрина продължи да гледа след дребната жена, която се отдалечи бързо по коридора и ги остави сами в светлината на отмиращия ден.

— Изглеждате прекрасно — Ийън се приближи.

— Не ми е нужна помощта ви — Сабрина перна ръката, протегната, за да я подхване. Залитна и загуби равновесие.

Потърси нещо, за което да се хване, и се опря на силното му рамо. Той я сграбчи, задържа я и преди тя да успее да каже нещо, вече я носеше на ръце по коридора.

— Вие сте упорита жена — каза с усмивка.

— А вие сте подъл негодник — опита да се отблъсне. — Пуснете ме на земята! Не искам да ми помагате!

— Радвам се, че приехте поканата ми — продължи да я носи към стълбите, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Виждам, че сте облечен подходящо за случая — отвърна тя. Вече слизаха по широкото вито стълбище. Без да иска, тя притисна с пръст мястото, където ризата му се разтваряше, погали тъмните къдри и се сепна едва когато усети топлината на кожата му. Споменът възкръсна в съзнанието ѝ, прониза я остра болка.

Отдръпна ръката си и се загледа в златните ромбоиди, с които бе украсена махагоновата ламперия около високите прозорци в централния коридор. Нямахше сили да срещне очите му. Знаеше, че всичките ѝ мисли са прозрачни.

— Разбойниците никога не се преобличат за вечеря, скъпа. Особено ако навън е лято и са някъде сред природата.

По гласа му си личеше, че много се забавлява. Изглежда, не бе забелязал колко е напрегната. Може би не разбира каква невероятна власт има над чувствата ѝ. Кога ли ще ѝ се удаде да преодолее тази слабост?

Свиха по един коридор и влязоха в първата стая отдясно. Тя много приличаше на кабинет. Вътре бяха кучетата. Байрон доприпка, побутна Сабрина с муцуната си и си изпроси една милувка по

рошавата глава. Тогава тя за първи път забеляза, че едното око на кучето е синьо, а другото — кафяво.

Шекспир, който лежеше на паркета до отворените френски прозорци, лениво повдигна глава, никак не бе склонен да прахосва сили, за да изучава гостенката на господаря си. Той се отпусна и главата му се удари в пода. Гуинивийър се приближи с наведен поглед и подвита опашка. Личеше, че много иска да бъде до Ийън, но се държеше на разстояние, вперила в Сабрина тревожните си кафяви очи.

— Няма страшно, Гуен, тази жена няма да ти стори зло — гласът на Ийън бе нежен и гальовен, сякаш говореше на дете.

Кучето наостри уши, пристъпи веднъж и спря. За момент сякаш преценяваше дали е по-необходимо да бъде близо до Ийън, или да се пази от непознатата жена в ръцете му. Накрая се отдръпна към камината на една възглавница от зелено кадифе върху златисто — зеления килим, украсен с плетени дантели. Обиколи я веднъж, отпусна глава върху нея и тъжно погледна Ийън.

— Нужно ѝ е време, за да привикне с някой нов човек — положи Сабрина на едно кресло в стил кралица Анна, тапицирано с пицно, изумрудено, копринено кадифе.

Тя много добре разбра неохотата на кучето — когато веднъж си пострадал, трудно се доверяваш отново. Ийън коленичи пред нея и повдигна болния крак. Топлите му, загорели ръце обхванаха пресеца ѝ точно над превръзката.

— Какво си позволявате? — опита да издърпа крака си от ръцете му. Болката прониза глезена ѝ.

Ийън я погледна и леко се усмихна.

— Искам да видя как е кракът ви.

Тя хвана дръжките на стола и се загледа в черната му коса, докато той преглеждаше превръзката, която Хана бе подменила тази сутрин. Придържаше крака, дългите му пръсти пипаха така нежно, че дъхът ѝ замря.

Вдъхна дълбоко и прибегна до защитния параван на гнева.

— Не знаех, че имате медицински познания, господин Тримейн.

— Научих се да лекувам конете още като момче.

— Благодаря за сравнението.

Той ѝ се усмихна. Разтревожена, че чувствата ѝ отново могат да се разпалят, извърна очи и погледът ѝ попадна на един портрет над

камината — Ийън Тримейн стоеше до една жена, седнала в светъл плетен стол.

Слънчевите лъчи струяха през френските прозорци и къпеха в светлина златистите коси на жената от картината. На фона се виждаха рози и елегантните колони на белведера.

Значи Хана я бе излъгала. Ийън е довеждал и друга жена тук — една много красива и изискана млада жена.

— Какво се случи с нея? — попита Сабрина. Ревността направо я задушаваше, гласът ѝ пресипна.

Ийън я погледна изненадано.

— С коя?

— Тази, с която позирахте в розовата градина.

Той сбърчи чело.

— Никога не съм позирал с жена в розовата градина.

— Лъжете. Доказателството виси зад гърба ви. Ийън се изправи и се обърна, за да погледне портрета.

За момент постоя така, после погледна Сабрина — очите му бяха топли като усмивката.

— Вгледайте се по-внимателно в кавалера.

Сабрина насочи вниманието си към отрупаните с книги рафтове от орехово дърво, които покриваха отсрещната стена. Не искаше повече да вижда Ийън Тримейн и неговата предишна любима. За нея не съществуваше и най-малкото съмнение, че тази красива русокоса жена е негова годеница. Художникът бе успял да предаде трепета на нежността в пръстите, положени на бледото рамо, в усмивките, в погледите им.

— Смятам, че се надценявате, Тримейн. Аз не бих ви нарекла кавалер.

— Мъжът на картината е дядо ми.

Тя отново се обърна. Светлозелените очи, които я гледаха от изваяното лице, бяха толкова красиви, че можеха да пленят сърцето на всяка жена. Но като се вгледа по-добре, успя да забележи някои различия в чертите на двамата. Челото на Макклеърън беше по-високо, носът не бе така изящен, устните бяха по-тънки, а не чувствени. И все пак приликата беше поразителна.

— Чудя се какво ли би казал дядо ви, ако знаеше какъв сте сега, Ийън Тримейн — тя се вгледа в живото превъплъщение на образа от

портрета. — Какво ли би казал, ако знаеше, че сте затворили една жена против волята ѝ?

— Ако ви кажа, че хората го наричаха Зеленоокия дявол, това ще отговори ли на всичките ви въпроси?

— Значи, оказва се, че вие сте негодник съвсем в реда на нещата, така ли? То просто ви е по наследство.

— О, мила моя — той постави ръце на дръжките на стола ѝ. — Какво ли да правя с теб?

— Пуснете ме.

— Никога.

Ийън се наведе към нея и Сабрина облегна глава на гладкото кадифе, опитвайки се да предотврати неизбежната целувка. Знаеше, че не може да устои. Почувства топлината му с устните си — това беше неговото предизвикателно ухание, примесено с дъх на бренди.

— Мислила ли си какво би направил един истински разбойник с някоя безпомощна жена, която е изцяло в негова власт?

Леко докосна мястото до устните ѝ. Тя потисна дишането си и едва издържа да не обърне лице към него и да се притисне към тези топли чувствени устни.

— Ще ви покажа колко съм безпомощна — усети усмивката му до лицето си.

— Кажете ми, негодникът ще я прегърне ли? Ще се опита ли да съблече копринената ѝ рокля, да махне бельото, което прикрива красивата ѝ плът? — притисна устни до нежната кожа под ухото ѝ и леко я докосна с връхчето на езика си.

Едва удържа една шумна въздишка, зъбите се впиха в долната ѝ устна, за да не загуби контрол.

— Смяташ ли, че би я помилвал? — гласът му притихна, той докосна ухото ѝ и кожата ѝ настръхна. — Че би се порадвал на сладостта ѝ с устни, с език?

Топли тръпки на желание пропълзяха ниско по гърба ѝ.

— Няма да посмеете.

— Помисли си отново, моя красива магьоснице. Беше способен на всичко. Това, което все още озаптяваше звяра в него, бе една тънка нишка на съмнение, но тя можеше да се скъса всеки момент. Отблъсна го с ръце.

— Вие ми се подигравате, Тримейн?

— Така ли? — Ийън се отдръпна от нея. — Наистина ли? Като го гледаше така изправен пред нея, не можеше да не отбележи формите на възбудената му плът, които изпъкваха като плътно и дълго очертание под черния панталон. Бузите ѝ се обагриха. Тя отмести погледа си от тази изкусителна мъжественост към зелените очи, които бяха потъмнели като изумруди, захвърлени в пламъци.

— Ще пийнеш ли нещо преди вечеря? — той се запъти към един вграден шкаф, близо до вратата, през която влязоха. — Може би малко шери?

Бе способен да промени настроението си просто, защото така му е хрумнало. Само трябваше да погледне встрани и вече бе готов да я отпрати, докато тя седеше и кръвта ѝ бушуваше във вените. Трябваше да се научи да владее чувствата си по-добре. Все щеше да намери начин.

— Не, благодаря — умът ѝ трябва да е бистър. Байрон опря муцуна на стола и я побутна с влажния си нос. — Ти обичаш да те глежат — прошепна тя и погали рошавата му глава с надежда, че ще откъсне мислите си от господаря му, който можеше да я доведе до лудост.

Ийън щедро си наля бренди в една кристална чаша и я пресуши на един дъх. Кехлибарената течност се вряза като огнена струя в гърлото, но не можа да погаси пламъците на желанието, които се разгаряха в слабините му. Не трябваше да се отпуска. По-добре да си бе останал в града, тогава щеше да е на километри далеч от тази червенокоса красавица. Но просто не бе способен на това, помисли си той и напълни отново чашата.

— Вашата баба е била много красива.

Ийън ѝ хвърли един поглед през рамо. Столът бе разположен така, че сега я виждаше в профил. Бе леко наклонила глава и дългата ѝ шия изглеждаше грациозна като на лебед. Слънчевите лъчи прорязваха косо стъклата, обливаха я в златисти и алени цветове и лумваха в лъскавата ѝ грива. Божичко, беше много красива. Но това, което го привличаше, не бе само хубостта ѝ.

— Бе повече от красива — отвърна и се приближи до нея.

Взря се в лицето ѝ и сякаш проникна дълбоко в душата ѝ. Силата, остроумието, дързостта и проклетата ѝ гордост го бяха пленили. Коя друга жена би се осмелила да се спусне по някое дърво,

за да избяга от похитителя си? Коя можеше да измисли такъв безумен план, за да си възвърне загубената справедливост? Коя друга можеше винаги да бъде в мисълта му, да владее всичките му желания?

Сабрина му беше враг. Но времето, което бе прекарал в прегръдките ѝ, наслаждавайки се на прелестите ѝ, не можеше да се изличи от паметта му. Молеше се на Бога, сега я желаше повече от всичко на света. А тя искаше да се добере до парите му.

— Тя е лейди Ребека Станхоуп — дъщеря на английски маркиз — докато говореше, той погледна жената от портрета. — И все пак се отказа от всичко — богатство, потекло, титли, за да се омъжи за един шотландец без пукнат грош.

— Сигурно много го е обичала.

Погледна я с очи, в които се таеше безмълвно предизвикателство.

— Никога не е имал опасения, че парите са основната причина да му стане жена.

Сабрина вдигна глава и нацупи долната си устна.

— Такива ли са вашите опасения, Тримейн? Смятате, че някоя ще се омъжи за вас заради парите?

Ийън погледна в чашата и срещна отражението си в кехлибарената течност.

— Много е вероятно.

— Разбирам. Вероятно нямате нищо друго, което да представлява ценност за една жена — вярност, съчувствие, любов.

Пръстите му се стегнаха около чашата.

— Бих дал всичко и дори повече на тази, която е най-подходяща.

— И коя е тя? Най-подходящата? Да не би да е някоя от вашите натруфени и глезени госпожички?

— Ами сигурно не е някоя очарователна измамница.

— Сигурна съм, че едва ли ще я познаете, дори и да ви се хвърли на шията.

— А нима можем винаги да се доверяваме на инстинктите си?

Сабрина му показа с очи портрета.

— Тя е направила точно това.

— Те са притежавали рядък природен дар — Ийън се вгледа в картината, самотата отекваше в най-глухите кътчета на душата му, където бе тъмно и пусто. — Дядо дошъл в тази страна само с петдесет долара в джоба. Заедно основали цяла корабостроителна империя.

Започнали само с един-единствен кораб, който направил със собствените си ръце.

— Сякаш му завиждате.

Погледна я изненадано, в тъмните ѝ очи имаше невероятна прозорливост. Дали разбира как му се иска да я прегърне? Осъзнавали, че желанието му е направо болезнено, че агонията в душата му направо го изгаря?

— Допускам, че е така. Когато наследиш пари, никога не си сигурен дали си способен да ги изкараш сам.

За момент Сабрина го изучаваше мълчаливо, между тънките ѝ вежди се появи бръчка.

— Щяхте да успеете. Вие имате неговия инстинкт, импулса, дръзката безцеремонност — като на гладен лъв — устните ѝ трепнаха. — Или на разбойник. Вас също могат да ви нарекат Зеленоокия дявол.

Той вдигна чашата си към нея и се опита да се усмихне.

— Ще приема това за комплимент.

Тя погледна встрани, бузите ѝ пламнаха.

— Да, сигурна съм, че не греша.

В този момент влезе Ормсби и съобщи, че вечерята е готова. Независимо от съпротивата, Ийън грабна Сабрина и я понесе по дългия коридор към официалната зала. Но полираната маса от черешово дърво, която можеше да побере поне петдесет души, не бе приготвена. Прекосиха дългата стая и през френските врати излязоха на терасата.

Точно до вратата имаше кръгла маса с плот от черен мрамор и крака от ковано желязо. Под ъгъл около масата в очакване бяха разположени два ковани стола, чийто меки части бяха изпълнени с треви. Върху бялата покривка кристалните чаши блестяха в светлината на залеза, сребърният свещник в средата преливаше в червени оттенъци, а на двете му рамена стояха незапалени свеци.

Всичко беше така приятно подредено, съвсем по неин вкус. Колко ли жени са паднали в клопката му тук, под лунната светлина? — мислеше си Сабрина.

— Често ли се забавлявате с гостите си на открито? — попита, докато Ийън я полагаше на стола.

За миг остана така, ръцете му се притискаха в извития ѝ гръб и тя се питаше дали може да почувства как пулсът ѝ се учестява от това

докосване.

— Рядко имам гости — седна до нея.

— Навярно трябва да се чувствам привилегирована.

Ийън издаде дълбок гърлен звук.

— И все пак май не се чувстваш така.

За човек, несвикнал да посреща гости, Тримейн беше направо талантлив. Въпреки гнева, тя усети, че компанията ѝ е приятна, харесваше ѝ да слуша за момчешките му лудории, да отклонява въпроси, свързани с миналото ѝ, да измисля легенди за лейди Джулия Уиндъм, да играе с него на котка и мишка. Той и без това скоро ще научи истината. Тя просто се надяваше, че дотогава ще е изчезнала.

Когато слънцето се стопи в последните златни и алени отблясъци, Ормсби дойде, за да запали свещите. Свиренето на щурците и шума на реката бяха като музика, която ги заобикаляше.

Третото блюдо се оказа бита сметана, залята с плътен слой топен шоколад. Докато Ормсби ѝ сервираше, тя погледна Ийън. Нима бе запомнил, че това е любимият ѝ десерт? Или всичко е просто съвпадение?

Светлината на свещта трептеше по лицето му, зелените очи я гледаха предизвикателно. Този мъж не правеше нищо случайно. Надяваше се, че ще я подведе, ще я разкрие и играта ще свърши.

Тя погледна сметаната. Какво ли друго бе запомнил от тези три дни, които бяха прекарали заедно?

— А къде се състоя двубоят? — Сабрина внимателно се опита да насочи разговора отново към него.

Ветрецьт от реката донасяше уханието на рози от градината.

— В една ливада на няколко километра от къщата — споменът за това го накара да се усмихне. — Около една седмица се занимавахме да опъваме палатки и шатри, това беше полето на битката. И Ланселот би се почувствал като у дома в този лагер. Дядо беше по-запален по тази идея дори от мен. Мисля, че тайно се радваше на мисълта да бъде крал.

— Изглежда ми като нещо, което много би се харесало на братята ми.

Ръката с чашата му замръзна, преди да я поднесе до устните си.

— Не знаех, че имате братя, лейди Джулия.

Сабрина смачка салфетката на краката си. Внимателно. Трябваше да бъде по-предпазлива с този човек.

— Братята ми починаха, господин Тримейн.

Краят на устните му леко се повдигна.

— О, разбирам.

— Потънаха при едно корабокрушение заедно с родителите ми. Бяха на път за Кале.

— А вие оцеляхте.

Тя се изчерви.

— Аз не бях с тях. Имах... простуда.

— А, значи ви оставиха и се издавиха по пътя за Кале.

Не. Това не беше корабокрушение. Но те бяха мъртви.

Сабрина се вгледа във водната чаша, кристалът блестеше на светлината.

Спомени замъглиха съзнанието ѝ, побиха я ледени тръпки. В отраженията по кристала съзря бледото лице на майка си. Сините ѝ очи бяха отворени широко и оглеждаха търсещо всичко наоколо, сякаш бе загубено дете. „Къде са те, Брина? — това бяха думите, които прошепна, преди да умре. — *Защо баща ти не идва да ме види? Къде е Денис? А Брендан? Не знаят ли, че искам да ги видя?*“

На Сабрина се бе наложило да напръска челото ѝ със студена вода. Треската вече я довършваше. Майка ѝ бе забравила най-ужасното в живота си. Как да ѝ каже, че Денис е мъртъв, убили са го в една праскова градина. А Брендан...

— Лейди Джулия? — гласът на Ийън я изтръгна от мрачните спомени.

За момент го гледаше, без да разбира нищо.

— Моля?

Ийън се намръщи.

— Говорехте, че семейството ви е загинало при корабокрушение.

Гърлото ѝ се сви.

— Точно така.

— Колко ужасно.

Сарказмът му я жегна: знаеше за загубата на майка ѝ и братята, но бе така студен и безсърдечен, че не го беше грижа.

— Не ми беше хрумнало, че загубата на семейството може да ви се стори забавна, господин Тримейн — тя захвърли измачканата

салфетка пред себе си и бутна назад стола, който изскърца о камъка. Докато Сабрина се изправяше, глезенът ѝ се огъна. Тя залитна и се хвана за масата, за да не падне. Преди ветреецът да отнесе стенанието ѝ, Ийън вече бе на крака до нея.

— Нямам нужда от помощта ви! — отблъсна силната ръка, подадена ѝ в подкрепа. — Просто стойте настрана.

— Сабрина, аз...

— По дяволите! — извика тя, обърна му гръб, изправи се и закуцука към вратата. Стискаше зъби, защото болката я пронизваше като с нож при всяка стъпка.

— Нека да... — той пое ръката ѝ.

Тя се завъртя на пети, замахна и отворената ѝ длан изплющя по лицето му. Ударът беше така силен, че главата му отхвъркна на една страна, а ръката ѝ пламна. Объркване, гняв и болка бушуваха в душата ѝ. Нахвърли се върху него, заблъска гърдите и раменете му с юмруци. Ийън устоя на този изблик, поемаше ударите като каменна статуя, докато ръцете на Сабрина премаляха и увиснаха безсилно.

— Ужасен сте — прошепна тя.

— Зная — нежният му глас разпали искрата на нещо дълбоко и опасно интимно в нея — нещо, в което много ѝ се искаше да повярва, но не можеше. — Знам как се чувства човек при загубата на близък, когото много е обичал.

— Това са думи, Тримейн. Нищо не разбирате.

Той я хвана за лактите с болезнена нежност.

— Брат ми умря в ръцете ми.

Точно така стояха нещата и при нея. Милият Брендан — той я научи да танцува. Една негова усмивка — и всичко наоколо засияваше. Бяха във Виксбърг, янките ги обсипваха със снаряди, а той умираше в ръцете ѝ. Сърцето ѝ се сви от болка. Тя се опита да удържи сълзите, готови да рукнат от очите ѝ. Нямахше да се издаде пред този янки.

— Пуснете ме!

Ийън я хвана още по-здраво.

— Не мога — гласът му прозвуча странно и измъчено. Без да продума, я взе на ръце.

Тя извърна очи от него, скръсти ръце, не искаше нито прегръдките, нито топлината, която струеше от цялото му същество. Той я понесе по коридора и стълбището до стаята ѝ така, сякаш го

гонеше огнена ламя. Леглото беше оправено, запаленият светилник над него хвърляше златни отблясъци по белите чаршафи.

Наведе се с нея към това светло място, прегръщаше я силно, устните им едва не се докосваха. Очите му безмълвно говореха за нежност и жажда — послания, които намираха отзвук и в нейната душа. Тя потисна желанието да обвие ръце около врата му, да го придърпа до себе си, да облекчи ужасната болка, която пулсираше в сърцевината ѝ. Може би това бе поредната му измама. Това, което истински жадуваше, ѝ бе отказано.

— Ще се съпротивлявам до последно — прошепна хрипливо тя, макар и да осъзнаваше, че трудно ще преодолее собственото си желание.

Ийън зяпна. Изглеждаше така, сякаш е проболола гърдите му с нож. После на лицето му се изписа ярост и заличи следите от всяко друго чувство. Подхвана бузите ѝ в шепи и впи устни в нейните. Допирът на целувката бе твърд и настойчив като наказание.

Тя се вкопчи в ръцете му и се опита да се освободи. Нямахше да се предаде. Няма да остави собствената ѝ слабост да я завладее. И все пак... желаше го. Желаше тази мъж повече от всичко на света.

Преди да я сломи напълно, той се отдръпна и обърса устни с опакото на ръката си, сякаш искаше да изтрие всеки отпечатък от целувката ѝ. Дълго стоя така, вперил поглед в нея, дишаше тежко, очите му горяха от ярост и страст, която не можеше да прикрие.

— Следващия път ще си моя, Сабрина. И няма да е изнасилване.

— Трябва да сте луд, ако си въобразявате, че ще отстъпя.

— А ти въобразяваш ли си, че можеш да устоиш на мен и на собственото си желание? — устните му бавно се извиха в чувствена усмивка. — Желаш ме. Тези красиви крака искат да ме притиснат. Ти цялата го излъчваш, Сабрина, чувствам го само като те докосна.

Тя сви ръцете си в юмруци, презираше го за това, че ѝ каза истината, която искаше да скрие.

— Мразя ви!

— Когато приключиш с този фарс, ще бъдеш моя. И не си втълпявай глупости. Изобщо няма да те насилвам.

— Нищо няма да постигнеш!

— Времето ще покаже кой е прав.

А времето наистина работеше за него.

ГЛАВА 15

Пътъом Керълайн ван Кортленд погледна високия часовник от полирано дърво в коридора. До полунощ имаше десет минути. В такъв час от Дънкан можеше да се очаква да нахлуе в къщата ѝ. Създаването на главоболия беше изцяло в стила му.

Пред златната приемна спря и вдъхна дълбоко. Бяха изминали почти седем години от последната ѝ среща с този мошеник. Единствената ѝ надежда бе, че вече може да не е така очарователен.

Когато влезе, той се отдръпна от прозорците и я погледна. Гордо изпъчи широките си рамене. Беше висок и строен, точно както го помнеше. Изглежда, нямаше никакви намерения да остарява. Тъмнокъфявите му очи я обходиха, погледът му се плъзна по атлаzenia халат, сякаш това бе напълно в реда на нещата. Беше безсрамен, както винаги. И все така хубав, дори и сега, когато лицето му се криеше под гъста брада.

— Мястото ти не е тук — каза Керълайн и усети пулса си под високата яка, докато мачкаше с пръсти дантелите около шията си.

— Къде е тя, Кери? — попита Дънкан и пристъпи напред. — Болна ли е?

Керълайн прехапа устни.

— От колко време си в града?

— Откакто Сабрина пристигна.

— Къде си отседнал? Не се ли страхуваш, че някой ще те познае? Всичко можеш да провалиш.

— Наех стая в един пансион извън Бродуей. Пък и с тая брада никой не би ме познал — прокара пръсти по рошавите си страни и се почеса по бузата. — Дявол я взел, много ме сърби.

Керълайн се отдръпна от него и хвана брокатените завеси.

— Но защо си тук? — дръпна завесите и месинговите халки се плъзнаха звънливо по корнизата.

— За да бъда сигурен, че момиченцето ми няма да пропадне. Тримейн е жив дявол. Къде е тя?

— Не знам — почти прошепна Керълайн. Той я хвана за ръката и я дръпна, за да я гледа в очите. — Как смееш...

— Запази смразяващите си погледи за тези, които не те познават така добре, Кери! — пръстите му я хванаха още по-здраво. — Каж ми какво стана.

— Ще ме пуснеш, или няма да чуеш и дума.

Дънкан се поколеба за момент и отпусна ръката си.

— Добре.

Керълайн седна на един от диваните до камината. Дънкан остана прав, в тъмните му очи се четеше обвинение. Като положи всички усилия да запази спокойствие, тя разказа за изчезването на Сабрина и за посещенията си в кабинета на Тримейн.

— Не вярвам да ѝ стори зло.

Дънкан стовари юмрук в отворената си длан.

— Той вече ѝ стори достатъчно. Отдавна трябваше да го убия.

— Дънкан, моля те — Керълайн стана. — Не бъди безразсъден. Смятам, че Сабрина все още е влюбена в него.

Той се обърна и тръгна бързо към вратата.

— Къде отиваш?

— Да намеря дъщеря си! — провикна се той през рамо.

— Моля те, Дънкан, почакай — Керълайн се спусна след него по дългия мраморен коридор, белият атлаз се развя на вълни зад гърба ѝ. — Дънкан, моля те, не се намесвай. В това състояние можеш да...

Точно до вратата той се обърна. Тя се опита да спре, но се подхлъзна по мрамора и се блъсна в него. Ръцете му се заключиха около нея в моментна прегръдка — топла, позната и желана повече, отколкото тя се осмеляваше да си признае. Взря се в очите му, където чувствата се преливаха, желанието, което някога бе пламнало с такава сила между тях, сега се появи като призрак и отново се изгуби в непристъпността и гнева.

Дънкан се намръщи, отстъпи от нея и ръцете му се отпуснаха.

— В това състояние съм способен да изпратя онзи янки в пъкъла, където му е мястото!

Мълчаливо, опряла длан до устните си, Керълайн го гледаше как си тръгва вбесен. Винаги беше способен да я разтревожи до смърт. Тя затвори вратата и опря чело о хладното дъбово дърво.

— Ийън Тримейн, дано се задържиш по-дълго извън града — прошепна тя. Не искаше нито един от двамата да пострада.

Ийън удари възглавницата си с юмрук и едно перце подхвъркна нагоре. Жени! Приличат си до една — просто са създадени, за да съсипят мъжа, призвани са да му покажат най-краткия път към смъртта. Обърна се настрани. Лунната светлина струеше през отворените прозорци, открояваше издутите кадифени завеси, прорязваше като сребърна нишка вихрените образования от тонове в слонова кост и воднистосиньо и се плъзгаше по вълнения килим до леглото. През другия прозорец един трепкащ лъч пробождаше като острие гърдите на Ийън.

Сабрина бе от плът и кръв. Красива, но смъртна — като всяка друга. Не беше вълшебница. И въпреки това го омагьоса, и то така, че и той не знаеше дали някога ще успее да се спаси. Защо се чувстваше така странно, когато я погледнеше? Имаше усещането, че я обича от много време — още от преди този живот, стотици пъти бе изживявал тази любов.

Той въздъхна, обърна се по гръб и отметна чаршафа от себе си, ветрецът погали голото му тяло. Настръхна. Кръвта му шумеше неспокойно. Слабините го боляха. Чувстваше се като жребец, който е надушил млада кобила, но е затворен зад железни решетки. И тази, която му причиняваше това нещастие, спеше само на няколко метра от него. Той обърна гръб към хладната луна.

Можеше да бъде негова. И то по нейно собствено желание. Познаваше добре жените. Знаеше как да ги докосне, умееше да изтръгва стонове на доволство от красивите им устни. Беше време, когато смяташе, че това е плод на изкусно майсторство — нещо като ездата, стрелбата или борсовите игри.

Но със Сабрина всичко бе различно. За първи път изпитваше искрени чувства. Или поне така му се струваше в началото — наивно повярва в една илюзия, сякаш мечтите на просяците се сбъдваха. За Сабрина той никога не е бил обект на мечти, а само средство за постигане на цели. Една кесия със злато — ето това беше всичко, което малката чаровница виждаше в него. Стисна юмруци.

Откакто се помнеше, го изгаряше поривът да бъде ненадминат във всяко отношение. Може би защото винаги чувстваше, че нещо не

му достига, за да бъде добър като Джон. Никога не успя да го постигне.

Дори когато от целия випуск в Харвард той взе най-добрата диплома, пак не му изглеждаше достатъчно. Може би затова се разкайваше за смъртта на брат си. Когато Джон умря, изпитваше любов, разкаяние и дори вина. Години по-късно вече бе способен да осмисли без пристрастия съперничеството, което баща му бе насадил помежду им. Може би един ден това прозрение ще му даде покой.

Телесните терзания отново насочиха мисълта му към Сабрина. Защо не си взе своето? Защо не я използва, за да потуши пожара на кръвта си? Защото може би бъркаше, помисли си той и удари дюшека с юмрук. Тя може би е само една невинна жена и единственото ѝ престъпление е, че изглежда като онази чаровна измамница. В този случай поведението му бе направо чудовищно.

Сабрина беше първата му девственица и я бе любил само защото мислеше, че ще му стане жена. В това отношение съвестта му бе чиста. Но тя бе използвала девството, за да му устрои клопка. Просто бе успял да се спаси.

А нещата с лейди Джулия Уиндъм бяха съвсем различни. Нямаше никакво намерение да обременява съвестта си и с нейното нещастие. И все пак, ако тя го подтикнеше...

Затвори очи и се опита да заспи. Молеше се тъмнооката, червенокоса хубавица да не го споходи в съня му.

Сабрина опря ръце на перваза на прозореца. Из дърветата около алеята трепкаха светулки като бездомни елфи, които търсеха подслон. Луната бе високо в небето и сребърното сияние осветяваше единствената сълза на лицето ѝ. Тя обърса капчицата. Трябваше да намери начин да избяга. Всеки ден, прекаран с Тримейн, я излагаше на риска да се издаде и ако това стане... тя потръпна в топлината на ветреца.

Но как да избяга?

Дишането ѝ замря, Сабрина прикова поглед в един издаден ръб, който опасваше къщата. Ако върви по него и стигне до някоя от другите стаи, можеше и да успее да се измъкне, без да я забележат. Подаде глава от прозореца и погледна и в двете посоки.

Прозорците вляво от нейния бяха затворени, но вдясно, стаята точно на ъгъла на къщата бе с отворен прозорец и вятърът издуваше

тъмните завеси. Около седем метра я дяляха от свободата. Тя измери с поглед височината под себе си. Едно подхлъзване и... но сега нямаше време за това.

Без да мисли повече, седна на перваза на прозореца и прехвърли крака навън. Бавно се изправи на каменната издатина, като внимаваше само здравият ѝ крак да поема тежестта. Острите ръбове на камъните режеха ходилата ѝ. Докато тя напредваше бавно, ръцете ѝ бяха вкопчени в стената. Не изпускаше от поглед прозореца. Вятърът духна поривисто и разпуснатата коса премрежи очите ѝ, роклята се омота около краката ѝ, за малко да се изпусне.

Замръзна на място, притисна се до стената, хвана още по-здраво дяланите камъни и потисна унизителното хлипане, което я давеше.

Нямаше връщане назад.

Пое дълбоко дъх и тръгна отново.

Когато пръстите ѝ най-сетне опряха дървените рамки на прозореца, едва сдържа вика си на облекчение. Хвана се за крилото, пусна единия си крак в стаята. Закрепи се внимателно на перваза, наведе се, опъна болния крак и седна. Въздъхна, пусна се надолу и краката ѝ потънаха в дебел вълнен килим.

Тъмният ѝ силует се открояваше на сребристата светлина, която струеше зад гърба ѝ. Като пътеводен знак към свободата под вратата отсреща се процеждаше светлина. Сабрина тръгна натам, без да обърне внимание на нищо около себе си.

— Какво е това, по дяволите!

Дълбокият глас на Ийън я стресна и тя спря. През рамо го видя да се изправя, беше като изрисуван на фона на светлината от другия прозорец, която бликаше над плещите му и се връзваше в гъстата му грива. Беше като лъв, в чието леговище е проникнал натрапник.

Тя се обърна и хукна към вратата, болка прониза глезена ѝ. Напипа дъбовото дърво. Натисна месинговата дръжка и вратата се отвори. Но само след миг се затръшна с трясък и въздушната струя облъхна лицето ѝ.

— Демон! — обърна се с лице към похитителя си и го удари в голото рамо с юмрук.

Той обхвана здраво ръцете ѝ.

— Как, за бога, се добра дотук?

— Пуснете ме! — тя крещеше и се мятеше в прегръдките му.

— По дяволите, Сабрина! Пропълзя по ръба, нали?

— Нямайте право! Пуснете ме!

Той се обърна и я вдигна на рамото си.

— Все съм виждал безразсъдни и глупави... — думите му преминаха в болезнен, хриплив стон. — Можеше да се пребиеш!

— Пуснете ме! — преди тя да доизрече последната дума.

Ийън я хвърли на леглото си. Уханието на тялото му, с което бяха напоени чаршафите, завладя сетивата ѝ. Тя се изправи, отметна косата от лицето си, проклинайки през зъби.

— Просто не знам какво да правя с теб!

Сабрина не искаше да се предава, претърколи се към другата страна на леглото и хукна отново. Ийън ѝ пресече пътя, хвана я през кръста и пак я повлече към леглото.

— Пуснете... ме... да... си... ида — изкрещя тя, като разчленяваше думите, впиваше нокти в ръцете, сграбчили тялото ѝ, удряше и риташе във въздуха.

Той я тръшна на леглото и преди тя да помръдне, едрото му тяло я прикова към дюшека.

— Мръсник! — изпищя и го заудря с юмруци.

Той изрече глухо някакво проклятие, хвана слабите китки и склучи ръцете над главата ѝ.

— Достатъчно!

Не можеше да помръдне под него, внезапно усети всеки допир на телата им, от движенията ѝ напрежението в мускулите му само ставаше по-осезаемо. Тя се вцепени, дори се опита да не диша, защото всеки път едва прикритите ѝ гърди се опираха в тялото му.

Лунната светлина се изсипваше по раменете и едната половина на лицето му, кожата му изглеждаше като от мрамор, но той я изгаряше, нажежаваше я до бяло. Не беше нужно да го погледне, за да разбере, че е гол. Нощницата, усукана около ханша му, не беше особена преграда пред горещината на тялото му и твърдите тъмни къдри, които опряха в краката ѝ.

— Какво ще ме принудиш да направя? В килера ли да те заключа, за да не си счупиш главата?

— Пак ще намеря начин да избягам, Тримейн! — тя почувства, че положението на тялото му се променя, гърдите ѝ се притиснаха по-

близо до него, усети допира на златния пръстен, който висеше на шията му, когато той прехвърли и двете ѝ ръце само в една от своите.

— Пуснете ме, вие сте изверг!

Ийън притисна устни до топлата ѝ шия, един кичур коса потрепери от дъха му, Сабрина усети, че устните му се извиват в усмивка.

— Помниш ли какво ти казах, че ще направя, ако още веднъж се опиташ да избягаш?

Сабрина преглътна и се опита да овладее страха, който я задушаваше.

— Не можете да ме уплашите, Тримейн! — опита да се освободи от ръцете му.

— Предупредих те — прошепна той и леко захапа устните ѝ. — Колко далече искаш да стигна този път, скъпа? Как преценяваш шансовете си да се срещнеш с истинския разбойник?

— Вървете по дяволите!

Гърленият му смях прозвуча така дълбоко и горещо, че тръпки я побиха.

— Това ли имаше предвид, красавице? — попита и устните му я докоснаха, притисна се в нея, тя почувства, че звярът в него се събужда, нараства и горещата му твърд се притиска в бедрата ѝ.

— Имах предвид само едно — отвърна тя, усетила как плътта ѝ откликна при този допир — да избягам.

Той притисна устни до шията ѝ, вдъхна аромата ѝ, издиша, топлият му дъх овлажни кожата ѝ. Ръката му се плъзна по тялото ѝ, обхвана извивката на гърдата и помилва чувствителното връхче, преди да продължи надолу. Чувствата се бореха в душата ѝ. Тялото ѝ пулсираше при допира, дишането ѝ стана учестено и накъсано.

— Но попадна право на мен. Някаква орис ли е това? — попита той, докато пръстите му следваха извивката на бедрото ѝ.

— Това е ужасно лош късмет!

Той се разсмя и потри буза в рамото ѝ.

— Не и от моя гледна точка.

Главата му се наклони, той потри с нос връхчетата на гърдите ѝ и пое едното в устните си. Когато зърното ѝ се завъртя във всички посоки между зъбите му, огнени искри се пръснаха по цялото ѝ тяло,

потръпнаха по кожата ѝ, стекоха се ниско по корема и се събраха в едно място като потоци лава.

— Пуснете ме! — тя пицеше и се мятеше под него.

Ийън повдигна глава, мишците му се напрегнаха, придвижи се нагоре и плъзна тялото ѝ под своето, изгаряше я, накрая устните му бяха точно над нейните.

— Замисляла ли си се някога за първата нощ, когато се любихме? — гласът му беше тих и дрезгав.

Тази нощ беше постоянно в сънищата ѝ, промъкваше се в мислите ѝ всеки ден, напомняше ѝ за себе си, когато най-малко очакваше.

— Никога не съм любила мъж, Тримейн! Най-малкото пък вас!

Той хвана китките ѝ още по-здраво.

— Все още се правиш на девствена графиня?

— Ако разсъдъкът ти не беше размътен от тази лудост, щеше да разбереш, че казвам истината.

— Ще си доказваме ли кой е прав, мила моя? — попита той и вмъкна коляно между бедрата ѝ.

— Не! — прошепна тя, когато той застана между краката ѝ. Плътта му пареше.

Той натисна, беше като желязна пика, увита в горещо, кадифе. Топлина, сладка като мед, се разли в нея, сякаш за да го привлече и да я погуби завинаги.

Не!

Тя притвори очи, за да избяга от мъжествената красота на смуглото му лице, да прикрие желанието и всички чувства, които избиваха на повърхността. Това замайващо мъжко ухание на мускус и подправки нахлу в ноздрите, изпълни дробовете и се просмука в кръвта ѝ. Тя усети как тялото му се напруга, докато докосваше гърдите, корема, мястото, стаено между бедрата ѝ. Топлата му плът я изпепеляваше, твърдите къдрици сладостно се триеха в кожата ѝ.

Когато застана до отвора, той спря, пулсираше от усещането за бъдещото удоволствие. Тя стисна зъби и овладя желанието да се огъне под него, да погълне цялата му сила и мощ.

— Тялото те издава — каза той и плъзна горещия си член по влажните гънки.

Тя прехапа устни, за да не изпусне стенанието, което можеше всеки миг да се изплъзне по езика ѝ.

— Зажадняла си, Сабрина. Дълго време ли не се е случвало мъж да влезе между тези красиви крака?

— Как се осмелявате! Отнасяте се с мен като с някоя обикновена проститутка.

— В теб няма нищо обикновено — той се отдели от нея и стана на крака. — Все още ли смяташ, че ще ми се наложи да те изнасилвам? Ако наистина те желаех, Сабрина, щях да те имам.

Подигравката му посече гордостта ѝ като с меч. Лунните лъчи го обливаха, подчертаваха всяка линия на силното му тяло, ваеха една еротична статуя, достойна да украси божествен храм.

— Щом не ме желаете, Тримейн, защо сте напрегнат и твърд като камък? — тя сложи ръка на устните си, изненадана от това избухване.

Ийън се разсмя дълбоко и дрезгаво.

— Рефлекс, мила моя. Изглежда, че тялото ми не може да се овладее, когато става дума за една червенокоса хубавица — хвана я за ръката и я дръпна от леглото.

Дъхът ѝ спря, когато гърдите му я посрещнаха със силен удар, а мъжествената му издатина се притисна до корема ѝ. Беше ли прескочила опасността? Наистина ли бе постигнала неочаквана победа след пълна безнадеждност?

— Следващия път няма да си правя труда да се сдържам, Сабрина — той се наведе и пое устните ѝ в жарка целувка, която съвсем я обезоръжи. — Следващия път ще си получа своето. И хич няма да ме е грижа за коя ще ти хрумне да се представиш.

Сноп лунни лъчи прорязваше отворените прозорци и попадеше на фигурите на мъж и жена, слети в прегръдка. От тъмните сенки в малката горичка отвъд алеята ги наблюдаваше една черна фигура. Значи Ийън Тримейн е отвялякъл така наречената лейди Джулия Уиндъм. Интересно. Дори можеше да се окаже полезно. Но всъщност човек не може да извлече голяма полза, като изнудва мъртвец. А Ийън Тримейн щеше да умре много скоро.

ГЛАВА 16

Сабрина отметна един влажен кичур коса от лицето си и се пресегна за порцелановата кана на мивката. Водата бликна от съда, плисна в кремавия леген и покри червените лалета, изрисувани по стените му. За разлика от всичко друго в тази горещина, водата беше хладна, макар и не много.

Сабрина грабна с шепи от легена и плисна лицето си, като остави тънките струйки да се стичат по шията, гърдите, корема и краката ѝ. Ако не се притесняваше, че зеленоокият негодник ще влети всеки момент в стаята, щеше направо да си разреже нощницата.

На вратата се почука леко и тя се обърна. Хана весело ѝ пожела добро утро и Сабрина я покани в затворническата си килия.

— Божичко, тук направо не се диша — тя влезе, на рамото ѝ бяха метнати дрехи, а през ръката ѝ висеше чифт кафяви чизми. Видя затворените прозорци и погледна Сабрина така, сякаш си е загубила ума. — Утрото е прекрасно. Да отворим малко прозорците, а?

— Погостувайте ми — отвърна тя и махна с ръка към прозорците.

Хана я изгледа с любопитство и остави на леглото чистото бельо и женски костюм за езда, ушит от биволска кожа и бежов поплин.

— Господарят Ийън каза, че ще поездите днес.

— О, няма? — Сабрина скръсти ръце на талията си и загледа Хана, която отиде до прозорците. Господин Тримейн беше прекалено самоуверен.

Слънчевите лъчи проникваха между полираните рамки на прозорците и хвърляха златни отблясъци по червените и белите рози, разцъфнали по килима. Хана застана на светлината и бутна прозореца. Той не помръдна. Сабрина вече беше опитвала.

— Заковани са — каза тя, докато Хана все още се мъчеше да ги отвори.

Тя се обърна и погледна Сабрина с широко отворени очи.

— Но, защо, по дяволите, са ги заковали?

— Можете да попитате господаря си, когато му кажете, че нямам намерение да му правя компания в ездата нито днес, нито когато и да било.

Хана се намръщи.

— Това означава ли, че ще прекарате деня тук в четене?

Сабрина вдигна глава, стомахът я присви при мисълта, че ще прекара цял ден в тази душна сауна.

— Самотата е за предпочитане пред неговата компания.

— Сигурна ли сте, че...

— Кажете му да се засили и да се хвърли от най-близката скала.

Хана кимна. Устните ѝ трепнаха, като че ли едва успяваше да сдържи смеха си.

— Ще му предам.

Щом Хана си отиде, Сабрина взе изгладения корсет от костюма, който ухаеше на кедр, също както и роклята от предишната вечер. Всички перлени копчета по плата с цвят на биволска кожа бяха опасани с кремава плетеница, която се разклоняваше в широки карета.

„Защо ли женските дрехи се бяха променили толкова малко за двадесет години?“ — помисли си с недоумение тя и остави корсета до бежовата пола. Нейните собствени костюми едва ли ѝ предоставяха повече свобода на движенията, отколкото тази антика. Освен когато си позволяваше да язди с бричовите на Брендън.

Като си спомни за дните, в които препускаше по сочната трева на хълмовете около дома си, тя се усмихна. Никой не можеше да я стигне, щом възседнеше силния гръб на Ейдън. А къде ли е той сега? Често се питаше дали любимият ѝ кон е оцелял през войната. Молеше се да е намерил гостоприемен дом, където да го ценят и обичат, та дори и да е сред янките.

— Значи реши цял ден да се криеш в стаята си. Гласът на Ийън я стресна. Мръсникът се движеше тихо като котка, беше се промъкнал зад гърба ѝ, сякаш е мишката, определена за вечеря. Тя се завъртя на пети и го погледна, високата му широкоплещеста фигура почти изпълваше рамката на вратата.

„Този човек не признава дрехи, които се закопчават догоре. Нито пък връхни дрехи — помисли си, когато погледът ѝ попадна върху тъмната плът под разтворената му риза. — Дори и бричовите му

за езда са почти неприлични“ — реши тя, докато оглеждаше краката и тъмнокафявите лъскави ботуши, които прилепваха по силните прасци.

Той подпря хълбок на вратата, подгъна коляно и мускулите на краката му издуха копринено меката биволска кожа. Усети, че сърцето бие в гърлото ѝ, кръвта ѝ забушува във вените.

— Е, графиньо?

Саркастичната забележка я накара да го погледне. Усмивката му ѝ подсказа, че предварително е знаел ефекта, който ще предизвика. Да върви по дяволите тогава!

— Вие някога чукате ли, преди да влезете, Тримейн? — тя се прикри зад каменното укрепление на гнева си.

— Само когато съм сигурен, че ще ми кажат „да“. — Сега на свой ред я огледа от глава до пети. Погледът му се спря на водопада от коси, който се изсипваше по раменете ѝ, дори на пръстите на краката ѝ. Очакваше, че ще му изкреци и ще се прикрие като уплашена девица, но тя не му достави това удоволствие. Просто отказа да признае, че този горещ поглед разпалва кръвта ѝ.

— Достатъчно ли ви беше, господин Тримейн? Или бихте предпочели да се съблека?

Очите му бяха пълни със светлини и сенки като гора, в която играят първите слънчеви лъчи.

— Как да не каже човек, че това е покана.

Сабрина се опита да спре треперенето на коленете си.

— Доколкото знам, вие не се нуждаете от специални покани.

Устните му леко се изкривиха.

— Ако не бях наясно с нещата, щях да си помисля, че правите всичко, за да ме подмамите в леглото си.

Наистина ли така изглеждаше поведението ѝ? Тя се обърна, за да скрие съмнението в очите си. Какви неща правеше с нея този човек?

— Мислех, че се каните да поездите, Тримейн.

— А аз пък мислех, че ще ви е приятно да ме придружите, уважаема.

Тя погледна навън. От другата страна на алеята се издигаха брястове, дъб и кария, сочните им зелени листа се полюляваха от лекия ветрец. А още по-нататък реката блестеше на слънцето.

— С удоволствие бих поюздила, но за съжаление трябва да го правя в компанията ви.

Гърленият му кикот прокъртя из стаята.

— Толкова ли се боите от мен?

— Изобщо не се боя от вас — изкрещя тя и погледна усмихнатия хитрец през рамо.

— Разбирам. Тогава може би се страхувате от някой друг. Вероятно от себе си.

— Не ставайте смешен — каза Сабрина и се обърна отново към прозореца. И все пак той беше съвсем прав. Когато беше наблизо, тя не чувстваше нищо, освен биенето на сърцето си и огъня в кръвта.

— Може би твърдоглавието ви не е така уместно. Оседлал съм една дългокрака кобила. Храната е приготвена. И... — той се поколеба за момент. — Вашата компания ще ми достави огромно удоволствие.

Сабрина се обърна към него, чудеше се дали погледът му ще опровергае искреността на гласа му. Не беше така.

— Всичко, което трябва да направите, е да ме метнете на рамо и да ме завлечете до коня.

Той се усмихна нежно и сърдечно. Това направо я поразя. Сякаш някой я удари през лицето. Що за странно оръжие беше тази усмивка? Тя сякаш надхвърляше собствените си граници, разстилаше се върху нея и я омотаваше като мрежа, нишките на емоциите я впримчваха, докато престанеше да мисли.

— Предпочитам да приемете поканата ми — той се огледа. — Но ако предпочитате да останете тук, нямам нищо против.

Обърна се и хвана дръжката на вратата. Отиваше сам, оставяше я в тази ужасно гореща стая, където можеше и да се задуши, докато той ще препуска навън на чист въздух.

— Нямам никакво намерение да прекарам целия ден в този задушен затвор, Тримейн. Дори твоята компания е за предпочитане в този случай.

Ийън се усмихна през рамо.

— Радвам се да го чуя, скъпа.

Излезе и изпрати Хана, за да ѝ помогне да се облече. Когато стана готова, Тримейн я пренесе от стаята ѝ до изхода, където вързана я чакаше една дореста кобила. Буйната лейди беше много красива — гърдите ѝ бяха широки, държеше главата си гордо вдигната, както можеше да се очаква от един кон, собственост на Тримейн. Златистият жребец до нея тръсна глава, когато приближиха, юздата му иззвънтя,

златната грива се вееше, копринената опашка метеше чакълестата алея.

— Много е красив — каза Сабрина. Страшно ѝ се искаше да го погали. Ийън сякаш прочете мислите ѝ и я отнесе до жребеца.

— Кажи „добър ден“ на дамата, Сиско — подкани го той.

Жребецът подгъна единия си крак и сведе глава, после я вирна със закачливо високомерие.

— Драго ми е да се запознаем, Сиско — Сабрина го погали по главата и се засмя, когато той изцвили в отговор.

Преди войната яздеше своя дорест Ейдън почти всяка сутрин. Помнеше го от самото му раждане, беше го отгледала от съвсем малко жребче. Щом му свирнеше сутрин, той идваше и буташе с муцуна ръката ѝ, за да получи захарчето, скрито в джоба ѝ.

— Напомня ми за моя собствен жребец.

— Какво стана с него?

Войниците от съюзническата армия отведоха от Роузбрайър всички коне, включително и Ейдън. Болка прониза сърцето ѝ, когато си спомни объркания поглед на животното, докато един мъж със синя униформа го отвеждаше. Той бе студен и безсърдечен също като Ийън Тримейн.

Ейдън се мъчеше да се отскубне от ръката му, обръщаше глава към Сабрина, тъмните му очи безмълвно питаха. Тя го гледаше безпомощно. Още ѝ липсваше, беше ѝ като добър приятел, когото завинаги е загубила, беше изцяло зависим от нея и тя се молеше да го запазят невредим.

Очите ѝ все още бяха вперени в копринената грива на Сиско.

— Откраднаха го преди четири години.

— Съжалявам.

Нежният му глас я изненада и тя го погледна. В очите му нямаше нищо, беше забулил чувствата си като добър играч, който държи каре аса.

— И аз. Беше добър приятел.

— Опитвала ли си се да го намериш? — попита Ийън и ѝ помогна да се качи на кобилата. После се метна ловко на жребеца, кожата изскърца под тежестта му. — Армията държи под отчет собствеността, взета от цивилното население.

Сабрина пое юздите.

— Още ли живеете с вашите натрапчивости?

Той се усмихна. Без да промълви, я поведе по алеята и навлезе в гората, където тя така безразсъдно се опита да се скрие първата нощ. Утринното слънце грееше през листака над главите им и превръщаше нощните горски духове в назъбени дървета. Но нейният зъл дух яздеше редом с нея.

Когато излязоха от гората, Ийън спря на скалите, вдигна ръка над очите си и се взря в отвесните зъбери на Палисадата. Диви, непристъпни, тъмните сиви скали бяха трудно достижими. Само няколко непокорни дървета бяха избуяли между камъните в подножието. Но тези зловещи зъбери излъчваха покой на нещо твърдо и непоклатимо. Един царски орел се извиси над тях, отпусна се по вятъра и закръжи над водата в търсене на плячка.

— Палисадата е само още едно доказателство за нашата нищожност пред могъществото на природата — той погледна жената до себе си. Една къдрица се бе изплъзнала от кока на тила ѝ. Този тъмночервен филиз се вееше по вятъра, улавяше слънчевата светлина, галеше се в шията, раменете и овалните ѝ гърди. Ийън притисна пръстите към дланта си.

— И въпреки всичко вие сте повели война с природата.

Той откъсна очи от трепкащия кичур.

— Май не разбирам.

Сабрина хвърли поглед към бляскавите стоманени ленти, които опасваха брега.

— Дори и тук сте поставили релси.

— Не съм виновен. Аз бих ги поставил по-далеч от тук, без да развалям хубостта на реката — това място беше част от него, от младостта и невинността му, които бяха останали назад във времето. А тя... също беше част от него и в известен смисъл дори не му се искаше да проумее всичко. — Но скалите поне изолират къщата от шума.

— Но господин Тримейн, аз си мислех, че сте човекът, който желае да прокара железен път от Ню Йорк до Калифорния.

Той я погледна, стреснат от небрежно изпуснатото предположение.

— Кога съм говорил такива неща, графиньо?

Сабрина обърна поглед встрани, изправи се, ръцете ѝ се вкопчиха в юздите. Наистина ли си спомняше вечерта, когато ѝ каза за

мечтите си? — чудеше се той. Той помнеше. Сякаш всичко през тези три дни, прекарани на борда на „Бел“, се бе случило вчера. Помнеше ги твърде добре.

— Господин Тримейн, та вие искате да знам кога точно сте казали всяка дума. Това не е ли малко нахално?

Ийън съзерцаваше профила ѝ, възхищаваше се на гордо вдигнатата глава, на предизвикателно нацупените устни. В известен смисъл искаше да повярва в лейди Джулия Уиндъм. Но, от друга страна, желаше и още една възможност да поднови връзката с жената до него.

— Да, може би е така — беше нахалство, дори пълна глупост да се залъгва с мисли за някакво бъдеще с нея. Но не можеше да се владее.

Препускаха един до друг по скалите, камъчетата хвърчаха под копитата и се посипваха по склона, един заек с бяла опашка, изостави детелината до пътеката и хукна уплашен. Като видя как се люлее пъстрата трева, Ийън се усмихна. Откога не бе яздил по тези пътеки? От доста отдавна.

Нуждаеше се от това. Имаше нужда да подиша въздуха, напоен с уханието на трева и полски цветя. Трябваше да се увери, че някои неща си остават същите, независимо от времето. Искаше Сабрина да язди до него. Искаше дори повече.

Вгледа се в ливадата, която се простираше между реката и гората. Вятърът люлееше високата трева, тъмнозелените стъбла се сливаха с белите и жълти диви цветове. Ийън знаеше, че точно зад гората имаше горска поляна — един закътан рай с малък вир, в който можеше да се плува. Дядо му бе преградил течението.

Той погледна жената до себе си и си я представи съблечена, в ложе от трева и диви цветя, мократа ѝ кожа блестеше на слънцето. Тъмночервената ѝ коса се разстиляше по изумрудената трева, разтворените ѝ ръце го дърпаха надолу, краката ѝ се увиваха около кръста му и го теглеха навътре в прекрасната ѝ плът.

Целият беше напрегнат. Горещината пламна във вените, стече се ниско под корема и запулсира с ударите на сърцето му. Той дълбоко вдъхна ароматния въздух. Трябваше да се бори с тази страст по нея, защото тя го поглъщаше напълно и в крайна сметка щеше да го погуби.

Сабрина погледна към гъстите дървета отвъд поляната. Бяха доста удобно прикритие, човек трудно можеше да бъде открит между тях.

— На това място проведохме рицарския двубой — каза Ийън и се усмихна.

Тя хвана здраво поводите, слушаше с половин ухо бръщолевенето на Ийън за трите дни в двореца на крал Артур. Чудеше се дали кобилата е достатъчно бърза, за да надбяга жребеца му. Това можеше да се окаже последната ѝ възможност. Яздеше добре. А пък и Ийън беше доста по-тежък. Сабрина се вгледа в гъсталака зад поляната.

Веднъж да се озове там и вече можеше да му се изплъзне. А ако я хване... е, струваше си да опита.

Смушка с пети хълбоците на кобилата и я подкара в галоп. Конят летеше под нея, изпълвайки стройните си крака. Сабрина се наведе, гривата плющеше по лицето ѝ, тялото ѝ се изпълни с радостна възбуда.

Щеше да му покаже, че не може... остро изсвирване процепи въздуха. Кобилата внезапно спря. Сабрина залитна напред, трябваше да се хване за лъка на седлото, за да не се прекатури през шията на коня. Тропотът на копита се сля с ритъма на сърцето ѝ.

Преди да успее да се закрепил напълно, една силна ръка я хвана през кръста.

Ийън я изтръгна от седлото, сякаш беше дете. Тя издиша шумно, когато той я хвърли по корем върху твърдите си колене, бузата ѝ се одра в еленовата кожа, прилепнала по прасеца му.

— Опитваш се да откраднеш коня ми, а? — ръката му спокойно се отпусна върху седалището ѝ.

— Да крада... защо... ти, мръсник такъв! — Сабрина крещеше, риташе, мятеше се върху коленете му и с всички сили се опитваше да се освободи. Сиско пристъпи насам-натам, изпръхтя, тръсна глава, златистата му грива се разпиля по раменете ѝ.

— По-спокойно — каза Ийън и хвана полата ѝ, краката му се размърдаха под нея, усети допира на твърдите бедра в гърдите си, докато той се опитваше да овладее коня. — Ще го накараш да ни хвърли и двамата.

— Пуснете ме!

Топлият ветрец милваше прасците, бедрата и ханша, докато той повдигаше полите ѝ нагоре, усукваше множеството платове около кръста ѝ, без да обръща внимание на ударите ѝ.

— Какво правите? — Сабрина помъчи да се обърне.

— Какво наказание да измисля за един конекрадец? — той се облегна с ръка на гърба ѝ, вече не можеше да помръдне в скута му.

Слънцето играеше по полуголите ѝ хълбоци. Но неговата топлина едва ли можеше да се сравни с болезнената горещина на тялото му, която пулсираше до гърдите, ръцете и корема ѝ. Тя разбра, че ръката му е надвиснала над нея и е готова да удари. Напрежението я скова, тя сграбчи върха на чизмите му и зарита с крака. Мисълта, че може да я перне отзад, я ужасяваше. Но се оказа съвършено неподготвена, за подобна ситуация.

Ийън плъзна ръка по овалните ѝ форми, милваше я през тънкото памучно бельо, горещата му длан изгаряше кожата ѝ. Вълна я обля от този предизвикателен жест, настръхна, усети пулсиране на мястото, където гърдите ѝ опираха в бедрата му.

— Нямате право! — изкрещя тя, докато се гърчеше в ръцете му.

— Имам право на цялата лудост, която ще извърша, Сабрина! — каза той и ръката му притисна един от издутите овали.

— Вашата лудост е единственото сигурно нещо! — изкрещя тя. — Всичко... — думите ѝ преминаха в писък, когато той прокара едната си ръка под нея, хвана хълбоците ѝ и я обърна, като пусна двата ѝ крака върху силното си коляно.

Сабрина отмести кожената шапка, която се бе смъкнала над очите ѝ, и го погледна яростно.

— Наситихте се вече, така ли? — извика тя и заблъска раменете му с юмруци. — Отнасяте се с мен като с някоя уличница — удари го още веднъж. — А името ми е Джулия, високомерен, отвратителен...

— Стига вече.

Въпреки че тонът му бе спокоен, очите му сякаш крещяха. От гневния блясък на изумрудения поглед тя просто забрави да говори. Конят пристъпи, хълбоците ѝ се люшнаха върху слабините на Ийън. Той я притисна още по-здраво.

— Закълни се, че повече няма да се опитваш да избягаш — Ийън се наведе и засенчи лицето ѝ. — Или ще приключим с този фарс тук,

сега и както аз кажа — усмивката му бе демонична. — Винаги ми е доставяло особено удоволствие да го правя в тревата.

Сабрина преглътна проклятието, спряло на върха на езика ѝ. По очите му личеше, че трябва само една дума, за да прескочи задръжките си.

— Добре, давам дума. Няма повече да се опитвам да избягам — едното ъгълче на устните му се повдигна. Наглата усмивка я принуди да добави: — Днес — но така само безразсъдно предизвика съдбата.

Очите му се свиха, устните му потрепериха. Притихна в очакване на гневния му изблик. Но това, което стана, я порази още повече. Ийън отметна глава назад и се разсмя, поляната се изпълни с дълбока, трепетна музика, гърдите му се тресяха до нея.

— Миличка — опря челото си в нейното. — Направо не знам какво да правя с теб...

Сабрина се вгледа в тъмната вдлъбнатина в основата на шията му.

— Предполагам, и дума не може да става за освобождаването ми. Ийън се усмихна.

— И аз мисля така — пръстите му отметнаха един кичур от бузата ѝ, докосването бе чувствено и топло.

Той проследи с поглед извивката на устните ѝ, отвори уста, дъхът му се блъсна в бузата ѝ — топъл, влажен и сладостен като уханната ливада. Устата ѝ пресъхна.

Този човек беше див и необуздан — истински разбойник, сбъркал века си. Можеше да постигне всичко, което поиска. И можеше да я погуби, ако не бе способна да надмогне собственото си желание. Сабрина затвори очи и отвърна лице от него.

Почувства движението на бедрата му под себе си. Сиско тръгна напред и застана до кобилата, за да може да прехвърли Сабрина.

— Ето, тя отново ти принадлежи — подаде ѝ юздите и потупа животното по врата.

Ийън я погледна, слънчевите лъчи го огряваха, очите му сияеха весело.

— Ако само можех да дресирам и жените така лесно.

Брадичката на Сабрина се повдигна.

— Това ли искате, Тримейн? Жена, която ще играе по свирката ви? Лишена от воля и душа? Смирена кукла, на която да дърпате

конците? Това ли е идеалът ви за жена?

Ийън помълча за малко, посрещна ядосания ѝ поглед, без да издава чувствата и мислите си.

— Има ли значение какво искам?

Повече, отколкото тя се осмеляваше да си признае. Болката все още беше в нея — отворена, пулсираща рана, която само той можеше да излекува. Но това никога няма да стане.

— Не, Тримейн — Сабрина се загледа в дърветата на няколко метра пред тях, за да скрие чувствата си. — За мен няма никакво значение какво искате.

С периферното си зрение го наблюдаваше как седи и я гледа. Стори ѝ се цяла вечност. Ийън помръдна на седлото и кожените му панталони изскърцаха.

— Поне за днес склучихме примирие. Утрото е толкова хубаво и не си струва да го пропиляваме в гняв. Смяташ ли, че е добре да опитаме да се порадваме на деня?

Сабрина си пое дъх дълбоко. Никога не изпитваше трудност да се радва, когато Тримейн е до нея. Не, обратното ѝ бе много по-трудно.

— Е?

Повдигна очи и го погледна враждебно.

— Дадох ви дума, че няма да избягам, Тримейн. Но никога не съм ви казвала, че това ще ми е приятно.

— Жалко. А аз съм много щастлив, че съм с теб. Дори повече, отколкото трябва.

Това пък какво беше? Ийън се обърна и подкара коня към горичката. Кобилата го последва като послушно пале. Без съмнение, той си играеше с нея, както котката си играе с мишката, преди да я погълне, реши тя като не искаше да мисли за топлината, изпълваща хубавите му зелени очи.

Поляната премина в гъста гора от дъб, кестен и клен. Слънчевите лъчи пробиваха балдахина от листа над главите им и играеха по мъха и папратите, избуяли от каменливата земя. Едва навлязоха между дърветата и Ийън спря и вдигна ръка. Сабрина спря до него.

— Виж — прошепна той и ѝ показа един поток на десетина метра пред тях.

Водата плискаше по камъните, нежният звук се сливаше с шумоленето на ветреца в листата. На брега на потока стоеше кошута с

две сърнета. Протегнали дългите си шии, те пиеха вода. Сабрина затаи дъх.

Нещо стресна животните — звук, мирис или чувство за надвиснала опасност. Сърната вдигна глава, ушите ѝ се изправиха, погледът ѝ се насочи към шубрака вляво от Ийън. Майката подскочи и поведе малките към безопасното прикритие. Само за миг те изчезнаха в гората.

— Изплашихме ги — каза Сабрина. Искаше ѝ се да ги погледа още малко.

Ийън я погледна.

— Нещо я стресна, но не мисля, че бяхме ние. Вятърът духа срещу нас. Не можеше да усети миризмата ни.

Сабрина огледа дърветата наоколо и по гърба ѝ преминаха смразяващи тръпки. Беше сигурна, че не са сами. Лицето на Ийън издаваше, че и той го е почувствал — сенките криеха нечие присъствие.

— Не огладняваш ли вече?

— Да не искате да кажете, че ще ядем тук! — изпита внезапно желание да се махне от тези гори и отново да усети слънцето по лицето си.

Ийън поклати глава.

— Съвсем наблизо има една полянка. Не съм бил там от години, но, доколкото си спомням...

Един изстрел разтърси утрото.

Ийън потръпна на седлото. Хвана се отстрани, наклони се напред, въздухът не му стигаше. Стреснат, Сиско се изправи на задните си крака, размята глава, докато предните му копита прорязваха въздуха.

Сабрина гледаше смаяно, светът се превъртя и всичко се задвижи бавно, между ударите на сърцето ѝ се изнизваха столетия. Ийън хвана юздите и се опита да усмири коня. Тихото му болезнено стенание, избухна в тъпанчетата ѝ като гръм. Сиско изцвили и се обърна. Сноп лъчи образуваше слънчево петно около него и той се мятеше ту в светлината, ту в сенките. Едва тогава тя видя кръвта — ярката червенина изби отстрани върху ризата му и обагри бялото платно и еленовата кожа.

Господи! Всичко се повтаряше. Изстрели. Кръв.

Смърт. Не, само не отново! Не Ийън!

— Ийън! — извика тя и препусна до него.

— Спасявай се — каза той хрипливо. — Обръщай коня и бягай от тук.

— Но ти си ранен.

— Тръгвай! — извика той. Тонът му не търпеше възражения.

— Не и докато...

Ийън плесна кобилата по задницата и тя припна. Сабрина грабна юздите и се приведе, защото един нисък клон щеше да я повали от седлото. Конят на Ийън се спусна в гората по петите ѝ. Тя продължи да се обръща, за да се увери, че той е още на седлото, че още е жив. Тежко ли е ранен? Господи, дали наистина бе тежко ранен?

Когато излязоха от гората, тя дръпна юздите и се изравни с него. Ийън се олюляваше на седлото, държеше се отстрани, ризата и панталона му бяха напоени с кръв. Сабрина скочи от седлото, глезенът поддаде под тежестта ѝ и тя се просна на земята. С проклятие тя отново се изправи на крака. Пребори се с болката и докуца до него.

Ийън слезе, държеше се за седлото, за да не падне. Обърна се, когато Сабрина докосна ръката му.

— Облегни се на раменете ми — тя го хвана през кръста, пръстите ѝ докоснаха топлата лепкава кръв отстрани.

— Как е глезенът ти? — прошепна Ийън дрезгаво.

— Какво... а, всичко е наред — тя го погледна. — Просто се облегни на мен.

Усещаше, че се опитва да не отпуска цялата си тежест върху нея, но силите му се изчерпваха с всяка крачка. Когато стигнаха сенките на близкия дъб, вече едва го удържаше. Той се строполи на земята и я повлече със себе си.

Сабрина коленичи до него, пръстите ѝ трепереха и се запъваха, докато разкопчаваше копчетата на ризата му. Белият лен бе напоен с кръв и залепваше за тялото му. Докато отделяше ризата от плътта му, тя почти спря да диша. Не можеше да откъсне очи от раната, която бе отстрани, малко над кръста му. Кръвта струеше неудържимо, стичаше се по тялото му и попиваше в земята под него. Огледа го, за да види дали куршумът не е излязъл. Не откри нищо.

Ийън погледна настрани и се намръщи.

— Трябва да спрем кървенето — той смачка ризата в ръката си. Притисна я до раната и вдигна очи към Сабрина. — Има една покривка за маса... в торбите на седлото на коня.

Сабрина се втурна към жребеца, доколкото ѝ позволяваше болния крак. Ръката ѝ се застоя за миг върху гладкото кожено седло. Сега можеше да възседне коня и да избяга. А Ийън щеше да умре. Нямаше никакъв избор.

Конят тръсна глава, докато сваляше тежките чанти. Ийън бе опрял гърба си на дървото, единият му крак бе сгънат, ръката му се протягаше настрани и дланта му опираше до една избуяла китка лютичета. Гледаше я тревожно, очакваше да яхне коня и да го изостави.

Гняв и болка изгаряха вътрешностите ѝ като нажежена стомана. Как дръзваше той да си въобрази, че ще го остави да умре?

— Имате ли представа кой може да е?

Той сякаш не забелязваше гневното изражение на лицето ѝ.

— Не знам. Сигурно са браконieri.

— Но как ви сбъркаха с елен? — Сабрина откопча каишките на меките кожени чанти. — Елените не яздят.

Ийън поклати глава.

— Заблуден изстрел.

В едната от чантите имаше храна, съдове и остър нож. В другата имаше две металически чинии, стегнато навита покривка за маса и бутилка сайдер. Сабрина разряза покривката на дълги ивици.

— Предполагам, вече си разбрала, че Сиско ще спре по моя команда, също като Бурна.

— И това ли е според вас причината да не избягам? Смятате, че щях да ви оставя тук да умрете? — тя сгъна една лента няколко пъти.

Ийън я погледна.

— Мислех, че искаш да умра.

Тя бе видяла твърде много смърт, умираха момчета, които заслужаваха повече от някаква дупка, изровена по бойните полета.

— Не искам да обяснявам на Свети Петър подробностите около вашата смърт, когато го срещна — отмести окървавената му ръка от раната.

Ийън издаде гърлен звук, дъхът му секна и лицето му се изкриви от болка.

— Напомняй ми да не се смея.

Човек умира, ако загуби твърде много кръв — тази истина ѝ бе добре известна. Сабрина постави тампона на раната и я притисна. Гневът и страхът лишиха допира от нежност.

Ийън спря да диша.

— Съжалявам — Сабрина продължи да притиска тампона. — Трябва да намаля кръвенето.

— Кой те е учил на тези неща? — попита той, главата му клюмна и опря ствола на дървото.

Сабрина се вгледа в превръзката, която бързо се напояваше с кръв. Трябваше да внимава. Лейди Джулия не е преживяла война. Потърси начин да оправдае знанията си и се хвана за това, което той ѝ каза, докато превързваше глезена ѝ.

— Главният иконом ме научи да лекувам коне.

— И друг път са ме лекували конски доктори, но ти си най-привлекателният от всички.

Кръвта му шуртеше като Мисисипи през пролетта. Сабрина сгъна още един тампон и го наложи отгоре, като се молеше да спре кръвенето. Хвана го през раменете:

— Облегнете се на мен.

Ийън се наведе напред, главата му се люшна, бузата му се опря в слепоочието ѝ, ръката му легна на хълбока ѝ. Сабрина омотаваше ивица след ивица на тънкия му кръст, ръцете ѝ минаваха под топлата риза, пристегна го силно, сърцето ѝ се сви, когато манипулацията го накара да изстене болезнено.

Когато превръзката бе готова, той се облегна и отново положи ръка на дървото.

— Добре се справи, миличка. Сякаш не ти е за първи път.

Сабрина се обърна, за да не се издаде.

— Ще отида за помощ.

Когато тя опита да се изправи, Ийън я хвана за ръката.

— Не мисля така.

— Но докъде смятате, че ще стигнете с тази рана? До Дънкелд са три, ако не и четири мили.

— Стигал съм и по-надалеч и с по-тежки рани.

— Господин Тримейн, давам ви дума, ще доведе помощ.

Ийън поклати глава.

— Сиско ще ме отнесе без проблеми.

Сабрина се изправи.

— Нямате ли ми доверие?

— Мисля, че не.

Като се опираше на дървото, той се изправи. Макар че се владееше, все пак простена. Сабрина прехапа устни. Ийън опря чело на ствола, адамовата му ябълка се движеше нагоре-надолу, сякаш се мъчеше да се пребори с гаденето, което Сабрина усещаше и в собственото си гърло.

Краят на ризата му се развяваше като бяло-червено знаме. Със затворени очи и изопнати скули той стоеше до дървото и се опитваше да овладее дишането си, докато накрая накъсаните хрипове станаха бавни и ритмични. Едва тогава погледна към нея.

Къдрите му бяха залепнали по потното чело, дълги абаносови кичури се виеха около врата му. По лицето му се четеше твърдостта на ранен рицар, който не иска да напусне бойното поле, или пират, решен да потъне заедно с кораба.

— За разлика от вас, аз знам какво значи думата „чест“, Тримейн. Нека извикам помощ, преди да се самоубиете.

— Не ме познавате достатъчно, графиньо — той ѝ подаде ръка.

Познаваше в него мерзавеца, който я прелъсти и открадна сърцето ѝ. Тя се изправи, без да погледне протегнатата ръка. Този човек нямаше никакво достойнство.

Той се отблъсна от дървото и изправи рамене. Една струйка пот се плъзна по врата и последва извивката на ключицата му, преди да се изгуби между черните кичури. Набързо направената ленена превръзка вече бе обагрена с кръв. Щеше да е истински късмет, ако можеше да извърви и десет метра, без да падне. Тя сви ръцете си в юмруци, за да не го докосне, но той тръгна гордо към коня. Беше непоправим инат. Ще му е за урок, ако умре от кръвенето или се просне по лице на земята. Спъна се. Тя се спусна към него и го хвана за ръката, преди да се строполи.

— Благодаря — прошепна ѝ.

Тя се питаше дали някога ще се научи да се въздържа.

ГЛАВА 17

Ще се оправи, убеждаваше се Сабрина, докато гледаше белведера, кацнал в средата на розовата градина. Ийън Тримейн беше твърде упорит, силен и жизнен, за да умре. Тя се намести на стола с ветрилообразната облегалка, отпусна бузата си на воднистосиньото кадифе и нагласи пулсиращия глезен по-удобно на столчето с кадифена възглавничка.

Лекарят пристигна преди повече от час и отпрати всички от стаята. Сабрина остана в съседната приемна заедно с Хана, Мак и Лутър — главен иконом и неин пазач. Топлият вятър долиташе от градината, разнасяше ухания из въздуха и къпеше лицето ѝ с омайния аромат на рози, огрени от слънцето. Отново трябваше да бди над някого — помисли си тя, докато се мъчеше да отхвърли спомените, които заплашваха да размразят спокойното ѝ изражение.

Вик на болка долетя от стаята на Ийън. Сабрина сви ръце в скута си. Какво ставаше вътре? Щеше да е много по-спокойна, ако познаваше лекаря и ако можеше сега да е до Ийън. Ако му беше жена, нищо нямаше да може да я откъсне от него. Нищо!

Байрон я побутна с носа си, погледна я тъжно, сякаш искаше да я утеши. Дори кучетата знаеха какво става. Шекспир лежеше на пода пред вратата на стаята и притискаше нос към цепнатината на прага. А Гуинивиър куцукаше напред-назад, свила уши към лъскавата си глава.

— Само да пипна това копеле, което е стреляло в майора... — устните на Лутър се свиха на черта и почти изчезнаха в гъстата брада. Повдигна ръце и пълните му пръсти се извиха като нокти. Сабрина се сети за мечката. — Ще го убия със собствените си ръце.

Тримейн със сигурност знаеше как да накара прислугата да му бъде вярна, мислеше си Сабрина. Или пък може би тази вярност имаше други корени.

— Заедно ли служихте в армията?

Лутър кимна.

— Да. Аз и Мак. Ако не беше той, сега щяхме да сме мъртви.

— Пък и не само ние — каза Мак, подпря ръце на кръста си и стрелна злобно Сабрина. — Няма да намерите по-добър човек от него.

Сабрина погали Байрон и вдигна очи към Лутър, който седеше на ръба на едно тапицирано кресло и сякаш не бе сигурен дали му се седи, или му се стои.

— Какво се случи? — попита тя почти шепнешком. Искаше и едновременно се страхуваше да научи повече за човека, който лежеше ранен в съседната стая. Опасяваше се, че чувствата ѝ ще се разпалят.

— Опитвахме се да превземем Ричмънд, когато старият Макклеърън дал заповед за отстъпление — започна Лутър. — Но нашият батальон въобще не разбра за нея. Понякога се случват такива неща. Оттеглихме се да ноцуваме в гората. На сутринта ни събудиха тръбите на врага.

Мак кимна.

— Бяхме обкръжени.

— Но майорът не е човек, който лесно губи самообладание. Нареди да си стягаме нещата и да се омитаме, преди ония да са ни усетили. Трябваха ни цели два дена, за да прекосим противниковата територия и да се върнем до лагера — Лутър стисна юмруци. — А там цареше страхотна бъркотия. Войниците бяха отделени от командния състав. Бригади, дивизии — всичко беше разбъркано. Този Макклеърън можеше и главата да си забрави някъде... — той се усети, че е зяпнал Сабрина, и бузите му се покриха с червенина над тъмната кафява брада. — Генералът понякога не успяваше да ни ръководи добре.

Сабрина не се стърпя и се усмихна на едрия мъж, от което той направо пламна.

— Всичко беше много объркано — продължи Мак и се премести на дивана. — И докато генералите се чудеха как да се справят с положението, бунтовниците разположиха артилерията си на един нисък хълм и започнаха да ни обстрелват, сякаш сме патици в езеро.

— Майорът направо побесня. Яхна коня си и тръгна съвсем сам да изкачва хълма. Като го видяхме как се хвърли направо към смъртта, ние го последвахме — устните на Лутър се разтегнаха в широка усмивка. — Изпратихме бунтовниците обратно на юг.

— Но преди това един снаряд рани майора в крака — Мак сведе глава и се загледа в сплетените си пръсти. — Едва го спасихме.

В стаята се възцари тишина, обви ги като черен саван, едва смогваха да дишат. Сабрина си спомни грубия белег на бедрото му и болката, която го е измъчвала. Дали раната му сега беше по-лоша? Ще се оправи, уверяваше се тя. Господи, трябва да се оправи!

— Тая работа никак не ми харесва. Първо онези двамата на кораба, после катастрофата преди няколко седмици, а сега и това — Мак поклати глава. — Човек започва да се чуди дали всичко е само съдба.

— Каква катастрофа? — Сабрина погледна Мак, който седеше на канапето до камината.

— Някой едва не го премазал. Една нощ срещу него изскочил файтон без фенер. Конете наранили майора и го изблъскали на улицата, а коларят дори не спрял — веждите на Мак се склупчиха над носа и очите му се впериха в нея. — Но вие не знаете нищо за това, нали, госпожице?

Сабрина потрепери и си спомни ледените тръпки, които я побиха преди изстрела. Някой се бе притаил в тези гори, наблюдаваше, дебнеше.

— Нали, госпожице? — повтори Мак и я изгледа злобно.

Този човек я мразеше и не се опитваше да го прикрие, помисли си Сабрина.

— Искам да видя Тримейн зад решетките, господин Макдафъл, а не в гроба.

— Оставете девойчето на мира, Джеймс Макдафъл — Хана се надигна от стола. — Ако не беше тя, господарят Ийън щеше вече да е мъртъв.

Мак кимна и промърмори нещо под носа си.

— Видяхте ли някого, госпожице?

— Не — тя погледна петната от кръв по полата си. Трябваше да е станало случайно. Алтернативата беше направо ужасяваща. — Той каза, че е браконьер.

— Браконьер? — Мак поклати глава. — Хич не ми звучи убедително.

Сабрина скръсти ръце пред себе си и вътрешно потръпна. Хана сложи ръка на рамото ѝ и тя вдигна очи.

— Не оставяйте Макдафъл да ви разстрои. Щом господарят казва, че е браконьер, значи е така — Хана се усмихна. Погледът ѝ бе

изпълнен с нежно разбиране. — Просто не е за вярване, че някой ще иска да убие такъв прекрасен човек като господаря.

Но според Сабрина нещата стояха другояче. Ако баща ѝ е тръгнал след нея, Ийън нямаше да оживее и до залез. А пък и човек като Уолтър Стрикленд едва ли би оплаквал смъртта му. Колко ли още искаха да го убият? Кой знаеше, че е в Дънкелд?

— Ела, мило. Приготвила съм гореща баня и чисти дрехи.

— Не сега — Сабрина се отскубна от нежното подръпване на Хана. — Искам да чуя какво ще каже лекарят.

Хана се усмихна още по-широко.

— Разбирам.

„*Може би твърде много*“ — помисли си Сабрина. Вратата се отвори и удари горкия Шекспир по носа. Кучето подскочи, отдръпна се, застана на пълните си крака и вдигна тъпата си муцуна в очакване като всички останали.

Доктор Бримли влезе в стаята, тесните му рамене бяха прегърбени под черното сако. Мършавото му лице беше мрачно. Той погледна Сабрина, очите му бяха засенчени от гъсти бели вежди. Тя притихна и зачака думите, които толкова пъти бе чувала. Всички мълчаха, сякаш се ужасяваха от отговора на въпроса, който таяха в мислите си.

— Бихте ли дошли за момент, млада госпожице? — попита Бримли. — И вие, госпожо Уейкът.

Сабрина стана и закуца към него. Всички я последваха. Бримли вдигна ръка и пропусна само нея и Хана.

На прага Сабрина се спря. Въздухът бе напоен с тежката миризма на кръв, в съзнанието ѝ изплува споменът за плитките гробове. Стисна юмруци и се насили да влезе.

Слънчевите лъчи струяха през прозорците и хвърляха златни отблясъци върху мъжа, който лежеше на широкото легло под балдахина. Дрехите му бяха една кървава купчина, захвърлена до чизмите близо до раклата. Бял чаршаф покриваше голите му хълбоци.

Сабрина се подпря на една от колоните на балдахина и бавно погледна Ийън. Страх сковаваше сърцето ѝ. Кърпите, сложени под него, за да пазят дюшека, бяха напоени с кръв, както и кожата над широката превръзка около кръста му.

Ийън лудешки мятеше глава на бялата възглавница, мачкаше с ръка чаршафа, клепачите му се отваряха и затваряха треперливо. Краката му се гърчеха под завивката. С какъв ли демон се бореше в мрака на съзнанието си?

Един тих стон се изплъзна от устните му, перна Сабрина като бич и тя се озова до леглото му. Седна в края, сложи ръка на здраво стиснатия юмрук и поглади челото на Ийън, за да отхвърли назад тъмните коси.

— Ще се справиш — прошепна и се помоли думите ѝ да се сбъднат. За съжаление много пъти надеждите ѝ оставаха излъгани.

Ийън ту припадеше, ту се връщаше в съзнание, плуваше в сгъстената, пулсираща болка, потъваше в тъмни и накъсани спомени. Отново беше на фронта. Но къде? Все едно. Всички времена се сляха.

Кой град? Кое сражение? Коя окървавена земя щеше да го приюти завинаги?

Виждаше лицата на хора, които се въртяха вихрено около него — приятели и врагове. Въздухът сладникаво миришеше на кръв, уханието се сливаше с вкуса на барут по езика му. Крясъците, предсмъртните писъци на хора и коне, пукотевицата на пушките, ревът на оръдията — всичко се сля в един гръмотевичен тътен и го превзе. Навсякъде около него падаха хора, търкаляха се като топки, преглъщаха задавено собствената си кръв.

Толкова много мъртъвци. Толкова много умиращи... Увиваха се около краката му, заплашваха да го повлекат в своя кървав свят.

Той повдигна очи към небето, слънцето не се виждаше от барутните пушеци. Кога ще свърши всичко? Господи, кога най-последно ще свърши?

Тишина.

Стоеше сам в светлината на утрото. Тялото му беше цяло, някои от крайниците си бяха негови, а други — на хората, които бе убил. Над зелената някога поляна се вдигаше мъгла и се виеше над купища мъртъвци. Бяха навсякъде около него, лицата им — черни от барута, обагрени с кръв, отворените им очи гледаха изгрева.

Приятели и врагове — все същите изцъклени погледи, всеки от тях паднал в жертва на различна кауза. Колко благородно изглеждаше всичко това в едни други времена. А колко трудно му беше да си спомни тези идеали, като гледеше безжизнените очи.

Той коленичи и пое на ръце един от трупите. Срећна студените сини очи на Джон. Докато носеше брат си, от мъглата изскочи човек. Баща му. Приближаваше се навъсен.

— *Защо? Защо теб не те сполетя съдбата на сина ми?*

Ийън погледна към Джон. Вината беше негова. Изцяло негова. Болката заседна в гърлото му. Галъовен глас прошепна името му. Една нежна и хладна ръка помилва челото му и го изтръгна от кошмара.

Отвори очи. Над него трепетно сияеше ангелско лице. Слънчевите лъчи струяха по тъмночервените коси. Беше дошла за него. Щеше да го отведе от този земен ад.

Той опита да вдигне ръка и да докосне лицето, но тъмнината го завладя отново.

— Не! — нямаше да се откъсне от нея. Не отново.

Но тъмната бездна го призова, болката го завъртя шеметно, потоци го, откъсна го от червенокосия ангел.

— Ийън, чуваш ли ме? — прошепна Сабрина и погали челото му с ръка.

— Така ще е днес и може би утре — каза Бримли и се наведе над Сабрина. — Вие много добре сте се погрижили за раната, млада госпожице. Ако не бяхте спрели кръвта, той вече щеше да е мъртъв.

Тя се изправи, обърна се към него и стисна юмруци. Бяха почти еднакво високи, макар че прегърбените рамене на доктора го правеха по-нисък.

— Ще оживее ли?

Бримли се вгледа в пациента си, лицето му бе сериозно.

— Раната беше чиста. Няма засегнати важни органи — по дълбоко въздух. — Ако дробовете му се запазят чисти, има значителни шансове.

Значителни шансове. Думите я боднаха в сърцето. Беше ги чувала и друг път. Не можеше да умре! Не и той!

Гъстите мигли се открояваха като черни сърпове на лицето му, кожата сивееше, чувствените устни бяха разтворени. Сабрина следеше повдигането на гърдите му и това я уверяваше, че наистина е жив. Преди да си тръгне, докторът даде на двете жени наставления и каза, че отново ще се отбие привечер.

— Трябва да го изкъпем — Сабрина огледа тъмните петна по широките му гърди. Златният пръстен стоеше спокойно в тъмните

къдри. Изглеждаше невероятно мъжествен на белите чаршафи с черната си коса и тъмна кожа. Ранен и кървав. Дори и сега от него се излъчваше някаква първична мъжка сила.

— Но аз не мога да понасям кръв — каза Хана и взе легена с окървавената вода от махагоновата ракла до леглото. — Мога да помоля Макдафъл, но той е груб като бивол. Чудя се дали можете да ми помогнете, милейди. Ще съм ви признателна до гроб.

Сабрина изобщо не помисли, че молбата на Хана е направо неприлична. Не забеляза и очите ѝ, които блестяха от любопитство. Единственото важно нещо за нея бе Ийън, който се нуждаеше от помощ. — Разбира се, че ще ви помогна.

След минута Хана се върна с топла вода, гъба и чисти кърпи. Като постави легена на раклата до леглото, Хана остави Сабрина и Ийън сами.

Сабрина седна на леглото до него, вдигна ръката му, пръстите ѝ се свиха нежно около неговите. Бавно прокара гъбата по гърдите му, внимателно изми кръвта от ръката и всеки пръст поотделно.

„Такива красиви ръце“ — помисли си тя и положи ръката му на чаршафа до него. Пръстите му леко се свиха. Бяха способни на невероятна нежност. Можеха да запалят кръвта ѝ само с едно докосване. Можеха да изцедят от нея и последната капка живот. Ръцете на врага ѝ.

Водата в легена почервения, когато Сабрина изстиска гъбата. Повдигна завивката, откри хълбока и дългия му крак, нагъна мекия лен на корема му, без да го опорочи, като го разкрие. Сякаш у него бе останало нещо неопорочено, помисли си тя. Отми кръвта от бедрото, кожата му бе много по-нежна от тази на гърдите, по-гладка, като сатен, опънат върху дъбова плоскост.

Слънчевите лъчи го прорязваха с една ярка линия, която тръгваше от кръста му и се спускаше по крака. Спомените изплуваха пред очите ѝ, устните ѝ пресъхнаха, сърцето ѝ заблъска в гърдите. Ръката ѝ сякаш се повдигна от само себе си.

Сабрина проследи с пръсти тази слънчева ивица, докосна кожата на гладкия хълбок, премина в твърдите къдри по бедрото му, почувства отново мускула, изпъкнал под ръцете ѝ.

Беше лудост да си припомня.

Трябваше да погребете тези спомени, помисли си тя и метна чаршафа отгоре. Гънките застлаха крака и скриха от погледа ѝ голата плът. Но как да предпази сърцето си от спомените.

Изцеди гъбата и повдигна пръстена от тъмните му гърди. Той блесна като въглен в ръката ѝ. След миг постави финото бижу на възглавницата до рамото му, праметна ланеца през врата му, не можеше да откъсне очи от простата плетеница. Коя щеше да го носи? Що за човек ще бъде? Коя ще избере? Тя знаеше коя няма да бъде избраната...

Черните къдрици се огънаха, докато се опитваше да почисти кръвта. А защо да я интересува? Защо ревнуваше при мисълта, че някоя друга може да носи пръстена? Не, не ревнува, помисли си тя и прокара гъбата отстрани. Ийън пръстена и сърцето ѝ се сви от болка.

— Съжалявам — прошепна тя и постави ръка на бузата му.

Гледаше как вените под гърлото му пулсират. Колко крехко можеше да се окаже стеблото на живота! Дори Ийън, който изглеждаше толкова силен и непоклатим, можеше да загине от едно нищожно парченце олово.

В съня си той обърна лице към ръката ѝ, сгуши се в дланта — топлият му дъх овлажни кожата ѝ. Нещо трепна в нея — дива, болезнена жажда, която я подтикна към него. Обърна главата му, наведе се над него и почти го докосна с устни.

Една целувка. Това е всичко. Само една целувка, преди да се събуди. Но преди да усети този чувствен допир, тя се дръпна стреснато и прехапа устни. Какво правеше? Та този човек е неин враг!

Обърна се, потопа гъбата във водата, пръстите ѝ трепереха. Трябваше да намери начин да се освободи от него. Трябваше да го забрави. Но как? Как да забрави гласа му, ръцете, вкуса на устните? Как можеше човек да изтръгне сърцето от гърдите си и да живее?

В шест вечерта докторът се върна да прегледа пациента. Нещата не бяха претърпели съществено изменение. Предпазливият оптимизъм на доктора само обтягаше нервите на Сабрина.

Седя цяла нощ до леглото му, броеше дългите часове, отпращаше Хана, която се опитваше да я накара да си легне. Страхуваше се, че Ийън ще умре, ако свали очи от него. Малко след полунощ Ийън се събуди и тя успя да му даде няколко глътки говежди бульон, преди

тъмнината да го погълне отново. Малко след това сънят надви Сабрина и я повлече в света на сънища, изпълнени само с неговия образ.

Призори се събуди и повдигна натезжалите си клепачи, за да погледне неподвижния мъж в леглото. През прозорците зад гърба ѝ се процеждаше сивкава светлина, смесваше се със златното сияние на лампата над леглото и осветяваше гърдите му, които се повдигаха ритмично. Сабрина изпусна една дълго сдържана въздишка. Бяха изкарали нощта.

Изправи се, за да се раздвижи, тялото ѝ бе схванато от дългото седене в креслото. Щом мръдна, трите кучета също надигнаха глави. Бяха изкарали бдението заедно с нея — Байрон и Шекспир лежаха отстрани на стола ѝ, а Гуинивийър лежеше по-далеч на пода, близо до леглото.

Сабрина я погледна, чудеше се дали кучката ще ѝ се довери някога, но моментално отхвърли тази мисъл. Нямахше да се задържи още дълго тук. Не достатъчно дълго, за да промени нечий живот. За нея тук нямаше бъдеще.

Скръбта се загнезди в душата ѝ, обви всичко наоколо в гъст мрак, загърна я като плащ, задуши я. Трябваше да спре да копнее за нещо, което не ѝ принадлежеше, нещо, което бе само една детска фантазия.

Кичур коса падаше на челото на Ийън и сякаш я подканваше да го докосне. Сабрина седна на леглото до него и пръстите ѝ отметнаха абаносовата коприна от челото му. Той въздъхна и отвори очи, премига сънено, погледна я, пръстите ѝ все още бяха в косата му.

— Ти си тук? — прошепна и се усмихна.

Тя дръпна ръката си и сви пръсти.

— А вие къде мислехте, че съм, господин Тримейн?

Клепачите му се затвориха, сякаш не можеше да издържи тежестта им.

— В сънищата.

Думите му сякаш се отнасяха точно до страстта, която пулсираше дълбоко в нея. Коя ли го преследваше в сънищата? Чие лице бяха видели очите му? Стана от леглото и почувства как кръвта се отдръпна от крайниците ѝ. Животът ѝ зависеше изцяло от него. Единственото бъдеще, за което мечтаеше, бе да живее с него, но то не можеше да стане реалност.

Сабрина се обърна и се загледа през прозореца към розовата градина, белият белведер сияеше в светлината на зората. Сигурно имаше начин да се отърве от тези чувства, от ужасното желание, от тази любов, която все пропълзяваше в сърцето ѝ и не можеше да остане погребана под гнева и болката. Трябваше да намери начин отново да се почувства свободна.

Беше късна сутрин. Ийън го усещаше и без да отваря очи, чувстваше топлината на слънцето по лицето си, виждаше златистото сияние, което играеше по затворените му клепачи. Докато тялото му бавно се събуждаше, усети болката, която пулсираше някъде отстрани. Спомняше си, че някой стреля по него. Спомняше си Сабрина, допира на ръцете ѝ. Пръстите ѝ трепереваха, леки и нежни, докато се грижеше за него.

— Сабрина — прошепна той. Очакваше да я види като в предишните три утрини. Премигна и изчака чертите на лицето до него да се избистрят. То беше мило и усмихнато, бе обикнал това лице още от дете, но не очакваше него.

— Добро утро, момко — Хана се наведе над него и притисна ръка до челото му. — А-а, хладно и приятно. Треската е преминала.

— Къде е тя? — попита Ийън и се опита да седне, но болка простреля раздраната му плът. Хана подпря още една възглавница под главата му и му помогна да се настани удобно.

— Откакто те простреляха, това мило дете не се откъсна от теб нито денем, нито нощем — Хана взе паницата от шкафа до леглото. Върху него имаше порцеланова ваза, пълна с всички видове рози, които растяха в градината — червени, жълти, бели и розови цветове напояваха ветреца от прозорците с аромата си. — И ако питаш мен, представите ти за нея са изцяло погрешни.

— Да не сте я пуснали да си иде? — за първи път Ийън почувства паника. Хана не обърна внимание на въпроса му и подложи под брадата му една салфетка — като на бебе. Боже, да не е пуснала Сабрина да си отиде? Ами ако е? — Да не сте се хванали на лъжите на тази малка...

— Яж — Хана вдигна лъжицата, в която имаше зальк препечен хляб, напоен с мляко.

Ийън я отблъсна.

— Не съм чак толкова зле, че да ям тези неща.

— Не си зле! Мислехме, че ще те загубим. Хайде, изяж си препечения хляб като добро момче.

— Хана, къде е...

Тя бутна лъжицата в разтворената му уста. Ийън почти се задави. Преглътна лигавата смес и едва отвори уста, за да възнегодува, когато Хана му бутна втора лъжица.

— А сега ще ти кажа нещо, Ийън Тримейн — рече тя, като приготви поредната лъжица разкашкан хляб. — Хич не ме е грижа кое е това момиче — лейди Джулия Уиндъм, Сабрина О'Нийл, царицата на Египет или която и да било друга. Тя е прекрасна, почитена млада дама. И ако мислиш, че може...

— Хана, аз... — тя се засили с лъжицата, но той затвори уста и попарата се посипа по брадата му.

Хана бързо загреба друга.

— Не знам какво се е случило между вас — държеше лъжицата като пистолет до стиснатите му устни. — И не ме интересува. Ти си влюбен в нея, а на всичкото отгоре — и тя е влюбена в теб. И ще ти кажа, че си най-големият глупак, който се е раждал на земята, ако не се ожениш за нея.

Ийън и без това не се съмняваше много, че е най-големият глупак на земята, защото вече започваше да вярва на хубавата червенокоса. Вдигна ръка, че се предава. Хана свали лъжицата.

— Искам само да знам къде е. Моля те, не ми казвай, че си я пуснала да се върне в града — попи брадата си със салфетката.

Хана се изправи и посочи към прозорците.

— Можеш и сам да се убедиш. Тя е в градината и Лутър я пази, сякаш това мило създание е някоя престъпница.

Ийън се облегна на възглавниците и погледна навън. Долу в лъчите на предобедното слънце, сред розите, стоеше Сабрина. Широкополата сламена шапка засенчи лицето ѝ, когато тя се наведе да отреже една роза. На Ийън му се искаше Сабрина да вдигне глава. Искаше да я види. Помисли си, че иска да я вижда всяка сутрин, като се събужда, и вечер тя да е последното нещо, което е запомнил, преди да заспи.

— Къщата е пълна с рози — промълви Хана. — Тя ми каза, че е направо грехота да ги оставим да увехнат, без да ни порадват с красотата си.

Сабрина се обърна, фигурата ѝ се открояваше в профил на фона на зелените храсти. Тя постави една жълта роза в плетената кошница в ръцете на Лутър. Ийън огледа гърдите ѝ, раирана коприна в гранитни и бели цветове скриваше формите, които той копнееше да помилва. Изпитваше болезненото желание да я прегърне. То пулсираше в него — по-силно от отворената рана.

— Ако тя е лейди Джулия Уиндъм, нямам друг избор, освен да се оженя за нея.

— А ако не е?

Ийън се отпусна на възглавниците и се загледа в гънките на тъмния балдахин. Какво трябва да прави човек с една еретична вещица, когато има достатъчно доказателства да я изпрати на кладата? Да я изгори?

— Нека се надяваме, че това е Джулия.

ГЛАВА 18

Слънцето играеше на криеница, ту хвърляше светлина върху гладкото езеро в Сентръл Парк, ту се скриваше зад плътните пухести сиви облаци. Тим погледна Луси, потопи греблото и контурите на един бряст, който се оглеждаше във водата, се разчупиха.

Луси седеше срещу него като порцеланова кукла, облечена в розов органдин и коприна с цвят на слонова кост. Усмихна се и потопи пръсти във водата, погледът ѝ проследи двойка лебеди, които плуваха край тях.

През двете седмици, в които лейди Джулия оздравяваше, двамата се срещаха всеки ден. На първите срещи той излизаше с нея просто за да запълни мястото на красивата графиня, но сега нещата се бяха изменили. Изпитваше ужас при мисълта, че Джулия може да се върне в светския живот.

Един слънчев лъч прониза облаци, освети Луси и превърна косите ѝ в тъмен пчелен мед. Тя вдигна очи към небето и се усмихна пленително. В този момент той разбра, че иска да я види сред падащи есенни листа, да я прегръща пред огъня, който пращи в камината през зимата, да ѝ подари първата пролетна роза. Но какво да прави с Джулия?

Лъчът изчезна, притиснат от облаци.

— Изглежда, ще вали — каза Тим и като погледна небето, разбра, че скоро ще им се наложи да хукнат към дома ѝ. Дали щеше да завари там Джулия?

— Винаги съм обичала дъжда. Особено когато носи нежност и прохлада през летните дни — Луси го погледна в очите, усмивката ѝ обви сърцето му в топлина.

Тим се поколеба, отпусна неподвижно греблото във водата, докато гледаше лицето ѝ. Как да я пусне да си иде?

— Когато бях малка, винаги гледах да избягам от къщи и да се разходя без чадър под летния дъжд. Това направо довеждаше майка ми до отчаяние.

— Ти ме довеждаш до отчаяние — каза той. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да осъзнае какво казва. Остави греблото и се пресегна да я хване за ръката. Лодката се залюля от движението му.

— Прекрасна си, когато слънцето докосне лицето ти, когато блести в косите ти, когато се изчервяваш, щом ти направя комплимент.

По шията ѝ се плъзна руменина и заля бузите ѝ в тъмнорозово, малко по-наситено от органдина. Луси се обърна, вгледа се в бистрата вода, неспособна да издържи настойчивия му поглед.

Тим стисна ръката ѝ и я пусна.

— Не трябваше да казвам това.

— Не е ли истина? — вдигна очи към лицето му.

— Напротив, истина е — Тим погледна надолу и видя отражението си. Гледаше го един човек, който вече е обременен с дълг. Всячески бе показал на лейди Джулия, че има намерение да се ожени за нея, а сега беше влюбен в друга. — Луси, защо ми трябваше толкова време, за да разбере колко си красива?

— Защо говориш така, сякаш вече е късно?

— Джулия — прошепна той и вдигна измъчен поглед към нея.

За момент тя не каза нищо. Големите ѝ сини очи бяха изпълнени с тъга.

— Много ли я обичаш?

— Не — той се придвижи напред, опита се да я вземе в обятията си. Лодката за малко не се преобърна.

Луси се хвана отстрани и се облегна назад, очите ѝ се разшириха от ужас.

— Може би ще е добре да ти кажа, че не умея да плувам.

Усмивка заигра по устните му при това мило признание и бързо угасна, щом си спомни в каква каша се е забъркал.

— Луси, само дето не съм помолил лейди Джулия да се ожени за мен. Какъв ли негодник ще се окажа, ако сега взема да попитам теб?

— Ти искаш да се ожениш за мен?

— Повече от всичко на света.

— О, мили! — извика тя, хвърли се напред и обви раменете му с ръце. Лодката се наклони. От едната страна нахлу вода. Остър писък раздра гърдите ѝ и се сля с неговия плътен вик, когато лодката се

обърна и двамата паднаха във водата като объркан възел от розов органдин и сиво-бял лен.

Влажен вятър нахлу поривисто през френските прозорци в кабинета в Дънkelд. Сабрина вдигна очи от шахматната дъска и погледна през терасата навън. Видя, че в небето се събират плътни сиви облаци и стомахът ѝ се сви.

— Положението ти не е розово — каза Лутър и се надигна от канапето. Тежкото му тяло остави вдлъбнатина върху изумруденото кадифе. Той се обърна, за да погледне през прозорците. Всяко стъкло бе от диамант, прихванат между оловни ленти. Лутър засенчи дъската.

— Ако обичаш, Лутър, отмести се — каза Ормсби. — Правиш ни сянка.

Лутър се премести, застана до Сабрина и се вгледа в дъската от абанос и седеф.

— Та тя те е притиснала.

Ормсби повдигна една от белите си вежди и погледна ухиленото лице на Лутър.

— Играта още не е свършила — взе коня от резбовано и боядисано палисандрово дърво, поддържа го малко, очите му стрелнаха фигурите на Сабрина. Преди да го постави на бойното поле, той кимна одобрително на избора си.

Сабрина игра офицера.

— Мат.

— Изумително! — Ормсби се облегна. Потриваше брадичката си, разучаваше дъската, гъстите бели вежди бяха надвиснали над тъмнокафявите му очи.

Дълбокият смях на Лутър разтърси стаята.

— Обзалагам се, че може да съдере кожата на майора, ако играят за пари — каза той и така потупа Сабрина по гърба, че тя залитна.

Усмихна се на този здравеняк, който я охраняваше, откакто пристигна в Дънkelд преди две седмици. За това кратко време се привърза към любезния исполин, макар че той осуетяваше всичките ѝ опити да избяга.

— Може дори да го победи.

Усмивката на Лутър проряза тъмната му брада.

— Ще се радвам, ако опитате.

— И аз — каза Ийън от вратата. Сабрина погледна високия мъж, изправен на входа. Не беше го виждала от пет дни, не влизаше в стаята му, опитваше се да смъкне оковите, които я свързваха с него. Грижите за раната само разпалиха желанието ѝ да го прегърне. Дистанцирането, изглежда, също не помагаше.

— Май сте изненадана да ме видите — той се усмихна с познатия пиратски маниер. — Смятахте, че няма да оздравея?

Можеше да остане настрана, но не и преди докторът да ѝ каже, че негодникът е на оправяне. Тя разпитваше Хана за състоянието му всеки ден, но той не трябваше да узнае това.

— Много сте подъл, за да умрете млад.

— Трябва да свърша някои неща — каза Ормсби и стана. Лутър го последва навън, като промърмори, че някаква кобила в конюшните имала нужда от грижи.

Байрон и Шекспир, които лежаха пред Сабрина, се надигнаха да поздравят господаря си. Пухкавата опашка на Байрон се вееше високо, Шекспир се тътреше на дебелиите си крака.

— Изглежда, сте завоювали малко от територията ми — Ийън се приближи. Движенията на гъвкавото му тяло сега бяха напрегнати, държеше лявата ръка близо до себе си.

— Но тя още не смее да се доближи до мен — каза Сабрина и погледна Гуинивийър, която куцукаше зад Ийън.

— С времето и това ще стане.

Тя се размърда на стола и двамата знаеха, че не ѝ остава много време.

Бялата риза и тъмносивите панталони на Ийън се вееха около него — личеше, че доста е отслабнал. Сабрина потисна порива да стане и да го подкрепи. Най-добре да не го докосва. Може би това е начинът да овладее емоциите си. Сигурно щеше да успее да устои на невероятния му чар.

Ийън седна в креслото, заето допреди малко от Ормсби, и като огледа шахматната дъска, каза:

— Много хитро.

— Казаха ми, че вие бихте се справили по-добре — мълния блесна в стъклата и озари лицето и раменете му със сребърни искри. Само миг по-късно гръмотевицата процепи утринния въздух. Сабрина

потръпна, опита се да прояви смелост, да не допусне жестоките спомени, които се разбудиха в ума ѝ.

— Плашат ли ви бурите?

Като малка тя много обичаше бурните дъждове, които раздираха долината на Мисисипи. Мълниите им приличаха на приказно небесно сияние. Но всичко се промени. Сега това беше само храна за спомените и всепоглъщащия страх, с който бе живяла в течение на месеци. Повдигна глава и срещна нежния му поглед. Под очите на Ийън тъмнееха морави сенки, които ѝ напомниха, че за малко не го изгуби.

— Редно ли е вече да ставате от леглото?

— Имате навик да избягвате въпросите ми. — Сигурно много разпитвате.

Той взе черната царица от дъската и реши да промени темата.

— Ще играем ли?

Сабрина погледна ръката му, дългите му пръсти премятаха черната царица. Тези пръсти бяха докоснали тайни места по тялото ѝ, за които тя самата не знаеше. Сега беше толкова уязвима, чувствата ѝ можеха всеки момент да избият на повърхността. Двубоят беше неравностоен.

— Не мисля — Сабрина се надигна от стола.

Ийън сграбчи китката ѝ, когато Сабрина се опита да го подмине.

— Пак ли ще избягате от мен?

Ръката ѝ се сви, следи от пръстите му останаха по кожата ѝ.

— Разбирам, че трудно приемате това, но аз не желая компанията ви.

Без да я изпуска, той стана. Значително я надвишаваше на ръст. Сабрина повдигна глава, за да го погледне в очите. Горещината на тялото му я привличаше като пламък.

— Дори не ми оставяте възможност да ви благодаря за помощта.

Тя сведе поглед, нежните му очи я смутиха повече от всеки изблик на гняв. Дали е повярвал в лейди Джулия? Едва тогава тя прозря, че той едва ли би се влюбил в англичанката. Плановете ѝ за отмъщение бяха обречени на провал още от самото начало. Нямаше никакви възможности да спечели тази война. Единствената надежда, която таеше, бе, че ще може да напусне бойното поле невредима.

— Може би вие ми спасихте живота.

— Всеки греши понякога.

Той простена, дълбокият му глас потръпна в гърлото.

— Наранявате ме.

— Аз не — тя повдигна очи и го погледна. — Но някой друг успя. И според господин Макдафъл това не се случва за първи път.

Той поклати глава.

— Господин Макдафъл се тревожи твърде много.

— Кой друг знаеше, че ще идвате тук?

— Никой. Или поне не някой, който иска да ме убие.

— Може да са ви проследили. Това е човек, който ви мрази толкова, че да иска да ви убие.

— Говорите така, сякаш познавате някои от враговете ми — каза той и погали бузата ѝ с пръсти. — Искам да кажа, някои други врагове, освен вас.

Тя сведе очи, за да прикрие чувствата си, и се вгледа в черните къдрици, които се подаваха изпод леко разкопчаната му риза. За момент се отдаде на мисълта за това, което усещаха устните ѝ, когато докосваха тези къдрици, как опитваше вкуса на кожата му с език и вдъхваше уханието на тялото му. Тя прехапа устни и отмести поглед от този привлекателен триъгълник от окосмена загоряла кожа върху една златиста върволица на изумрудения вълнен килим под краката си.

— Познавате ли някой, който би се зарадвал, ако умра? — Сети се за двама. Единият, слава богу, беше на един речен кораб на километри от тук. Гръм разтърси небесата.

— Дочух един спор между Уолтър Стриклънд и жена му. Той, изглежда, не се радва особено на връзката ви с Фелисити.

— Стриклънд има погрешни впечатления.

— Предполагам, че това не му е хрумнало просто така — тя го гледаше настойчиво.

— Не — Ийън повдигна глава и се загледа в отворените френски прозорци зад гърба ѝ. Сухожилията на врата му се изпънаха. — Фелисити е успяла да му го втълпи.

— И вие очаквате да повярвам, че нямате връзка с Фелисити? — попита тя, изумена от факта, че крещи като ревнива съпруга и не може да се овладее.

Тъглчето на устните му трепна в усмивка и напрегнатото изражение изчезна. Очите му проникнаха зад паравана и, изглежда,

видяха твърде много. Но в този момент Сабрина не можеше да отмести поглед, не можеше да скрие нищо от него.

— Ако не знаех коя сте, щях да ви кажа, че ми говорите като ревнива... — на вратата леко се почука и чертите на лицето му се изкривиха от раздразнение. — Да.

Беше Ормсби. Погледна първо нея, после него, очите му бяха странно загрижени и това разбуди у Сабрина инстинкта за оцеляване.

— Господин на име Бейнбридж желае да ви види, сър. Каза, че го очаквате.

Преди да пусне ръката ѝ, Ийън я стисна силно.

— Въведете го.

— Кой е той? — попита Сабрина и отстъпи назад. Вече се досещаше и сама. През прозорците зад гърба ѝ поривите на вятъра раздуваха изумрудените кадифени завеси, тръпки полазиха по гърба ѝ. Гуинивиър сякаш усети емоционалното излъчване на двамата и се отдръпна предпазливо на възглавницата до камината.

Ийън не я изпускаше от поглед, внимаваше да не издава чувствата си. Като заговори, гласът му бе спокоен и равномерен:

— Човекът, който ще отговори на въпросите.

Вратата се отвори. През прозорците Сабрина видя как една светкавица прорязва потъмнялото небе, тътенът на гърма проехтя в каменната стена на Палисадата и премина по гърба ѝ. В стаята влезе нисък човек с медночервена коса. Докато си стиснаха ръце с Ийън, той погледна към нея, изражението на очите зад кръглите очила беше неразгадаемо.

— Тази телеграма пристигна днес от детектива, който изпратих в Англия, за да разследва вашето питане, господин Тримейн — каза Бейнбридж и му подаде сгънат жълт лист.

Сабрина безуспешно се опита да си поеме дъх. Без да откъсва очи от Ийън, пристъпи заднишком към отворените врати, чувстваше се като сърна, притисната в леговицето на лъва. Като прочете телеграмата, Ийън я погледна. Лицето му беше спокойно и безизразно, като издялано от орехово дърво. Само очите му пламтяха от омраза, чийто пламъци направо изгаряха душата ѝ.

Той се обърна към Бейнбридж и тихо му каза нещо, думите му се изгубиха сред бученето на кръвта в ушите ѝ. Дребният човек се усмихна, стисна му ръката и излезе от стаята, като затвори вратата

след себе си. В стъклата блесна мълния и гърмът проехтя като оръдеен залп зад гърба ѝ. Сабрина подскочи и притисна ръка до гърдите си. Ийън не помръдна, стоеше до шахматната дъска и държеше смачканата телеграма в ръка.

— За малко да ме убедиш. Почти бях повярвал в този театър — той не я погледна, очите му бяха приковани в картината над камината. — Какво се надяваше да постигнеш, Сабрина? Каква е целта на този план?

Вятърът повдигна завесите, поигра в ментовите поли на поплиновата ѝ рокля и изпълни стаята с ухание на мокра трева и рози.

— Има ли значение? Ти спечели, Тримейн.

— Така ли? Наистина ли спечелих? — той се обърна към нея и изпусна телеграмата, която се понесе по същото течение, което усукваше полите на Сабрина, издигна се над земята и после падна на килима с леко шумолене. — И какво трябва да направи победителят с красивата си жертва?

Тя преглътна шумно, за да спре чувствата, които бяха заседнали на гърлото ѝ.

— Пусни ме да си вървя, Тримейн.

Тъглчето на устните му потрепна. Но в очите му все още гореше мътният пламък на гнева. Тя видя как в тези очи се пробужда някакъв звяр — онова същество, което забива само ножа в гърдите си. То можеше да убива с голи ръце.

— Да те пусна да си отидеш, за да опиташ отново? И следващия път може би ще е нещо смъртоносно?

Нямаше никакво намерение да я пусне. Не и невредима. Тя се обърна и хукна през френските врати. Едри капки дъжд се блъскаха в лицето ѝ, вятърът раздираше полите ѝ, докато тя тичаше по стълбите към розовата градина.

Болката трептеше в глезена ѝ, но тя знаеше, че това е нищо в сравнение с болката, която ще изтърпи, ако той я хване. Байрон подскачаше и лаеше в краката ѝ, сякаш искаше да я подкара обратно в къщата.

— Сабрина! — гласът на Ийън проряза въздуха като меч.

Тя се отклони от пътеката, полите ѝ се оплетоха в един розов храст и лекият поплин се скъса. Гъстата трева потъваше под краката ѝ. През дъжда, който я шибаше в лицето, видя конюшните, които се

изправяха като някакви призрочни видения между локвите в края на алеята. Преди да успее да стъпи на чакъла, Ийън я сграбчи за лакътя. Тя се завъртя и удари рамото му с юмрук. Той протегна ръка и я придърпа към гърдите си.

— Пусни ме! — тя тръсна глава и последните гребени, останали в косата ѝ, изхвъркнаха, гъстите къдри се посипаха по раменете, гърба и хълбоците ѝ.

— Защо го направи? Защо дойде тук?

Тя премигна, за да пропъди дъжда от очите си, и се вгледа в похитителя си. Струи се стичаха по лицето му, на челото му бе прилепнал един кичур, по миглите му се събираха капки, кръгли като мъниста. Просветна мълния, посребри чертите му, очите му горяха от дива, необузdana страст.

Сабрина заблъска гърдите му, мяташе се в стоманените му прегръдки. Трябваше да се отскубне. Трябваше... той простена от болка, свитият ѝ юмрук замръзна на гърдите му. Ръцете му я притиснаха, той затвори очи и лицето му се изкриви. Раната отново се бе отворила.

Сабрина притисна ръка и почувства биенето на сърцето му върху дланта си. Той леко си пое въздух, отвори зелените си очи и се вгледа в нея, погледът му беше помътнял от болка. Последното нещо, което трябваше да направи сега, бе да тича като луд под дъжда.

— Тримейн, пусни ме да си ида, преди и двамата да пострадаме още повече. Всичко свърши. Просто ме пусни.

— Не мога да го направя, Сабрина.

Той я хвана за ръката и я повлече обратно към къщата. Тя се дърпаше, запъваше обутите си крака в тревата, пързалияше се, за малко не се прекатури през глава към него. С едно леко движение той се наведе и я метна на рамо. Байрон припкаше в краката му.

— Пусни ме! — изпищя тя и заудря гърба му с юмруци. Без да ѝ обръща внимание, той я пренесе от кабинета в коридора. Когато наближи стълбите, залитна и се хвана за парапета, за да не падне. Тъмната ръка на страха сграбчи сърцето ѝ. Ударите по гърба му веднага престанаха.

— Пусни ме, Тримейн. Пусни ме, преди да се самоубиеш.

Той тръгна по стълбите, подпираше се на парапета, дишането му беше рязко и хрипливо. На втория етаж спря, подпря напрегнатата си

ръка на резбованата подпорна колона и после продължи по коридора. Пусна я веднага щом влязоха в спалнята му.

— Да не би пак да кървиш?

— Надежда или страх е това, което блести в очите ти, Сабрина?
— попита той и се приближи.

Сребърна светлина проблесна в стаята, последва я дълбок грохот.

— За жалост, ако исках да те убия, можех да го направя сто пъти, докато лежеше в безсъзнание тези дни.

На една крачка от нея той спря, широките му рамене се повдигаха от неравномерното дишане. Мократа ленена риза прилепваше по тялото му и очертаваше плътните мускули, преливащи се с тъмната сянка на черните къдрици.

— Какво искаш? — той трепереше от студ. — Защо дойде тук?

— Трябва да свалиш тези мокри дрехи — каза тя и се пресегна към копчетата на ризата му.

Ийън хвана ръцете ѝ. От косата върху бузите му се стичаше вода, като струи сълзи, точно такива, които сега пареха душата ѝ и се надигаха към повърхността.

— Кажи ми защо дойде тук? — думите с мъка излизаха от устата му.

— За да те нараня! Да те унижа така, както ти унизи мен!

Той си пое дъх дълбоко и я погледна.

— Като се ожениш за племенника ми?

— Никога не съм искала да се ожения за Тимъти.

Той обви шията ѝ с ръка, подпря с палец нежната кожа под брадичката и повдигна главата ѝ. Очите му горяха като изумрудени огньове и проникваха в душата ѝ.

— Лъжеш.

— Копеле!

Покри устните ѝ със своите в насилствена целувка. Сабрина усети вкус на дъжд, страст и гняв. Отблъсна раменете му, искаше да избяга от него, да избяга от желанието, което пропълзяваше в собственото ѝ тяло. Но това беше жажда, потискана твърде дълго.

Той я притисна до себе си така, сякаш искаше да изцеди и последната капка живот от тялото ѝ. Като дива птица желанието запърха в нея, напрегна се да разбие оковите на гнева и болката, мяташе се, издигаше се, бореше се да излети.

Дълбоко в плътта ѝ отекна пулс, който се сля с ритъма на сърцето. Ръцете ѝ се разтвориха на раменете му, пръстите ѝ се плъзнаха по мократа му риза.

Той прокара ръце по гърба ѝ, подхвана ханша ѝ през пластовете подгизнали дрехи и леко я повдигна към тялото си. Но това изобщо не беше достатъчно. Метрите поплин и лен едва ѝ позволяваха да почувства тялото му, топлината, която се надигаше в слабините му. Плътта ѝ болезнено жадуваше допира на голото му тяло, искаше да го почувства вътре в себе си.

Сякаш прочел мислите ѝ, той плъзна ръка и хвана горната част на корсажа ѝ. С рязко движение го разтвори, копчетата се разхвърчаха и се блъснаха в гърдите му. Ръцете ѝ останаха приковани към тялото, когато той дръпна дрехата към раменете ѝ.

— Недей — простена тя. Последният разум се бореше да надмогне изблика на чувствата ѝ. — Ти си мой враг!

— Омагьоса ме, вещице! — отворената му длан се плъзна по тялото ѝ и докосна гърдите ѝ. — Сега си носи последствията.

Горещите му пръсти галеха кожата ѝ през тънката риза, докато развързваше корсета ѝ. Нежната коприна се омачка в ръцете му и оголи гърдите ѝ за допира на устните, езика и зъбите му.

Едната му ръка загреба косата на тила ѝ, подхвана главата ѝ и я задържа, докато я целуваше. Сабрина почувства, че неговата разгорещеност я завладява, огънят му я изпълваше, докато кръвта ѝ кипна и тя почувства, че е готов да я погълне. Ръцете, стегнати до тялото ѝ, се опитваха да го докоснат, деряха бедрата му, искаха да го придърпат, докато умът през цялото време ѝ крещеше, че трябва да го отблъсне.

Той я вдигна на ръце, отнесе я до леглото и я притисна към кадифената завивка. Светкавица проблесна навън и обля в бяла светлина голите ѝ гърди, чийто розови връхчета бяха набъбнали и изкусителни.

— Красива магьосница!

Той притисна разтворените си устни до шията ѝ, езикът му премина по кожата и се спусна като гореща лава по извивката на рамото ѝ.

Тя притисна раменете си в дюшека, изви се към него и подложи гърдите си в безмълвна молба. Той откликна, пое студената плът в

устните си, езикът му беше като огнена фъртуна. Сабрина се разтърси, нежни звуци на доволство изпълниха стаята, с безпомощен срам тя разбра, че излизат от собствените ѝ устни.

Той прокара ръце под полите ѝ, отхвърли ги нагоре към кръста и разтвори краката ѝ с коляно. Устните му се сляха с нейните, когато ръката му погали вътрешната страна на бедрото ѝ, където потърси и откри отвора на бермудите. Още щом допря влажната ѝ плът, тя повдигна таза си — един праисторически жест на желание, който не можеше да сдържи, дори ако от това зависеше животът ѝ.

— Кажи, че ме желаш, Сабрина — той произнесе думите тихо, дъхът му изгаряше рамото ѝ, дрезгавият шепот едва надмогваше шума на дъжда, който плющеше по стъклата.

Абсолютна капитулация. Безусловна. Той искаше пълна победа над нея. Трябваше да откаже. Да го отблъсне. Той хвана чувствената ѝ плът още по здраво, палецът му намери влажния вход и се плъзна вътре, после излезе навън, но тя се притисна към дланта му, простена и започна да се мятта.

— Кажи ми — прошепна той и устните му докоснаха ухото ѝ, а ръката му спря да се движи. — Кажи, че дълбоко в себе си ме желаш.

Тя сви устни и се огъна, за да го достигне. Той се отдръпна, ръката му се отмести и трепна над нея, не я докосваше, остави я само да почувства топлината на дланта му върху влажната гореща плът. Желанието се бореше с гордостта ѝ. Но битката бе отдавна решена.

— Желая те — прошепна тя. — Бог да ми е на помощ, желая те.

Въздишката, която се изтръгна от устните му, бе пълна с болка, сякаш нейното смирение го порази окончателно. Но тя не можеше да го осъзнае, способността ѝ за това бе претопена в безумно желание. Измъкна се от корсажа и обгърна раменете му, държеше го неразделно до тялото си, притискаше чувствителните си гърди към мократа му риза. Завъртя ханш, почувства, че краката му се размърдаха, пръстите му я докоснаха, докато разкопчаваше панталона си. Скоро отново ще го притежава — това ще е откупът за изгубената гордост. В момента не можеше да прецени какво ѝ струва всичко това.

Твърдата му плът я докосна, тя се изви, за да го обхване, дългите ѝ крака се увиха високо около гърба му, викът ѝ се блъсна в устните му, когато двамата се сляха. Спомени и сънища, действителност и фантазия се сляха. Сега беше неин, поне в тези няколко мига. Тя

посрещаше всеки буен тласък на тялото му. Сега пак враждуваха, но силите им бяха изравнени в любовната битка.

Дъждът звънтеше по прозорците, светкавици разкъсваха небето като бледо подобие на бурята, разразила си между един мъж и една жена. Гняв, желание, ярост и любов се извисяваха и се разбиваха на малки светлинки и се преливаха. Тялото му потрепери, когато навлезе в нея един-единствен последен път, дълбокият му стон се сля с тихото ѝ хлипане. Ийън я повдигна към себе си и я остави да го поеме в цялата му дължина и плътност.

Сабрина се опитваше да го придърпа все по-дълбоко в себе си, не можеше да си представи, че трябва да се отдели от него. Той се отпусна върху ѝ и ниско изръмжа с глава на рамото ѝ. Сабрина усети по кожата си топлото и влажно дишане. Погледна абаносовата коса, навита на едри къдрици на тила му, и повдигна ръка — копнееше да ги погали.

Тътенът на гърма се чу някъде в далечината и я върна към действителността. Нищо не беше се променило. Още бе негова пленница, той — неин враг.

Сабрина се поколеба, сви треперещите си пръсти и юмрукът ѝ се отпусна върху рамото му. Ийън повдигна глава и погледна лицето ѝ, очите му бяха като свежа зеленина — бистри и неразгадаеми. Сянка премина по лицето му, желание, което така приличаше на нейното, го преследваше като призрак. Искаше да обвие ръце около него и да го прегърне. Но не можеше.

Той се дръпна, стана, залитна и се хвана за колоната на леглото, за да не падне. Тя седна, мократа коса се посипа по гърба ѝ и кичурите прилепнаха по кожата като ледени пръсти. Тя обгърна с ръце влажното си тяло — потрепери без топлината на Ийън. Гледаше го как намъква дрехите си. Чакаше поне дума или жест, които да ѝ подсказват, че причината за това, което стана, бе нещо повече от плътска страст, повече от порочно отмъщение.

През мократа риза видя превръзката на кръста му, върху белия лен бе избило червено петно.

— Раната ти кърви — вдигна ръка към него.

Той отстъпи, сякаш не можеше да понесе допира. Сабрина отдръпна дланта си, наведе глава, за да прикрие болката в очите си. Как можеше така жестоко да я наранява? Защо го допусна?

Без да продума, той прекоси стаята, отвори махагоновия скрин и измъкна отвътре един халат от кашмир. На лицето му имаше дълбока бръчка.

— Свали тези мокри дрехи — хвърли халата към нея.

Тя го грабна и покри с меката тъкан голите си гърди.

Гневът в гласа му покоси всяка тайна надежда за обяснение на случилото се. Съзнанието ѝ се изпълни с унижителни образи, бузите ѝ пламнаха. Всичко стана точно според думите му. Не ѝ остана дори достойната възможност да бъде изнасилена.

Тя метна халата, вмъкна ръце в широките ръкави, изправи се, полите се влачеха по воднистия килим. Под това прикритие свали останалите дрехи, остави полата, фустата и бермудите да паднат до краката ѝ и се заслуша в стъпките на Ийън, който крачеше нервно из стаята.

Стегна колана около талията си и се обърна към него. Той стоеше до набраздения от дъжда прозорец и гледаше навън. Ръцете му бяха в джобовете, мократа риза прилепваше по широките рамене. Всичко, което можеше да направи, за да не изпадне отново в унижителна ситуация, бе да не го доближава и да не го докосва.

— Какво ще правиш с мен сега?

Той не мръдна, сякаш не чуваше. Ръцете ѝ, скрити в дългите ръкави на халата му, се свиха в юмруци. Напрежение тегнеше във въздуха и пълзеше ниско по гръбнака ѝ. Пое дъх и се на кани да повтори въпроса си, когато той отвърна:

— Иди в стаята си и се обличай — погледът му не се отмести от прозорците. — След час заминаваме.

— Къде ще ме водиш? Той не я погледна.

— Обратно в града.

Кръвта на Сабрина замръзна. Искаше да я довърши. Познаваше по гласа му, разбираше по стегнатите му рамене. Това беше краят на всичко. Искаше да напусне живота ѝ завинаги и никога да не се върне.

Мисълта, че няма да го види повече, проряза сърцето ѝ като мълния. Трябваше да чувства облекчение, а не такава ужасяваща пустота, сякаш е преживяла голяма загуба.

Той е неин враг.

Не искаше да го види никога повече. И все пак... Защо така копнееше да го удари? Защо искаше да крещи, да го хване и да го

разтърси така, че да разбере колко ценно е това, което изхвърля? Всичко между тях можеше да изглежда съвсем иначе. Само ако той я обичаше...

Това е краят.

Никога нямаше да го види, да чуе гласа му, да почувства допира на ръката му. Бяха мъртви един за друг. В тъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи. Вдигна глава и излезе от стаята, преди първата сълза да се търкулне по лицето ѝ, преди още веднъж да се унизи пред този човек.

ГЛАВА 19

Дъждът шибаше покрива на каретата и се сливаше с тъпата, пулсираща болка в тялото на Ийън. Той се размърда на кожената седалка, вгледа се в жената, която пътуваше срещу него, и се питаше дали това, което смята да направи, няма да се окаже най-голямата грешка в живота му.

Кожените пердета на прозорците бяха спуснати, светилниците не бяха запалени. Лицето ѝ тънеше в сянка. Но той я виждаше. Дори и да ослепее, пак щеше да я вижда. Образът ѝ бе оставил огнен отпечатък в душата му.

Каретата се залюля и спря. Сърцето му заблъска в лудешки ритъм, както хиляди пъти преди това. Като всеки път преди сражение. Този час отново бе настъпил.

Вдигна поглед от ръцете си, които държеше скръстени в скута като момиченце, и го погледна, преди да се обърне към прозореца. Дръпна пердето и сивкавата светлина обля лицето ѝ, бледата кожа блесна, челото ѝ бе прорязано от дълбока бръчка.

— Къде сме? — попита и пусна пердето. Ийън пое дълбоко дъх и се опита да се отърси от съмненията си. Това, което смяташе да направи, щеше да промени живота им завинаги. Стореше ли го веднъж, връщане назад нямаше. Той отдръпна пердето и се вгледа в двуетажната каменна сграда.

— Пред резиденцията на съдията.

Пусна пердето и се облегна. Страхът ѝ бе така доловим, като на човек, изправен пред смъртна опасност. Можеше да го помирише като жасминовото ухание на кожата ѝ, което преодоля защитните му сили и внесе в ума му пълен безпорядък. Искаше я, тук в каретата, представяше си хубавото ѝ тяло в скута си, краката ѝ, обвити около таза му. С тихо проклетие той отпрати натрапчивия образ.

— Не съм направила нищо незаконно — каза Сабрина и седна на ръба на седалката, сякаш се кани да побегне, но Ийън разбра по очите ѝ, че няма къде да избяга.

— А какво ще кажеш за маскарада ти като английска графиня, която иска да впримчи богат съпруг? Това не се ли нарича измама?

Ръцете на коленете ѝ се свиха в юмруци.

— Исках да те унизя, да те нараня. Никога не съм имала намерение да се женя.

Винаги готова за борба. Никога не отстъпваше от страх. Винаги изправяше красивата си глава и вирваше брадичката си, за да посрещне погледа му. Макар и негов враг, беше прекрасна.

— Искаше да се омъжиш за мен. Или вече си забравила?

— Де да можех. Как ми се иска да забравя каква глупачка съм била.

— Щом започваш някаква игра, трябва да си готова да загубиш.

— А ти имаше ли право да проиграеш живота ми на борда на „Бел Анджелин“? Имаше ли правото да ме прелъстиш, да ме подхвърлиш на унижение, да отнемеш и последното ми достойнство?

— А ти нямаш никаква вина за моето поведение, така ли?

— Единствената вина е, че бях достатъчно наивна, за да си помисля, че те обичам.

— Грешка. Беше достатъчно наивна, за да си помислиш, че можеш да ме убедиш в любовта си. Единственото нещо, което обичаш, са парите ми — Ийън отмести поглед към юмука си, подпрян на бедрото, знаеше, че очите ще издадат колко го боли от нейната измама. — Това беше целта ти, Сабрина.

— Не. Никога не съм го искала. — Вдигна поглед и се разкая, че го е сторил. Тя обърна глава и обърса бузата с опакото на ръката си, но той видя сълзите, блеснали на бледата светлина, която се процеждаше през пердето.

Гърдите го стегнаха, докато се мъчеше да се овладее и се опитваше да потисне собственото си желание да я прегърне. Имаше ли човек, способен да лъже така майсторски? Не беше ли сбъркал в нещо? Зло ли ѝ стори, като я изостави?

Сабрина бе свършена актриса, каза си той. Подвеждаща. Измамна. Отмъстителна. Пленителна. Магьосница. Ако ѝ повярва, ако ѝ позволи да узнае каква власт има над него, тя ще го унищожи.

— Какво още чакаш, Тримейн? — тя вдигна глава предизвикателно и премигна, за да задържи сълзите си. — Ако

очакваш, че ще те моля за милост, ще си изгниеш на седалката, преди да ти доставя удоволствието.

Той стисна зъби и отвори вратата. До стъпалото стоеше Лутър с черен чадър, протегнал голямата си ръка, за да помогне на пътниците от каретата. Сабрина дръпна черната мериносова качулка на наметката. Отказвайки всяка помощ, слезе от каретата и се запъти към вратата, без да обърне внимание на опитите на Лутър да я задържи под чадъра.

Вятърът се блъсна във високите тисови дървета, които растяха около настаната с тухли алея, дръпна качулката, смъкна я от главата ѝ и се вкопчи в прибория кок. Дъждът шибаше лицето ѝ. Това ѝ хареса, хладните капки отмиваха сълзите и прикриваха унижението ѝ. Спря под стряхата пред дъбовата врата и зачака Тримейн, като се опитваше да събере смелост.

Почувства, че той се приближава, но не откъсна поглед от входа. Ръката му докосна нейната, когато вдигна месинговото клепало, поставено в средата на олющената дъбова врата. Сабрина се дръпна. Не искаше да го докосва. Не искаше да си спомня за глупостта си. С периферното си зрение наблюдаваше високата му фигура — нейният любим, враг, палач. Почувства се така крехка, че само едно докосване бе достатъчно, за да разруши старателно изработеното ѝ прикритие.

Вратата се отвори и на прага се показа една дребна жена с бузи, алени като зрели малини. Ийън я поздрави. Като погледна Тримейн, госпожа Ролинс се усмихна и около тъмносините ѝ очи се появиха ситни бръчици, кимна с глава и ги покани във фойето. Сабрина позволи на пълничката икономка да поеме наметалото ѝ. Тя го закачи на дървената закачалка зад вратата до черната дреха на Тримейн.

— Вашият човек Макдафъл пристигна преди не повече от час — каза госпожа Ролинс и поведе Ийън и Сабрина по един тесен коридор. — Щеше направо да ни изнесе от тук.

Очевидно тази жена нямаше навик да се среща със закоравели престъпници, помисли си Сабрина, когато тя ги въведе в приемната. Пламъците на газениците свистяха в кристалните глобуси и хвърляха трепкащи отблясъци по тревно зелената ламперия. Стаята беше претрупана с мебели и Сабрина се почувства като в хралупа на катеричка, пълна с лешници.

От дивана в стил ампир до черната мраморна камина се изправи един нисък белокож мъж. Устните му се извиха в усмивка, щом видя

Сабрина. Джеймс Макдафъл се отдръпна от прозорците, местеше поглед ту към Ийън, ту към Сабрина, челото му бе прорязано от дълбока бръчка. Тя се изненада, че Макдафъл не ѝ се хили злобно в този съдбоносен ден.

— Държа да кажа, че ме изненадвате, млади човече — съдията пристъпи към Ийън. Наложил му се да заобиколи една маса и два стола, преди да стигне до него. — Значи това е младата дама.

Ийън представи Сабрина на съдия Върнън Атли, сякаш бяха дошли на следобеден чай. Но той беше човек, способен да люби една жена сутринта и да я обеси след обяд. Сърцето му бе изпълнено само със злост, помислил си тя.

Дали ще сложат окови на ръцете ѝ? Гърлото ѝ се сви. Представи си, че могат да я хвърлят като животно в някоя тясна затворническа килия с решетки и гърлото ѝ се сви. Щеше да се чувства като в пещерата във Виксбърг. Само че тогава се страхуваше да излезе, за да не я разкъсат снарядите на янките. Стоеше вътре и се ужасяваше, че може да се окаже жива погребана. А сега ще я затворят в тясната килия заради този янки. Потисна желанието да се обърне и да побегне като изплашен заек и се изправи. Скоро щеше да даде на тези янки добър урок по южняшка гордост.

— Бихте ли желали нещо за пиене, преди да започнем? Кафе? Чай? — Атли се усмихна на Ийън. — Или нещо по-силно?

Сабрина поклати глава, смаяна от хладнокръвието на този човек. Той наистина харесваше професията си, помислил си тя. Сигурно гледаше всяко обесване.

Ийън също отказа.

— Нямам търпение да приключим с всичко това.

Атли погледна Сабрина и се усмихна още по-широко.

— Напълно разбирам припряността ви.

Пристъпи между двамата, хвана ги за ръце, поведе ги към прозореца и започна да бърби за времето. Сабрина почувства, че коленете ѝ се огъват при всяка стъпка. Дали ще я съдят? Или направо ще я затворят и ще забравят за нея?

А скандалът?

Лея ѝ Керълайн и Луси щяха да се съсипят. Имаше ли начин арестуването ѝ да се запази в тайна от пресата? — питаше се тя.

Погледна към Ийън. Невъзможно. Ако всичко станеше тихо, Тримейн не би се зарадвал.

Една мълния светна, секунда по-късно гръм разтърси прозорците. Бурята навън бе превърнала утрото в полунощ, лятото — в зима. Тя се вгледа в отражението си в стъклото. В светлината на газениците лицето ѝ блестеше, струи дъжд се стичаха и изкривяваха чертите ѝ.

Глупава жена! Безразсъдно, себично дете! Божичко, защо обърка абсолютно всичко?

— Господин Макдафъл, моля застанете до господин Тримейн — каза Атли и взе една черна книга от масата вляво. — Госпожо Ролинс, ако обичате, заемете място до госпожица О'Нийл.

Дребната икономка се засмя тихо и застана до Сабрина. Всички се чувстват щастливи, помисли си Сабрина, всички до един.

Атли застана пред групата и отвори книгата на едно място, отбелязано с червена панделка. Прочисти си гърло то и заговори:

— Възлюбени мои...

Той продължи, думите му нахлуха като вихър в объркания ум на Сабрина, трябваше ѝ време, за да разбере какво става.

— Какво става тук? Какви ги бръщолевите?

Атли спря, погледна Сабрина така, сякаш току-що ѝ бе пораснала втора глава.

— Уверявам ви, че всичко е наред, госпожице О'Нийл.

Сабрина погледна Тримейн. Лицето му бе спокойно. Не издаваше никакви чувства, очите му бяха безизразни като зелена завеса, която прикриваше всяка мисъл.

— Какво е това, Ийън Тримейн? Някаква нова игра?

Без да вдигне поглед от лицето ѝ, Ийън каза:

— Господин съдия, мисля, че аз и младата дама се нуждаем от няколко минути насаме.

Атли прочисти гърлото си.

— Да, разбира се. Ние ще...

Сабрина не го изпускаше от очи, чу как стъпките тихо се изнизват навън по килима, врата се отвори и затвори с леко изщракване.

— Това някакъв номер ли е?

Слабото му лице потрепна.

— Номерът отдавна мина от ред, Сабрина.

Тя се отдалечи от него и притисна ръце към кръста си.

— Да не очакваш да ти повярвам, че искаш да се ожениш за мен?

— Докато смъртта ни раздели.

Тя се завъртя на пети, бледосинята коприна прошумоли около нея. В душата ѝ, сред изпепелените мечти, трепна надежда като жив въглен.

— Защо? Защо правиш всичко това?

Той стоеше неподвижен. Очите и лицето му бяха безизразни. Дъждът шибаше прозорците. В далечината сводът се разкъса от една светкавица — пика, прорязала небесното сърце. Той се обърна и се загледа през малките стъкла.

— Реших, че ще съм доволен, ако си ми съпруга — гласът му бе дълбок, нисък, безчувствен.

— Обичаш ли ме? — прошепна тя обнадеждено.

Ийън се изсмя грубо и гневно, стаята прокълнтя.

— Любовта няма нищо общо с това.

Дори и да я беше пронизал с меч, щеше да понесе по-леко болката от това, което изпитваше в момента.

— Тогава защо? Защо се жениш за мен?

Той сведе очи към овалните ѝ гърди, прикрити от добре легналия корсаж.

— В някои отношения ми влизаш в работа.

Тя пристъпи към него, гняв и объркване трептяха във всяко мускулче на тялото ѝ.

— Но ти не си се женил за всяка, която е стоплила леглото ти? Защо за мен?

— Защото ти си наясно, че между нас няма нищо друго, освен плътско влечение — каза той и погледна през прозореца. — Ще бъдеш красивата домакиня, която посреща моите гости, любяща майка за децата ми, изкусителна куртизанка в леглото ми. А аз ще съм свободен да правя каквото си искам.

— Разбирам. Смяташ, че мога да се измъчвам заради всичките ти любовници, без да кажа и дума.

Той опря рамо на касата на прозореца.

— Ти искаш пари и положение в обществото. Аз съм готов да ти ги дам.

— И цената е живот с човек, който има камък вместо сърце? — прехапа устни, за да спре сълзите, които я давеха. — Ти наистина си одрал кожата на баща си.

Устните му се разтегнаха в безизразна усмивка. Пристъпи напред и спря. Тя видя с какви усилия сдържа чувствата си и се запита какво ще стане, ако не се овладее.

Той въздъхна дълбоко. Раменете му се повдигнаха под черното вълнено сако, сърцето му се блъскаше в бялата яка на папионката.

— Виждам, че искаш да те притисна до последно.

— Няма да успееш, Тримейн! Няма да ти стана жена и за всичкото злато на света!

Той се засмя дълбоко, гърлено и безчувствено.

— Нямах друг избор.

— Все ми е тая.

— Да не би да предпочиташ да отидеш в затвора?

Сабрина преглътна, образът на тъмната тясна килия прониза съзнанието ѝ.

— Да.

Той я погледна за момент, крайт на устните му се повдигна.

— Предполагам, че изобщо не те е грижа за провала на леля ти Керълайн и Луси. Чудя се какво ще си помислят всички, като разберат за приноса им в твоите интриги.

Тя се опита да не издава чувствата си. Вътрешно се раздираше, душата ѝ се разпадаше.

Той повдигна веждата си, когато изигра най-силния коз.

— Ами баща ти?

— Какво ще му направиш?

— Мисля, че мога да склоня властите да го тикнат зад решетките. Особено ако наредя нещата така, че да го хванат с някое маркирано тесте карти.

Той разполагаше с пари и власт и можеше да разруши всичко, останало от семейството ѝ.

— И ще го направиш, нали? Ще унищожиш всичко, което ми е останало? За да задоволиш извращения си каприз. Да се ожениш за една жена, която те мрази.

— Мразиш ме като тази сутрин, нали Сабрина?

Щеше да ѝ отнеме всичко — и последната капчица достойнство.

— Ще съжаляваш за това, Тримейн.

Погледна я за момент, сякаш се опитваше да проникне зад крепостните стени, които издигаше помежду им.

— Без съмнение ще съжалявам — обърна се към прозореца. — Да помоля ли съдията да продължи церемонията?

Тя кимна, чувствата я задушаваша. Съдията и свидетелите се върнаха, когато Ийън ги покани. Стоеше като онемяла до човека, когото някога обичаше, и слушаше думите, свързващи живота им завинаги. Сякаш откъсната от тялото си, наблюдаваше отражението на ритуала в стъклата — тя до Ийън Тримейн — две изгубени души, които се лутаха между ада и рая.

Не погледна Ийън, когато пое ръката ѝ. Топлите му ръце погалиха кожата ѝ и студеният метал се плъзна по пръста ѝ. Без да го погледне, тя знаеше, че пръстенът е на баба му. Прилегна ѝ, сякаш бе правен специално за нея. Стоеше, облечена в една от роклите на Ребека, и носеше пръстена, който Ийън Макклеърън някога бе сложил на пръста ѝ. Дали те ги гледаха отгоре сега? Какво ли биха помислили за внука си и нещастната му жена? Какво ще кажат за тази пародия на сватба?

След като Атли вдигна тост за младоженците с най-доброто си шери, Ийън изведе съпругата си от къщата. Сабрина не се възпротиви, когато ѝ помогна да се качи в каретата. Седна срещу нея и макар че не го поглеждаше, усети, че очите му са вперени непрекъснато в нея.

— Изглеждаш така, сякаш съм те повел на бесилото. Усмхни се. Ти спечели, Сабрина.

— Нима?

— Ще имаш всичко, заради което се опита да ме измамиш на борда на „Бел“. Ще си една от най-богатите жени в Ню Йорк.

Тя вдигна очи, без да се опитва да скрие болката си.

— А сигурен ли си, че точно това съм искала?

За момент той замълча, не сваляше поглед от нея.

— Ти наистина си добра актриса.

— Ще ми трябва невероятен талант, за да преживея това — погледна ръцете си. — След като съм обречена на затвор, може ли да изпълниш една моя молба?

Той въздъхна.

— Какво искаш?

— Бих искала да видя леля Керълайн. Сигурна съм, че се тревожи. Трябва да ѝ кажа какво се е случило.

— Разбира се.

Сабрина облегна глава на седалката, загледа се през леко дръпнатото перде и премига от мъглата, която влизаше през прозореца. Пътят се ширеше пред тях — сива лента, която криволичеше между сиви дървета под сивото небе и я отвеждаше към сиво бъдеще.

Вътрешно се чувстваше точно толкова безцветна, колкото изглеждаше и светът наоколо. Не искаше да даде воля на чувствата. Все още не. Защото това щеше да я съсипе. По-добре да си остане така безжизнена.

От време на време плющенето на дъжда по покрива отслабваше. Облаците преставаха да плачат. Дръпна пердето и пречистеният въздух нахлу в лицето ѝ. Тя вдъхна аромата на влажна почва, трева и кедър.

Завиха и пред тях се откри едно село, бели каменни къщи, високи дървета, сгъсени върху сочна зелена ливада. Беше като току-що завършен пейзаж — маслените бои още не бяха изсъхнали и блестяха. И тогава художникът добави един последен штрих към шедьовъра си — слънцето се показа през облаците и небосклонът се оцвети от ярка трептяща дъга. Майка ѝ казваше, че това е символ на надежда, на ново начало.

Тя се облегна и затвори очи. Дъгата остана вън. Беше твърде красива и изпълнена с оптимизъм, в пълно противоречие със съществуването, което трябваше да понесе. Пусна пердето и пропътува останалата част от разстоянието до града, потънала в сянка.

Сабрина отказа да поеме ръката на Ийън, докато се качваха по каменните стъпала на имението ван Кортленд. Испита облекчение, като намери леля си Керълайн сама. Ежедневните сутрешни посетители си бяха отишли. Докато Дикън ги отвеждаше към музикалната стая, коридорът се изпълни със звуци — резки, скръбни, които раздираха слуха като счупени стъкла.

— Сякаш някой тормози котката си — промърмори Ийън под носа си.

Сабрина се намръщи.

— Леля Керълайн свири само когато е разстроена.

Той повдигна вежди.

— Да се надяваме, че не се разстройва прекалено често.

Искаше съвсем да забрави за него. Продължи да гледа гърба на Дикън и не обърна внимание на забележката му. Беше й невъзможно. Не и докато кракът му докосваше полата й при всяка стъпка, докато уханието му изпълваше въздуха и разбуждаше спомените за плътта му, която се плъзгаше по нейната, за твърдите устни... Опитва се да пропъди спомените, не успя и бузите й пламнаха.

Дикън спря пред салона, в който Керълайн свиреше на позлатена арфа. Слънчевите лъчи се процеждаха през дантелените пердета зад гърба й, докосваха струните и светлината се разпръсваше във всички посоки. Когато Дикън съобщи за пристигането на лейди Джулия, тя стана, арфата падна на килима и потъна в цветовете на кайсия, слонова кост и кафяво.

— Скъпа! — тя се втурна към Сабрина, роклята от жълта и зелена коприна шумолеше във фустите й.

— Лельо Керълайн — Сабрина хвана ръцете й, сякаш бяха спасително въже, хвърлено на удавник.

— Толкова се радвам, че се върна — притисна се до лицето й.

Уханието на рози, което се разнасяше от Керълайн, запрати Сабрина сред спомените, погребани дълбоко в душата й. Времето спря, стори й се, че е в прегръдката на майка си. Но това продължи не повече от миг.

Керълайн се отдръпна, стисна ръцете на Сабрина, огледа лицето й така внимателно, сякаш търсеше белези от рани.

— Добре ли си?

— Добре съм.

Керълайн погледна към Ийън, който стоеше до един стол в стил кралица Анна, тапициран в кайсиев брукат.

— А вие какво ще кажете за себе си, млади човече? Кажете нямам ли основание да ви арестувам на часа?

Тъглчето на устните му трепна.

— Нима ще арестувате съпруга на племенницата си?

— Съпруг! — Керълайн вдигна очи към Сабрина. — Да не си се оженила за този негодник?

Сабрина кимна.

— Венчахме се тази сутрин.

— Разбирам — Керълайн отстъпи, гледаше ту Ийън, ту Сабрина. — Предполагам, че при дадените обстоятелства не си имала голям

избор.

— Съвсем никакъв — прошепна Сабрина.

— А вие, младежо — Керълайн скръсти ръце пред гърдите си и погледна Ийън настойчиво, — какво ви накара да се ожените за племенницата ми?

Ийън се подпря на дръжката на креслото, тъмните му вълнени панталони изпъкнаха на фона на кайсиевата коприна.

— Имам си причини.

Керълайн го изгледа изпитателно, острите, пронизателни сини очи пробиха маската и погледнаха в душата му. След миг по устните ѝ заигра усмивка.

— Да, сигурна съм, че е така.

Ийън се размърда и сведе очи към върха на обувката си. Изглеждаше притеснен. На Сабрина ѝ се стори, че леля ѝ е единственият човек, който можеше да пробие рицарската му броня.

— Баща ти знае ли за това? — попита Керълайн.

— Нямах възможност да му пиша.

— Мила, баща ти пристигна в града почти едновременно с теб. Изглежда, те е следил през цялото време.

— Но защо не ми каза?

— И аз самата не знаех, докато не ме посети малко след изчезването ти. Каза, че отива да те търси. Явно не е могъл да те намери.

Сабрина погледна Ийън. Очите му не издаваха нищо. Тя се обърна и погледът ѝ се спря на палисандровото пиано до арфата. Баща ѝ през цялото време е бил в града и я е следил. А следил ли е Тримейн? Дали е разбрал, че са в Дънкелд?

— Трябва да оправим някои неща — Керълайн почука с показалец върха на брадичката си.

Кога каретата е ударила Ийън? Гласът на Джеймс Макдафъл отекваше в ушите ѝ. Преди няколко седмици. Тя вече е била тук. Баща ѝ също. Не. Не можеше да е баща ѝ. Той не би посегнал на невъоръжен човек. Той ще се срещне с врага си лице в лице! Със сигурност!

— Сабрина трябва да влезе в обществото. Добре е да измислим нещо, за да обясним маскарада ѝ като лейди Джулия.

— Мисля, че разкриването на истината е немислимо — каза Ийън.

Сабрина погледна Ийън. Кръвта ѝ кипеше от правдив гняв.

— Чия истина? Твоята или моята?

Той издържа гневния ѝ поглед.

— И каква е твоята версия, Сабрина?

— Много добре знаеш каква е. Чудя се какво ще си помислят всички, като разберат какъв лъжец си — докато говореше, тя пристъпи напред, ръцете ѝ се свиха в юмруци до тялото, — ако знаеха, че се жениш за мен само за да ме имаш в леглото си.

Ийън се отмести от стола, стисна зъби и лицето му трепна.

— А аз пък се чудя какво ще си помислят всички, като разберат, че ти и баща ти се препитавате, като обирате златото на янките.

— Нагъл...

— Така доникъде няма да стигнем — Керълайн застана помежду им. Хвана Сабрина за ръка и я отведе настрана от Ийън. — Трябва да се научите да се уважавате.

— Изпитвам по-голямо уважение към гърмящите змии — тя погледна злобно към него през рамото на леля си.

— Сабрина, скъпа, помисли за мен, за Луси, за скандала, който ни заплашва.

Сабрина въздъхна тежко и затвори очи. Ийън държеше всички козове.

— Добре, ще опитам.

Керълайн я потупа по рамото.

— Смятам, че първо трябва да дадете бал в новия си дом. Представи Сабрина на приятелите си. Покажете им, че наистина много се обичате.

Сабрина изстена и Керълайн я погледна строго. Тя сведе очи и Керълайн продължи:

— Ще кажем на всички, че сте се сгодили преди време. Възникнали са някакви недоразумения и тя е дошла в Ню Йорк и се е представила за лейди Джулия Уиндъм, за да те надхитри. Пак сте се влюбили и сте избягали заедно, за да се ожените — Керълайн спря и погледна Ийън. — Какво ще кажете, господин Тримейн?

Ийън замълча. Сабрина чувстваше, че я гледа и чака нейното мнение за този план. Не го погледна.

След цяла вечност той отговори:

— Допускам, че ще е добре да си съчиним тази историйка.

— Точно така. А сега ще уредим бала колкото може по-скоро —
тя се втурна към вратата и спря, защото никой не я последва. Полите ѝ
изшумяха, Керълайн се обърна към двамата като пълководец пред
войската си. — Тръгвайте. Трябва да огледам мястото, за да
организирам добър бал.

ГЛАВА 20

Сабрина усети, че каретата свърна от пътя и погледна през прозореца. Високи порти от ковано желязо се издигаха от двете страни на застлана с тухли алея, която водеше към къща, сякаш останала от други времена. Сред широка сочна ливада се издигаха четири етажа от дялан варовик и оформяха френски замък от петнадесети век, липсваха само овалните зелени хълмове на френската провинция. По южното крило се издигаше скеле и обвиваше една от кулите като черна паяжина. Следобедното слънце позлатяваше влажния камък и блестеше в стотиците прозорци. Замъкът изглеждаше като в приказките.

Докато каретата приближаваше приказния дворец, Сабрина си помисли, че той ѝ е странно познат и в същото време — чужд. Струваше ѝ се, че някога е живяла тук. Усещането бе така силно, образите — така ярки, че кожата ѝ настръхна.

Когато каретата спря пред стилния портал, Сабрина се обърна към Ийън:

— Това ли е къщата ти?

Той се усмихна.

— Знам, че не изглежда завършена, но може да се живее в нея.

Сабрина се опита да се отърси от силното чувство и непреодолимото усещане за близост, което я владееше, но не успя.

— Защо сте строили толкова далече от цивилизования живот? — попита Керълайн, когато Ийън ѝ отвори една от високите дъбови врати на входа.

— Исках да ми е просторно — Ийън отстъпи, за да пропусне двете дами. — За жалост, градът скоро ще се разпростре и насам.

Приемната и широката стълба пред тях беше настлана с бял мрамор с гранитни нишки. Слънцето блестеше през високите оловни стъкла на партера, лъчите му се отразяваха в дъбовата ламперия и огряваха стоманената плетеница и позлатения бронз на перилата, които се извисяваха и обгръщаха очертанията на стълбището.

— След десет години тази част на Пето авеню ще е така пренаселена, както е на юг от Петдесето — каза Ийън.

Керълайн го погледна подозрително.

— Нямате ли никаква прислуга?

— Още не са пристигнали от Дънкелд.

— Да не искате да кажете, че непрекъснато ги разкарвате от къща в къща? — каза Керълайн.

Сабрина едва слушаше, докато Ийън обясняваше на Керълайн за прислугата. Тя погледна простата рокля, с която бе облечена, а после мъжа, поставил на пръста ѝ златния пръстен. Той вървеше до леля ѝ, отговаряше на поредния въпрос и като че ли изглеждаше малко несигурен. Леля ѝ Керълайн можеше да накара всеки да се почувства така, та бил той и най-самоувереният мъж.

Странно, мислеше си, сега е жена на този човек, за когото винаги бе мечтала. Днес трябваше да е най-щастливият ден в живота ѝ. Но вече знаеше, че мечтите и сънищата са само измамни видения през нощта, които се стопяват в светлината на зората.

Ийън се обърна, сякаш беше усетил, че го гледа. Погледът му я прикова и сърцето ѝ се преобърна. Независимо че се опитваше да се прави на безразлична, целият ѝ актьорски талант не би я спасил от унижителното ѝ желание. Отмести поглед от него и го последва на няколко крачки разстояние, докато той показваше къщата на Керълайн.

Разходката из този дом беше като разходка в полузабравен сън. Не беше способна да се отърси от злокобното чувство, че е живяла тук и преди. В една къща, която още не бе завършена? Пълна лудост.

С изключение на кабинета, библиотеката и семейната трапезария, целият първи етаж беше празен, паркетът и мраморният под бяха голи. В една от стаите, която според Сабрина щеше да е музикален салон, имаше палисандрово пиано и нищо повече. Къщата беше красива като празна раковина.

— В къщата на баща ви има прекрасни мебели — каза Керълайн и огледа балната зала, която се ширеше на повече от тридесет квадратни метра в задната част на къщата. — Кога смятате да ги пренесете?

— Не смятам. Взел съм всичко, което ми хареса от къщата на баща ми.

Тонът му бе много решителен и това изненада Сабрина. Може би му бе твърде тежко да си спомня за баща си всеки ден. Вероятно са били твърде близки.

Стъпките на Сабрина отекнаха върху полирания палисандър, когато прекоси балния салон. На отсрещната стена имаше шест френски прозореца, които водеха до голяма каменна тераса с изглед към градините навън. На тези два крака земя тревните площи се редуваха с частично засадени лехи. На няколко метра от терасата до един каменен водоскок с играещи херувими бяха оставени за разсаждане повече от осемдесет розови храста с корени, увити в платно.

Странно, Сабрина знаеше, че пред балната зала има розова градина, можеше да си представи всяка стая в къщата, картините по стените и мебелите във всяко помещение. Сякаш отново се бе прибрала у дома, макар че кракът ѝ не бе стъпвал тук. Поне не в този живот.

— Ще вземем всичко, което ни трябва за бала, от „Стюардс“ — каза Керълайн, докато ги водеше обратно към главния коридор. — Но иначе трябва да си поръчате мебели от Европа. Тази къща ще е великолепна, ако е подходящо мебелирана.

Ийън спря на най-долното стъпало. Устните му трепнаха в усмивка.

— Нямах много време да помисля за такива неща.

Защитните сили на Сабрина се сринаха при вида на тази усмивка. Тя погледна встрани и през пречките на парапета видя един щит, на който бе изобразен Пегас в полет.

— Нека погледнем и втория етаж — каза Керълайн, развълнувана като момченце, което се е сдобило с ключ от сладкарница.

— Оставям всичко на ваше разположение, госпожо ван Кортленд. Чувствайте се като у дома си — той се обърна и се упъти към изхода.

— Къде отиваш? — попита Сабрина.

— Липсвам ли ти вече? — той я погледна през рамо.

Тя стисна ръце до тялото си. Колко лесно се издаваше.

— Надявах се, че ще опънеш платна и ще отплуваш за Китай.

Ийън се изсмя.

— Много е хубаво, когато знаеш, че си обичан.

Сабрина се обърна и срещна настойчивия поглед на леля си.

— Не можеш да очакваш да се държа мило с него и когато сме сами.

Керълайн се усмихна. Звукът от отварянето и затварянето на вратата проехтя в залата.

— Мисля, че се страхуваш да изглеждаш мила.

Сабрина повдигна роклята си и последва Керълайн по мраморното стълбище.

— Какво искаш да кажеш?

Леля ѝ спря на площадката, през прозорците върху нея се изсипваха потоци светлина. Оттук стълбата се раздвояваше в две противоположни арки и отиваше към втория етаж.

— Мила, ти си влюбена в него.

Сабрина повдигна брадичката си.

— Ненавиждам го.

Керълайн поклати глава.

— Освен това той също те обича.

Сабрина издаде гърлен звук, който едновременно наподобяваше и смях, и хлипане.

— Никога нямаше да се ожени за теб, ако не те обичаше.

— Много си романтична — погледна пръстена на ръката си. — Той иска домакиня, кобила за разплод, проститутка. Исква съпруга, която няма да му хленчи, че си има любовници.

— Така ли каза?

Сабрина потриваше пръстена с палеца си, златната плетеница блестеше в жълто и червено на слънцето.

— Да, точно това.

— От мъжка гордост е.

Сабрина продължи след леля си по десните стълби.

— Той е пълен негодник. Ти не го познаваш.

Керълайн сякаш не чуваше. На втория етаж сви вдясно по дълъг коридор.

— Имаш ли представа какви чудеса ще трябва да извършим, за да въведем ред на това място? — с ръце на кръста се завъртя в кръг и огледа белите дъбови стени, които бяха съвсем празни.

— Лельо, ти се лъжеш за него. Керълайн не чу.

— Но аз обичам предизвикателствата. Смятам, че две седмици, считано от петък, ще ни стигнат.

— Лельо, Ийън Тримейн не ме обича. Представата ти за него е погрешна.

— Така ли? — Керълайн опря ръка на бузата на Сабрина и от нея се разнесе уханието на рози. — Ами ако не е? Ако той ти каже, че много те обича? Тогава какво ще правиш?

Вълна от копнежи избликна от дълбините на душата ѝ и я заля. Тя поклати глава, отблъсна ужасното чувство и се вкопчи в болката си. Чувстваше се сигурна така.

— Но как да му повярвам? Той е същински дявол. И е хитър. Ако ми каже, че ме обича, сигурно ще има някаква друга причина. Това ще е средство за постигането на някаква извратена цел. Ще е пълна глупост, ако отново му повярвам.

— Имате нужда от ново начало. Трябва да погребете миналото и да мислите за бъдещето.

— Ние нямаме бъдеще заедно.

Керълайн въздъхна.

— Може би времето ще излекува раните.

Първите няколко стаи бяха съвсем празни. В края на коридора Керълайн отвори една врата и въздъхна.

— Най-последна обзаведена стая.

Стъпките на Сабрина отекваха по дъбовите дъски между голите стени. От високия таван със спираловидна украса до белите дъбови дъски долу циментовите стени не бяха варосани. Пердетата на прозорците, балдахинът над широкото бяло и златно легло и завесите на френските врати, които водеха към балкона, бяха от винена коприна с релефни шарки.

Сабрина дръпна пердето и слънчевите лъчи нахлуха вътре.

— Обзаведена? — попита тя и огледа недостатъчната мебелировка.

— В сравнение с другите е направо претъпкана. Трябва да решим коя е най-подходяща за тоалета на дамите.

Коя ли стая бе предвидил за нея? — чудеше се Сабрина. Тя тръгна вляво и отвори вратата между тази и съседната стая. На пода бе застлан брюкселски килим в синьо и слонова кост. Завесите на френските прозорци и балдахинът на голямото резбовано легло бяха от леденосиня коприна. Без да ѝ кажат, знаеше, че това е стаята на Ийън. Беше съвсем сигурна.

Стъпките на Керълайн ехтяха по голия под.

— Поне има баня. Разбира се, смятам, че е редно всяка спалня в тази къща да има баня.

Сабрина затвори вратата на спалнята на Ийън и се обърна към леля си. На лицето на Керълайн се появи странно изражение, когато тя отвори вратата на банята. Сабрина не можа да сдържи любопитството си и се приближи. На ръба на ваната имаше рокля от розов органдин, бели бермуди и фуста, бяла като слонова кост. Тя пристъпи, роклята я привличаше като магнит. Кръвта ѝ кипна.

— Някоя от предишните му гостенки — вдигна един от ръкавите и се изненада, че е мокър.

Керълайн се намръщи.

— И друг път съм виждала тази рокля.

— Вероятно ще трябва да свикна да намирам изоставени женски дрехи — остави роклята и се отдалечи от леля си. — Този човек е... негодник!

— Скъпа, сигурна съм, че...

Преди Керълайн да довърши, вратата вляво се отвори. Влезе Луси, облечена в широка непоръбена риза, която се влачеше по пода. Рошавата ѝ коса се спускаше по раменете и падаше до кръста. Като видя майка си, замръзна.

— О, боже — прошепна тя и притисна пръсти до устните си.

— Какво правиш тук? — попита Керълайн, стресната почти колкото нея.

— Само исках да проверя дали роклята ми е изсъхнала — отвърна Луси и премести треперещата си ръка на шията. Зад нея се появи Тим, който предпочете да бъде до нея, отколкото да седи предпазливо в съседната приемна. Бялата риза, която носеше, му бе с няколко размера по-голяма, ръбовете на раменете висяха, ръкавите му бяха запретнати, крачолите на черния му панталон бяха навити. И той беше шокиран колкото Луси.

— Госпожо ван Кортленд какво правите тук?

Керълайн склочи ръце пред себе си.

— Смятам, че е по-добре вие да отговорите на този въпрос, младежо.

— Госпожо ван Кортленд — Тим погледна Сабрина и лицето му пламна. — Лейди Джулия, ние... Искам да кажа, че ще обясня.

Керълайн си пое въздух дълбоко.

— Направете го, млади момко.

— Бяхме в една лодка в парка — Тим прегърна Луси през раменете, сякаш за да я предпази от опасност. — Обърнахме се.

— Вината беше моя — Луси погледна Тим. — Той ми спаси живота.

Бузите на Тим потъмняха от нежния поглед на Луси.

— Като заваля, помислих, че е добре да дойдем тук, защото е по-близо.

— Звучи правдоподобно — Сабрина погледна леля си. Керълайн я стрелна и отново прикова очи в Луси.

— И ти дойде тук без придружителката си?

— Нищо лошо не се е случило — казаха Тим и Луси в един глас.

— Сигурна съм, че всичко е наред, лельо Керълайн. Луси никога не би... — Сабрина млъкна, защото Тим я гледаше с широко отворени очи и зяпнали уста.

— Произношението ви. Чичо Ийън ми каза, че сте от Юга — той спря, без да сваля очи от нея. — Вярно е нали? Вие сте Сабрина.

— Нейната самоличност няма нищо общо с това — каза Керълайн. — Младежо, вие...

— Ти си ме излъгала? — Тим погледна Луси и свали ръка от раменете ѝ. — Защо не ми каза истината, Луси?

— Не можех. Обещах на Сабрина.

Тим отметна русата си коса от челото.

— Значи всички вие добре сте се посмели на глупавото момченце, което е хлътнало първо по лейди Джулия, а след това по братовчедка ѝ. Имаш ли представа колко се измъчвах през последните дни? — той изстреля последното изречение към Луси.

— Вината е моя. Луси няма нищо общо.

По дългите черни мигли на Луси блеснаха сълзи.

— Тим, моля те, опитай се да разбереш. Не можех да измамя доверието ѝ.

— А аз? А моето доверие? Ти си участвала в това — отблъсна треперещите ѝ ръце и се обърна яростно към Сабрина. — А вие какво искахте да направите? Да се омъжите за мен, за да си отмъстите на чичо ми?

— Нямах намерение да се омъжвам за когото и да било. Смятах, че Ийън ще се влюби в Джулия. Искях да го надхитря — спря и преглътна буцата на унижението, заседнала на гърлото ѝ. — Но той ме надхитри.

Тим погледна Луси, лицето му бе изкривено от гняв.

— А ти си ѝ помагала!

Луси поклати глава, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Това, което чичо ви е направил, не е добро.

Тим гледаше Сабрина, в очите му блестеше омраза.

— Сигурен съм, че чичо Ийън е имал достатъчно основания да го направи.

Сабрина пристъпи към него.

— Моля ви не обвинявайте Луси. Вината е изцяло моя.

Тим вдигна ръка, за да не я допусне по-близо. Пръстите му се свиха в юмрук.

— Трябва да ви благодаря за безценния урок. Нищо не е такова, каквото изглежда — погледна Луси. — Дори и котето, което изглежда така красиво и невинно, има нокти.

Луси сведе очи.

— Съжалявам — шепотът ѝ премина в хлипане.

Тим се обърна и се запъти гордо към вратата.

— Няма да си тръгнете от тук, млади човече — Керълайн се обърна, докато минаваше покрай нея. — Трябва да обсъдим някои неща.

Тим дори не я погледна. Излезе от стаята и затръшна вратата.

— От всички... — Керълайн вдигна глава и изправи рамене. — По мое време младежите имаха по-добро възпитание.

Луси притисна ръка до устните си и захлипа. Сабрина погледна братовчедка си и се почувства неловко, защото знаеше, че е причина за нещастieto ѝ. Всеки сподавен стон, изплъзнал се от устните на Луси, стягаше сърцето ѝ.

Отмъщение.

Тя живя с тази мисъл в продължение на години, отмъщаваше си за всичко. Но нищо не можеше да ѝ върне братята, майка ѝ, Ейдън, дома. И какво постигна в крайна сметка? Луси се оказа права. Омразата може само да руши. Най-малко от всичко искаше да нарани Луси със своята себичност.

Тя вдигна глава, когато Сабрина докосна рамото ѝ, сините ѝ очи плуваха в сълзи.

— Не знам какво да кажа — прошепна Сабрина.

Раменете на Луси се тресяха от плач.

— Миличка, не плачи — каза Керълайн и обви с ръка крехките рамене на Луси. — Сега той е сърдит, но ако те обича, ще се върне.

Луси поклати глава.

— Той... ме мрази.

— Ще видиш — Сабрина я погали по ръката. Молеше се тази бъркотия да се оправи.

Може би Ийън ще поговори с Тим, помисли си тя. Сигурно може да усмири малко младока. Но можеше ли да се надява на помощта му? Тим я мразеше.

Ийън подпря ръка на бялата мраморна камина в гостната на Елън. Намръщи се, когато сестра му прекоси стаята.

Тя спря до прозорците и се обърна, бледожълтият лен се поклащаше, роклята ѝ докосна подгъва на пердетата.

— Не мога да повярвам, че си се оженил за нея — тя млъкна и го погледна. — Нали каза, че била измамница.

— Точно така!

Беше ли Сабрина измамница? Сети се как изглеждаше сутринта — лицето ѝ, ръцете. Мислеше как се е почувствала в прегръдките му. Спомни си и други неща.

Спомни си как една жена свеждаше лице над него, докато лежеше окървавен и се бореше за живота му. В тъмните ѝ очи имаше отчаяние и страх да не го загуби. Нима всичко е лъжа? В сърцето му се бяха прокраднали съмнения, че не го е измамила. Може би искаше да повярва, че зад лъжите се крие нещо повече. Сигурно искаше да ѝ повярва. Глупаво ли постъпваше?

Елън въздъхна.

— Да не би да го направи заради Тим?

— Не. Имам собствени съображения — искаше да си вземе своето и да се махне. Само че не искаше да се маха. Нито сега, нито когато и да било.

Елън го огледа внимателно. Лицето ѝ се отпусна в израз на разбиране.

— Сигурно много я обичаш.

— Да я обичам? — Ийън погледна върха на ботуша си. — Може би съм хипнотизиран, луд. Истината е, че червенокосата направо ме омагьоса. Мисля, че това е по-лошо от любов.

Елън се намръщи.

— И трябваше да се ожениш за нея?

— Това е най-безопасното нещо, което можех да направя.

И единственото, което му оставаше. Не можеше да я пусне да си отиде. В това поне беше сигурен.

— Не знам как Тим ще приеме това. Напоследък той се виждаше с... — тя спря, когато някой тресна вратата.

По паркета в коридора прокълбяха стъпки, които приближиха гостната. Миг по-късно Тим влезе. Стоеше на прага, лицето му гореше, дишаше тежко, сякаш е пробягал километри.

— Ти беше прав — каза Тим и прокара пръсти през косата си. — Тази жена, Сабрина, е у вас.

— Знам — Ийън се намръщи, като позна ризата и панталона си. — А ти какво правеше там?

— Дълга история. Хвана ме бурята и... — Тим седна на дивана до камината. — Човек си мисли, че познава една жена и може да ѝ се довери. Дори я пита дали ще се омъжи за него, а тя изведнъж се оказва различна. Какъв глупак съм!

Ийън стисна зъби. Сабрина разкъса Тим на парчета по същия начин, както направи и с него преди време. Независимо в какво искаше да вярва, истината беше пред очите му — Сабрина не е нищо повече от една малка интригантка. Трябваше да го осъзнае най-сетне. Трябваше да се примири с нея и с чувствата си.

Елън постави ръка на рамото на Ийън.

— Не бива да...

— Не сега — каза той и се изправи. — Не искам да говорим за това сега.

Ийън стисна юмруци, докато гледаше как Тим излиза от стаята. Специалитетът на Сабрина беше да унижава. Може би е време някой да ѝ върне заради сторените злини.

ГЛАВА 21

Сабрина седна на пейката в средата на градината лабиринт в имението ван Кортленд и се загледа в стария дъб, който пазеше изхода. Короната му се разпростираше настрани и хвърляше сянка на ръба на пейката. През гъстите листа се виждаше скършен клон, поддал под тежестта на едно безумно момиче. Щеше ли животът ѝ да бъде така объркан днес, ако тогава не бе проследила Ийън и онази проститутка? Щеше ли Луси да плаче в стаята си?

Тя затвори очи. Слънцето топлеше гърба ѝ и усилваше аромата на розите около нея. Това бяха любимите цветя на майка ѝ. Чуваше шумоленето на цветовете от ветреца, уханието им докосваше ноздрите ѝ, навлизаше в душата ѝ и я отнасяше в Роузбрайър — славното място, което някога ѝ бе дом, при спомените, твърде дълго потискани в тъмнината на съзнанието ѝ, твърде болезнени, за да свикне с тях.

Триетажната тухлена постройка величествено се издигаше на един висок хълм на брега на Мисисипи. Сабрина си представи как баща ѝ излизаше сутрин на бялата тераса, която обикаляше целия покрив, и оглежда владението си. Брендън и Денис стояха гордо от двете му страни. Широките бели коридори на първия и на втория етаж в задната част бяха изнесени встрани на големи дорийски колони, огрени от слънцето.

От малкия заден двор, застлан с тухли, се спускаше тухлена пътека, която се виеше по широките тераси на хълма към зъберите над реката. Около нея имаше розови храсти, камелии и азалии, които напояваха въздуха с аромат. Както всеки ден, Сабрина и майка ѝ се разхождаха из градината, за да наберат цветя.

— Грехота е да оставим розите да умрат на храста, Сабрина — каза ѝ веднъж Рейчъл и ѝ се усмихна, като постави в кошницата една розова роза. — Трябва да ги откъснем, докато са все още млади и красиви, и да им позволим да споделят нашия дом. Спомни си за това, когато си имаш собствен дом. Запомни да го кажеш и на дъщеря си.

Образите в съзнанието ѝ избледняха и изпълниха сърцето ѝ с копнежи. Само да можеше да ги види още веднъж — майка си, Брендън, Денис, да можеше да чуе смеха им.

По миглите ѝ натежаха сълзи и се спуснаха по страните ѝ. Понякога наистина не вярваше, че са си отишли завинаги.

Но сега не беше време за самосъжаление, помисли тя и избърса сълзите си. Трябваше да се върне в къщата на Тримейн. Трябваше да се срещне с този звяр и да помоли за помощ. Луси не трябваше да понесе цялата вина за това. Трябва да му обясни, че тя е просто невинен човек, покосен от кръстосания огън помежду им.

— Криеш ли се, Сабрина?

Гласът му я стресна. Как ли е успял да се промъкне незабелязано по чакълената алея, помисли си тя и го погледна. Ийън стоеше на слънцето, облечен в черен панталон и бяла риза. Розовите храсти образуваха сводове около него, розови, жълти и червени цветове се полюшваха на вятъра и се покланяха на горското божество, застанало сред тях.

— Трябва ли винаги да се промъкваш зад гърба ми? — тя стана и излезе от сянката на дъба.

— Страхуваш се да не те заловя ли?

Нещо в гласа и блясъка на очите му ѝ подсказваше, че трябва да бъде нащрек. Винаги ли щяха да тръгват един към друг с извадени мечове? Може би така беше да е по-добре. По този начин няма да се заблуждава, че тя е за него нещо повече от последната му метреса.

Реши да подмине предизвикателството.

— Племенникът ти беше в къщата преди малко. Беше... много разстроен. И мислех, че ти...

— Знам — Ийън погледна розите наоколо. — Бях у Елън, когато той се прибра.

— Тогава знаеш какво се случи.

Той погледна един розов цвят, който се люлееше до крака му, и леко го докосна с опакото на ръката си.

— Взел е първия си урок по женско безчестие. Значи щеше да обвини Луси за всичко.

— Избързваш с преценките си, Тримейн. Гледаш да обесиш човек, преди да си му дал шанс да се защити.

Той нежно помилва розата, ръката му се върна със замах и върховете на пръстите му пернаха цвета.

— И как смяташ да се оправдаеш за всичко, което стори, Сабрина? — пръстите му стиснаха стъблото.

Ръката му се завъртя рязко и откъсна розата от храста, като остави раздърпаната ѝ дръжка. Той бавно затвори пръсти около стъблото и стисна. Острите бодли си впиха в дланта му. Лицето му не трепна.

— С какво ще оправдаеш унищожаването на един човек? Той те обичаше. Щеше да ти даде всичко, което е по силите му.

Сабрина го гледаше, изненадана от силата на чувствата му. Една струйка кръв се стече по ръката към китката му и оцвети маншета на бялата риза.

— Кажи ми какво право имаш да разкъсаш някого на парчета?

— Опитвах се да го разубедея.

Той тръгна към нея и ъгълчето на устните му трепна. Това беше усмивката на хищен звяр, който се готвеше да убие. Сабрина се бореше с инстинктите и желанието да избяга. Вече няма да бяга от него. Той спря на сантиметри от нея, топлината му я изгаряше повече от лъчите на слънцето, които се сипеха върху им.

— Ти наистина си една малка лъжлива мръсница — каза Ййън и погали бузата ѝ с кадифеното цветче на розата.

Думите му се забиха в сърцето ѝ като остриета.

— Тогава защо се ожени за мен, Тримейн? Защо си взе мръсница за съпруга?

— Задоволяваш ме — каза той, отпусна ръката си и погали с розата шията ѝ, проследи линията на ключицата през синята коприна, вдъхна сладкия аромат.

— Ти харесваш леките жени, нали?

— Точно така. С тях човек винаги е наясно. Всичко е проява на инстинкт.

Макар че кипеше от гняв, тя почувства странно трепване дълбоко в корема си, когато цветчето погали върховете на гърдите ѝ. Очите му горяха от жажда — това беше погледът на човек, който не можеше да ѝ устои, въпреки че я презираше. Тя познаваше тази страст, защото изпитваше същото към него.

Това, което ги свързваше, не бяха само клетвите за отмъщение или детските ѝ фантазии. В сърцето ѝ гореше нещо повече. Те бяха създадени един за друг и така бяха изживели предишния живот. Но сега съдбата бе взела погрешен обрат. Този човек искаше само да я нарани. И щеше да успее. Ако му позволи.

— Време е да си вървим. Трябва да си заслужиш прехраната, Сабрина, и да разтвориш прекрасните си крака.

— Защо да губим време? — тя хвана гребените и фибите от косата си и ги хвърли на земята.

— Какво правиш? — попита той, когато хвана ръката му.

— Това, което искаш — притисна устни към пръстите му, после обърна дланта му към себе си и я разтвори. На нея лежеше розата и стъблото ѝ бе оцветено с кръв. Сабрина я взе, розовият цвят бе окъсан и клюмнал от гневните му изблици. Розата умираше също като душата ѝ.

— Доколкото си спомням — каза тя и пусна цветето на земята, — преди време прекъснах една от срещите ти точно на това място.

Ийън се намръщи, когато тя започна да разкопчава ризата му. Докато разкопчаваше копчетата, усещаше допира на топлия плат и леко драскаше кожата му. Не изпусна от очи разтревожения му поглед.

— Каква игра играеш, Сабрина?

Той искаше куртизанка и щеше да я получи. Отсега нататък щеше да се държи с него само така.

— Изглеждаш изнервен — тя измъкна ризата от панталона, приглади топлите гънки и плъзна ръка по хълбока му. Едната му буза потръпна. — Страх те е, че мога да те ухапя?

— Сигурен съм, че ще го направиш.

— Хайде, янки — ръцете ѝ се плъзнаха между ризата и панталона му. — Нима някаква жена от Юга може да те уплаши?

— Ако при Лий работеха повече такива като теб, всички щяхме да си подсвиркваме южняшки песнички.

— Ще приема това за комплимент — дланите ѝ се плъзнаха нагоре по топлата кожа, върховете на пръстите опипаха гладките извивки на ребрата му, широко се разтвориха върху пищните кичури, които покриваха гърдите му, и погалиха изпъкналия мускул отдолу. Плътта му потръпна от допира, стегна се и издаде растящото му напрежение.

Дълбоко в себе си тя почувства познатия повик, който опъна мускулите ѝ, когато страстта я завладя. Сега може би играеха неговата игра, но тя щеше да промени някои от правилата. Бавно отметна ризата от раменете му. Изпиваше го с поглед. През стиснати зъби той си пое дъх. Сабрина се усмихна, издърпа ризата от ръцете му и я остави да падне на земята.

Ийън почувства, че силата ѝ става все по-голяма. Знаеше, че трябва да спре този фарс сега, преди всичко да е загубено. Твърдите ѝ гърди, покрити в топла коприна, се плъзнаха по тялото му. Той прехапа устни, когато разтворената ѝ уста се впи в шията му, езикът ѝ се завъртя по кожата, а пръстите се плъзнаха към цепката на панталона.

Тялото му откликна, кръвта се заблъска в плътта под ръката ѝ. Почти го владееше, юздите се изплъзваха от ръцете му. Но не можеше да я спре. Искаше точно това. Искаше да се изпълни всяко еротично обещание, стаено в допира на тялото ѝ. Желаше я тук, в градината, гола под слънцето.

Притвори очи и се опита да успокои неравномерното си дишане. Заслуша се в непрекъснатото шумолене на дъбовите листа от вятъра. Уханията го завладяха, рози и жасмин се смесиха в аромат, по-силен от вино, обориха предпазливостта, опиваха сетивата му с всяка глътка въздух.

Ийън стисна зъби, когато устните ѝ се притиснаха към едно от тъмните зърна на гърдите му. Тя го повъртя между зъбите си и сякаш запали искри, които се пръснаха по цялото му тяло. Ийън повдигна длани и погали ръцете ѝ, искаше да разкопчае копчетата на роклята, да обхване гърдите ѝ, но Сабрина потъна надолу и се изплъзна от докосването му.

Стон се изтръгна от него, когато бузата ѝ се притисна до тази част от плътта му, която пулсираше от желание. Докосна го с устни и издиша насреща му бавно и горещо, дъхът ѝ изгори кожата и потече в кръвта му. Ако желаше доказателство за властта си, вече го имаше — тазът му се залюля напред и се притисна към нея. Нямахше начин да го спре.

Усети, че губи битката, но това нямаше значение. Не и сега. Не и когато тя изпълваше цялото му съществуване, не и когато го докосваше така. Твърде дълго бе мечтал и жадувал, за да я отблъсне.

Отметна косата ѝ назад, гледаше я как потрива лице в тялото му точно над превръзката, устните ѝ го докосваха нежно, езикът играеше по кожата му. Разкопча предната платка на панталона му, пръстите ѝ го докоснаха през топлия вълнен плат, дланта ѝ го погали и го остави свободен под лъчите на слънцето, под жаркия допир на ръката си.

До дъното на съществото си Сабрина представляваше чистата женственост, и това имаше такава власт над него, че едва успяваше да си поеме дъх. Като галеше кожата, тя смъкна панталона и бермудите надолу по дългите му крака. Вятърът бръснеше кожата му като вихрен огън. Бавно събу ботите и чорапите му и измъкна панталоните и бельото през стъпалата му. Остана пред нея съвсем гол.

Коленичи пред него и вдигна поглед, очите ѝ го изпиваха. Той плъзна пръсти в косите и обхвана главата ѝ. Беше толкова красива — неговият ангел, вещицата, жената, която открадна сърцето му. Почувства се като Адам, който за първи път среща Ева, осъзнаваше предстоящото унищожение, но беше безсилен да предотврати падението.

Сабрина подхвана задната част на бедрата му и притисна устни към кадифеното връхче на възбудената му плът. Косата ѝ се развя и като нежна червена коприна помилва бедрата му. Той стисна зъби и изстена, отметна глава назад и погледът му се зарея в гъстата корона на дъба.

Сабрина го изтезаваше с устни, зъби и език, докато той не започна да трепери от нежния ѝ допир. Танцуваше и подмяташе бедрата си по примитивния ритъм на нейната музика. Животински звуци се изтръгваха от гърлото му, докато тя го подтикваше все по-близо и по-близо към ръба на лудостта.

— Сабрина — прошепна той, гласът му беше пресипнал от пулсиращото в слабините му напрежение. Ийън хвана раменете ѝ и я изправи. Желаше я сега, искаше да почувства копринената ѝ плът около себе си, да чуе тихите стенания на доволство, докато се движеше в нея.

Тя се повдигна, целуваше го и се плъзгаше нагоре по него, милваше го с ръце и гърди, докато огънят, който се надигаше от слабините му не започна да го задушават. Стана да го посрещне, когато наведе разтворените си устни към нея. Най-сетне беше в ръцете му,

можеше да се притисне към нея, да проникне в нея. Но най-малко десет метра коприна го делиха от това, което желаше.

Грабна роклята с две ръце и я омота около таза ѝ. Сабрина раздели устните му с език и се притисна към него с въртеливи движения, топлат коприна милваше плътта му. Придърпа таза му с ръце. Ийън отстъпи, прасецът му се удари в гладкия ръб на каменната пейка.

Повдигна я към себе си и я притисна към най-горещото си място. Нищо. Не чувстваше нищо, освен коприна и само намек за жена под нея.

— Обвий ме с крака — промълви той срещу устните ѝ, докато се опитваше да намери бедрата ѝ между множеството гънки плат.

Ръцете ѝ бяха около шията му, тя го обви с крака и притисна горещата си женствена плът в корема му. Ийън легна на пейката, полата ѝ се разстла на вълни около него, камъкът се вряза в голата му кожа, но той усещаше само болката, която пулсираше в слабините му.

Разбута полите и фустите от пътя си. Почувства меките ѝ бермуди, намери топлия отвор и се плъзна вътре. Въздухът напусна дробовете ѝ, когато мечът му нахлу в стегнатата, трепкаща ножница на плътта ѝ.

Ръцете ѝ се вкопчиха в косата на тила му, прегръщаше го, целуваше го, хапеше го леко, езикът ѝ нахлуваше дълбоко в устата му. Като професионален ездач, възседнал див жребец, тя го яздеше, въртеше таза си, посрещаше го, когато се повдигаше, нагаждаше всеки влажен удар към собствения си лудешки ритъм, подчиняваше го на волята си.

Коприненият корсаж се плъзна по голите му гърди. Меките ленени бермуди милваха краката му. Косите ѝ се разпиляха по раменете му. Обгръщаше го отвсякъде.

Чувстваше я как пулсира около него, подтикваше го с една учудваща, пищна, женска свобода, изпълваше сетивата му с острата миризма на възбудата си. Тя отметна глава назад и простена — дълъг, сладостен, тръпнещ звук, който почти го влуди. Искаше да се излее в нея, да я изпълни, да посее семето си дълбоко. Но искаше и нещо друго — да я бележи като своя жена, само негова, завинаги.

Притисна таза си към нея, помпаше, нахлуваше, блъскаше напрегнатата си удължена плът отново и отново, докато усети, че

пламъкът на Сабрина трепна и се разгоря още веднъж и тя впи нокти в гърба му и заподскача като кон върху него. Не можеше да се сдържа нито секунда повече. Тя бе дръпнала спусъка и Ийън избухна в нея, хвана я за хълбоците, придърпа я, чувстваше конвулсиите на мускулите ѝ.

Потънал дълбоко в нея, я притискаше до себе си, лицето му бе опряно в меките ѝ гърди, горещото ѝ дишане пареше рамото му. След дълго мълчание тя подхвана ухото му със зъби и стисна, докато той простена.

— Добре ли се представи твоята куртизанка, Тримейн?

Действителността — студена и жестока — се върна при него. Не можеше да избяга. Това, което в представите му беше рай, всъщност бе ад. Той въздъхна до рамото ѝ. Ръцете му трепереха, докато я повдигна от скута си, не можеше да я погледне в очите, знаеше, че ще издаде, чувствата, които бушуваха в душата му. Тя спечели. А той се страхуваше, че е загубил повече от една битка.

Когато се надигна, болката раздра тялото му, но той потисна желанието да пипне превръзката. Не можеше да достави това удоволствие на Сабрина. Но това не бе единственото място, което го болеше.

— Изглежда, ще ти се наложи да седиш на меко известно време — притисна пръсти към гърба му. — На места си издран до кръв.

Той се обърна, за да прикрие нараненото си седалище и пред учудения ѝ поглед си изправи оръжието, с което бе извоювала победата си. Сабрина се усмихна и се облегна назад на пейката, коленете ѝ се разтвориха свободно настрани. Полите ѝ бяха увити около кръста и той видя пълната картина на женските ѝ прелести през процепа на бермудите.

— Искаш ли още малко, за да се успокоиш напълно?

Той процеди през зъби някакво проклетие и се наведе за бельото си. Наистина се държеше като мръсница. Значи това целеше — да му докаже, че не е нищо за нея, че той не означава нищо. Малката чародейка успя. Дори повече, отколкото предполагаше.

Докато се обличаше, възвърна спокойното си изражение. Когато се обърна отново към нея, лицето му беше безизразно. Сабрина седеше просната на пейката, гледаше го и се усмихваше, очите ѝ блестяха победоносно.

Ийън извади от джоба си банкноти, захванати в златна щипка. Извади двеста долара, вмъкна ги в деколтето на корсажа и погали гърдите ѝ с opakото на ръката си.

— Добре се справи. В продължение на векове жените са се препитавали така, Сабрина. Очаквах това от теб.

— Можеш да си купиш всичко с пари, нали? Дори и жена, която да стопли постелята ти — Сабрина взе парите и дълго ги гледа. — Никога не съм искала парите ти. И сега не ги искам — тя разтвори пръсти и банкнотите се понесоха по вятъра. Полетяха и се закачиха по остриите бодли на розите.

— Нищо повече не можеш да ми отнемеш. Нямам нито дом, нито семейство.

Изправи се, оправи полата си, ръката ѝ застина над кървавото петно, останало от него върху коприната.

— Можеш да притежаваш тялото ми, Тримейн. Точно ти — човекът, който се бореше за освобождаването на робите — тя повдигна очи и погледът ѝ го впримчи. — Но никога няма да притежаваш мен. Никога няма да докоснеш душата ми. Вече не.

Гледаше я как се отдалечава с гордо вдигната глава, слънцето милваше косете ѝ. Думите напиреха в гърлото му, искаше да се откаже от всичко, да закрепчи и да излее чувствата, които бушуваха в душата му, но тя стигна до изхода.

Трябваше да ѝ каже нещо. Да ѝ обясни как се чувства. Без да спре или да го погледне, тя излезе, стъпките ѝ отекнаха по чакъла.

Ийън отпусна глава назад и потисна тихия стон, надигащ се в гърдите му. Искаше да я викне обратно. Искаше... твърде много. Повече, отколкото заслужаваше.

От юг нахлуваха облаци, огромни сиви планини напредваха в плътни ивици към слънцето. До вечерта щеше да се разрази буря. Той стоеше под чезнещите лъчи, чувстваше студ, трепереше, сякаш животът го напускаше.

Всичките му защитни сили сега се сгромолясваха. Чувстваше го. Инстинктите и копнежите му се сляха и изкристализираха в едно-единствено прозрение: през цялото време се бе лъгал за нея. Тя го обичаше. А той бе убил тази любов, за да запази гордостта си.

Целият трепереше, всяко мускулче от тялото му се тресеше. На мястото на старата му представа остана празнина, изчезнаха и

последните му съмнения. Трябваше да ѝ се довери. Господи, защо не ѝ се довери!

Той затвори очи и видя образите на Сабрина и брат си. В очите, които някога преливаха от любов, сега се четеше укор. Джон никога не успя да разбере обидата на брат си, но се опита, доколкото можа. Умря заради него. А Сабрина? Ийън бе ѝ причинил само болка.

Отвори очи и погледна розата, която лежеше скършена в краката му. Коленичи и я взе. Цветът клюмна. Сам беше прекършил стъблото в гнева си...

— Чудя се дали и ти ме мразиш толкова, колкото аз самият, Сабрина — прошепна и пое розовите листенца в окървавената си длан.

Светкавица проряза среднощното небе, гръмотевиците се приближаваха неудържимо, далечният тътен се усили като сражение. Сабрина стоеше пред френските врати, които водеха към балкона, гледаше черното небе и се мъчеше да укроти злите духове. Дъждът се спускаше като плътна завеса от козирката над балкона и вятърът го шибаше в стъклата.

— Войната свърши — прошепна тя. Мълниите не са артилерия. Няма нищо страшно. И все пак... продължаваше да трепери. Затвори очи, усети мириса на влажна земя и образите изплуваха от тъмнината на страха ѝ. Спомените я заляха, удавиха я. Артилерията процепи мрака на съзнанието ѝ.

Да останат или да избягат? Май бяха изкопали собствените си гробове.

Сабрина се притисна о стената, но усети допира на студена глина. Нощ след нощ седеше на койката си с гръб, опрян в глинената стена на пещерата до Мисисипи, вслушваше се в експлозиите и се чудеше дали следващата няма да ги улучи. Пръстите ѝ се вкопчиха в мазилката зад нея.

Живи погребани. Господи, моля те, не ни погребвай живи!

Веднъж се поддаде на страха, избяга в тъмното навън, гледаше как снарядите падат от небето като големи звезди. Майка ѝ излезе след нея да я търси. Успя да я убеди се върне в пещерата.

Тук сме в безопасност, мила. Моля те, моля те, не излизай пак. Остани при мен, Сабрина.

По-добре ли е да те раздере горещото желязо, или да стоиш и да чакаш пръстта да се срине около теб?

Не падна. Снарядът, който щеше да ги погребее живи. Страховете на Сабрина никога не се сбъднаха. Но още я измъчваха.

Ярка светлина проряза черното небе, оставяйки сияние около себе си. Дълбокият тътен разтърси въздуха. Само миг след това друг звук процепи тъмнината. Викове. Ниски и приглушени мъжки викове, сякаш някой се бореше с ужасен враг.

Ийън!

Някой се е вмъкнал и иска да го убие. Тя хукна по мекия килим, босите ѝ крака не издадоха никакъв звук. Отвори вратата към неговата стая, готова за борба. Но вътре нямаше чужд човек. Или поне тя не видя никого.

Байрон се надигна от мястото си до леглото, дойде и я побутна, после се върна обратно и пак дойде, защото тя не го последва. Другите кучета стояха и гледаха човека, който се гърчеше в леглото, сякаш искаха да му помогнат.

Стаята тънеше в сянка, светилникът до леглото гореше под скосения кристален глобус, на пода имаше разтворена книга. Байрон продължи да я бута, докато не тръгна към Ийън.

Бледият пламък хвърляше трепкаща светлина върху него. Беше гол, ако не се смяташе превръзката на кръста му. Отворените му очи се вираха безжизнено в балдахина. Издаваше заповеди, дясната му ръка се движеше, сякаш въртеше меч и се сражаваше с невидими призраци. Сабрина притисна ръка към устните си. Гледаше го как се бори с демоните в себе си.

Ушите на Ийън гърмяха от грохота на артилерията, писъците и стоновете. Такава болка. Навсякъде стонове и писъци. Едно парче олово просвистя над главата му, разкъса няколко крехки дървета и се пръсна върху шестнадесетгодишното момче до него. Мъжете наоколо падаха без ръце, без глави, без крака. Парчета раздрана плът и кръв хвърчаха във въздуха и се удряха в гърдите и лицето му.

Джон. Къде е Джон?

Кръв. Толкова много кръв. Локви, които се просмукуваха в земята. И как миришеше само — зашеметяващо, сладникаво, завинаги в съчетание с мириса на барут.

Ийън крещеше на хората си. Врагът проби фланга. Бунтовниците бяха навсякъде и странният им вик раздираше въздуха.

Някой го сграбчи за ръката. Обърна се, замахна с меч. Поредният взрив проблесна и той видя лицето. Жена! Жена тук посред битката.

— Залягай! — каза той и я грабна през кръста.

Тя изпищя, когато я пое в ръцете си. Притисна я до гърдите си, повали я на земята, претърколи се и тя легна под него. Искаше да я прикрие с тялото си.

— Ийън! — Сабрина се опитваше да се освободи. — Ийън, всичко е наред!

— Те идват! Право срещу нас!

Нежните й ръце хванаха лицето му.

— Никой не идва! Аз съм, Сабрина. Ийън, погледни ме!

Нежни думи, топъл, спокоен глас проряза ужаса от битката. Той премига, сълзите рукнаха от очите му, когато видя жената, прикована под тежестта му.

Писъците в ушите му заглъхнаха.

Чу как дъждът плющи в стъклата. Чу собственото си накъсано дишане. Над него трепкаше газеник и осветяваше лице, което пламтеше в отражението на червената коса, разпиляна по възглавницата под него.

— Сабрина?

— Всичко свърши, Ийън — пръстите й се плъзнаха по мокрите му бузи. — Вкъщи си. В безопасност.

Откъси от кошмара проблеснаха в съзнанието му. Той погледна лицето й и съзря съжаление в дълбините на тъмните й очи. Съжаление!

— Господи! — промълви той и се отмести от нея. Провеси крака. Седеше на ръба на леглото и нямаше накъде да избяга. Обгърна кръста си с ръце и се опита да спре треперенето на крайниците. Господи, беше го видяла. Беше видяла лудостта, която толкова се опитваше да скрие. Стисна очи, сълзи рукнаха от тях и опариха страните му.

— Ийън, всичко е наред. Разбирам те — постави ръка на рамото му.

Той се отдръпна при нежното докосване. Душата му се разтърсваше. Знаеше, че тя може да го усети с тази малка ръка. Кучетата лежаха скупчени на около метър от леглото и го гледаха с

невинната загриженост на деца. Те могат да те обичат въпреки всичко, помисли си той, дори ако си луд.

— Вероятно намираш това забавно. Разбойникът има кошмари.

Почувства трепета на ръката ѝ над рамото си, дланта ѝ го стопли, сякаш искаше да го докосне. Съжаление. Господи, не искаше да го съжالياва.

— Понякога най-болезнените рани остават скрити — пръстите ѝ докоснаха съвсем леко влажната кожа на рамото му.

Ийън погледна книгата на пода. Надяваше се, че тя ще отвлече вниманието му от Сабрина, от Джон, от спомените, които не можа да пропъди от душата си. Сабрина се приближи. Леглото поддаде. Ийън усети топлината на тялото ѝ.

— Понякога и аз имам кошмари — каза тя тихо. — Мисля си, че гръмотевиците са артилерийски огън. Откакто бях във Виксбърг, не мога да спя на тъмно.

Той прокара ръка по лицето си и избърса следите от унизителните сълзи.

— Там ли беше по време на обсадата?

Сабрина замълча за момент.

— А ти участваше ли?

Ийън поклати глава.

— Аз бях в Гетисбърг — изпитваше благодарност, че не е част от ужаса, който е преживяла, макар че в това се коренеше и неговият кошмар.

— Брендън го разпределиха във Виксбърг. С майка ми сметнахме, че ще е безопасно, ако отидем там. Смятахме, че янките не могат да превземат града — тя замълча за момент, а когато проговори, гласът ѝ беше леко хриплив. — Сбъркахме.

Той знаеше някои неща за обсадата. Градът бил подложен на денонощен артилерийски обстрел за около месец. Населението живеело в пещерите по хълмовете, за да оцелее, запасите намалявали. Много били принудени да ядат коне, мулета и дори кучета, за да оцелеят. И Сабрина бе преживяла целия този ад.

— В началото останахме у едни приятели, но после обстрелът стана много жесток и трябваше да се преместим в пещера — три стаи, изкопани в склона на един хълм.

Той я погледна през рамо. Беше коленичила зад него точно като момиче, застанало, за да си каже молитвата, ръцете ѝ бяха склучени до коленете, бял лен и дантели забулваха прекрасните ѝ форми.

За момент тя издържа на погледа му, после сведе очи, сълзите ѝ блеснаха на светлината. Искаше да ѝ каже нещо, за да я успокои. Но знаеше, че това няма да заличи лютата рана в душата ѝ.

Сабрина наведе глава, разпуснатите ѝ коси се посипаха като ален копринен водопад по раменете и докоснаха гърба му.

— Падащи звезди — това са снарядите в нощното небе. Свистят, после падат и земята се разтърсва. Човек никога не знае къде ще се взривят. Не знаехме дали да бягаме на открито, или да седим заровени в онази къртичина. Много се страхувах... Ужасяваше ме мисълта, че мога да остана жива погребана — ръцете ѝ трепнаха в скута. — Но това не се случи. Тъй че, разбираш, ужасно е глупаво да сънуваш кошмари за нещо, което никога не е било.

— Не е глупаво — искаше да я утеши, да я люби. Бяха преживели един и същи ужас — едно кърваво и жестоко време. Войната бе оставила белези и у двамата.

Врагове. Приятели. Влюбени. Миналото им беше споделено. Беше сигурен, че съдбата ги е събрала, че бъдещето им е само заедно. Вероятно така ще могат да излекуват раните си.

— Остани при мен.

Тя го погледна и вдигна глава предизвикателно.

— Отново ли имаш нужда от задоволяване?

— Не — той посрещна погледа ѝ, без да трепне. Не се опитваше да скрие нищо, искаше да разбере, че много се нуждае от нея. — Отново съм самотен.

Проблесна мълния и заля стаята в сребърна светлина. След миг стъклата се разтресоха от тътена. Сабрина се вгледа в нещо зад гърба му, в мрака, който цареше зад френските врати към балкона, и потръпна от нещо студено, което повя от дълбините на душата ѝ.

Той се обърна и я прегърна.

— Остани до мен в бурята — прошепна ѝ нежно и я положи на дюшека. — Искам само да те прегърна.

Тя се обърна с гръб към него и сви колене, когато той легна до нея и притаи дъх. Държеше я в обятията си и усещаше, че е напрегната

като сърна, хваната в капан. Въпреки всичко не се опита да се отскубне. Вероятно и тя изпитваше същата болезнена нужда от него.

Той дръпна завивките и студът остана навън. Прегърна я през кръста, сгуши се до нея, гърдите му се притиснаха към гърба ѝ, тялото му последва нейните извивки и почувства топлината на кожата ѝ през тънката нощница.

Цялата беше топла и нежна, но пръстите на краката ѝ, опрени в пищялите му, бяха ледени. Той се усмихна, положи глава на възглавницата до нея и вдъхна аромата ѝ. Почувства познатото напрежение ниско в корема си, гореща кръв нахлу в слабините му, но той потисна желанието.

Тази нощ искаше само да я прегърне, да ѝ даде спокойствие и сам да се почувства спокоен. Може би с времето отново ще му се довери.

Още дълго остана буден, заслушан в дишането ѝ, милваше косите ѝ, чакаше я да се отпусне в прегръдките му. Бурята навън утихна, грохотът постепенно се отдалечи и само дъждът остана да звънти в прозорците.

След време усети как тялото ѝ се отпуска, дишането ѝ стана по-дълбоко. Тя потъна в сън, обърна се към него, прегърна го и плъзна коляното си между бедрата му. Изпита сладостна мъка, прегръщаше я, макар че собственото му недоверие бе издигнало стена помежду им.

— Някой ден, дяволче — прошепна той. Някой ден щеше отново да спечели дамата на своето сърце.

ГЛАВА 22

Експлозия разтърси съзнанието на Сабрина. Тя скочи от леглото, дръпна чаршафа към гърдите си и погледна уплашено към входа. На прага стоеше баща ѝ, вратата все още се люлееше от удара в стената.

— Проклет да си, Тримейн! — извика Дънкан и се втурна вътре.

Кучетата скочиха на крака. Усетили гнева му, Байрон и Шекспир отстъпиха от леглото, започнаха да ръмжат и да лаят. Гърбът на Байрон настръхна. Гуинивиър остана на възглавницата до камината. Гледаше го така, сякаш е дявол, дошъл да я отнесе. Дънкан спря на няколко крачки от вратата, очите му шареха от кучетата към леглото и обратно.

За първи път Сабрина видя Ийън да седи в леглото до себе си. Рошавата му коса падаше по челото, гърдите му бяха голи, завивките бяха смачкани в скута му и разкриваха част от голия му хълбок. Той прокара ръка през гъстата си грива и откри челото си. Гледаше ту Сабрина, ту Дънкан.

Сабрина си спомни за нощта. Имаше буря... и Ийън... той я прегръщаше цяла нощ. Тялото му бе напрегнато и пулсираше от желание. И въпреки всичко той просто я прегръщаше — точно както я помоли. Този жест ѝ се стори много по-интимен от плътската любов.

— Не можахме да го спрем, майоре — зад Дънкан се появи Мак, а зад него — Ормсби, чийто устни се бяха опънали като тънка чертица.

— Няма значение — каза Ийън и сбърчи вежди, когато погледна Дънкан. С рязко подвикване усмири кучетата. — Можете да ни оставите. Господин О'Нийл, изглежда, иска да обсъди нещо с мен. Вземете и кучетата.

Като изкара кучетата в коридора, Ормсби изчезна от очите им, но Мак продължи да стои на вратата и да гледа О'Нийл като булдог, на който са отнели кокала.

— Тръгвай, Мак — Ийън не изпускаше Дънкан от очи.

Мак му хвърли един последен поглед, преди да се отдалечи по коридора.

— Ти отвлече дъщеря ми, янки — Дънкан се приближи към леглото, трепереше от гняв. — И аз искам отмъщение.

— Нямам намерение да се дуелирам с вас!

— Страхливец!

Ийън стисна здраво белия чаршаф.

— Ако не бяхте баща на Сабрина, кълна се, че...

— Пистолети или саби, Тримейн? Изберете вие.

— Татко, моля те — Сабрина се измъкна от леглото, втурна се към него и сграбчи ръката му. — Моля те, не прави това.

Дънкан я погледна.

— Трябваше да го предизвикам още първия път, когато те обиди.

Сабрина потръпна при мисълта за нещастиято, което можеше да я сполети. Единият от двамата щеше да умре. Ако не успее да ги спре сега, преди и двамата да обезумеят от гняв, един ден трябваше да види как единият умира от ръката на другия.

— Татко, не можеш да направиш това.

— Дявол ме взел, ако не мога!

— Татко, моля те.

Дънкан поклати глава.

— И преда това те послушах, Брина. Когато ми каза, че ще се справиш с това копеле. Слушах те внимателно, защото знаех колко много обичаш този униформен мръсник — той погледна Ийън. В дълбоките му кафяви очи се четеше смъртна омраза. — Но вече е време да действам.

— И какво ще направиш, татко? Нима трябва да стоя настрана и да гледам как баща ми прави от мен вдовица?

Дънкан я сграбчи за раменете и пръстите му се впиха като нокти в кожата ѝ.

— Откакто се срещнахте за първи път, този човек не ти е причинявал нищо друго, освен болка.

— Той е мой съпруг — тя постави ръце на гърдите му и се вкопчи в зелената жилетка. — Моля те не прави това.

Дънкан обхвана лицето ѝ.

— Не бих издържал да те видя да се мъчиш отново.

— Тогава престани веднага, преди някой от вас да умре.

Дънкан погледна първо Ийън, а после Сабрина.

— Той заслужава да умре.

— А ти? Ами ако той те убие?

Пак старата самоувереност. Навремето пък казваше, че войната ще свърши за няколко седмици. А тя не свърши. Продължаваше дори и сега.

— Татко, моля те. Успокой се. Помисли какво правиш.

— Бриана, аз...

Тя докосна устните му с връхчетата на пръстите си.

— Ако един от двамата ви бъде ранен, няма да го понеса — прошепна тя. — Моля те не го прави.

Дънкан притвори очи и отметна глава назад, устните му се изопнаха. След известно време я погледна и отпусна рамене примирено.

— Искам само да си щастлива.

Тя го прегърна и притисна лице към гърдите му. Мъчеше се да спре сълзите, които пареха ъглите на очите ѝ.

— Защо не слезеш долу да закусиш? Аз идвам веднага.

Дънкан я потупа по тила, както правеше, когато беше малка.

— Добре, коте — той я стисна силно, после излезе и я остави сама с Ийън.

Тя почувства погледа му, но не се обърна, а продължи да гледа затворената врата. Твърде много. Вече се разкри твърде много пред Тримейн. Леглото изскърца леко. Той стъпваше тихо, но тя го чувстваше, че идва, усети, че топлината на тялото му пулсира по гърба ѝ, когато докосна рамото ѝ.

— Сабрина, аз...

— Не казвай нищо, Тримейн — тя се отскубна от горещата ръка.

Направи няколко крачки по килима в сини и бели тонове, преди да се обърне. В съзнанието ѝ проблесна образа на едно от езическите божества, които украсяваха коридора на Хенри Тримейн. Но студеният мрамор, изваян според класическите канони за мъжко съвършенство, бледнееше пред това творение от златна плът. Изглеждаше величествено — като гръцки бог, слязъл на земята — стоеше пред очите ѝ, препълнени с обожание, в цялата си красота и мощ. Този бог пируваше със сърцата на смъртните девойки.

— Ако не се страхувах, че ще убиеш баща ми, щях да го насърча и да се радвам, ако се срещнете в двубоя на честта — тя се престори на ядосана.

Ийън смръщи вежди и една бръчка проряза челото му.

— Наистина ли нямаш търпение да се отървеш от мен?

Сабрина сведе очи към самурените къдри на гърдите му. Мразеше го, мразеше властта му над нея и способността да прекърши волята ѝ.

— Ще танцувам на гроба ти, Тримейн.

— Не ти вярвам — той скъси разстоянието помежду им.

— Защото си прекалено горд.

Хавана я за ръцете. Тя почувства топлината на дланите му под бухналите дантелени ръкави на нощницата. Гърбът ѝ се стегна.

Той уви ръце около нея и я придърпа към себе си, тялото му я изгаряше през лененото платно.

— Недей — опита се да се освободи. Почувства унижение, защото дрезгавият глас я издаде.

— Войната свърши, Сабрина — прошепна той и ръцете му я стегнаха като стоманени обръчи. — Предавам се.

Сабрина прехапа долната си устна. Той подхвана хълбоците ѝ и я придърпа към себе си, като леко я повдигна. Притисна я и тя усети как възплащението на желанието му нараства и допира корема ѝ и пулсира от обещаваща жизненост.

— Желая те, Сабрина — устните му докоснаха слепоочието ѝ. — Имам нужда от теб.

Хрипливият глас вибрираше и събуждаше желанието ѝ. Уханието му подразни ноздрите ѝ и някъде дълбоко тя усети, че тялото ѝ се напруга като струни на арфа, обтегнати и настройвани от виртуоз.

— Пусни ме — тя опита да извика, но въздухът не ѝ достигна и всичко се стопи в шепот.

Ийън плъзна пръсти нагоре по шията, повдигна главата ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Много глупаво постъпих, когато те оставих — сведе устни към нейните.

Влажният му дъх, смесен с възбуждащия аромат, докосна лицето ѝ. Тя се обърна и се опита да избегне целувката му. Когато я целуваше, забравяше всичко, дори и най-обикновените неща, като например коя е. Той разтвори длан върху бузата ѝ, пръстите му се плъзнаха в косите, обхвана главата ѝ и я задържа в плен, преди да атакува.

Бавно езикът му се плъзна между устните ѝ, за да я накара да се отвори към него, но Сабрина стисна уста. Ийън ухапа леко долната ѝ устна, върхът на езика му докосна гладките ѝ зъби, ръцете му играеха нагоре-надолу по гърба ѝ, ваеха я според извивките на собственото му тяло.

Хълбоците му се задвижиха, придърпа я към себе си, притисна вълнуващо пулсиращата си възбудена плът към корема ѝ, отблъсна я, после пак я придърпа отново и отново, докато не я въвлече в изкусителния ритъм на любовния танц.

Сабрина се почувства така, сякаш мускулите и костите ѝ се стопяваха. Наведе се към него: нямаше избор. Устните ѝ се разтвориха под неговите и езикът му нахлу вътре. Тя се отзова на неудържимия повик на тялото си и го прегърна.

— Сабрина — прошепна той нежно до устните ѝ.

Тя прокара ръка през гъстата му коса, гъвкавите ѝ пръсти се плъзнаха между хладните копринени кичури. Ийън погали шията ѝ, нежността на това мъжко докосване се разля като тръпка по цялото ѝ тяло. Беше всичко в живота ѝ — цялата радост и цялата мъка. Нуждаеше се от него повече от въздуха.

Ръката му бавно се плъзна по дантелената платка под брадичката ѝ. Със затворени очи тя си представи тъмните мъжествени очертания на дланта му, положена върху женствено бялата дантела. Виждаше тези ласкави, силни ръце, които галеха кожата ѝ като някога — с любов и нежност. Много искаше да повярва в тези лъжи. Господ да ѝ е на помощ.

Сабрина се надигна към него, изви гръб, усети тежестта на възбудения му член, притиснат в корема ѝ. Ръката му се разтвори и върховете на пръстите му помилваха гърдите ѝ. Беше горещ, много горещ. Кръвта пулсираше във върховете на гърдата ѝ, всяко от овалните възвишения крещеше от желание да бъде докоснато.

Целуна всяка извивка на лицето ѝ — ъгълчетата на очите, върха на носа, високите скули — докато разкопчаваше перлените копчета на нощницата ѝ. Искеше да ѝ покаже колко я обича. Искеше да ѝ отдаде всичко — сърцето, душата, целия си живот.

Изхлузи нощницата от раменете ѝ и тя падна помежду им. Мекият лен, който още беше топъл, докосна гърдите, корема и краката му. Погледна я, погали ръцете ѝ по цялата дължина и я хвана за

китките. Утринната светлина струеше по овалните ѝ гърди, ягодовите връхчета се повдигаха, щом си поемеше дъх и го мамеха да ги вкуси.

Желанието завладя всяко мускулче от тялото му. Звярът в него искаше да се хвърли в нея, да я погълне, да погаси пожара, който го изгаряше. Но се въздържа. Много неща помежду им не бяха наред.

Повдигна я и ръцете му се изпълниха с копринената топлина на тялото ѝ. Когато я положи върху белите чаршафи, тъмночервената ѝ коса се разпиля по възглавницата. Сабрина протегна ръце към него. Той потъна в обятията ѝ, ръцете му се плъзнаха около нея, прегърна я, твърдите ѝ гърди се притискаха до тялото му, чупливите къдри, които увенчаваха бедрата ѝ, допираха набъбналата му плът.

Обожаваше я, тя беше ангелът, който изхвърли от живота си. Милваше я, целуваше я навсякъде, показваше ѝ колко я обича. Наведе се над къдрите между краката ѝ, погали я с лице, вдъхна дълбоко аромата ѝ. Извика и се изви към него, когато устните му се притиснаха към чувствителната пъпка на женския ѝ цвят.

Езикът му потъна в нея и почувства вкуса на топлата, възбудена дълбина. Сабрина простена. Ийън измъкна езика си и го завъртя няколко пъти по нежните венчелистчета. Тя се надигна и започна да се мята, сякаш изпитваше не удоволствие, а болка. Същата болка, която пулсираше в слабините му. Ласкавите му ръце я успокояваха, дланите милваха опънатите ѝ бедра, сякаш се опитваше да усмири собственото си желание.

Устните му усетиха, че тя се разпуква, тялото ѝ се разлисти като цвят в сладък, трептящ екстаз. От устните ѝ се изплъзна вик и погали слуха му. Тя хвана раменете му и се огъна към него, давайки воля на безсмъртното женско желание. Ийън се подчини и се плъзна нагоре по атлазената мекота на горещото ѝ тяло.

Твърдото острие се притисна към влажните ѝ гънки, ръцете му обхванаха лицето ѝ. Тя затвори очи и остави образа му вън, но тялото ѝ го приветстваше.

— Обичам те — прошепна той и докосна с устни нейните. — Винаги съм те обичал...

Ръцете ѝ се плъзнаха в косата му и тя го придърпа към себе си, притисна към него отворената си уста и думите му заглъгнаха. В същия момент тазът ѝ се повдигна, пожела го, обгърна го с горещината на своята тлееща, стегната и тръпнеща плът.

Тя бързо достигна критичната точка, мятеше се и стенеше под него. Но той искаше повече. Трябваше да ѝ даде още. Отново и отново, докато не я усети да се вие и да тръпне под него, откликваше на желанията ѝ, понасяше изтънченото мъчение да се отрече от собственото удоволствие, докато тя не му изписка да я последва. Едва тогава се предаде напълно, хвърли се в горящите ѝ дълбини и издъхна в пламъците.

Тежко се отпусна в прегръдките ѝ, положи лице на рамото ѝ, усещаше как по тялото ѝ преминават последните тръпки. Нямаше никакво желание да се движи. Никога повече. Тя беше неговият дом и неговата храна. Само с нея се чувстваше свободен. Само с нея искаше да посрещне бъдещето.

Разтворената ѝ ръка се плъзна нагоре по гърба му. Той потри бузата си в нежната извивка на шията ѝ. Пръстите ѝ се плъзнаха по рамото, врата и се заровиха в косите му. Никога досега не му беше хрумвало, че загубата на една война може да му се отрази така благотворно, мислеше си той и вдъхваше аромата на плътта ѝ. Жасминът се смесваше с женствената есенция. Никога досега...

С рязко движение тя дръпна главата му назад и опъна косата до такава степен, че почувства пулса в кожата си.

— Мразя те за това.

Той гледаше лицето и едва проумяваше гнева, който гореше в очите ѝ. Тя се раздвижи под него, докато държеше косата му, блъсна гърдите му и той се претърколи от страни.

— Направи от мен куртизанка, Тримейн. Само такава жена изпитва удоволствие, когато презира мъжа между краката си.

Гледаше я как се измъква от леглото, думите ѝ направо го прерязаха.

— Ти не си куртизанка.

Тя грабна нощницата си от пода и се обърна към него, притиснала дрехата до гърдите си. Косата ѝ бе разпиляна по раменете.

— Да не би да си променяш възгледите? Вчера бях точно това, нали си спомняш?

— Когато вчера ме остави в градината, аз... — той прокара ръка по тила си — още усещаше болката от опънатата кожа. — Аз разбрах, че съм се лъгал за теб.

— Просто така?

Той кимна, знаеше, че не звучи достоверно, съжаляваше, че не й каза снощи, макар че това едва ли би променило нещата.

— Сутринта, когато баща ти спомена случилото се на борда на „Бел“...

— Да не си мислиш, че можеш да ме манипулираш и използваш чувствата ми, за да ме притежаваш изцяло? — тя го погледна право в очите, цялото й същество пулсираше от емоции.

Ийън почувства сблъсък с омразата й, сякаш оловен снаряд се врязва в гърдите му.

— Не знаех нищо за измамите на баща ти до утрото, след като те помолих да ми станеш жена.

— Лъжец!

— Сабрина, повярвай ми...

— Ще бъда идеалната домакиня за гостите ти, любяща майка на децата ти и проститутка в леглото ти. Но никога няма да ти повярвам.

Цъкането на часовника над камината се сливаше с плющенето на дъжда по стъклата.

— Ти си в кръвта ми, Сабрина. И аз съм в твоята. Създадени сме един за друг.

Тя поклати глава.

— Мразя те.

— Ще се наложи да промениш вижданията си.

— Това няма да стане. Никога повече няма да имаш власт над мен.

— Не искам власт над теб, Сабрина. Искам да ми бъдеш съпруга.

Тя се обърна и напусна стаята. Скри се в своята спалня и затръшна вратата помежду им. Нима той очакваше да му повярва? Наистина ли я смята за толкова наивна? И въпреки всичко тя усещаше, че дълбоко в себе си иска да му повярва. Една част от нея все още вярваше в детски приказки.

Глупава жена! Това са опасни измами! Ако не успее да се предпази, той ще я унищожи.

Изкъпа се. Едва успя да изпита удоволствието от топлата ароматизирана вода. С помощта на Хана се облече в копринена рокля на бели и зелени райета, прибра косата си на пухкав кок и слезе при баща си. Той имаше компания.

Когато Сабрина влезе в библиотеката, Дънкан се дръпна от прозорците. Керълайн стана, а Луси продължи да седи в креслото до майка си и да се взира в заключените си ръце.

— Много съжалявам за това, което се случи сутринта — Керълайн пристъпи към нея, полите ѝ шумоляха, обграждаше я облак от розов аромат. — Казах на баща ти за сватбата ви, а той вече знаеше къде живее Ийън.

— Няма нищо.

— Този човек те насилва да останеш при него — каза Дънкан и лицето му пламна. — Ще го убия, кълна се, ако...

— Татко, аз съм добре. Моля те, недей...

— Ако искаш да помогнеш на Сабрина, трябва да промениш отношението си, Дънкан О'Нийл — Керълайн го погледна така, сякаш беше непослушен ученик.

Той искаше да каже нещо, но после размисли и се отказа. Обърна се към мокрите прозорци, сивата светлина обля гневното му лице.

Сабрина притисна ръце до пулсиращите си слепоочия. Погледна братовчедка си, видя тъмните сенки под очите ѝ и отново се почувства виновна. Трябваше да намери начин да я помири с Тимъти Рейнолдс.

— Мила, подготвила съм един списък на хората, които трябва да поканиш на тържеството — докато говореше, Керълайн ѝ подаде един сгънат жълт лист.

Тя хвърли един поглед на списъка, чудеше се как ли тези янки ще реагират на нейния театър. Последното нещо, което искаше сега, беше бал на янки. Тя прочете едно име и погледна леля си.

— Едва ли очакваш да покани семейство Стриклънд.

— Ще бъде ужасно неучтиво, ако не го направиш, скъпа.

— Но тази жена е била любовница на мъжа ми. Стриклънд го мрази.

— Любовница? — Дънкан пристъпи към нея и повдигна юмрук. — Този янки си има любовница?

— Не — Сабрина се изненада от желанието си да защити Ийън. — Преди време му е била любовница, но това е било много отдавна.

— Сабрина, ако не ги поканиш, това ще означава, че знаеш за Фелисити и съпруга си — обясни Керълайн. — Повярвай, ако откажеш да ги поканиш, ще е по-лошо, отколкото ако се съгласиш.

Сабрина сгъна листа и посрещна сините очи на леля си.

— Ти знаеш най-добре. Ще направя каквото прецениш.

— Добро момиче — Керълайн хвана ръцете си. — Имаме стотици неща за вършене и трябва да започнем още тази сутрин — Керълайн се огледа наоколо, ментовите кадифени завеси й харесаха, богато резбованият диван и креслата бяха тапицирани в същото кадифе. — Разбира се, трябва да отидете в Европа, за да си купите мебели за тази къща.

— Добра идея — Сабрина се усмихна на леля си. — Мога да тръгна още утре и да се върна след около шест години.

Керълайн погледна племенницата си изпитателно и се усмихна така, сякаш всичко й е ясно.

— Не се страхувай, скъпа. Когато Ийън Тримейн и аз сме до теб, никой не би посмял да те пипне.

Сабрина имаше ужасното чувство, че Ийън е готов да я изложи на всяка опасност. Независимо от думите му, тя знаеше, че още не е приключил с отмъщението си. Той няма да се откаже, докато не разбие живота й на толкова много парченца, че тя никога да не успее да ги събере отново. И ако не внимава, щеше да му даде оръжията, с които да го направи.

— Ха, хванах ви на място — каза Делия и влетя в стаята. Синята коприна на черни точки се вееше зад нея и шумеше като вятър в листата.

Последва я Ормсби, който съобщи за пристигането й. Той леко повдигна гъстите си побелели вежди и погледна Делия, сякаш искаше да каже, че на нейно място би се държал по-прилично, след което се завъртя на пети и излезе.

— Щях да дойда още вчера, но знаех, че ще ви трябва време, за да уредите някои неща — тя хвана ръката на Сабрина. — Аз трябва да съм първата, която да ви каже „добре дошла“ в нашето семейство.

Сабрина очакваше известна резервираност от страна на роднините му. Ентусиазмът на Делия едновременно я изненада и поласка повече, отколкото очакваше.

— Благодаря.

— Когато Ийън ни каза, направо бях шокирана. Почти бяхме престанали да се надяваме, че някога ще се ожени. Водеше направо отшелнически живот след войната.

Сабрина си помисли, че той е от онези отшелници, които биха пренебрегнали целия свят, за да бъдат с харема си.

— Страхотен маскарад. Давам всичко, за да узная каква е била гримасата му, когато е разбрал истината — Делия отхвърли хубавата си глава назад и се разсмя. — Това е нещо достойно за мен.

Преди Сабрина да успее да отговори, Делия се обърна към Дънкан, за да му се представи. Сабрина трябваше да се подчини, но се намръщи, когато баща ѝ не отвърна с нищо повече от формална усмивка — някакъв гърч на устните, който направо изглеждаше болезнен.

— Приликата е поразителна, макар че вие въобще не изглеждате като баща на Сабрина — Делия му се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Ако не знаех, щях да помисля, че сте ѝ по-голям брат.

Едва сега Дънкан се усмихна. Сабрина реши, че Делия може да очарова и мечка, дори ако е сърдита.

— Тъкмо се готвехме да излизаме, Делия — каза Керълайн и опъна една от сините си ръкавици. — Ако искаш, ела с нас. Предполагам, че ще пазаруваме цялата сутрин и част от следобеда.

Делия склочи ръце като за молитва.

— Сега наистина улучихте слабото ми място. С удоволствие ще ви придружа.

Ийън вдигна очи от телеграмата, която четеше, когато Иляс Бейнбридж влезе в кантората му. След като си стиснаха ръцете, той му предложи стол.

— Този път молбата ми е твърде необикновена, господин Бейнбридж — Ийън се облегна.

Бейнбридж извади от вътрешния си джоб малко кафяво тефтерче. Погледна Ийън в очакване на инструкции.

— Искам да откриете един кон.

Бейнбридж се поколеба, моливът му увисна над празния лист.

— Кон?

Ийън се усмихна.

— Точно така.

Той повдигна една от медните си вежди, докато Ийън му излагаше молбата си. След като се сдобил с колкото може повече подробности, Бейнбридж увери Ийън, че ще направи всичко, което е по силите му, и си тръгна.

Ийън се завъртя в стола си и се загледа навън през прозореца към Бродуей. Паважът все още бе мокър от сутрешния дъжд, гласовете на хората, шумът на конете и колелата се смесваха и се носеха из влажния въздух. Жителите на Ню Йорк препълваха тротоарите, потоци от хора се тълпяха от двете страни на булеварда, бутаха се, блъскаха се, пресичаха, дамите повдигаха полите си над локвите, мъжете вървяха със сведени глави и избягваха каретите и вагонетките. Всички изглеждаха така, сякаш закъсняват за важна среща. Той се молеше да не е закъснял за най-важното нещо в живота си — Сабрина.

Една грешка ги доведе до такива недоразумения, че сега стояха като Лий и Грант един срещу друг, делеше ги бойното поле, осеяно с ранени мечти. И все пак войната още не бе свършила.

Тя все още го обичаше. Трябваше да вярва в това. Трябваше да вярва, че все още има шанс да се намерят. Иначе животът му не струваше нищо.

ГЛАВА 23

Сабрина излезе от стаята, вътре вземаха мерки за нова рокля на Луси. Братовчедка ѝ щеше да е прекрасна в този сапфиреносин атлаз. Тя само се молеше Тим да бъде на тържеството и да я види. Трябваше да намери някакъв начин да ги помири. Трябваше да говори с Тримейн, дори ако ѝ се наложи да преглътне гордостта си, за да го накара да помогне. Дори ако трябваше да легне с него. Противно на очакванията, кръвта закипя във вените ѝ при тази мисъл. Да сподели леглото му, едва ли бе някаква жертва. Но можеше да се окаже опасно.

Слънчевите лъчи струяха през малките стъклени витрини на магазина за дрехи „Мадам Дювалиер“, блестяха по стъкления тезгях и огряваха малките бутилки, които го задръстваха.

Из въздуха се носеха най-различни аромати, слънцето топлеше парфюмите и превръщаше магазина в лятна градина, изпълнена с рози, лилии, жасмин и какво ли още не. Зад щанда стоеше продавачка и помагаше в избора на една дребничка жена със синя коса.

Дали ще ѝ е трудно да си намери работа? — чудеше се Сабрина. Ако си промени името и се кандидатира за място в „Дювалиер“ или „Стюартс“ или на някое друго място? Искаше да покаже на Тримейн, че нито иска, нито се нуждае от парите му, но беше трудно да му докаже независимостта си, когато имаше само петдесет и два долара.

Сабрина се поколеба пред една от масите. „Дювалиер“ беше най-изящният, най-скъпият магазин за мода в града и това си личеше по платовете и аксесоарите, изложени на витрината. Когато пристигна, лейди Джулия си купи една рокля от същата жена. Само това можеше да си позволи. Сега ѝ се искаше да е спестила тези пари.

Една изумрудена коприна хвана погледа ѝ и го привлече. Тя прокара пръсти по пищния плат, и си представи как би го усетила върху раменете и краката си като някоя от великолепните комбинации на мадам.

— Да, това ще ви подхожда чудесно — каза Делия и застана до нея. Тя погледна през рамо. — Какво ще кажеш, Керълайн?

Керълайн пусна бродираната дантела, която се плъзна по дантеленото море, разстлано на една от другите маси.

— Харесахте ли нещо? — попита тя и се приближи до младите жени.

— Не, аз... — започна Сабрина.

— Погледнете тази коприна — каза Делия, повдигна изумруденото платно и го доближи до брадичката ѝ. — Ще ѝ стои прелестно, нали?

— Да — Керълайн наклони глава. — Ще свърши чудесна работа. Сабрина поклати глава.

— Не ми трябва рокля.

Делия зяпна, сякаш Сабрина току-що бе направила самопризнания за убийство.

— За бога, никога не казвайте това, ако Ранд може да ви чуе.

— Не ставай смешна, Сабрина — прошепна Керълайн рязко. — Няма да се появиш на собствения си бал в рокля, която хората вече са виждали.

Сабрина почувства, че лицето ѝ пламва.

— Предпочитам да не купувам рокля сега — нямаше пари, за да я плати. Не искаше да вземе нари от Тримейн. Не искаше да му бъде държанка.

Керълайн я сграбчи за ръката.

— Мила, нямаме много време за приготовления. Не можеш да протакаш.

— Аз... — Сабрина погледна прелестната коприна. — Точно сега не мога да си го позволя.

— Искате да кажете, че на Ийън му се свиди да ви купи една рокля? — Делия притисна ръка до сърцето си. — Не мога да повярвам. Нима е похарчил толкова пари за онази филантропична дивотия, че да не може да ви купи рокля.

Бузите на Сабрина се изчервиха.

— Не е така. Вие не разбирате — въпросът беше принципен. Това беше символът на нейната независимост.

— Допадна ли ви нещо? — попита мадам иззад гърба ѝ. — О, да, при вашия тен, изумруденото е най-подходящо.

— Е? — попита Керълайн, очите ѝ изразяваха толкова, че и цял ден не би ѝ стигнал да го изкаже.

Сабрина погледна дребната тъмнокоса собственичка.

— Извинете мадам, но днес само разглеждам.

Около Сабрина се възцари тишина. Другите жени я зяпаха. Лицето на Дювалиер изразяваше лека изненада, Керълайн беснееше, а Делия беше любопитна. Сабрина искаше да се обърне и да избяга, но гордостта ѝ я държеше като прикована. Накрая Делия наруши тишината, като помоли мадам да ѝ помогне при избора на няколко нови рокли.

— Държиш се глупаво, младо момиче — каза Керълайн, когато останаха насаме. — Хората ще си помислят, че мъжът ти е скъперник.

Сабрина едва пое дъх през пресъхналото си гърло.

— Няма да взема парите му — Ийън Тримейн можеше да направи всичко, за да я накара да се почувства като куртизанка, но тя възнамеряваше да му покаже, че все още има гордост.

Тази вечер Ийън остана в кабинета си, за да изчака Сабрина. Искаше да я заведе на опера. Утре щяха да са на театър, а вдругиден — на балет. Искаше да я разглези, да ѝ даде всичко, което е по силите му, да я накара да забрави годините на мъки и лишения. Може би това щеше да изличи ужаса на кошмарите ѝ. Може би тогава ще спечели любовта и ще погребее собствените си демони.

От джоба на палтото си извади една тънка и широка кадифена кутия. Керълайн ван Кортленд го посети днес. Очевидно Сабрина не искаше да похарчи и петак за себе си. Когато вдигна капака, светлината огря диаманти и изумруди, които блестяха на черното кадифе. Той трябваше да ѝ купува нещата.

Вдигна очи, когато вратата се отвори. Дънкан влезе така, сякаш беше собственик. Носеше официален черен костюм и изглеждаше безкрайно доволен от себе си.

Преди да погледне Ийън, зърна кадифената кутия.

— Подарък за дъщеря ми? — попита и се отправил към барчето за алкохол, вградено над бюрото.

— Да — Ийън пхна кутийката в джоба си.

Дънкан се усмихна и се отдалечи от барчето, в ръцете си държеше гарафа с бренди и малка кристална чаша.

— Ще пийнете ли малко?

— Не, благодаря — Ийън облегна хълбок на дивана. — Радвам се, че се чувствате като у дома си.

Дънкан си наля щедро, преди да остави гарафата на място.

— Отлично — каза той, след като си сръбна. — Избата ви е превъзходна.

О'Нийл искаше да го подмами. Хвърляше му ръкавица на всяка крачка.

— Радвам се, че ви харесва.

Дънкан седна на тъмночервения кожен стол и вдигна краката си на гладкото махагоново бюро. Гневът премина като тръпка по гърба на Ийън и заплаши да помете спокойствието му. О'Нийл искаше да се заяде и да разпали вечна война между дъщеря си и нейния съпруг.

— Знаете ли, няма да ви мине номерът — подаръците, богатата къща, операта — Дънкан глътна брeндитo. — Щом дъщеря ми веднъж си науми нещо, никой не може да я отклони. А тя е сигурна, че сте негодник.

— Аз обичам дъщеря ви.

В гърлото на Дънкан заклокочи пресилен смях.

— Безспорно, обичахте я толкова много, че я съсипахте и я захвърлихте като парцал — очите му горяха гневно. — Тя ви обожаваше. Аз съм нейна плът и кръв, а тя се опълчи срещу мен, за да не ви сторя нещо. И какво направихте вие?

— Грешка, която можех и да не направя, ако не бяхте оплели дъщеря си в планове за отмъщение. Смятате ли, че хазартът на речните кораби е добър живот за нея?

Дънкан удари чашата си на бюрото и разля брeндитo по разпилените чертежи.

— Нямате право да ме разпитвате. Знаете ли какво остана от дома и семейството ми след янките?

— И вие решихте, че като отмъстите, ще си ги върнете? А замислихте ли се някога какво вършите спрямо Сабрина? Какво бъдеще имаше тя на тези кораби?

— Бъдете проклет! — Дънкан се изправи. — За моите неща се грижа аз.

— Може би се оплетохте в собствената си омраза и разбрахте какво сте сторили на Сабрина — Дънкан заобиколи бюрото и Ийън се

изправи. — Какво ще стане, ако я заведете пак в долината на Мисисипи?

Дънкан спря на една крачка и го погледна злобно.

— Няма да ви позволя да я унищожите.

Като потисна гнева, който се надигаше в душата му, Ийън издържа погледа му.

— Искам само да мога да я обичам.

— По дяволите вашата любов! Единственият униформен северняк, на когото можеш да се довериш, е мъртвият.

— За бога, О'Нийл! Войната свърши.

— Дявол я взел, ако е свършила!

В този момент на вратата леко се почука и двамата се обърнаха.

— Влез — каза Ийън. Гласът му трепереше от едва сдържана ярост.

Сабрина отвори вратата и застана на прага, огледа и двамата внимателно. Бледата тюркоазна коприна оголваше раменете ѝ. От прибраното, скромно деколте се спускаше дантела с цвят на слонова кост, която се повдигаше от дишането ѝ. Тъмната ѝ коса беше вдигната нагоре, а част от гъстите къдри се спускаха по гърба ѝ. Изглеждаше изумително. Ийън видя объркването в тъмните ѝ очи и болката, която проблесна в тях, като погледна баща си. Той преглътна гнева.

— Изглеждаш прекрасно, коте — каза Дънкан и тръгна към нея.

Тя погледна Ийън, когато баща ѝ я хвана за ръката.

— Татко обича операта, а и от толкова дълго време не е имал възможност да отиде. Надявам се, нямаш нищо против да дойде с нас.

— Разбира се, че няма нищо против — каза Дънкан и потупа Сабрина по ръката. — В ложата му има много място. Нали така?

Ийън стисна зъби и пристъпи към Сабрина. Хвана я за лявата ръка и погледна Дънкан над главата ѝ.

— За мен ще бъде удоволствие.

През 1851 година Джени Линд пъ в Методистката църква в Нечиз. Сабрина беше на представлението, седеше в нишата за хора, гледаше и слушаше като омагьосана. Оттогава се влюби в операта.

Ийън имаше собствена ложа — една от осемнадесетте в Музикалната академия. Седнаха на полираните столове, тапицирани с алено кадифе. Изходът на ложата беше забулен от същия цвят завеси и даваше възможност на присъстващите да се почувстват усамотени.

Сабрина седна на ръба на седалката и се вгледа в потоците от хора, които се изливаха в залата, жени в пищни рокли се тълпяха по пътеките между редиците, бижутата им блестяха на светлината.

Когато увертюрата започна, Сабрина усети, че косата по раменете ѝ трепна. Дългите червени завеси се вдигнаха от арката на авансцената и откриха декорите. Само след миг музиката на „Фауст“ я погълна.

Повечето от хората, които имаха ложи, пристигнаха късно, почти преди антракта, и си тръгнаха рано. Сабрина отбеляза това и Ийън ѝ обясни, че повечето от тях идват на опера само за да ги видят. За тях операта просто запълваше времето между вечерята и бала.

Странно, да живееш с такива привилегии и да не ги цениш. Може би прекалено дълго бе живяла с малките неща и сега ѝ беше трудно да разбере тези аристократични северняци. Ако можеше, щеше да ходи на опера, театър и балет всяка вечер.

Пристигнаха вкъщи малко преди полунощ. Тя вървеше по дългия коридор към стаята си, стъпките ѝ кънтяха по дъбовия под и звукът им се сливаше с уверените крачки на Ийън. Съкровен момент — съпруг и съпруга отиваха към леглото си. Само дето тази сватба не беше по-истинска от събитията, които се разиграха на сцената.

Ийън отвори вратата на стаята и изчака Сабрина да влезе. Ръката ѝ докосна гърдите му и кожата ѝ настръхна. Това, че така реагираше на негодника, разпали гнева ѝ. Тя дори не можеше да го предизвика. Никога не успя. Един допир я превръщаше в обезумяло животно, бе готова да даде всичката си гордост за няколко мига екстаз.

Но повече няма да е така. Вече няма да играе по свирката му.

От двете страни на леглото горяха светилниците и го превръщаха в златен оазис. Светлината трептеше по чаршафите. Тя спря в сенките на няколко крачки от леглото, гледаше го като бойно поле и призоваваше цялата си смелост.

Вратата се затвори с прецраковане. Стъпките му прекосиха пода бавно, ритмично, уверено. Въздухът трепна от топлината на кожата и аромата му, когато се приближи. Тя усети, че по цялото ѝ тяло тръпне очакване — горещо, кипящо очакване, което я обричаше. Пое дълбоко въздух и се опита да се успокои, но успя само да вдъхне мириса на кожата му. Почти подскочи, когато той докосна раменете ѝ.

— Ухаеш приятно — устните му докоснаха извивката на шията ѝ.

Дъхът му помилва рамото ѝ. Ниско по гърба ѝ изби горещият филиз на желанието. Върхът на езика му пробяга по рамото ѝ, ръцете му я галеха все по-нагоре по тюркоазната рокля. Пръстите му се разтвориха, милваха гърдите ѝ и разпалваха огньовете след себе си. Обземащото я желание се преля с болката. Тя се опита да потърси закрилата на яростта си. Но това беше пясъчна кула.

По вените ѝ бликна разтопено злато, потече надолу, уталожиха се в сърцевината на женствеността ѝ и съпротивата ѝ се стопи. Бог да ѝ е на помощ, желаше го.

— Усещаш ли какво правиш с мен? — дрезгаво прошепна той до шията ѝ. Пръстите му се заключиха около нейните и отведоха ръката ѝ до лицевата платка на панталона. Дланта ѝ усети ритмичния пулс на желанието му. Той раздвижи бавно и предизвикателно бедрата си, горещият плат се плъзна по ръката ѝ и възбудената плът изгори дланта ѝ.

— Нека да те любя, Сабрина — прошепна той и ухапа леко ухото ѝ. — Искам да ти покажа колко те обичам.

Той разиграваше безумна комедия.

— Време ли е да отдам дължимото на дявола? — попита тя и отстъпи от него, за да потърси убежище срещу притегателната сила на мъжествеността му.

— Къде ще ме накараш да си разтворя краката този път, Тримейн? На пода?

— Мисля, че подът е малко твърд дори и за мен. Но ако ти харесва, ще го направим и там, нека само го застелем с килим. Ти поръча килим, нали, любов моя?

Обърна се към него. Резултатът беше фатален. Лицето му сияеше.

Тя се опита да събуди гнева си като призове болезнените спомени. Беше успял да я омагьоса, обеща ѝ любовта и целия си живот. И всичко това се оказа измама. Този човек умееше да лъже.

— Искаш ли да се изкъпеш? Една чудесна, топла вана?

— Какво ти става, Тримейн? Не съм ли достатъчно чиста за теб?

— Достатъчно чиста, достатъчно красива и умна. Достатъчно женствена, за да не мога да се откъсна от теб за цял живот.

Сабрина почувства, че гърдите ѝ се стягат, чувствата заседнаха на гърлото ѝ. Трябваше да преглътне, преди да успее да проговори.

— Знам докъде стига любовта ти, Тримейн.

— Наистина ли? — той пристъпи към нея.

Сабрина се бореше с желанието да се предаде. Не и този път. Сега щеше да го посрещне с извадено оръжие. Той нямаше да я победи.

— Знаеш ли колко много те обичам? — застана на една крачка от нея, без да я докосва, наполовина в сянка, наполовина в трептящата светлина. — Цял живот те търся. Ти изпълваш сънищата и всичките ми мечти.

Ветрецьт нахлу през френските прозорци, заигра в завесите, плъзна се по нея като призрачна прегръдка. Но мъжът пред нея беше действителен, дори твърде много. Топлината на тялото му я обгръщаше, подканваше, мамеше я да предаде собствената си кауза.

— Тогава защо ме изостави?

— Сгрехих. Това беше недоразумение.

— Не, аз сгрехих. Аз ти повярвах.

— Сабрина — дългите му пръсти се плъзнаха под устните ѝ. — Дай ни още един шанс.

Тя перна ръката му.

— Веднъж ме измами и това е жалко за теб. Няма да ти го позволя втори път.

— Сабрина...

Този шепот съдържаше неизразим копнеж. Той я проникна и се докосна до собствената ѝ болка. Толкова искрен. Толкова нежен. Как му се удаваше да лъже така убедително? Искаше да се хвърли в прегръдките му, да го притисне, да го люби, да повярва на всичките му лъжи. О, небеса, тя наистина беше много наивна.

— Ти прекрасно уточни какво искаш от този брак — докато говореше, тя започна да сваля дългите ръкавици с цвят на слонова кост. — Искаш някой да ти затопля постелята, да те дари с наследници. Не мога да те спра — тя хвърли ръкавиците си на леглото. — Вече ми е ясно, че не мога.

— Казах го, за да се защитя.

— Нещо специално ли искаш този път? — тя дръпна гребените от главата си и ги захвърли на пода. — Още не съм много веща в

занаята, но съм сигурна, че мога да се науча.

— Не се дръж така, Сабрина.

Тя поклати глава и гъстите ѝ къдри се посипаха по раменете.

— Защо? Аз ти давам това, което искаш.

— Искам те като моя съпруга.

— Това ще рече — като венчаната за теб куртизанка.

Тя плъзна пръсти по отвора на панталона му и погали пулсиращата издължена плът под гладкия черен плат. Почувства възбуда, която сладостно нахлу между краката ѝ — проява на собствената ѝ слабост.

— Ще започваме ли? — гласът ѝ прозвуча студено, сякаш правеха сделка.

За момент той не отговори. Не свалише очи от нея. Беше почти неспособен да реагира, чувствата му бяха изложени на показ, лицето му го издаваше, блясъкът в хубавите зелени очи помръкна от дълбока тъга. Душата ѝ омекна. Собствените ѝ защитни сили се разклатиха при тази нова атака.

— Не, не мисля така.

Той я докосна с устни, обърна се и без да я погледне, отвори вратата към съседната стая и я остави сама. Сабрина се облегна на колоната и се вгледа в голямото празно легло.

Спечели.

Или пък не?

Мъжът, когото обичаше най-много от всичко на света, беше съвсем близо. Но все пак не можеше да го докосне. Около тях бяха разпилени разбити мечти и надежди.

С унила въздишка тя влезе в банята. Една хладна вана щеше да ѝ дойде добре.

ГЛАВА 24

Ийън огледа масата за момент и се опита да се съсредоточи върху цветните топки на зелената кожена тапицерия. Но мислите му бяха заети само с красивата червенокоса жена. Сега трябваше да си е вкъщи и да се наслаждава на залеза със съпругата си, а не да стои в задимения салон на Юниън клуб.

— Вече минаха три дни, Ийън — Ранд потропа с дебелия край на стика по килима. — А акциите на Харлем падат зашеметяващо.

— Днес след обяд се стабилизираха — каза Ийън и погледна братовчед си. — Не се притеснявай.

— Да не се притеснявам? — Ранд погледна зад гърба му, където в кафяво кожено кресло седеше Тим. — На път сме да загубим цяло състояние, а ти ми казваш да не се тревожа.

Тим бе опънал крака, дългите пръсти обвиваха чашата с бърбън, облегната на бедрото му.

— Чичо Ийън знае какво прави.

За акциите знаеше. Но жените бяха направо загадка за него.

— Тези, които разпродадоха предварително акции, които не притежават, няма да могат да си покрият продажбите. Цената ще се покачи само след няколко дни.

Тъй като Дънкан беше в дома му, Ийън не успя да остане насаме с жена си за повече от десетина минути в продължение на няколко дни.

Не знаеше още колко може да издържи така. Тя беше толкова близо, но той нямаше възможност да я докосне истински. Даде му да разбере, че белите й атлазени бедра ще се разтварят винаги според желанието му. Но той не искаше да бъде такава. Не искаше тази стена от омраза помежду им, която му пречеше да докосне душата й.

Ийън вдигна стика, наведе се и застана в светлината на лампата над масата. Подръпна леко полираното дърво, блъсна го напред към билиардната топка и зачака. С тихо и приглушено потракване топките се удариха една в друга, бяла и червена, червена и жълта, жълтата се удари в зелената тапицерия. Нито една не падна в джоба.

— Разбрах, че сте голям играч на билиард — чу се гласът на Уолтър Стрикълнд зад гърба му. — Но май играта за вас свърши.

Ийън стисна по-здраво стика и се обърна към него.

— Всеки има дни, в които не му върви.

— Няма ли какво да правите с жена си? — Стрикълнд се усмихна, устните му се опънаха и откриха равни бели зъби, които напомниха на Ийън за хищен звяр. — Според слуховете нещата не вървят добре в рая.

Ийън вече беше чул някои от клюките за сватбата си.

Почувства любопитните погледи, когато влезе в „Юниън“, дочу откъслечни реплики. Хората правеха какви ли не догадки — от голяма любов до изнудване.

— Предполагам, че вече имаш авторитетно мнение по въпроса, Уолтър.

Очите на Уолтър се стесниха, когато го погледна.

— Наскоро научих, че всеки, който има участие в Харлем, ще загуби и ризата от гърба си.

Ийън едва се сдържа да не стовари юмрука си в усмихнатото лице на Стрикълнд.

— Предполагам, че има доста хора, които искат да сложат ръка на Харлем.

— Мисля, че повечето ще успеят да изплатят залаганията си — Стрикълнд се обърна и се присъедини към група мъже на бара.

— Ийън, какво ще правим, ако акциите не започнат да се покачват? — попита Ранд.

Ийън се обърна и посрещна тревожния му поглед с усмивка.

— Ще загубим цяло състояние.

Ранд простена и затвори очи.

— Има и по-лоши неща от загубата на пари.

Ранд се вгледа в него.

— Например да си женен за някое момиче, което без колебание ще ти пререже гърлото.

При изричането на жестоката истина Ийън потръпна от болка.

— Да, съгласен съм.

— Никога няма да се ожения — каза Тим.

Ийън погледна през рамо племенника си и се намръщи. Преди три дни Сабрина дойде при него и, въпреки гордостта си, го помоли за

помощ. Изглежда, отново допусна грешка спрямо нея. Не тя, а Луси ван Кортленд бе разбила сърцето на Тим. По нейна молба поговори с Тим и се опита да помири двамата млади. Нищо не помогна.

— Пия за жените — каза Тим и вдигна чашата си, — изпратени на земята, за да побъркат мъжете напълно.

Ийън гледаше как той пресушава чашата с бърбън. Вероятно болката му се равняваше само на това, което изпитваше Луси ван Кортленд.

— Научих един ценен урок, Тим. Най-важното нещо на света е да...

Тим вдигна ръка.

— Без повече лекции, чичо Ийън.

Не му беше мястото тук. Ийън погледна масата. Искеше да си иде вкъщи, да види Сабрина, да я прегърне, да я люби. Но изобщо нямаше настроение да прекара вечерта, като гледа как тя и баща ѝ играят шах. Вече три вечери правеха само това.

Дънкан О'Нийл искаше да му отнеме всяка възможност да спечели сърцето ѝ отново. А Ийън възнамеряваше да се пребори и с него, и със Сабрина. Не можеше да си позволи да загуби тази война.

Газовите светилници съскаха над главата му и осветяваха главния коридор в къщата на Елън, отблясъците трепкаха по рицарите на Шарлеман върху тапета. Болка пронизваше тялото на Ийън и се разширяваше във всички посоки, като кръгообразното движение на вода, в която е хвърлено камъче. Тим висеше с цялата си тежест на рамото му, ръката, праметната през врата му, се клатеше, хълбоците им се удряха при всяка стъпка.

— Защо сме тук?

Ийън извърна глава и се опита да избегне дъха му, който миришеше на бърбън. Той вонеше като тезгяха в бара на Фленъри.

— Защото тук живееш.

— А, да — Тим пое дълбоко дъх и запя с такава сила, че глобусите на газените лампи щяха да паднат от тавана.

— Тихо — прошепна Ийън и притисна ръка до устата му. — Нима искаш да събудиш майка си?

Тим вдигна пръст към устните си и го опря до ръката на Ийън.

— Не трябва да събудя мама — измърмори той в дланта на чичо си.

Стълбището се изправи пред тях като планина, която трябваше да превземат стъпка по стъпка. Ийън започна безкрайното катерене. Прегърнал парапета, подкрепяше Тим, чиито крака се отпускаха все повече.

— Не искам да си лягам — извика Тим и се отскубна от него. — Искам да пея! Хайде да пийнем по още едно! — той залитна на ръба на стъпалото и размаха ръце.

Ийън го сграбчи за ризата, дръпна го към себе си така силно, че гърбът му се удари в парапета. Болката от раната проряза тялото му. Изглежда, вече бе остарял за такива неща, помисли си той.

— Мисля, че...

— Какво става тук? — настоя Елън. Стоеше на площадката над тях и светлината трепкаше по белия ѝ атлазен халат.

— Май го загазихме — каза Тим и прехвърли ръка през рамото на Ийън.

Елън въздъхна, слезе по стълбите и пое свободната ръка на Тим върху рамото си. Тим се спъваше помежду им, пееше и искаше още за пиене, докато го изкачиха до горе. След като го тръшнаха на леглото, Елън свали обувките му и го зави с леко одеяло.

Когато излязоха от стаята, Ийън притисна ръка отстрани, опитваше се да успокои тъпото пулсиране на болезнената рана. Подготвяше се да посрещне приближаващата буря. Елън затвори вратата и се обърна към него.

— Ийън Тримейн, защо допусна това да се случи? — попита тя.

— Той е мъж, Елън. Вече мина времето, когато се вслушваше в думите на стария си чичо.

На стената зад Ийън гореше лампа и осветяваше гневното ѝ лице.

— Всичко е заради онази жена — твоята съпруга.

— Сабрина не е виновна за нещастията му.

Елън поклати глава.

— Да, предполагам, че няма нищо общо с това.

— Обясних ти какво е станало.

— Знам. Обвиняваш себе си за постъпките ѝ.

— Елън, аз обичам Сабрина. Искам да стане част от това семейство.

Елън се загледа някъде настрани. Не искаше да срещне очите му.

— А какво ще стане с Тим?

— Ще се почувства много по-добре, когато прости на Луси за това, че е била вярна на братовчедка си.

Елън пое дълбоко въздух.

— Ако тя наистина обича Тим, трябваше да му каже.

Ийън я хвана за раменете.

— Елън, Тим е мъж — млад мъж, който е влюбен в много хубава млада жена. Ако искаш да бъде щастлив, ще му помогнеш да се помири с нея.

Тя прехапа устни.

— Не смяташ ли, че е само увлечение?

— Смятам, че той трябва да го разбере сам.

Елън кимна и сведе поглед към жълто-белия килим. Наведе се напред и постави ръка на гърдите му.

— Понякога ми е толкова трудно да го възприема като мъж.

Уханието на лавандула, което се носеше около нея, му припомни колко пъти му е помагала да си превърже ожуленото коляно като малък.

— Все още не си ми казала дали ще дойдеш на тържеството. Луси ще е там. Може би това ще ни даде възможност да ги съберем.

Елън се отдръпна от него.

— Говориш като майка, която иска добре да сгоди детенцето си.

— Сигурно.

— Разбира се, че ще дойда. Не искам хората да си помислят, че не одобрявам съпругата ти.

— Надявах се, че ще я посетиш преди това и ще я окуражиш. Делия я посрещна като сестра.

— Разбира се. Те са замесени от едно тесто.

Ийън хвана раменете ѝ още по-здраво.

— Сабрина е моя жена. Опитай се поне да я приемеш.

Елън го погледна.

— Вярваш ли ѝ?

— Точно сега вярвам, че се опитва да направи всичко, което е по силите ѝ, за да приключи с този брак — Ийън я пусна и се облегна на стената. — Ако имам късмет, може би ще я убедя да ме обикне отново — погледна сестра си и по устните му трепна усмивка. — Може би ще ми е нужна помощ.

Елън дълго време не свали поглед от него, бръчка проряза челото ѝ.

— Не мога да ти обещаая, че ще се отнеса с нея като със сестра, но предполагам, че ще успее поне да се държа възпитано.

Ийън се разсмя.

— Това е добро начало.

Както повечето стаи в къщата, гостната до спалнята на Сабрина беше празна. Лунната светлина бликаше през прозорците с изглед към фронталната алея, които се извисяваха през трите етажа, и чертаеше по дъсчения под и стените сребърни карета и призрачни рисунки. Сабрина се облегна на касата на средния прозорец, силуетът ѝ се отрази на отсрещната стена.

Къде се бавеше Тримейн? Минаваше полунощ. Ако наистина е вечерял с племенника и братовчед си, преди да се отбие в клуба, досега трябваше да се е прибрал. Делия си отиде преди няколко часа, за да си е вкъщи, когато Ранд се върне.

Вероятно Тримейн бе оставил Тим и Ранд в клуба и сега беше с някоя от любовниците си. Сигурно точно в този момент я прегръщаше и целуваше, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, докато проникваше в нея.

Сабрина скръсти ръце и се опита да се отърси от болезнените образи, които изпълваха съзнанието ѝ. Погледна към алеята навън.

Чакълестата настилка отразяваше лунната светлина като лъкатушеца река. Отвъд високата централна порта и Пето авеню се простираха тъмните земи на Сентръл Парк. Тъй като пренаселеният град бавно се разрастваше насам, Ийън бе построил къщата си до парка, който винаги щеше да си остане спокойно кътче от живата природа. Но в дома му никога нямаше да цари спокойствие. Не и докато тя му е жена.

През открянатия прозорец полъхна ветреца и усука нощницата и халата около краката ѝ. Колко ли дълго ще продължава тази игра? Той можеше да се разведе с нея, когато си поиска, да я изхвърли навън като мръсно коте. И ако имаха деца, тя нямаше никакви шансове да ги задържи. Положението ѝ не беше по-добро от това на роб. Но щеше да покаже на Тримейн, че и робите имат гордост.

Тя замръзна, защото един ездач се появи от тъмното и влезе през портала. Златистият кон беше като призрак в светлата нощ, а ездачът

— като тъмна сянка от миналото ѝ. Обзе я странно чувство, докато го гледаше. Сегашният момент сякаш се препокри с някакъв друг отрязък и тя отново почувства, че си спомня неща от живот, който никога не е живяла.

Кръвта ѝ препусна във вените, обзе я трепетно вълнение. Винаги ли щеше да се чувства така в негово присъствие? Положи ръка на сърцето си. Винаги ли щеше да я боли за всички прекрасни неща, които ѝ бе обещал — всички прекрасни лъжи?

Той ѝ е враг. Но когато лежеше сама в леглото, усещаше, че мислите ѝ летят към човека, който в една бурна нощ я притискаше до себе си, чиито светлозелени очи можеха да запалят огън в нея. След полунощ трудно си спомняше, че той е безсърдечен негодник.

Тя го следваше, тичаше от единия на другия прозорец, сянката ѝ прекоси светлите сребърни квадрати. Той пое по една странична пътека към конюшните. Стори ѝ се, че изглежда уморен, когато забеляза, че язди приведен напред и притиска ръката си отстрани, сякаш раната отново го болеше. Нима любовницата му го беше изтощила? Нима тя...

Дъхът ѝ секна, когато конят се препъна. Острото му цвилене процепи нощната тишина и разтърси прозорците. Явно неподготвен, Ийън се плъзна напред по наведената глава на Сиско. Тялото му отхвъркна под лунните лъчи, които се процеждаха през короната на бряста до пътеката. Люшна се и разтвори ръце в напразни усилия да се хване за нещо, но падна и изстена болезнено. Сабрина притисна пръсти до устните си.

— Ставай — прошепна тя. Но Ийън не помръдна, стоеше като тъмна, сгърчена сянка в мрака.

Кръвта блъскаше в ушите ѝ, тя се ужаси от мисълта, че може да е мъртъв. При такова падане, без нищо да омекоти удара, може да си счупи врата.

— Боже мили — промърмори тя и се отдалечи от прозореца. Хукна от стая в стая, чехлите ѝ шляпаха по дървения под, бледосиният халат се вееше зад нея.

Топлият ветрец облъкна лицето ѝ, щом отвори входната врата. Спусна се по алеята, краката ѝ потънаха във влажната трева, когато се отпрати по пътеката. Из въздуха се разнесе дълбок стон и тя почти изхлипа от облекчение. Жив е. Когато се приближи, сенките се

размърдаха, с усилия той се изправи, седна и се опря на кедрите до пътеката.

— Ийън — прошепна тя и коленичи до него. — Добре ли си?

Обхванал главата си с ръце, той се наведе напред към светлината, опря лакти на бедрата си, от устните му се изтръгна покъртителен стон. Положи ръка на гърба му и усети ритмичното дълбоко дишане.

— Какво стана? — попита той и я погледна с мътни очи, сякаш бе малко момче, паднало от коня за първи път. От челото над дясната му вежда струеше кръв и се стичаше надолу по бузата.

Сабрина чувстваше болката му, агонията бавно обхващаше и нейното сърце.

— Сиско се спъна — прошепна тя и докосна бузата му. Топлата кръв полепна по пръстите ѝ. — Хвърли те от гърба си.

Сиско стоеше на няколко метра от тях, единият му крак беше свит и не стъпваше на земята. Конят дишаше тежко, на пресекулки.

— Сиско — прошепна Ийън и се изправи на крака. Внезапно му се зави свят, олюля се и протегна ръце, за да не падне.

Сабрина скочи и го хвана. Прикрепяше го, докато извървя тези няколко метра, които го делиха от коня. Тялото му се опираше в нея при всяка несигурна крачка. Тя усети, че сакото му леко ухае на лавандула. Лавандула!

Стисна ръката му още по-силно. Значи наистина е бил с друга жена. Прехапа устни. Нищо няма да му казва. Не биваше да му покаже колко много я наранява. Никога повече.

Когато дойдоха до Сиско, той коленичи пред него. Конят пристъпи настрана, вдигна няколко пъти глава и изпръхтя силно.

— Спокойно — пошепна Ийън и погали гърдите на животното.

Сабрина стоеше зад него със скръстени ръце и го гледаше. Едва изтърпяваше мисълта, че трябва да прикрива чувствата си. Коя беше тя? Коя жена го е прегръщала и е подложила мекото си тяло под силните му крака? Няма значение. Не трябва да има значение. Няма да позволи това да я разстрои. Но я болеше страхотно. Господи, само ако можеше да не я боли така.

Ийън очевидно не забелязваше обзелите я чувства, защото продължи да говори на коня и да го успокоява, докато преглеждаше раната на предния му крак.

— Слава богу, не е счупен.

Сабрина погледна тънкия прорез под коляното на коня.

— Но как може да си пореже крака така?

Ийън не отговори. Стана и тръгна обратно по пътеката към бряста. Движеше се много внимателно. Сабрина го последва. След няколко крачки той спря и коленичи до кедъра.

— Ето как и станало — той протегна ръка й дръпна тънката тел, опъната през пътеката. Жуженето, което се разнесе, когато струната трепна, накара Сабрина да потръпне. Тя се вгледа в нея — смъртоносен метал, който едва се виждаше сред бледите светли петна под сянката на бряста. В единия край бе прикована на около тридесет сантиметра от земята в основата на едно дърво до пътеката, а в другия — здраво вързана за черно колче.

— Но това не беше тук, когато тръгна тази вечер. Ийън я погледна в очите, луната огряваше лицето му.

— Не, някой го е направил, след като излязох.

— Кой? — прошепна Сабрина и прехвърли възможностите през ума си.

— Някой, който не е много очарован от мен — каза той и стана. — Знаел е, че ще се прибера късно и ще съм на кон.

Сабрина отстъпи към ствола на дървото и сенките я обвиха.

— Не го е направил баща ми.

Ийън се взря в тъмното, сякаш се опитваше да види израза на лицето й. Кедрите около тях тихо шумоляха от вятъра.

— Ти го познаваш по-добре от мен. Щом ти смяташ, че не го е направил, това ми стига.

— Не е. Той никога не би нанесъл удар по този начин — от тъмното, като страхливец.

— Не. Дуел с пистолети призори е повече в негов стил — каза той и извади от джоба си носна кърпа. Започна да попива кръвта от бузата си и продължи: — Честта е нещо, с което живее и диша. Целият му живот се основава на законите на рицарството.

Сабрина усети как част от напрежението й се стопява.

— Ти си успял да го разбереш — каза тя и се изравни с него, докато той крачеше към Сиско.

Ийън я погледна.

— Изненадана ли си, че разбирам какво е чест?

— Може и да разбираш, но не го показваш.

Хванал с една ръка юздите на Сиско, той го поведе към конюшната, която се намираше в края на пътеката до навеса за каретата.

— Сигурно мислиш, че точно това е причината, поради която искат да ме убият — защото нямам достойнство?

Беше изненадана, че думата не заседна на гърлото му. Човек с поне малко чест не би принудил една жена насила да се венчае за него. Такъв човек не можеше да се хвърли в леглото на друга, след като се е заклел, че обича съпругата си. Това беше цената на всичките му любовни брътвежи.

Не искаше да остане с него дори и минута повече. Щеше да избухне и прекалено да разкрие чувствата си. Не трябваше да му показва, че още е способен да я нарани.

— Ще изпратя да повикат полиция — каза тя и тръгна към къщата.

Той я хвана за ръката.

— Не искам да намесваме полицията.

— Но някой току-що се опита да те убие. И то не за първи път. При следващия опит може и да не оцелееш.

— Ти си разтревожена... — по устните му се плъзна усмивка. — Това е началото, дяволче.

Тя издиша през зъби. Погледна сакото, което беше скъсано на рамото му, и се опита да сдържи гнева си.

— Не променяй темата. Този човек играе нечестно. И ще те нападне отново. Трябва да направиш нещо, за да го спреш.

— Ще накарам Бейнбридж да разследва случая — той сгъна кърпата и я пхна в джоба си.

— И това е всичко?

— Не ми остава нищо друго, освен да се окопая в някоя дупка и да се скрия.

Думите му накараха Сабрина да потръпне.

— Трябва да съобщиш на полицията.

Ийън поклати глава.

— Не искам да се ровят в делата ми.

Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Притесняваш се, че ще открият връзката ти с друга жена?

Той я погледна, под луната лицето му се виждаше ясно. Хубавите му черти трепнаха от объркване и тревога. А може би изразяваха вина?

— За какво говориш?

— Коя е тя, Тримейн? — попита тя и се вгледа зад гърба му в конюшната, обляна в лунна светлина. Това беше двуетажна варовикова постройка, наподобяваща малък замък — елегантният обор на благородния господар, рицар — завоевател, мъж, който премазваше всичко, изпречило се на пътя му.

— С кого прекара тази вечер? Фелисити Стрикълънд? Може би на съпруга ѝ му е писнало да го правят на глупак. Затова ли се страхуваш от полицията? Предполагам, че трябва да бъда доволна — поне нямаш претенции аз да те обслужвам. Сигурно тя прекалено ти угажда.

— Не съм спал с друга жена, откакто те срещнах на борда на „Бел“.

— Лъжец! — тя вдигна очи и погледите им се срещнаха. — Миришеш на пролетна градина. Очевидно Фелисити харесва лавандула.

Той се усмихна, сякаш се наслаждаваше на гнева ѝ.

— Ако ти мириша на лавандула, трябва да виниш сестра ми. Видяхме се тази вечер.

— Очакваш ли да ти повярвам?

— Истина е — той положи ръка на бузата ѝ и помилва устните ѝ с палец. — Ти си единствената жена, която искам, Сабрина.

Тя го перна през ръката.

— Няма да видиш истината, дори и ако те бодеш в очите.

— Знам само една истина — съдбата ни е отредила да бъдем заедно.

Той стоеше под луната и я гледаше. Кръв се стичаше по едната страна на лицето му, косата му беше разрошена, изглеждаше така искрен и нещастен, че тя за малко не се издаде.

— Не искам вече да играя никакви игри — каза той. — Следващия път, когато те любя, ще е само ако го пожелаеш от любов. С по-малко няма да се задоволя. Не мога.

Ветрецът развяваше гладкия атлазен халат, милваше кожата и краката ѝ.

— Ти си мой враг, Тримейн — каза тя и отстъпи.

— Не. Не съм, Сабрина. И един ден ще те накарам да прозреш истината.

Пак я лъжеше! Кога ли ще свърши това? Когато го погребеш ли?

— Ако не направиш нещо, за да спреш този човек, няма да можеш да докажеш нищо на когото и да било.

Той наклони глава и преди да я погледне, сведе очи към кедровите иглички под краката си.

— Тъкмо си помислих, че искаш да танцуваш на гроба ми — каза той и по устните му трепна усмивка.

— Бях сърдита — Сабрина избегна пронизателния му поглед и се вгледа в отворените врати на конюшните. — Не искам да умреш, Тримейн. Но това не означава, че искам да живея с теб.

— Не се тревожи, дяволче, няма да позволя на никого да те направи моя вдовица, преди да сме преживели поне петдесет години, в които да ти покажа колко е хубаво да си ми съпруга.

Сиско изпръхтя тихо и го побутна по рамото. Ийън се обърна и го поведе към конюшните.

Сабрина го гледаше. Сега движенията му не бяха така ловки, леко накуцваше. Като ранена пантера. Някой се опитваше да го убие. Светът без Ийън Тримейн — това беше направо немислимо! В продължение на години той изпълваше живота ѝ с любов и надежда. През последните месеци искаше само да му отмъсти. А сега... можеше ли вече да му вярва?

Усети, че земята потъва като подвижен пясък под натиска на прилива, повличаше я навътре към морето, към помирението, и се вкопчи в гнева и гордостта си, търсеше опора, знаеше, че почти е готова да се хвърли през глава, страхуваше се, че чувствата ще я удавят.

ГЛАВА 25

— Щях да се радвам, ако не бях принуден да сторя това — каза Уолтър Стриклънд и седна в едно от кожените кресла пред бюрото на Ийън.

Ийън очакваше това посещение от три дни. Но все пак го чакаше с радост.

— Ще пийнете ли нещо? — попита той и отвори барчето.

— Да.

— Бренди?

Уолтър кимна. Ръката му потрепери, когато пое чашата. Ийън забеляза и съжали за това. Той седна зад бюрото и го погледна в очакване да направи първия ход. Чудеше се дали вече не го е сторил. Той ли се опитваше да го убие — първо в Дънкелд, а сега тук, на тъмната пътека?

Преди да погледне домакина, Уолтър пресуши чашата си.

— Знаете защо съм тук.

Ийън се облегна.

— Да, почти съм наясно.

— Подцених ви — Уолтър погледна празната чаша. Повъртя кристала в ръка, докато не улови слънчевите лъчи, които струяха през отворените врати зад гърба му и обливаха лицето на Ийън в светлина. — Това ще ми е за урок.

— Принудихте ме.

Уолтър кимна, без да вдига поглед от чашата.

— Ревността може да направи от мъжа пълен глупак.

— Да, жените могат да вдъхновят един мъж за велики неща — Ийън глътна наведнъж брендите и погледна Гуинивиър, която лежеше на килима до него. Докато говореше, тя го погледна, топлите ѝ кафяви очи преливаха от любов. — Но могат и да ни провалят напълно.

— Ийън, ще се разкрия напълно пред вас — каза Уолтър, наведе се напред и подпря ръце на краката си. — Аз...

— Искам да говоря с теб, Тримейн — Сабрина влетя в кабинета и така затръшна вратата, че една от картините на стената се разклати и Гуинивийър скочи на крака.

Ийън гледаше смаяно червенокосия ураган, който заплашваше да го помете. Беше задъхана, бузите ѝ пламтяха, очите ѝ хвърляха искри, гърдите ѝ се повдигаха под светлосиния поплин. За миг той забрави Уолтър, седеше и се любуваше на дивата ѝ красота.

— Как се осмеляваш! — кресна тя и подпря ръце на бюрото. — Ако... — думите ѝ замряха, когато видя Уолтър Стриклънд, седнал до нея. Изправи се и вдигна нежната си ръка към шията. — О, не видях, че имаш гости.

— Госпожо Тримейн — каза Уолтър и стана.

— Радвам се отново да ви видя, господин Стриклънд — отвърна Сабрина и подаде ръка. — Надявам се, че нямате нищо против да открадна няколко минути от времето на съпруга си.

Уолтър ги погледна, когато Ийън хвана Сабрина под ръка.

— Не, не разбира се.

— Ийън, скъпи — каза тя и отвори вратата към съседната библиотека.

Ийън я последва, като се чудеше за какво е ядосана, гледаше полите ѝ, които се люлееха, и чувстваше как желанието сграбчва слабините му. Не беше я докосвал цяла вечност.

Сабрина затвори вратата на библиотеката и се обърна към него.

— Как се осмеляваш? — сърдито прошепна тя.

Той стоеше до зелената мраморна камина и я гледаше така, че сърцето ѝ се обърна в гърдите.

— За какво говориш?

— Днес след обяд получих тази рокля от „Дювалиер“ — тя пристъпи към него, застана съвсем близо, отметна глава и го погледна в очите. — Ще се притесниш ли особено, ако се появя на тържеството ти, облечена в една от собствените си рокли?

Ийън се намръщи.

— Не може ли човек да купи рокля на жена си?

— Аз няма да ти бъда държанка.

— Да ми бъдеш... По дяволите, та ти си ми съпруга.

Сабрина махна с ръка на думите му.

— Не ми трябва твоите рокли — господи, тя самата едва вярваше, че е способна да направи такъв проблем от една рокля. Но нещата не бяха толкова прости. Той успя да разкрие чувствата ѝ.

Усещаше, че кожата ѝ тръпне, сякаш се е пекла гола на слънцето. Точно както преди време с Беки Шеридън се съблякоха и се къпаха в езерото зад тяхната къща. Бяха на десет години и изгоряха от глава до пети. Трудно ѝ беше да изрази това, но сега се чувстваше така.

— Не искам парите ти, Тримейн.

— Знам.

— Имам си рокли, и то достатъчно добри, за да се покажа пред всичките ти приятели.

Тя застана до френските прозорци и се загледа в градината. Летният ветрец полюшваше стотици рози — розови, жълти, бели и червени цветове танцуваха по капризния ритъм. Беше нервна и неспокойна. Вече седмици не можеше да заспи нощем. Той идваше в сънищата ѝ, в леглото, притискаше силно топлото си тяло до нея, прегръщаше я, целуваше я, любеше я. Тя се събуждаше и виждаше, че е сама. За да не се втурне към него, прегръщаше една възглавница и чакаше болката да премине.

— Толкова дни се бяхтя, за да организирам това тържество, макар че то нищо няма да промени — тя сви ръце пред кръста си. — Твоите приятели биха ме изяли жива. Само заради това ще дойдат.

— Това пък какво е? Моята красива бунтовница се страхува от шепа янки.

— Не се страхувам! — изкрещя тя и погледна през рамо негодника, който я вбесяваше.

— Напротив! — той тръгна към нея бавно и я гледаше многозначително.

Сабрина се обърна към него, насили се да изпълне тялото си, едва издържаше. Не изпитваше страх. Не би подвила опашка, за да побегне. Не!

Спря до нея.

— Мисля, че се страхуваш от мен.

Изпищя, когато ръцете му я хванаха през кръста. Точно като котка и мишка, помисли си тя и се дръпна.

Слънцето, което нахлуваше през френските прозорци, огря ленивата му пиратска усмивка.

— Мисля, че точно от това се страхуваш — той сведе устни към нейните.

Сабрина блъскаше раменете му с юмруци, бореше се с него и със собственото си желание, докато устните му нежно я докосваха. С една ръка я държеше през кръста. Тя се опита да се обърне настрана, но той хвана главата ѝ, целуваше я и се опитваше да вмъкне езика си между здраво стиснатите ѝ устни.

Няма да се разтвори пред него. Няма да се поддаде на настойчивостта му. Няма да поеме езика му. Няма да се удави в обещанието на тази целувка. Господи, усещането е прекрасно!

Това беше като искра, хвърлена в барут. Горещината проблесна в нея, хиляди трепкащи, пулсиращи пламъчета възкръснаха за живот. Всеки удар на сърцето ѝ изпращаше огнени струи, които препуснаха по вените ѝ. Дланите на раменете му се разтвориха. Пръстите ѝ се плъзнаха по бялата риза, за да почувстват кадифената мекота на кожата му. Подхванаха гъстата коса на тила му, затвориха се около копринените кичури и се свиха в юмруци.

Ийън изръмжа тихо и гърлено — примитивният звук отключи онази част от природата ѝ, която винаги щеше да остане дива. Ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ. Тя прегърна раменете му. Той я притисна до себе си, но не достатъчно близо. Това не беше и частица от близостта, за която тя тръпнещо жадуваше.

Виеше се около него и го притискаше с набъбналите си гърди. Искеше повече от това. Искеше да почувства сладостното триене на телата им, твърдите къдри, сгорещената кадифена плът. Искеше да почувства мощния му пулс дълбоко в себе си.

— Разбираш ли какво правиш с мен, Сабрина? — пошепна той дрезгаво до лицето ѝ. Гърдите ѝ потръпнаха от този глас. Ийън хвана хълбоците ѝ, синият поплин се смачка в ръцете му, придърпа я към пулса в слабините си. — Обичам те. Толкова те обичам, че изпитвам болка — той се отдръпна и я погледна в очите. — Желая те, когато си лягам, събуждам се и пак те желая.

Тези нежни лъжи развалиха магията. Внезапно тя си спомни всички причини, поради които не можеше да му повярва и да му даде още веднъж власт над сърцето и душата си. Той се опита да я целуне, но тя се отблъсна от гърдите му и извърна глава. Сърцето му блъскаше дланта ѝ с шеметния ритъм на нейния собствен пулс. Усещаше

учестеното, накъсано дишане по лицето си. Дъхът му беше горещ и влажен и тя си представи, че лежи гол в прегръдките ѝ. Изправи гръб.

— Всяка може да облекчи болката, която пулсира в панталона ти — каза тя и сви юмрук до гърдите му.

Той си пое дъх с усилие. Ръцете му се разтрепериха, преди да я пусне. Погледна я. Тя видя болката в очите му и се сви, сякаш някой я удари с камшик. Учуди се на усилието му да се усмихне.

— Ще ме харесаш ли повече, ако не се възбудям от близостта ти? Така ли да ти доказвам, че те обичам? — той вдигна ръце настрани. — Какво искаш, Сабрина? Евнух?

— Искам да се освободя от теб — тя се завъртя на пети и го докосна с рамо в гърдите, преди да се запъти гордо към изхода.

— Мисля, че се страхуваш да откриеш, че твоят враг е човекът, когото обичаш.

На прага тя се спря, пое дълбоко дъх и се обърна.

— Открих истината преди много време. Разбрах, че човекът, когото обичах и на когото се доверих, е негодник — излезе и удари вратата след себе си.

Лъжец! Негодник! Измамник! Затвори очи и се облегна на вратата. Той очакваше, че пак ще му повярва и отново ще се хвърли в прегръдките му.

И тя искаше същото.

Дори още по-лошо. Вече наистина започваше да вярва в тези прекрасни топли лъжи за любов. Копнееше силните му ръце да я докоснат, да я целуне, да я люби. Вече вървеше по пътя на собственото си унищожение. А може би това беше спасението?

Някой прочисти гърлото си достатъчно силно и многозначително и я изтръгна от унеса. На няколко крачки от нея стоеше Ормсби, до него чакаше гостенка. Сабрина се дръпна от входа, сърцето ѝ се качи в гърлото, когато очите ѝ попаднаха на Елън Рейнолдс.

Вратата на библиотеката бе останала отворена по време на целия разговор. Сабрина се почувства неловко, тъй като зелените очи на Елън издаваха, че е чула всичко.

— Госпожа Рейнолдс дойде да ви види, мадам — каза Ормсби. Сабрина се хвана като удавник за този спокоен и хладен глас. — Да накарам ли да приготвят чай?

Милият Ормсби — винаги беше като спасителен остров сред буря.

— Да — прошепна Сабрина.

— Не — гласът на Елън се сля с нейния.

Сабрина отстъпи смутено.

— Благодаря, Ормсби.

Ормсби се обърна, тъмните му очи се впериха в Елън, преди да ги остави насаме.

Елън се опита да се усмихне.

— Знам, че сигурно сте ужасно заета в момента. Дойдох само да... — тя погледна в тавана. — ... Да ви приветствам в семейството.

Думите не прозвучаха по-убедително от усмивката ѝ.

— Благодаря.

Те стояха така една срещу друга, без да се погледнат. Тишината помежду им беше пълна с неизречени думи. Слънчевите лъчи се плъзгаха по дължината на коридора през отворените врати и по прошарения с червени жили мраморен под се редуваха светли и тъмни петна. Гласът на Керълайн се чуваше между махагоновите ламперии от далечината на балната зала, даваше тихи, но строги заповеди като генерал. Подготовката беше в разгара си, защото балът предстоеше утре вечер. Той трябваше да докаже на цял Ню Йорк колко са щастливи младоженците.

— Сигурна ли сте, че няма да пийнете нещо? Чай? Лимонада? — Сабрина наруши неловкото мълчание.

Елън поклати глава.

— Трябва да бъда откровена с вас. Тук съм, защото Ийън ме помоли да дойда.

Сабрина изпъна гръб.

— А ако зависеше от вас, щяхте да изпратите алчната бунтовница в щатите на Юга, където ѝ е мястото.

Устните на Елън се разтвориха, отпуснаха се и се изпънаха като тънка черта.

— Аз много обичам брат си. А вие дойдохте тук, за да му причините зло.

— Дойдох, за да постъпя с него така, както той постъпи с мен.

Елън вдигна глава.

— Не зная какво точно се е случило, когато сте се срещнали за първи път, но Ийън обвинява себе си за вашите постъпки.

— Да, но вие сте сигурна в друго. Вие си знаете, че скъпият ви брат не е способен на никакво безчестие.

— Той просто не може да върши такива неща — Елън пристъпи напред — стройна като рицар, който защитава честта на брат си. — Той е благороден човек и чудесен мъж.

— Предложи ми женитба само за да ме прелъсти. Това ли е вашата представа за достоен човек?

— Той никога не би постъпил така.

— Брат ви е негодник.

Елън се пое дъх през зъби. Замълча за малко, без да изпуска Сабрина от поглед. Дишаше като боксьор след мач от шест рунда.

— Както казах, нямам представа какво е станало между вас. Но знам, че Ийън ви обича много. Ето това е причината за моето желание да ви приема в семейството.

Ийън е казал на сестра си, че я обича! Сърцето на Сабрина се изпълни с надежди, които разрушиха съмненията и последната й воля за съпротива. Ако му повярва, това значи да сложи оръжие и да изложи душата си на показ пред него. Не можеше да постъпи така.

— За вас може би е изненада, че селянка като мен не желае да влезе в такова царствено семейство, госпожо Рейнолдс.

— Да, знам за това — Елън се завъртя и млечнобялата рокля се развя около нея. Като войник на парад тя тръгна към главния коридор, след няколко крачки спря и колебливо се обърна.

— Когато за първи път ви видях, почувствах, че прекрасно подхождате на брат ми.

Елън млъкна, а Сабрина се вцепени в очакване да бъде заклемена завинаги.

— Знам, че няма да ми повярвате, но все още чувствам, че вие сте жена за Ийън — тя се усмихна. — Наистина се надявам, че можете да изгладите противоречията си. Той не е като другите. И заслужава много... Искам да бъде щастлив. А вие сте единствената жена, която може да му даде това. Чувствам го.

А Ийън беше човекът, способен да я съсипе. Обзета от съмнения, Сабрина скръсти ръце, докато гледаше как Елън излиза.

Ийън влезе в кабинета, Гуинивиър го чакаше до вратата. Уолтър стоеше до барчето с гарафа в ръка.

— Надявам се, че не възразявате.

— Не, изобщо — каза Ийън и се наведе да почеше кучето по главата.

— Вие ще пийнете ли? — попита Уолтър и си наля бренди.

Ийън поклати глава. От това едва ли би се почувствал по-добре. Той се настани в креслото зад бюрото си и зачака Уолтър да събере смелост. Зад гърба му пердетата пърхаха от вятъра и из стаята се носеше сладостно ухание на рози.

— Изпаднал съм в голямо затруднение — каза Уолтър и затвори барчето. Взе чашата и седна. — Ако ме принудят да изплатя всички акции, които се задължих да продам, ще се разоря — той млъкна и се загледа в чашата. — Ще ме пратят в затвора.

Ийън го изгледа. Представяше си какво ще направи Уолтър, ако сега е на негово място.

— Това е нормално, при положение че продавате нещо, което не е ваша собственост.

Уолтър превъртя кристалната чаша в ръце и се загледа в движението на течността.

— Нуждая се от помощта ви.

Ийън прокара ръка по гърба на Гуинивиър. Кучето притвори очи и повдигна нос към дланта му.

— Вие се надявахте аз да съм разореният.

Уолтър кимна, без да вдига очи.

— Сметнах, че Фелисити най-сетне ще се откаже от вас, ако сте разорен.

Това беше още един човек, когото любовта бе подтикнала към провал. Какво ли ще стане с него, щом така обича Сабрина? Не знаеше.

— Колко акции сте обещали?

Ръката на Уолтър замръзна.

— Петстотин.

Ийън издиша през зъби.

— Сутринта на борсата една се продаваше за двеста и четиридесет. Можете ли да платите?

Уолтър кимна.

— Ще ми излезе солено, но ще успея. Стига да се сдобия с акциите.

— Имам и акциите и предварителните договори — Ийън бръкна в горното чекмедже на бюрото си и извади чекова книжка. Наведе се и я подаде на Уолтър. — Напишете ми чек и ще разваля договора.

— Това ли е всичко? — попита Уолтър, като му подаде чека.

Ийън погледна сумата и прибра чека в средното чекмедже.

— Това е.

— Изглежда, отново ви подцених. Мислех, че ще ме одерете жив.

— Аз не изпитвам нищо лошо към вас, Уолтър — Ийън го погледна в очите. — И никога не съм изпитвал.

Уолтър го гледаше втренчено, лицето му се изкриви от злоба. Жестът на Тримейн бе засегнал честолюбието му. Ийън усети, че косите му настръхват. Този човек щеше да опита пак, нямаше да се примири, докато не го съсипе.

— Колко ще вземете от това, Тримейн? Милион? Два?

— Това едва ли ще ме утеши — той се облегна на стола и погали Гуинивиър зад ухото. — Ако гласуването бе минало по друг начин, щях да съм по-щастлив.

— Това не ме успокоява много.

Уолтър бавно се надигна от стола. Излезе, без да се обърне, с изпънат гръб и глава, вдигната нападателно. Беше като петел, готов за битка.

Ийън завъртя стола си към отворените балконски врати. Градинарите навън стрижеха моравата и подготвяха градината за тържеството утре вечер.

Уолтър беше платил много за любовта си към Фелисити — далеч повече от стойността на чека в чекмеджето. Ийън се чудеше какво ще му струва това, че обича Сабрина. Сърцето? Гордостта? Живота? Без значение какво е, щеше да го даде, за да спечели любовта ѝ.

Хауърд Нийли гледаше след жената, която излезе от магазина му. Не можа да види добре лицето под черното було. Дантелите и черният сатен събудиха богатото му въображение и той си представи не само женствените форми под тях, но и други неща. Светлината на отмиращия ден се процеждаше през витрините до вратата и трепкаше в косата ѝ. О, да, той имаше слабост към жените с рижи коси.

— Смятате ли, че наистина купува толкова арсеник, за да убива плъхове?

Хауърд погледна младия продавач и се усмихна.

— Момко, та тя вече е вдовица. За какво друго може да й трябва?

ГЛАВА 26

Сабрина вдигна очи от книгата в скута си и погледна часовника от кристал и злато над камината. Беше дванадесет и половина след полунощ. Ако не успее да си почине, утре ще изглежда като парцал. Да се срещнеш с няколко враждебно настроени янки беше голямо зло, но да имаш червени сенки под очите беше направо ужасно. Тя затвори книгата и я сложи на масата заедно с другите дневници. В тях се описваха осемнадесет години от живота на Евърет Джонатан Тримейн.

Беше взела дневниците от библиотеката преди три дни. Не знаеше почти нищо за човека, който бе изпълвал по-голямата част от живота ѝ. Надяваше се, че тези книги ще ѝ помогнат да го опознае. И успя. Може би прекалено много.

На всяка страница се говореше за Джон, за гордостта на Евърет и надеждата, че синът му ще има блясково бъдеще. Тук-там се казваше и по някоя дума за Ийън. Сякаш този човек имаше само един син. Това се разминаваше с очакванията ѝ.

Тя погледна вратата, която я свързваше със спалнята на Ийън. Тъкмо се чудеше дали е заспал, когато през отворените френски прозорци долетя тиха музика. Звездите се ронеха като кристални сълзи над земята. Някой свиреше на пиано, призрачната мелодия се носеше от топлия ветреца и я обгръщаше.

Сабрина сякаш изпадна в унес, излезе в коридора и тръгна по посока на звуците, които я зовяха. Босите ѝ крака стъпваха по студения мрамор, докато слезе по стълбите и премина по коридора, който водеше до музикалния салон. На вратата се спря.

Под лунната светлина седеше Ийън, пръстите му се плъзгаха по клавишите. Побиха я тръпки от мелодията. Бялата му риза сияеше. Вятърът нахлу през балконските врати, изду тъмните завеси, повдигна гъстата му коса и обви нощницата около краката ѝ.

Скрита в сенките, Сабрина стоеше, докато музиката му я обгръщаше като лепкава паяжина. Не познаваше тази мелодия. Но я

усещаше като стар приятел, който успокоява болката ѝ, възпява копнежите, които я измъчваха, и я свързва с мъжа на пианото.

Ийън усети присъствието и вдигна очи, погледна в мрака и я откри. Сякаш идваше от друг свят и друго време — целият изтъкан от сенки и лунна светлина, сила и грация. Сабрина едва дишаше. Устоя на желанието да се дръпне. Само страхливците бягат.

— Чух музиката — гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Не исках да те тревожа.

Сабрина се чудеше дали Ийън наистина знае колко я тревожи. Байрон стана и припна към нея, стъпките му отекнаха по дъбовия паркет.

— Не знаех, че свириш — каза тя и се наведе да погали къдравата глава на кучето.

Ийън плъзна пейката назад от пианото и стана. Луната го обливаше в светлина.

— Сигурно има някои неща, които не знаем един за друг.

Понякога, като я погледнеше, тя чувстваше, че я познава по-добре от всеки друг и са му известни всичките ѝ тайни, мечти и надежди. Можеше едновременно да я накара да се почувства уязвима и спокойна.

— Бейнбридж донесе ли някакви новини след обяд? — искаше да го попита по-рано, но изобщо не можаха да останат сами. За да я защити от врага, баща ѝ не се откъсваше от нея.

Ийън поклати глава.

— Нищо повече от това, което вече ми е известно — той я погледна и се усмихна. — Някои хора не ме харесват.

Учудваше се на спокойствието му. Беше изминала почти седмица от злополуката с коня. Всеки път, когато Ийън излизаше от къщи, тя се чудеше дали негодникът няма да го нападне отново. Искаше да заключи Ийън в стаята и да постави стража на вратата. Той сигурно щеше да се разсмее, като узнае, че тя иска да го държи като затворник.

— Изхарчихме цяло състояние през последните дни — каза Сабрина и се изправи. Байрон се отдалечи от нея и заприпка към Шекспир, който се бе проснал под прозореца. — Не се учудвай, когато получиш сметките.

— Ти направи чудеса с тази къща. Започва да ми изглежда като дом — той ѝ се усмихна трогателно момчешки. — Винаги съм искал

да обзаведа къщата, но никога не ми оставаше време.

— Леля Керълайн направи чудото — вече започваше да научава някои неща за този човек. Справяше се с бизнеса отлично, но не се интересуваше от елементарни неща, като модните прически например. — Тази къща е построена по подобие на друга, нали? И тя е във Франция.

Ийън се стресна от въпроса ѝ.

— Как разбра?

Сабрина повдигна рамене.

— Не знам.

— Видях я, когато пътешествах из Европа през лятото след колежа.

По гърба ѝ полазиха трънки като при мъгла, когато се издига сутрин над земята. Започна да си спомня неща, които никога не бе преживявала. Видя Ийън в друго време с вързана коса, кожени бричове и бяла ленена риза.

— Още преди да съм я видял, знаех как ще се издигат каменните стени и кулите. Знаех, че ще има розова градина — той замълча за момент и се вгледа в далечината зад гърба ѝ, сякаш мъглявите спомени повличаха и него. — И почувствах... не знам защо почувствах, че винаги съм живял в тази къща.

Беше сигурна, че са живели в къщата в някой отминал живот и че тогава са били щастливи.

Той поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от спомените.

— Сигурно намираш това за доста странно.

— Не — разбираше го напълно. Постоя така, пленена от погледа му, искаше да потисне чувствата, които я обземаха и заплашваха да я тласнат към прегръдките му. Трябваше да си отиде. Но не искаше да се върне в студеното легло. Още не.

— Леля Керълайн настоява да обзаведеш къщата с мебели от Европа — каза тя и се приближи до пианото.

— Кога искаш да заминем?

— Но това не става просто така.

— Мога да ти покажа оригинала. Искаш ли?

Нещо се преобърна в нея, когато го погледна. Смути се. Пръстите ѝ се плъзнаха по клавишите и из въздуха се разнесе соната

на Бетовен. Доста отдавна не беше свирила. Но пръстите ѝ помнеха как да се движат.

— Предполагам, че ще трябва да дойдеш с мен. Въпреки музиката на пианото, тя чу как стъпките му бавно и уверено се приближават към нея.

— Наистина ли съм толкова отблъскващ?

— Да — каза тя и много ѝ се искаше да е вярно. Усети го, че спира зад нея и топлината му я обгръща.

— Харесва ми да бъда с теб, Сабрина — ръцете му нежно се плъзнаха по раменете ѝ. — Твоето място е тук — в тази къща и в моите обятия.

Тя продължи да свири.

— Говориш за леглото си, нали Тримейн.

— Няма да те лъжа. Наистина искам да споделиш леглото ми — каза той и я обхвана през кръста с една ръка, а с другата отметна косата и откри врата ѝ. — Харесва ми да те прегръщам.

Сабрина притвори очи и почувства топлия му дъх по рамото си. Спомни си как усещаше тази топлина по гърдите, корема и бедрата си.

— Ръцете ми копнеят да те помилват — каза той и ръката му се плъзна по тялото ѝ. — Устните ми желаят да опитат вкуса ти. Навсякъде. Господи, Сабрина, нямаш представа как го усещам — той притисна разтворените си устни към шията, влажната целувка изгори кожата ѝ.

Пръстите ѝ спряха да се движат. Дъхът ѝ секна, когато ръцете на Ийън се придвижиха нагоре. Трябва да го отблъсне, да му покаже, че не означава нищо за нея. Но нещо я приковаваше на място — неговата загадъчна власт над волята ѝ. Тя въздъхна шумно, когато пръстите му погалиха гърдите ѝ.

— Кажи ми, че и ти искаш да го почувстваш. Кажи дали не се събуждаш нощем и не си мислиш колко ще ти е хубаво, ако лежиш до мен, ако ръцете ми те докосват, ако те любя.

— Плътска страст — прошепна тя — и нищо повече.

Ръката му се разтвори и се плъзна по извивката на гръдта ѝ.

— Плътска страст ли? Това е огън, който се разгаря бързо и угасва внезапно, когато го изпуснеш от контрол. Това ли е всичко помежду ни? — устните му докоснаха слепоочието ѝ. — Или е нещо повече? Не е ли тлеене, което те изгаря? Нима съдбата не ни е

отредила да открием душите си, Сабрина? Не сме ли създадени да се обичаме?

Тя рязко си пое дъх, когато пръстите му погалиха върховете на гърдите ѝ.

— Не знаех, че вярваш в приказки.

— Ето в какво вярвам — той докосна лицето ѝ с буза. Разтворената му длан се притисна към къдриците между краката ѝ. — Вярвам, че можем да бъдем заедно, Сабрина. Имам нужда от теб.

Копнежът в гласа му приличаше на нейния. Сабрина се опита да прибегне до гнева и гордостта, за да запази спокойствие. Усещаше, че океанът от чувства, който бушуваше около нея, скоро ще я погълне и ще я хвърли в обятията му. Ако сега се предаде, предаваше му всичко. Не можеше! Но когато се опита да се разгневи, волята ѝ се прекърши като изсъхнала клонка и я остави незащитна в опасността.

Ръката му се вмъкна между бедрата ѝ и я подхвана през памучната нощница, дланта му пламтеше по възбудената ѝ кожа.

— Ти ме желаеш, Сабрина — прошепна той и разтвори горната част на нощницата ѝ. — Усещам го с ръката си.

Сякаш за да докаже думите му, тя го притисна още по-силно до себе си. Желанието я заля като топла вълна. Отпусна глава на рамото му и се остави на чувствата си.

Тазът му се повдигна и той притисна твърдата си възбудена плът в хълбоците ѝ. Разкопчаваше малките перлени копчета и се движеше кръгообразно, като се притискаше в тялото ѝ, готово да се разтвори и да му открие всичките си тайни.

— Нека те прегърна. Нека ти дам всичко от себе си.

Нощ след нощ я преследваше. Всеки път тя се събуждаше и усещаше същата болка дълбоко в себе си — болка, която само той можеше да облекчи.

— Позволи ми да те обичам.

Нуждаеше се от него. Искаше го. Щеше да го има. Поне за малко. Поне тази нощ.

— Да.

— Сабрина — прошепна той молитвено, докато ръката му се плъзгаше помежду им. Усети го как разкопчава панталона си и почувства пищната тежест на члена му върху кръста си. Тя отвори очи и видя, че ръцете му отдръпват нощницата ѝ. Белият памук се

разтваряше от допира му и разкриваше гърдите ѝ, извивката на тялото, тъмната сянка на пъпа и по-ниско — още по-мрачната сянка на женствените къдрици. — Толкова си красива — прошепна той и подхвана гърдите ѝ с две ръце, повдигна ги към бледата светлина и започна да милва връхчетата им с пръсти.

Сабрина простена ниско. С гръб към него завъртя хълбоците си и се притисна към слабините му. Той пое въздух през зъби и издиша до рамото ѝ.

Разтворената му ръка бавно се плъзна по гърдите ѝ. Облегната на него, Сабрина гледаше тъмните му пръсти, които играеха нагоре-надолу по бледата кожа. Ръката му отиваше все по-ниско, подмина тъмната вдлъбнатина на пъпа и попадна в мрака на къдриците. Пръстът му се плъзна вътре.

Показалецът и палецът подхванаха върха на гърдата ѝ, завъртяха и леко го стиснаха. Внезапното усещане я накара да се задъха. Всичко в нея трептеше, въртеше се спираловидно нагоре, вихрено препускаше и се разнасяше във всички посоки. Пръстите му се движеха по тялото ѝ, той свиреше на нея, музиката му я изпълни дотолкова, че тя започна да стене и да се мята под него, докато не си помисли, че ще умре, ако той не проникне в нея.

— Сега — прошепна тя и се обърна в прегръдките му като кукла на конци. Движенията ѝ бяха напрегнати от желание.

Ийън обви ръце около кръста ѝ и я повдигна. Пианото издрънча силно, когато я положи на клавишите.

— Красива магьосница — прошепна той, хвана бедрата ѝ и ги обви около себе си.

Сабрина плъзна ръце по раменете му и усети допира на топла бяла коприна. Прегърна го, искаше да обхване цялото му тяло.

— Моят сладък ангел — шептеше той до нея.

Той близна устните ѝ и тя ги разтвори. Ниско долу усети сладостния допир на топлата му плът, която се плъзна в жадната горещина на дълбините ѝ. Сабрина се изви към него, придърпа го за раменете, повдигна таза си — притежаваше го изцяло. Ийън се приведе над нея, държеше в шепи овала на седалището ѝ. Стоя така дълго, сякаш я поглъщаше и искаше да запази в паметта си всяка подробност от това усещане. Едва тогава започна да се движи.

Тя често чуваше музика в себе си и сега, докато телата им се движеха, звуците се посипаха върху тях като искри. За Сабрина това беше симфония — най-красивата музика, която бе слушала. Мелодията се разгръщаше бавно и уверено, тоновете се блъскаха като вълни, разливаха се, темпото ставаше все по-бързо и по-бързо, докато прибоят го разби с шумно кресчендо.

Сабрина се наведе към Ийън и извика името му, прегръщаше го като пленник между краката и ръцете си, задържаше го с всяка част от тялото си.

Когато последните тонове заглъхнаха под луната, той потръпна и простена дълбоко. Тя знаеше, че никога не може да изпита същото с друг мъж. Не и в този живот. И в никой друг.

Ийън стоеше облегат на шията ѝ и Сабрина усещаше мекото докосване на косата му по лицето си. Постепенно се успокояваше и действителността нахлуваше в съзнанието ѝ. Усети под себе си пръстите му и клавишите, гърбът ѝ се опираше на някакъв ръб. С ужасяваща яснота разбра какво ѝ струваше тази рапсодия — честта, гордостта, душата. Много висока цена за една лъжа.

Повдигна глава и погледна Гуинивийър. Дребното куче седеше в светлината до отворените френски прозорци и я гледаше. Дни наред се опитваше да спечели доверието ѝ. И не успя. Може би кучето е по-мъдро от нея. Беше добре да се поучи от неговата предпазливост. Човек не бива да се доверява на всекиго.

Ийън се обърна към нея и я докосна с устни под ухото.

— Никога не съм слушал по-красива музика. Усещаше извивката на устата му по кожата си, дори гласът му се усмихваше. Това беше усмивката на победител! Сабрина се отблъсна от раменете му, искаше да се освободи.

Той я погледна, зелените му очи преливаха от неизказани въпроси.

— Боли ме — изхлипа тя. Беше по-красноречиво, отколкото ѝ се искаше. Ийън я повдигна и се обърна, изплъзна се от нея и я постави леко на пода.

— Моля те, недей — прошепна тя и обърна глава, когато ръката му докосна бузата ѝ.

— Обичам те, Сабрина. Моля те, не ме отблъсквай.

Не можеше да устои на това. Нямаше сили да приеме спокойно тези лъжи, толкова ѝ се искаше да повярва в тях. Тя се отправи към френските прозорци, закопчаваше нощницата и пръстите ѝ трепереха. Излезе навън в розовата градина, топлият вятър милваше пламналите ѝ страни. Зад гърба си долавяше тихо шумолене, сякаш някой си оправяше дрехите.

— Чудя се какво те накара да се промениш така, Тримейн? Защо реши да играеш по нови правила?

Той вървеше зад нея — усещаше топлината му.

— Това не е игра, Сабрина — ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ.

Тя се отскубна. Лунните лъчи целуваха градината и хвърляха сребро по розовите пъпки. Херувимите от фонтана бяха замръзнали под светлината. Никаква вода не бликаше по тях. Бяха безжизнени. Студен бял мрамор.

— Какво очакваш да постигнеш, като ме лъжеш? Вече доказа, че можеш да ме имаш в леглото си.

— Искам повече от красотата ти, Сабрина. Не ми стига само това, че красивите ти крака се увиват около тялото ми.

— Какво искаш от мен?

— Искам истинска съпруга, дом, семейство.

Искаше да я унищожи, да използва собствените ѝ наивни копнежи. Нямаше да се примири, докато не прекърши волята ѝ и не я завладее телесно и духовно. Тя усети студения гранит под краката си, когато прекоси терасата. Хвана се за перилата, за да запази равновесие.

— Спести си нежните думи, Тримейн. С мен само си губиш времето.

— Ти все още ме обичаш, Сабрина.

— Да, обичах те — чувствата се надигнаха в гърдите ѝ и я притиснаха така, че едва си поемаше дъх. — Обичах те толкова много, че беше просто мъчително. Девет години те сънувах. Ти беше моят приказен принц — една сълза се стече по лицето ѝ, въпреки че се опитваше да се сдържа. Бързо я избърса. Ненавиждаше слабостта си. — Глупаво е, нали?

Ийън се приближи и се опита да я докосне. Тя положи ръка на гърдите му и го отблъсна, искаше да се отрече от него и от собственото

си желание. Той се поколеба, отпусна ръце, очите му потърсиха нейните.

— Когато се срещнахме на борда на „Бел“, мислех, че съдбата ни е събрала. Толкова години копнях за теб и ти най-сетне дойде — тя погледна встрани. Не можеше да издържи погледа му, срамуваше се, че вече е неспособна да скрие болката си. — И ти ме обичаше или просто си въобразих.

— Аз наистина те обичах и все още те обичам.

Сабрина поклати глава.

— Ти се възползва от мен.

— Сабрина, ти не разбираш...

— Щях да ти кажа как живеем. Молах се да разбереш какво ни е подтикнало към отмъщение. Мислех, че ще проумееш как се чувства човек, когато загуби всичко. Но това няма значение. И никога не е имало — ветрецът се промъкна в гъстите му коси и абаносовите кичури помилваха бялата му копринена яка. — Защото ти просто си играеше с мен.

Той се намръщи и поклати глава.

— Аз съм човек, а не принц от приказките. Сгреших. И не мога да ти обещавам, че и друг път няма да греша. Но не по този начин — протегна ръце към нея. Сабрина отстъпи. — Нека оставим миналото зад гърба си. Ние се обичаме и животът ни ще е смислен само заедно.

— Ти погуби цялата ми любов към теб...

Ийън стоеше на няколко крачки от нея. Лицето му беше като изваяно от мрамор, очите му блестяха като изумруди на лунните лъчи.

— Любовта е дълбоко в душата ти. Наранена, но жива.

Тя се обърна с гръб, за да не вижда пронизителния му поглед.

— Какво не ти харесва, Тримейн? Не можеш да приемеш, че пораснах? Гордата ти природа сигурно не може да понесе, че поне една жена е открила какъв негодник си.

— По дяволите, Сабрина! — сграбчи я за раменете и я завъртя към себе си. — Ожених се за теб, защото не можех да те оставя да си идеш. Не и този път.

— Когато ме изостави, ти ми каза точно как се чувстваш. В деня на сватбата ми каза защо се жениш. Как искаш сега да ти повярвам?

Той помълча известно време. Ръцете му изгаряха кожата ѝ, очите проникваха в душата ѝ.

— Ти някога ми каза, че ще се отдадеш само на един мъж. Аз съм този мъж, Сабрина.

— Не — прошепна тя и се опита да се отскубне от него.

— Зная, че ти причиних болка — прегръщаше я така нежно, че волята ѝ за съпротива се стопи. — И аз самият не го преживях леко, но сега е време нещата да се оправят. Ако откажеш да ми простиш, ако откажеш да живееш с мен, отхвърляш единствената възможност някога да се почувстваш щастлива.

Тя затвори очи, за да не гледа красивото лице. Погледът му изразяваше твърде много — всичките ѝ надежди, мечти и терзания. Или може би виждаше само това, което ѝ се искаше?

— Не ти вярвам.

Ръцете му я хванаха още по-здраво, после се отпуснаха, оставяйки горещ отпечатък върху нея.

— Не мога да те виня.

Нощният въздух накара Сабрина да потръпне.

— Искам да ти докажа. Сама ще разбереш колко много те обичам.

Тя поклати глава. Не можеше да му се довери отново. Не беше способна.

— Просто искам да си ида.

— Това ли е цената, любов моя? — попита той и ръцете му обгърнаха ръцете ѝ. — Трябва ли да те пусна, за да спечеля сърцето ти?

Откровеността, която се излъчваше от зелените дълбини на очите му, подкопа убеждението ѝ, че я мами. Но Ийън беше човек от светските среди и умееше да лъже. Добре знаеше това.

— Да.

Той повдигна ръцете ѝ, притвори очи и целуна сгънатите пръсти. Държа ръката ѝ цяла вечност, топлият му дъх я докосваше.

— Добре — гласът му едва се долавяше сред шума на листата. — Щом не мога да те убедя, че те обичам, ще те пусна да си вървиш.

Сякаш някой я удари в гърдите. Най-малко от всичко очакваше, че ще се съгласи.

— Кога?

— В понеделник ще уредя да заминеш с Еджи и баща си обратно в долината на Мисисипи.

Сърцето ѝ се сви от болка, когато действителността се стовари върху нея като вълна. Той искаше да я пусне. Но как да намери сили да си тръгне?

— Това ли е желанието ти, Сабрина.

Тя кимна онемяла. Косата ѝ се развя и няколко кичура се погладиха в раменете му.

— Добре. Нека бъде както ти искаш — каза той и помилва ръцете ѝ. Трънки я побиха.

— Когато решиш, върни се при мен. Защото ще те чакам, Сабрина — Ийън повдигна ръката ѝ и притисна устни към китката, където се чувстваше неспокойният пулс.

Тя се отдръпна от горещата целувка.

— Това няма да стане, Тримейн.

— Така ли?

Тя не посмя да се довери на гласа си и само кимна.

— Надявам се, че грешиш, мила. Защото, ако ме оставиш завинаги, животът ти ще бъде като празна раковина. Ще живееш в спомени. Ще потънеш в мрак.

Сабрина преглътна нежните думи, които напиреха в гърлото ѝ.

— Студено ми е. Отивам да си легна — каза тя и си тръгна.

— Това няма да те стопли — прошепна Ийън.

ГЛАВА 27

Сабрина стоеше пред тоалетката в стаята си и се оглеждаше. Опитваше се да убеди изплашената жена в огледалото, че не среща янки за първи път, но това не я успокои особено.

Зад нея се движеше Еджи, огледалният ѝ образ прекоси стаята, в ръцете ѝ трепкаше изумрудена коприна.

— Казах ти, че няма да облека тази рокля.

Еджи дори не я погледна.

— Направо е срамота, дето и двамата се отнасяте така с клетия човек — каза тя и постави дрехата на винената завивка.

Пристъпи към Сабрина, но тя се обърна към огледалото.

Еджи живя заедно с Дънкан в пансиона, а после се премести в къщата на Ийън. Оттогава непрестанно укоряваше Сабрина.

— Защо? За какво говориш?

Еджи грабна четката.

— Не се прави, че не знаеш за какво ти говоря — каза тя и прекара четката през гъстите коси на Сабрина. — Той се опитва да се помири с теб, а баща ти ходи по петите ти, сякаш ти е бавачка — поклати глава и зацъка възмутено с език. — Срамота, Брина.

Еджи не знаеше, че Ийън се е съгласил да я пусне. Не каза никому, защото самата тя не бе сигурна, че иска такава свобода.

— Той вече те е спечелил на своя страна, нали Еджи?

Еджи опъна косите ѝ, докато се опитваше да ги събере в слабичките си ръце.

— Имам му пълно доверие, ако това те интересува. Ама и ти си един инат — точно като онова старо магаре Макдафъл. Да си кажа право, ние излязохме веднъж-дваж, откакто съм тук.

— Ти май го харесваш.

— Какви ги приказваш?

— Ако опънеш още малко, очите ми ще се затворят — каза Сабрина и хвърли на Еджи ядосан поглед в огледалото.

— Те и без това са слепи от дълго време, Брина.

Сабрина се нацупи като глезено дете.

— Не мога да повярвам, че си готова да влезеш в съюз с този янки срещу мен.

Еджи поклати глава.

— С теб съм, детенце. Само искам да му дадеш още една възможност. Няма да бъдеш щастлива без него.

Сабрина постави ръце на бялата тоалетка и се вгледа в тях. Разтвори пръсти и погледна скромния златен пръстен. Истината. Понякога на човек му е трудно да я осъзнае. Но беше вярно, че не иска да напусне Тримейн. Искаше да даде шанс на своето семейство.

— Никога не си била малодушна, Брина.

Ще събере ли смелост да рискува отново?

— Как да съм сигурна, че наистина се е променил? Той ме изостави, след като ми беше наговорил най-прекрасните неща, които можеш да, си представиш?

— А нима вината е изцяло негова? Ако е разбрал за картите, с основание не ти е повярвал.

— А откъде да съм сигурна, че не иска просто да ме унизи? Може би иска да поласкае честолюбието си — пръстите ѝ се сгънаха върху полираната повърхност. — Когато се ожени за мен, ми каза, че му трябва... че му трябва само в леглото. А сега... Сега твърди, че ме обича.

— Мисля, че е вярно, мила. Най-сетне е прогледнал. Видял е каква ценност държи в ръцете си.

Може би наистина съжалява, че я остави на борда на „Бел“. Може би наистина я обича. Тя пое дъх и потръпна. Може ли един пират да се превърне в принц? Дали имаше някакъв друг избор, освен да провери сама? Сабрина погледна в огледалото и срещна очите на Еджи.

— Смятам да облека роклята, Еджи.

Еджи притисна лице до нейното и обгърна с тънките си ръце раменете ѝ.

— Всичко ще бъде наред, Брина.

Сабрина затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Надявам се, Еджи — надяваше се, че може да се довери на Ийън Тримейн толкова много, колкото го обичаше.

След като нави косата ѝ на тила, Еджи ѝ помогна да облече роклята. Деколтетото ѝ бе обточено с ивица нежна кремава дантела. Широка лента от черна коприна подчертаваше пристегнатата ѝ талия. Необикновена изумрудена мрежа, осеяна с брилянти, се спускаше над полите, блестеше на светлината и зелената коприна под нея стоеше като замръзнала.

Точно когато Еджи закопчаваше последните копчета на гърба ѝ, в стаята влезе Хана, за да види дали всичко е наред.

— Всички мъже ще ви гледат прехласнато тази вечер. Прическата ѝ е направо чудесна, Еджи — каза Хана и склучи ръце под брадичката си. — Много е красива.

Сабрина искаше да впечатли само един мъж и да живее с него цял живот. Молеше се той да оправдае доверието ѝ.

— Господарят ще се гордее — каза Хана, докато се суетеше около копринените рози, скупчени на едното рамо на роклята. — Боже, колко се радвам за вас двамата. Знаех си, че нещата ще тръгнат добре. Вие сте всичко, от което той се нуждае.

Но беше ли той всичко за нея? Сабрина излезе от стаята. Трябваше да се движи, да изразходи част от напрежението. Критично огледа балната зала. Светлината от шестте кристални полилея се отразяваше в дванадесет огледала с позлатени рамки и грееше в палисандровия паркет, който бе лъснат до блясък. На трите отрупани маси стояха големи златни вази, изпълнени с бели рози. В ъглите на салона имаше порцеланови саксии с високи палми. Ламперията, креслата и диваните, украсени със злато — всичко беше бяло. В този вид залата бе като от Версайския дворец.

Навсякъде тичаха прислужници, които носеха подноси със сладкиши и различни напитки. Изваян от лед еднорог красеше средната маса, отрупана с апетитни розови скариди, хайвер, златни блюда с попарени омари, плодове, шоколадови бонбони, шампанско в златни купи. Еднакви малки шадравани, изработени от злато, лееха от двата си чучура розова лимонада и бяло вино. Парите на Ийън не бяха отишли напразно.

Скоро всичко щеше да бъде готово. Освен домакинята. Тя излезе от стаята, потривайки влажните си длани.

Когато стигна библиотеката, Сабрина видя, че Ийън се рови в подвързаните томове на отсрещната стена. Беше готов за бала, но без

сако. Светлината на лампите трепкаше по лъскавата, гладко сресана коса, която се спускаше по ръба на снежнобялата му яка и примамваше пръстите ѝ да го погалят.

— Мак, да си виждал дневниците на баща ми? — попита той, без да се обръща.

— У мен са — каза Сабрина.

Ийън се обърна. Погледът му се плъзна по лицето и тялото ѝ. Макар че очите му бяха студени, желанието пламна дълбоко в нея. Само един поглед беше достатъчен, за да я съживи.

По устните му трепна усмивка, когато погледите им се срещнаха.
— Благодаря.

Караше я да се чувства като най-желаната жена под слънцето. Тя погледна връхчето на зеления копринен пантоф, което се подаваше под полите ѝ.

— Аз трябва да ти благодаря. Роклята е много красива.

— Само защото ти я носиш.

Огнена вълна я заля цялата.

— Надявам се, нямаш нищо против, че прочетох дневниците.

— Не. Малко съм изненадан.

— Искях да науча нещо повече за теб — тя пристъпи към него. Съзнаваше напълно, че говори откровено.

Ийън я гледаше, без да разкрива чувствата си напълно.

— Съмнявам се, че можеш да научиш много от дневниците на баща ми.

Тя спря на няколко, крачки.

— Човек може да прочете някои неща между редовете. Премълчаното също говори.

Сабрина погледна портрета над камината. Млад човек беше положил ръка на гърба на висок сив жребец. Слънчевите лъчи огряваха гъстата му руса коса. От симетричното лице със строги черти я гледаха тъмносини очи. Нежна усмивка играеше по устните му.

— Това е Джон, нали?

— Да. Портретът беше започнат една година преди войната. Художникът го завърши след смъртта на брат ми — той замълча за малко и погледна картината. В очите му все още се четеше мъка.

— След смъртта му си участвал доброволно в много опасни операции, нали? Тогава си бил и шпионин.

Той отговори, без да я погледне:

— Тази работа трябваше да се свърши.

Ийън не е имал желание да се върне жив от тази война. Знаеше още преди да го е чула.

— Той е бил вече мъж, Ийън. Направил е сам своя избор. Ти нямаш вина, че е тръгнал да воюва, и не се е върнал.

Той я погледна смаяно. Дълго не я изпусна от очи, преди да сведе глава.

— Не всякога ми се удава да повярвам в това.

Искаше да отиде до него, да го прегърне и да му каже колко е щастлива, че е оживял. Но не можеше да помръдне, разкъсана между две желания — да даде сърцето и душата си, да се слее в едно със своя любим или да се предпази, да не открива чувствата си, да отхвърли любовта. Мили боже, толкова искаше да му се довери.

— Пристигна госпожа ван Кортленд — съобщци Ормсби от вратата.

Сабрина погледна натам с благодарност за отлагането на решенията, които все още не бяха узрели.

— Леля Керълайн искаше да е тук преди всички останали.

— Почакай — каза Ийън, когато тя се обърна да си тръгне. Беше метнал сакото си на едно от зелените кадифени кресла. Извади от джоба черна кутия и се приближи.

Сабрина го гледаше, опитваше се да обуздае кръвта, която бучеше в ушите ѝ, вълнуваше се от близостта му.

— От две седмици я нося със себе си, но не намерих подходящ момент да ти я подаря — каза той и ѝ подаде кутията.

Тя я поддържа за малко, без да събере смелост да я отвори. Когато повдигна капака, пръстите ѝ се разтрепериха. Погледна вътре и дъхът ѝ замря в гърлото.

— О, небеса — прошепна тя. Сякаш всички звезди бяха събрани в кутията.

Върху черното кадифе лежеше огърлица — по-красива от всички, които бе виждала. В центъра сияеше голям овален диамант. До него имаше квадратни изумруди, които се редуваха с кръгли брилянти до края на първия наниз. Вторият ред също беше от диаманти, подредени в спираловидни извивки. Всяка от тях завършваше с

капковиден изумруд. От централния камък се спускаха три полукръга от брилянти, които завършваха с голям капковиден изумруд.

Ийън повдигна огърлицата и камъните блеснаха в най-различни цветове.

— Ще я сложиш ли?

Тя кимна и затвори очи, докато той я постави на шията ѝ, диамантите я обгърнаха, последният изумруд се докосваше до ръба на корсажа. Топлите му пръсти стегнаха закопчалката.

— А, ето ви и вас — Керълайн влезе и разруши мимолетната магия.

Ийън отстъпи, когато тя се приближи. Погледна ги и двамата, в очите ѝ блесна разбиране.

— Обърни се, Сабрина, искам да те разгледам.

Сабрина се подчини. Изумрудената коприна трепна в грациозен пирует.

— Великолепно, просто смайващо — каза Керълайн и склочи ръце пред гърдите си. Погледът ѝ попадна на бляскавото колие.

— А това какво е? — приближи се и огледа огърлицата критично.

През рамото ѝ Сабрина хвърли поглед към Ийън. Той стоеше и леко се усмихваше.

— Подарък от... съпруга ми.

— Изключително! — Керълайн се обърна към Ийън. — Вие умеете да цените красотата.

Той се усмихна на Сабрина.

— Да, положително.

Керълайн насочи вниманието си към него и видя къдрите, които опираха яката му.

— Виждам, че косата ви е подстригана.

Ийън прокара ръка през гъстите кичури.

— Фризьорът дойде днес след обяд и не знаех какво да му кажа.

— Сигурно аз му дадох адреса — Керълайн се усмихна, като погледна първо Сабрина, после него. — Хайде да вървим. Зная, че не искате да закъснеете за собствения си бал.

Никой от елита на Ню Йорк не можеше да устои на обединените усилия на фамилиите Тримейн и ван Кортленд. Шестстотин души

дойдоха в дома на Ийън, за да поздравят господарката. Ийън беше прегърнал Сабрина през кръста и не я изпусна, докато посрещаха гостите. Това недвусмислено изразяваше подкрепата му.

Някои от мъжете, които бяха ухажвали Джулия преди, сега поздравиха Сабрина сдържано, но не можеха дълго да устоят на чара ѝ. Скоро дори и тези, които най-разпалено я критикуваха, се усмихнаха и започнаха да се шегуват за хитрия номер, който е погодила на Ийън. Никой не си отиде с мисълта, че и той самият е бил изигран.

Някои от жените, особено тези, които искаха да се омъжат за Тримейн, се държаха високомерно. Но в обществото на Ню Йорк имаше много представителки на Юга, които подкрепяха отделянето му от федерацията, докато съпрузите им се бореха за запазването ѝ. Те веднага я приеха в средите си, възхитени от смелостта ѝ да направи такъв театър.

Докато гледаше как съпругата му се носи по дансинга с Питър Уорън, Ийън изпитваше едновременно гордост и ревност. Остроумието, красотата и пленителната усмивка на неговата южна дама завладяха сърцата на янките. Гордееше се с нея. И въпреки това едва издържаше миговете, в които други я прегръщаха или я гледаха с копнеж. Броеше усмивките, които раздава. Не знаеше още колко часа ще може да се възхищава на това усмихнато лице.

— Тя се справя отлично — каза Делия.

— Да, така е — Ийън хвърли един поглед към Сабрина, която танцуваше на няколко крачки от тях. Тя, изглежда, усети и се обърна към него. Погледите им се срещнаха и светът сякаш започна да пулсира около своя център, който беше тя, всичко се сля в неразбираема смесица от цветове и шум. Твърде бързо партньорът ѝ я отнесе нанякъде и трептящото напрежение помежду им се стопи. Ийън остана сам, обнадежден повече от всякога. Може би... — беше само предположение — може би ангелът с червени коси ще остане с него.

— Клетницата знае ли, че се ожени за нея само защото трябваше да ме замениш с нещо?

Ийън с усилие откъсна поглед от жена си и сведе очи към Делия. Тя го гледаше, красивата ѝ глава беше наклонена, пълните ѝ устни загатваха усмивка. Той подозираше, че ако не изцяло, то поне отчасти, тя вярва в това, което говори.

— Нека го запазим в тайна.

Тя го следваше, леко и гъвкаво се справяше със завъртанята и приклякванията на танца.

— Съпругата ти сподели, че е ходила на лов някога по Мисисипи. Може би сега ние с Ранд ще успеем да ви накараме да дойдете с нас. Или пък вие ще ни поканите в Дънkelд на лов за фазани.

— Ще бъдете добре дошли по всяко време. Но аз вече съм загубил интерес към лова — беше видял толкова смърт, че му стигаше и за още десет живота.

— Ще се почувстваш по-различно, когато видиш какви трофеи ще донесем.

— Може би.

Ийън погледна към Сабрина и си представи топлите ѝ очи. Тази вечер щеше да разбере дали войната е свършила завинаги. Не можеше да я остави да си иде. Не и преди да ѝ покаже стойността на това, което оставяше зад гърба си.

— Толкова се притеснявах за тази вечер — каза Луси и взе чаша лимонада от масата. — Ако някой можеше да ми каже, че така добре ще се справиш...

Сабрина се усмихна.

— Изненадах се, когато никой не попита откъде идва това ужасно дрънчене, докато ги поздравявам.

Луси я погледна с широко отворени очи.

— Какво дрънчене?

— Коленете ми трепереха.

Луси се разсмя звънливо и гласът ѝ се смеси с музиката, която долиташе от нишата на оркестъра.

— Сигурна съм, че това не е истина.

Сабрина кимна.

— Утре вероятно ще имам синини.

— Ти можеш да се справиш... — Луси млъкна, усмивката ѝ изчезна, когато погледът ѝ се натъкна на нещо зад гърба на Сабрина.

Сабрина хвърли един поглед през рамо. До масата стоеше Тимъти Рейнолдс и говореше с Алайза Рензълиър. Ниската блондинка се смееше и обточеното с дантела ветрило докосваше гърдите му. Тим погледна към тях и очите му казаха на Сабрина всичко, което ѝ трябваше.

Вече бе опитвала да говори с него, но той ѝ обърна гръб. Сега вече не се вживяваше толкова в съдбата му. Обърна се към Луси:

— Сигурна съм, че иска да те накара да ревнуваш.

Луси се загледа в лимонадата си.

— Де да беше така.

— Време е да престанеш да излагаш чувствата си на показ — тя взе чашата, сложи я на масата и хвана ръката на Луси. — Той не се вслушва в разумни съвети и може би ще е по-добре, ако го накараме да пострада малко.

— Какво искаш да кажеш? — попита Луси, когато Сабрина я отведе от масата.

— Виждам един много симпатичен господин, който стои сам до дансинга. Казва се Питър Уорън. Сигурна съм, че възможността да потанцува с теб ще го очарова.

— Не ми се танцува много.

— Тимъти Рейнолдс прекрасно знае това — Сабрина погледна братовчедка си. — Ти ще бъдеш красавицата на този бал. Ще се усмихваш и ще се забавляваш чудесно.

Луси се колебаеше.

— Но аз не знам как.

— Разбира се, че знаеш. Усмихни се. Сега ще видим дали господин Рейнолдс може да легне, на каквото си е постлал.

Сабрина я запозна с тъмнокосия младеж и, както предположи, Питър веднага я покани на танц. После се обърна, погледна Тим и се усмихна, като видя внезапното напрежение, което се изписа по лицето му. Той скоро щеше да разбере, че това е война.

— Сабрина, непременно трябва да се видиш с един човек. — Керълайн я повлече за ръката.

— Лельо Керълайн, не мога точно сега, трябва да...

— Налага се да дойдеш — каза тя и я поведе към главния вход.

Сабрина едва не се задуши от напрежение, но намери сили да прошепне:

— Какво има? Нещо лошо ли е?

Не получи отговор, докато не излязоха в коридора. Токчетата им чукаха по мрамора в забързано стакато.

— Баща ти играе покер с гостите — каза го така, че само Сабрина я чу.

— Боже мили! — Сабрина притисна гърлото си с ръка.

— Успокой се, скъпа — Керълайн я поведе по коридора. — Но го измъкни оттам, защото ще те съсипе.

Сабрина се молеше вече да не го е направил.

ГЛАВА 28

На прага на билиардната зала Сабрина се спря, стиснала юмруци до тялото си. Пламъците трепкаха в кристалните глобуси на месинговите газеници и махагоновата ламперия блестеше в пищни червено-златисти цветове. Масите за билиард още не бяха купени. На сиво-зеленикавия мраморен под имаше дванадесет кръгли маси, заобиколени от мъже, които искаха да заменят танците с нещо по-авантюристично. Всички бяха потенциални жертви на баща ѝ.

Дънкан седеше до френските прозорци към терасата с пура между зъбите. Пред него имаше куп жетони. На същата маса седяха още трима мъже. Сабрина се приближи. Дънкан придърпа към себе си купчина жетони от средата на масата, тримата му партньори простенаха и започнаха да говорят за забележителния късмет.

Дънкан я погледна въпросително. Останалите мъже я поздравиха, приветливите им лица ѝ напомниха колко добре е била приета. Тя видя нищожните остатъци от парите им и се вбеси.

— Татко, трябва да поговорим за малко — Сабрина му се усмихна.

Притворил очи от дима на пурата, Дънкан я погледна.

— Играта е в разгара си, Бриана.

— Господа, ще възразите ли, ако ви отнема компанията на баща си за няколко минути? — попита тя с най-прелестната си усмивка.

— Стига да ни го върнете обратно — каза Луис Рамзен и ѝ върна усмивката. — Не можем да го пуснем да си иде, преди късметът му да го напусне.

— О, разбира се, че ще ви го доведе — постави ръка на рамото му. — Имам предчувствието, че и на вас ще ви се усмихне щастието.

Свежият нощен въздух охладя пламналите ѝ бузи. От балната зала се носеше валс и изпълваше розовите градини, но мелодията не успя да успокои гнева ѝ. Коприната и атлазените ѝ фустии нежно шумоляха, докато вървеше към другия край на терасата.

— Тъкмо им прочиствах вътрешните джобове, котенце — каза Дънкан, когато се бяха отдалечили дотолкова, че никой не можеше да ги чуе.

Сабрина вдигна пръст към устните си.

— Говори по-тихо — каза тя и се огледа. Завесите на музикалния салон се полюляваха и през отворените врати на терасата се процеждаше светлина. Сабрина се чудеше дали там няма никой.

— Какво беше толкова важно, че ме отмъкна от масата? — почти прошепна Дънкан.

— Татко, тези хора са наши гости.

Лунните лъчи пробиваха короната на явора до терасата и набраздяваха лицето му със сребърни ивици.

— Хм, тези хора са гости на онзи янки, който ти е съпруг.

— Те са мои гости! Те ме приеха топло и...

— Защо толкова си се загрижила, че глутница чакали са те приели? — той я огледа внимателно и лицето му се изкриви от гняв. — Разбирам. Ти все още си в негова власт.

Омразата му накара Сабрина да се отдръпне и да се подпре на студения гранитен парапет.

— Аз все още го обичам, татко.

— По дяволите, Сабрина! Този човек иска да ти стори зло.

Тя си пое дълбоко дъх и усети опияняващото ухание на прясно окосена трева.

— Не смятам така. Вече не.

Тежките му стъпки отекнаха по терасата. Когато застана до нея, докосна рамото ѝ.

— Този човек е звяр. Щом разбере, че така го обичаш, ще те унищожи.

— Не ме разбираш. Без него душата ми е мъртва. Съществувам, дишам, ям, скитам като бездомник през дните си, но не съм жива. Не и без него.

Той хвана ръцете ѝ под раменете, пръстите му я стиснаха почти до кръв.

— Просто не си имала възможност да надживееш това.

Тя поклати глава.

— А ти не си имал възможност да го приемеш.

— Никога — каза той и отпусна ръце. — По-скоро бих го убил.

— Моля те, татко! — тя протегна ръка да го хване.

Дънкан отстъпи, за да избегне умолителния жест.

— А какво ще правиш, като те изхвърли? Колко време ще му бъдеш интересна, щом знае, че си му вързана в кърпа?

Отново я обзеха съмненията, които толкова се опитваше да забрави.

— Той казва, че ме обича.

— Лъже.

Беше чула доста лъжи от Ийън Тримейн и се чудеше в какво да вярва. Но искаше да му се довери. Убеждаваше се, че се е променил.

— Татко, разбери, трябва да опитам. Искам да видя дали от този брак може да излезе нещо.

— Ако останеш с него, ще е без моята благословия — обърна се да си върви и тя го сграбчи за ръкава.

— Моля те, не ме карай да избирам между теб и съпруга си.

Баща ѝ я погледна, очите му бяха като парчета абанос, лицето му излъчваше омраза.

— Ти вече направи своя избор, Брина.

Той се отдалечи и Сабрина отстъпи смутено към балюстрадата. За да надмогне желанието да го повика, постави ръка на устата си. Нямаше смисъл. Само окончателната ѝ раздяла с Ийън би го удовлетворила. Но за нея това беше немислимо. Поне докато смяташе, че възможностите пред брака ѝ са реални.

Тя се обърна и се загледа в ливадата, сълзи замъглиха очите ѝ. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за дома — Роузбрайър, къщата беше пълна с любов и надежди и ехтеше от смях. Ръцете ѝ се вкопчиха в гранита.

Нямаше връщане назад. Миналото трябваше да се погребее, но дали тя бе способна да се довери на човека, когото обича?

До отворените френски прозорци на музикалния салон стоеше Керълайн и се вслушваше в тежките стъпки на Дънкан, който прекоси гранитната тераса. Беше дочула част от гневното спречкване между него и Сабрина и яростните думи, изречени на висок глас. Само се молеше да не ги е чул някой от съседната гостна.

Излезе на терасата и му препречи пътя. Дънкан се спря на известно разстояние, гледаше я така, сякаш се чуди дали да не я прегази.

— Трябва да поговорим малко — каза тя и го хвана за ръката.

— Така ли? — подръпна го към салона, но Дънкан дори не помръдна.

— Дънкан О'Нийл, можеш да ми отделиш няколко минути.

Той замълча, гледаше я, лицето му беше напрегнато.

— Добре.

Щом влязоха, Керълайн затвори вратите и за миг се поколеба, преди да се обърне.

— За какво става дума, Кери?

Беше обръснал брадата си и само над устните имаше малък мустак. Изглеждаше подмладен и много елегантен. Точно както преди.

— Как дръзваш да посегнеш на двамата млади? — каза тя и пристъпи напред, като се опитваше да овладее вълнението си. — И не ми казвай, че не е вярно. Току-що те видях. И чух всичко.

— Не мога да стоя отстрани и да гледам как този янки се гаври с моето момиченце. Веднъж го направих. Втори път няма да стане.

Керълайн пристъпи толкова близо, че усети топлия му дъх по лицето си. Наклони глава, за да го погледне в очите.

— Знаеш ли, че тя го обича?

— Ще го преживее.

— А знаеш ли, че той я обича?

Дънкан изпръхтя презрително.

— Значи и теб е обработил? Това ми напомня за един друг янки, който също успя да ти влезе под кожата.

Нима още му имаше зъб? И сега ли я обичаше?

— Не намесвай съпруга ми в тези неща.

— Кажи ми, не си ли съжалявала след това? Не си ли си представяла как ще се чувстваш, ако си женена за мен, а не за Темпълтън ван Кортленд?

Керълайн сведе поглед към рамото му. Много пъти си спомняше за необуздания младеж, когото изостави. Питаше се как ли ще се почувства сега в прегръдките му.

— Но ти доста бързо се утеши.

— Едва след като даде съгласието си на този богаташ.

— Бях млада. Искях повече от едно малко градче като Нечиз.

— Повече от мен.

Тя отстъпи, чувстваше, че се огъва пред тази настъпателна атака.

— Беше щастлив с Рейчъл.

— Тя бе чудесна жена. Красива и нежна. За разлика от помалката си сестра, която беше бясна като фурия.

Керълайн отпусна ръка на едно от креслата в стил кралица Анна близо до камината — това беше част от многото покупки, които направиха със Сабрина през седмицата. Върхът на пръста ѝ се плъзна по извезаната на облегалката червена роза. Скъпи вещи, хубави дрехи, могъщество, богатство — някога това означаваше много за нея. Прекалено много.

— А знаеш ли как се чувствах аз всеки път, когато те виждах с нея?

— Не. Как се чувстваше?

Сякаш умираше. Сякаш се пръсваше на хиляди парчета.

— Не можем ли да забравим миналото?

Дънкан мълчеше. Керълайн усети погледа му, докато се опитваше да добие отново онова елегантно хладно изражение, с което толкова много си служеше напоследък. Мислеше си, че вече ѝ е минало времето да се вълнува така.

— Ти все още си една от най-необикновените жени, които съм срещал. Красива, сърцата, своеволна и дяволски упорита. Сабрина много повече прилича на теб, отколкото на Рейчъл.

— Обичам я като свое дете — обичаше я не заради сестра си, а заради самия него. Беше ужасно да си го признае — отвратително и срамно, но вярно. — Ще ѝ сториш голямо зло, Дънкан О'Нийл. Ако я обичаш, остави я сама да избира пътя си.

Той стисна злобно устни.

— Както ти го избра, нали Кери?

Тя го погледна в очите. Този човек някога я прегръщаше, любеше. Направи от нея жена. Сърцето ѝ бе останало при него.

— Не сме ли вече достатъчно стари, за да си простим?

Той пристъпи към нея: любов, ярост и дълбок копнеж изпълваха очите му. Хвана лицето ѝ в две ръце и го повдигна към устните си.

Керълайн се отпусна и обви раменете му с ръце, отново го целуваше след цяла вечност. Отдавна тлеещите въглени пламнаха в душата ѝ. Пак беше на шестнадесет и стоеше в розовата градина на майка си с най-хубавия мъж на целия окръг Адамс. Божичко, страхотно ѝ беше липсвал.

— Никога не съм преставал... — прошепна той и гласът му преливаше от чувство. — Никога.

Нито пък тя. Дънкан тръгна към вратата и тя се отпусна в креслото.

— Какво ще правиш със Сабрина?

— Всичко възможно, за да я убедя да се махне от това северняшко копеле.

Керълайн знаеше, че няма голям избор, но щеше да направи каквото може, за да го спре. Мислеше както за щастието на Сабрина, така и за себе си.

Ийън обикаляше залата като гладен тигър. Балът беше към края си, а той успя само веднъж да танцува с жена си. Къде по дяволите се губи тя? За последен път я видя на дансинга с Колин Рийд. Докато се оглеждаше, видя Колин, който танцуваше мазурка с Луси ван Кортленд.

— Виж я само — чу той гласа на Тим зад гърба си. Обърна се и погледна племенника си. Русата коса на Тим беше разчорлена, сякаш досега бе държал главата с двете си ръце.

— Коя да видя?

— Луси. Цяла вечер флиртува с кого ли не.

На Ийън му се струваше, че той я гледа така, сякаш всеки момент ще я метне на рамо и ще я скрие в най-близката пещера.

— А ти да не си мислеше, че ще отиде в манастир?

Тим издаде дрезгав звук.

— Тя никога не ме е обичала.

— Мисля, че грешиш. Но щом ти не я обичаш, какво значение има това за теб?

— Ако си мисли, че може да ми казва, че ме обича, а после да върти на пръста си половин Ню Йорк... — Тим стисна зъби и млъкна. — Няма да оставя това така.

Ийън пхна ръце в джобовете си и се намръщи, като видя, че племенникът му се упътва право към Алайза Рензълиър. Надяваше се, че няма да направи глупостта да предложи брак на една жена, само за да ядоса друга.

— А, ето те и теб — каза Фелисити и постави ръка на рамото му. — Цяла вечер те търся.

— Какво искаш? — Ийън я погледна.

Като срещна погледа му, тя свали ръката си и отстъпи крачка назад.

— Да поговорим насаме.

— За какво?

Ийън знаеше, че ще го преследва цялата вечер, докато не постигне своето. Беше по-добре да приключи набързо с нея. Имаше толкова други грижи затова излезе от залата и Фелисити го настигна скоро. Точно когато стигнаха коридора, който водеше към кабинета му, вратата на музикалния салон се отвори и пред тях застана Дънкан О'Нийл.

Той се закова на място, щом ги видя, огледа първо дребната блондинка, а после Ийън.

— Кълна се в бога, Тримейн — каза той и спря пред тях. Лицето му гореше от ярост. — Ако сторите зло на дъщеря ми, ще ви убия.

Ийън издържа гневния му поглед.

— Не възнамерявам да ви дам подобен повод.

— Ще бъда нащрек, Тримейн.

Той гледаше след Дънкан, който високомерно се запъти към балната зала. Чудеше се каква е причината за това внезапно избухване. През откренатата врата на съседната гостна надникнаха любопитни очи. Публика — ето от какво се нуждаеше Дънкан.

— Май не те харесва особено — каза Фелисити, като подтичваше, за да смогне с дългите му крачки.

Не отговори. Въведе я в кабинета и затвори вратата.

— Добре. Какво искаш?

Фелисти се усмихна, но Ийън забеляза, че изразът в очите ѝ не се промени.

— Ще ти наля нещо за пиене.

Той отиде до камината, чудеше се каква дяволия е замислила този път. Облегна лакти на полицата и опря чело на хладния сив мрамор. Ако Фелисити се опита да разстрои Сабрина, щеше доста да се замисли дали да не я удуши.

Той я чуваше как се движи зад гърба му. Рубиненият атлаз шумолеше леко, течността плисна в кристалната чаша. Хубави, приятни звуци. Но жената, от която идваха, не представляваше никакъв интерес за него. Тя затвори барчето и миг след това ръката ѝ се отпусна на рамото му.

— Бренди — подаде му чашката. — Виждаш ли, запомнила съм, че това е любимото ти питие.

Пръстите му обхванаха ръбовете на гравирания кристал.

— Какъв е проблемът, Фелисити? — попита той и се намръщи, когато погали ръката му.

Фелисти се приближи, дланта ѝ се плъзна нагоре по ръката му, облъхна го тежка миризма на подправки. Забеляза, че деколтето ѝ е изрязано повече от друг път. Стегнатият червен атлаз разкриваше вдлъбнатината между бледите ѝ гърди и Ийън направо се чудеше как ги задържа да не изскочат навън. Думите ѝ едва ли имаха значение, но снаряжението ѝ беше като за лов на едър дивеч.

Хвана я през кръста и почувства стегнатия корсет. Тя се ухили спокойно и доволно, което му подсказа, че нещата се развиват според плана ѝ.

— Говори по същество — каза той и я отблъсна.

Тя се препъна назад, устните ѝ се разтвориха, очите ѝ се разшириха.

— Как се осмеляваш... — прехапа устни.

Ийън си помисли, че желанието ѝ, независимо какво е, я е довело до отчаяние. Той сръбна от брентито и по езика и гърлото му се разляха огньовете.

— Ийън, скъпи — каза тя и се усмихна, — трябва ми помощ.

— За какво?

— Онзи ден чух един разговор между Уолтър и Елсбъри — пръстите ѝ си играеха с една от златните къдрици на рамото. — Изглежда, съпругът ми е успял да продаде повече акции, отколкото има. Страхувам се, че ще се разорим.

— И си помисли, че можеш да се спазариш с мен.

— Той каза, че договорите са у теб — пристъпи към него и постави разтворените си длани на гърдите му. — Ийън, ще направя всичко, всичко, което поискаш. Не можеш да ме оставиш така.

— Фелисити...

— Моля те, Ийън — прошепна тя. — Едно време бях част от живота ти.

— Успокой се, Фелисити. Уолтър дойде при мен вчера. Споразумяхме се — усмихна се и погледна пищните ѝ гърди. — Тъй че няма смисъл да се правиш на проститутка.

— Разбирам — тя се дръпна и хвана полите си. — Сигурно ти е много забавно.

— Напротив — Ийън постави чашата на полицата и се вгледа в кристала. — Нищо забавно не намирам — чудеше се до каква степен е способна да му стори зло. — Знаеш ли, Фелисити, почти съм сигурен, че ти се е искало Уолтър да ме разори. Вероятно и това не би ти стигнало. Един дуел щеше да е по-добре, нали? Нима гордостта ти е толкова наранена, че искаш да ме убиеш?

— Ако можех да съм сигурна, че Уолтър има шанс срещу теб, щях да го насърча. Обожавах те, Ийън.

Тя се обърна. Светлината на газеника падаше по широката сатенена пола, която шумеше от забързаните ѝ стъпки. Спря на вратата.

— Един ден ще си платиш за всичко, което ми стори — каза тя и излезе.

Ийън се облегна на отворените френски прозорци. Вдъхна хладния въздух и опита да се отърси от тежкия парфюм на Фелисити.

Жени. Много скоро щеше да приключи с тях. И за това наистина си струваше да похарчи цяло състояние.

Обляна в лунна светлина, просторната ливада пред къщата се люлееше като развълнувано море. Сабрина стоеше в мрака на терасата. Трябваше някак да се успокои и да се върне в балната зала, да се усмихва и да се преструва, че всичко в живота ѝ е наред.

Грешеше ли? Може би баща ѝ има право. Дали Ийън иска да ѝ причини болка? Имаше ли друг избор, освен да остане и да се опита да живее с него? Беше сигурна само в едно — любовта е хазарт.

Тя обви тялото си с ръце и се вгледа в шадравана в центъра на градината. Палави херувими плискаха водата нагоре и луната я превръщаше в бляскаво сребро. Всичко беше точно така, както го виждаше в мъглявината на онези далечни спомени.

Неусетно действителността се стопи. Рилът, който се носеше от балната зала, се преля в трепкащите звуци на менует. Два призрака танцуваха между цъфналите рози. Жената, облечена в бял брокат, се усмихваше на партньора си. Косата ѝ бе напудрена и вдигната нагоре. Високият широкоплещест мъж се поклонил и бялата му атлазена дреха докосна бричовите, които бяха от същия плат. Косата му не беше напудрена и лъскавите кичури бяха вързани отзад с черна панделка.

Сабрина чувстваше, че се носи в някакво друго време и пространство и спомените ѝ я свързват с далечното минало. Като в полусън се спусна по стълбите от терасата. Краката ѝ потъваха в гъстата трева, докато вървеше към градината. Когато се приближи, образите изчезнаха и розите от миналото се превърнаха в истински цветя. Затвори очи, за да повика видението обратно. Дълго време стоя така, без да трепне, усещаше всеки полъх на вятъра по лицето си, всеки плясък на водата от шадравана. Изострените ѝ сетива разбраха, че той приближава. Без да отвори очи, знаеше кой е, уханието му се носеше от вятъра, топлината му я докосваше.

— Кажи ми защо красавицата на бала се крие от своите гости?

Сабрина отвори очи. Ийън стоеше на крачка от нея — твърде далече.

— Смяташ ли, че ме приемат добре?

Той се усмихна.

— Дори нещо повече. Не могат да устоят на чара ти. Тя погледна встрани към розовия храст. Чувстваше се странно уязвима. Какви думи използва човек, за да склочи примирие? Как да се осмели да му се довери отново?

В негово присъствие сякаш не можеше да мисли, а само да чувства. Всичко беше ужасно противоречиво — любов и омраза, доверие и съмнение, желание и натрапливост. От къщата се носеше валс, звуците на цигулките се извиваха в нежна унасяща музика.

— Танцувай с мен, Сабрина — прошепна той и гласът му се смеси с тоновете на оркестъра и звънкия плясък на фонтана.

Погледна предложената ѝ ръка. Дланта бе обърната нагоре, дългите пръсти копнееха за нея. Отвърна на жеста механично. Пръстите, топли и сигурни, я обгърнаха и я привлякоха в обятията му. Точно там винаги се чувстваше съвсем на място.

Лунната светлина обливаше гарвановите му коси, милваше скулите, докосваше тънката линия на нека, ваеше го в сребро и сенки. Той беше призракът от нейното минало — изгубената любов, която я чакаше.

Полата ѝ докосваше краката му, докато се носеха около фонтана. Ръката му затопли кръста ѝ през лена и коприната, които с удоволствие би захвърлила, за да почувства този горещ допир до тялото си.

— Помниш ли кога за последен път танцувахме под луната? — попита Ийън и забави малко темпото.

Тя толкова искаше да забрави всичко, свързано с „Бел Анджелин“! Погледна го в очите. Те бяха светлини и сенки, желание и загадъчност. Защо се ровеше в миналото? Тя искаше да гледа само в бъдещето. Като морски ураган спомените се надигнаха в нея, разбудиха гнева и приспаните подозрения.

— Естествено, че си спомням — отвърна тя и се отскубна от прегръдките му. Обърна се към фонтана и се загледа в сребърните струи, които се извисяваха и после пак се спускаха. — Това беше онази нощ, в която ме съблазни с нежни обещания за любов и семейство — трябваше да забрави за тези дни. Искаше да прости.

Той положи ръце на раменете ѝ, топлината му я изгаряше.

— Сабрина, всяка дума, която ти казах тогава, е самата истина — устните му бяха близо до ухото ѝ, усещаше дъха му по раменете си.

Сабрина стоеше в горещите му прегръдки и трепереше. Защо прави всичко това? Защо я лъже? Господи, дали не я лъжеше за всичко? Чувстваше се като удавник, който е въвлечен във водовъртеж от съмнения и няма надежда, за която да се хване.

— Смятам, че е по-добре да не говорим за случилото се — каза тя и обгърна талията си.

— Напротив, трябва да поговорим — той погали слепоочието ѝ. — Когато те помолих да ми станеш жена, наистина го исках.

— Значи тогава си ме лъгал, а сега ми казваш истината — отдръпна се от него. Оказа се вярно, че човек трудно мени нрава си. А той беше измамник и негодник. — Каква глупачка съм, да си мисля, че нещо може да стане — повдигна полата си и хукна към къщата. Искаше да се махне от този човек, който я смущаваше, и да остане сама.

— Сабрина, почакай — Ийън я настигна в началото на стълбите, които водеха от терасата към балната зала. — Ще ти обясня. Искам да разбереш защо...

— Няма какво да ми обясняваш — тя се обърна към него.

— Мисля, че има — каза той и дланите му се плъзнаха по голите ѝ ръце. — Ако искаме да сме добре в бъдеще, трябва да излекуваме раните от миналото.

— Ние нямаме бъдеще, Тримейн. Току-що осъзнах, че не мога да живея с човек, на когото не вярвам.

Музиката се носеше през отворените врати на балната зала над тях. Някои от двойките, които стояха на терасата и се наслаждаваха на луната, се приближиха към каменната балюстрада.

Ийън я хвана здраво.

— Влюбих се в теб още щом те видях. Не знаех нищо за баща ти до утрото на нощта, в която се любихме.

— Защо правиш всичко това? — отблъсна ръцете му. Защо трябва да ме лъжеш?

— Сабрина...

— Всичко свърши, Ийън Тримейн.

Сабрина повдигна полите си и побягна по стълбите. Ийън я следваше по петите. На светлината, която струеше от прозорците на балната зала, хвана ръката ѝ и я спря.

— По дяволите, Сабрина! Писна ми вече да ме наричаш лъжец!

— Кога точно ми каза истината? — попита тя и се вгледа в лицето му. Бе обичала това лице толкова дълго, но зад него се криеше душата на негодник. — На борда на „Бел“, когато ми съобщи, че всичко е само номер, или когато ме предупреди, че жена ти трябва да бъде куртизанка?

Гласът ѝ се извиси над музиката и привлече вниманието на някои от гостите в залата, които се струпаха до вратата. Това доведе и други любопитни.

— Кога? В кой момент не ме излъга?

— Когато ти казах, че те обичам — за разлика от нейния вик гласът му прозвуча нежно като кадифе.

— Не можеш вечно да ме правиш на глупачка — завъртя се на пети. Никога вече не би му повярвала. Никога!

— Не можеш да избягаш от всичко — каза Ийън и я хвана за ръката.

— О, напротив, ще избягам — тя се изви, за да го погледне. — Ще се кача на първия влак в южна посока.

— Проклет да съм, ако те пусна!

Сабрина направо се разтрепери от ярост.

— Ти каза, че ще ме пуснеш да си ида.

Ийън се ухили.

— Излъгах. Какво очакваше от човек като мен?

Без да се замисли, че ги гледат толкова хора, Сабрина замахна и му удари такъв шамар, че главата му отхвъркна настрана, а дланта ѝ пламна. Гостите около тях смаяно затаиха дъх. В светлината от прозорците тя видя отпечатъка от пръстите, който изгаряше бузата му.

— Дотук беше — прошепна Ийън.

Метна я на рамо и тя изпищя. Като Червеното море пред Мойсей гостите му направиха път, за да я внесе в балната зала.

— Пусни ме!

Фибите и гребените от косата ѝ попадаха по лъскавия палисандров под и гъстите къдри се посипаха надолу чак до прасците му. Тя го блъскаше с юмруци по гърба, мятеше се, риташе — напразно.

— Някакви проблеми ли има? — попита ги Керълайн на главния вход.

— Нищо сериозно. Ще се справя и сам — каза Ийън.

Сабрина се надигна от рамото му и отметна косата от лицето си.

— Лельо Керълайн, помогни ми?

Керълайн се усмихна.

— Наведи се, скъпа. Ще си удариш главата в свода.

От устните ѝ се изтръгна сподавен писък, гласът ѝ едва се чуваме от гняв:

— Този човек...

Думите ѝ заглъхнаха, защото Ийън започна да я спуска назад и тя трябваше да се хване за кръста му, за да не падне с главата надолу. Пренесе я през прага, част от гостите го следваха неотлъчно.

— Ти си луд! — изкрещя Сабрина, когато тръгнаха по стълбите.

— Несъмнено.

Косата ѝ се развя, когато той стигна до площадката и се завъртя. Повече от сто души се тълпяха в коридора и ги гледаха, сякаш това беше ключовият номер в програмата.

— Моля, останете! — плътният глас на Ийън прокълтя в коридора. — Забавлявайте се тази вечер. Уверявам ви, аз смятам да прекарам чудесно — като изрече последните думи, той се обърна и хукна нагоре през две стъпала.

Смехът отдолу жегна и без това ранената гордост на Сабрина.

— Как дръзваш! — тя едва говореше от гняв.

— Скоро ще узнаеш, че съм достатъчно дързък, за да направя безброй много неща на своята сладка и мила съпруга.

Сабрина се облекчаваше, като бълваше люти клетви и блъскаше гърба му с юмруци, докато вървяха по дългия коридор на втория етаж.

— Ти откъде си се научила да говориш такива неща? — в дълбокия му глас прозвуча насмешка. — Една дама не бива да държи такъв език. Особено на съпруга си.

— Пусни ме — крещеше тя и сипеше удари по гърба му.

— Сабрина, ако си спомняш, наскоро ме раниха — каза той и влезе в спалнята си.

— Само да ми паднеш в ръцете!

— Звучи съблазнително.

Сабрина отметна косите, които падаха като завеса върху лицето ѝ, и огледа стаята. Светилниците бяха запалени и хвърляха златни отблясъци по махагоновата ламперия. Леглото изглеждаше като трон, поставен върху фигурите на килима, преливащи в синьо и млечнобяло. Леденосинята завивка стоеше сгъната в единия край. Горният чаршаф бе отметнат и разкриваше едно примамливо леговище от бял лен. Тя цялата тръпнеше от вълнение, но извика в безсилие:

— Пусни ме!

Ийън се подчини и я пусна на пода така бързо, че тя за малко не падна, но запази равновесие, изръмжа и се нахвърли върху него с юмруци. Успя да го удари в рамото, преди големите му ръце да уловят китките ѝ. Само с едно движение той изви ръцете ѝ зад гърба и я придърпа към силните си гърди.

— Мръсник! — изкрещя тя, отметна глава назад и го стрелна с поглед.

— Прекрасна чародейка — прошепна той и устните му пожелаха нейните.

Дъхът му миришеше на бренди и още нещо — далеч по-силно — собствения му замайващ аромат. Пламъците в нея се разгоряха, подклаждани от дълго потискана любов и необуздано желание. Тя овладя страстта си, извърна глава и се отдели от него, устните ѝ се плъзнаха по брадичката му.

— Господи, колко те мразя.

— Усещам, че направо ме ненавиждаш — прошепна той до слепоочието ѝ.

Дори не можеше да го предизвика. Ийън смени ръката, с която я държеше, тялото му се движеше до гърдите ѝ, докосваше и мамеше. Двете ѝ китки бяха в лявата му ръка, дясната се плъзна по гръбнака ѝ и откопча копринените копчета. Сабрина усети как роклята се отпуска под опитните му пръсти. Крехката материя едва ли представляваше съществена пречка.

— Искам да си вървя — изкрещя и опита да се изтръгне.

— Никога! — с дясната си ръка подхвана главата ѝ и я дръпна назад, за да я принуди да го погледне в лицето. Погледът му преливаше от чувства, които придаваха на очите му призрачен блясък, толкова красив, че сърцето ѝ се сви.

— Ти си моя, Сабрина. Сърцето ти ми принадлежи. Не мога да те оставя да си идеш, докато съм жив — но в противоречие с думите си я пусна. Тя се препъна назад, вдигна ръка към устните си и роклята се смъкна от бледото ѝ рамо.

Ийън се усмихна, заключи вратата и взе ключа. Пристъпи към нея.

— Не искаме никой да ни смуцава!

— Да не си мръднал от мястото си, Тримейн — Сабрина започна да отстъпва гърбом.

Той спря и хвърли ключа на гардероба, след което се отправи към нея бавно и уверено, като събличаше самото си:

— Достатъчно играхме по твоите правила, Сабрина. Време е да поиграем по моите.

Стаята се изпълни с влудяваща мъжественост и жизненост. Сабрина продължи да отстъпва. Ако си мислеше, че ще се поддаде на неговите ласки и ще му бъде покорна наложница, скоро щеше да разбере, че се е лъгал горчиво.

— Писна ми от твоите игри.

Той се усмихна дяволито и очите му блеснаха. С едно дръпване разхлаби копринения шал на врата си.

— Играта още не е започнала, Сабрина.

— Ти ме излъга!

Шалът падна на земята.

— Само защото си помислих, че и ти ме лъжеш.

Ийън измъкваше седефените бутанели, пускаше ги по килима и те отскачаха във всички посоки. Под ризата му се разкриха тъмни

къдри и гореща кожа. Тази гола плът бе така мъжествена, че Сабрина не можа да откъсне очи от нея и стъпи назад. Препъна се в едно малко столче, политна и падна сред купища изумрудена коприна. От това пострада само честолюбието ѝ. Той спря над нея.

— Кажи ми истината, дяволче. Защо се противиш така?

— Защото те мразя — каза тя и скочи на крака. Роклята се смъкна от бюста ѝ и разкри бялата риза. Гърдите ѝ се очертаваха ясно под леката коприна, набъбналите от жажда върхове я издадоха. Тя бързо я дръпна към раменете си.

Ийън повдигна вежди.

— А сега кой лъже?

Сабрина се озърна и погледът ѝ попадна на вратата към нейната спалня.

— Ще те любя, Сабрина.

Дълбокият глас проникна в нея и я помилва ниско като топла длан. Тялото ѝ безсрамно откликна. От дълбините, които набъбнаха и пламнаха от желание, се надигна сладостна и гъста вълна от жарава.

— Цялата нощ, докато не проумееш колко те обичам, докато не си признаеш, че и ти ме обичаш. Докато не се закълнеш, че изобщо не искаш да ме напуснеш.

Без съмнение бе способен да изтръгне от нея подобно признание. Вдигна поли и се затича към стаята си.

Ийън скочи, хвана я през кръста и я повдигна от пода, но Сабрина одра ръката му и го ритна в пищяла, доволна, че го накара да изстене от болка. Хвърли я на леглото и тя потъна в пухените завивки. Беше като усукана купчина от коприна и коса.

— Нагъл северняк! — глухо изрече и отметна косата от лицето си. Видя, че роклята ѝ се е омотала около ханша и копринените чорапи, жартиерите и розовите пъпчици, които ги украсяваха, са изложени на показ.

Ийън стоеше до леглото и се усмихваше, докато изваждаше от панталона долния, омачкан край на бялата си риза. Сведе глава, погледът му се плъзна по нея, очите му бяха така топли, настойчиви, обещаващи, сякаш я прегръщаше влюбен. За момент се спря на роклята, смъкната от раменете, вгледа се в овалните гърди, които се надигаха съблазнително под дантеленото деколте на ризата ѝ.

След миг щеше да я докосне. Щеше да я притисне към голото си тяло, да я милва с ръце и устни, да я изпълни с цялата си сила. Тялото ѝ тръпнеше, беше задъхана, не можеше да се овладее. А той прекрасно знаеше как се чувства. Личеше си по леката усмивка и буйния блясък в дълбоките му изумрудени очи.

— Моята красива, огнена фея — смъкна ризата от раменете си и я хвърли на пода. — Нека душата ми да изгори в твоите пламъци.

Светлината се разля по раменете и широките му гърди, кожата му лъщеше, черните къдрици я мамеха. Тя огледа тънкия белег, който прорязваше ребрата му, и жестоката рана отстрани. Кожата още беше зачервена и набръчкана и недвусмислено ѝ напомняше, че са смъртни същества. Нещо потрепна в нея, желанието я проряза като острие на бръснач.

— Имаш ли представа колко нощи ме преследваш, колко пъти идваш в леглото ми? — той разкопча горното копче на панталона си. — Ще останеш тук, Сабрина. За да мога нощем да те прегръщам и да те любя до светлината на утрото.

Но тя не искаше да бъде нечия домашна проститутка.

— Върви по дяволите! — изкрещя и се преметна през другия край на леглото.

Побягна към вратата. Той пресече пътя ѝ и се изпречи насреща ѝ с цялата влудяваща сила на здравето си мъжко тяло.

— Значи искаш да ме изнасилиш, Тримейн! — изсъска тя, отстъпвайки. Това беше последното ѝ оръжие.

Ийън се ухили.

— Знаеш, че не е така, нали?

Истината ѝ се струваше твърде унижителна, за да я признае. Той знаеше как да прекърши волята ѝ, да я постави във властта на чувствата и страстта. В крайна сметка искаше да я лиши от всичкото ѝ достойнство.

— Мразя те!

— Не, напротив. Почти бях повярвал в това, но те познавам добре. Знам, че единствената причина за съпротивата ти е, че се страхуваш от риска да ме обичаш.

— Човек не може да разчита на теб, Тримейн.

— Напротив, аз те обичам, Сабрина — усмихна се така топло и нежно, че не ѝ остана място за съпротива. — И ще те обичам, докато

съм жив. Ако мога, ще те обичам и в гроба.

Сабрина се вцепени, докато той се приближи до нея.

— Нека да се любим! — ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и смъкнаха роклята. Коприната прошепна нещо и се отпусна в краката ѝ като вълна. — Нека... — той млъкна и рязко си пое дъх.

— Какво ти е?

Поклати глава, преви се и се хвана за корема. Опита да се изправи, но не можа.

— Не... знам — лицето му се сгърчи от болка, ръцете му се вкопчиха в дрехите. — В стомаха ми... сякаш има... жарава.

— Това да не е пак някакъв номер, който...

Той запуши устата си с ръка и залитна към банята. Сърцето на Сабрина се сви от страх и тя се спусна след него, хвана го през кръста с дясната ръка, а с лявата пое лакътя му, като се опитваше да го подкрепя. Целият трепереше. Когато стигнаха банята, тялото му се сгърчи конвулсивно. Той простена дълбоко, строполи се на колене и повърна на хладния мрамор.

Разтърсваха го спазми. Сабрина го държеше за раменете. Пот изби по кожата му и ръцете ѝ овлажняха. След цяла вечност той се облегна на стената, дишаше неравномерно и хрипливо, по челото и около устните му лъщяха едри капки пот.

— Ийън — каза Сабрина и отметна влажните къдрици от лицето му. — Господи, какво ти е?

Той преглътна с усилие и адамовата му ябълка изхвъркна напред. Обърса устни с опакото на ръката си и каза:

— По-добре да извикаш лекар. Мисля, че съм бил... — млъкна и я погледна през сълзи. — Бързо, любима.

ГЛАВА 29

Ийън се примъкна до едната страна на леглото, едва се сдържаше да не стене от болката, която пълзеше в гърлото му. Топлото мляко и прегорелият хляб, които Сабрина го убеди да изяде, го облекчиха малко. Почувства, че ръката ѝ прегръща раменете му. Придържаше го, за да се наведе от леглото, меката копринена рокля овлажня от потта му. Мускулите му се сгърчиха конвулсивно и съдържанието на стомаха му се изля в порцелановия леген до леглото, спазмите го разтърсваха, докато не остана нищо.

Когато болката най-сетне го отпусна, той се строполи на леглото, главата му висеше, кръвта пулсираше в слепоочията му. Не помнеше да се е чувствал по-зле. Имаше неприятното усещане, че състоянието му ще се влоши, преди да оздравее.

Сабрина му помогна да легне на възглавниците и попи устните му с носна кърпа, обточена с дантела. От мекото памучно парче се носеше аромат на жасмин, който прочисти неприятната миризма в ноздрите му.

Той премига, за да пропъди сълзите, които замъгляваха очите му. Светлината милваше лицето на Сабрина като златен пламък по нежен сатен. В очите ѝ имаше ярост, страх и решителност, също като в онази нощ, когато насочи ножа към гърлото му. Само че сега стоеше редом с него. Заедно можеха да преместят и планина, помисли си той и по устните му трепна усмивка.

— Благодаря, дяволче.

— Направете нещо — каза тя и погледна доктор Уентуърт, който стоеше до нея.

Под кръглите стъкла на очилата кафявите очи на лекаря излъчваха тревога. Той прехвърли тежестта на масивното си тяло на другия крак като впрегатен кон, който си почива, и червендалестото му лице се изопна. Под черното сако носеше риза на бели и червени райета. Единият ѝ край бе затъкнат в тъмносивия панталон, а другият висеше отвън.

— Госпожо Тримейн, не мога да направя много.

На Ийън хич не му хареса това, което чу. Почувства, че пръстите на Сабрина милват косата му, топли и нежни. Изглеждаше толкова уязвима — бе неговият ангел — хранител. Бе видяла толкова мъка в този живот — майка ѝ и брат ѝ бяха издъхнали в ръцете ѝ. Искаше да ѝ даде сигурност, да я прегърне, да я предпази.

— Не се тревожи — прошепна и вдигна ръка към лицето ѝ. Но силите не му достигнаха и ръката се отпусна тежко до тялото му.

Сабрина хвана дланта с две ръце и я повдигна. Стискаше го така, сякаш искаше да му предаде от собствената си сила.

— Доктор Уентуърт, нищо друго ли не можете да направите, освен да му давате прегорял хляб и топло мляко?

Уентуърт придърпа очилата към ръба на тънкия си нос.

— Това ще му помогне да се справи с отровата, госпожо Тримейн.

— Отрова! — Сабрина политна назад, сякаш някой ѝ удари плесница.

Ийън вече се бе досетил за ужасяващата истина. Отрова. Трябваше да се бори с нея. Това бе един невидим враг, не можеше да му позволи да го откъсне от Сабрина. Боже, не искаше да умре сега. Не можеше да я изостави. Болката се надигна в него като огнена вълна, заля го, цялата му сила го напусна като пясък, погълнат от морето. Бори се! Бори се!

— Отрова! — думата се понесе от уста на уста сред хората, скупчени до леглото му. В средата стоеше Керълайн, до нея бяха Еджи, Хана и Мак.

— Според мен е арсеник — каза лекарят.

— Но откъде се е взел този арсеник?

— Някой му го е дал? — каза Мак, очите му се свиха и се впериха в Сабрина. — Същият, който опъна струната на пътеката.

— Джеймс Макдафъл — каза Еджи и се обърна към него с ръце върху слабичкия си ханш. — Да не си посмял да я гледаш така, сякаш е някой уличен боклук, разбра ли?

— Слушай, Агата Фицпатрик... — стенанията на Ийън се разнесоха из стаята и Мак млъкна.

Коленете му се свиха към гърдите и той се разтрепери, дишаше накъсано и болезнено. Сабрина прехапа устни, едва задържаше

сълзите, които напиреха в очите ѝ, милваше косата му, гърба, рамото. Тялото му тръпнеше конвулсивно под ръцете ѝ. За трети път се чувстваше така безпомощна. Предишните два пъти загуби хора, които много обичаше. Ръката ѝ се стегна на рамото му. Не можеше да го загуби. Не можеше да умре. Просто не можеше.

— Какво да правя?

— Дайте му още прегорял хляб и мляко. Опасявам се, че само това е възможно. И по половин унция от това през един час — лекарят ѝ подаде едно шише с етикет: „Хидратиран железен пероксид“. — Едва ли мога да направя повече — заключи той и затвори черната чанта, поставена на шкафчето до леглото.

Сабрина дълбоко се съмняваше, че Уентуърт вече се е отказал да лекува пациента си. Тя приглади назад косите му, копринените кичури се омотаха около пръстите ѝ.

— Той е силен човек, докторе. Ще се пребори. Ще се оправи — трябваше да се оправи.

Уентуърт се наведе и проговори така тихо, че само тя го чу:

— Госпожо Тримейн, съпругът ви бе ранен наскоро. Разберете, че тялото му може и да не се справи с отровата.

Сабрина вдигна очи към него.

— Той ще се оправи, докторе!

Уентуърт въздъхна.

— Дано се окажете права.

— А вие къде тръгнахте? — попита Керълайн и се изпречи пред лекаря, който се отпрати към вратата.

— Няма какво да правя повече. Ще дойда утре сутринта.

— Оставете тук — тя му взе чантата и посочи едно кресло до мраморната камина.

Докторът гледаше ту стола, ту нея, сякаш преценяваше възможностите си. Керълайн стоеше пред него с ръце на кръста и го гледаше страховито. Той въздъхна и се отпусна в леденосиния брокат, бедрата му изпълниха стола, който простена под тежестта му.

— Изпратих да повикат полиция — каза Мак и се вгледа в Сабрина. — Ще пристигнат всеки момент.

Тя погледна леля си. Очите на Керълайн бяха изпълнени със същия страх, който терзаеше и нея. Полицията щеше да заподозре

баща ѝ. Нервите ѝ бяха обтегнати до скъсване и тази мисъл съвсем не я успокои.

Сабрина зарови лице в косите на Ийън.

— Ще се справим с това. Ще оздравееш — прошепна тя, решена да осъществи думите си.

Бяха изминали два часа. Керълайн седеше на ръба на червения кожен стол в кабинета на Ийън и гледаше инспектор Юинг, който се отпрати към барчето с алкохол. Шапката бе оставила отпечатък върху прошарената му кафява коса. Сиво-синьото раирано сако изглеждаше така, сякаш е спал с него, кафявите му панталони не изглеждаха по-добре. Но тъмните очи под рошавите вежди гледаха будно и проницателно. Беше като копой, надушил кръв. Макар и доста неугледен, нравеше впечатление на човек, чийто ум сече като бръснач.

Дънкан седеше до Керълайн, въртеше се на стола и пръстите му нервно барабаняха по страничната облегалка. Тя го погледна, проследи линията на профила му — изчистена, класическа — като на благороден принц. Внезапно осъзна колко ѝ се иска да го защити. Не може да го е направил той, просто не може.

— Ще пийнете ли малко бренди, госпожо ван Кортленд? Господин О'Нийл? — попита Юинг и взе гарафата. Кристалът блестеше на светлината и хвърляше цветни отражения във всички посоки.

Дънкан го погледна и се намръщи.

— Инспекторе, направили са опит да отровят господаря на дома, смятате ли, че е удачно да прием от алкохола в кабинета му?

Юинг кимна и се усмихна доволно.

— Допускам, че е много неуместно, господин О'Нийл. Много сте прозорлив.

Керълайн го погледна. Щеше да се чувства по-добре, ако той бе приел предложената чаша.

— Инспекторе, казах ви всичко, което знам. Ако не възразявате, ще отида при дъщеря си.

— Доколкото разбирам, вие с Тримейн не сте се погаждали — Юинг седна на ръба на бюрото.

Явно бе разпитал прислугата. Керълайн намери това за много находчиво. Когато човек иска да узнае нещо за едно семейство, най-

напред трябва да се обърне към слугите.

— Не е тайна за никого, че не одобрявам дъщеря ми да живее с този янки.

Юинг се усмихна.

— Дори сте го заплашвали.

Дънкан стисна юмрук.

— Не съм го отровил аз. Това не е в моя стил. Не нападам от тъмното като усойница.

— Но ако господин Тримейн умре, проблемите ви ще се решат.

— Пак ви повтарям — каза Дънкан и се наведе напред — нямам нищо общо с това.

Керълайн леко се опря на ръката му.

— Инспекторе, сигурна съм, че човек като Ийън Тримейн има много врагове. Някои хора завиждат на богатството му. Има мъже, които го ревнуват заради увлеченията на съпругите си.

Юинг се подпря на бюрото, отпусна се назад и се усмихна.

— Сигурно може да ми дадете имената на някои от тях.

Керълайн веднага се сети за един от мъжете, които седяха в библиотеката. Името на Уолтър Стриклънд фигурираше в дългия списък на тези, които подлежаха на разпит. Той сигурно имаше мотиви за убийство. Но тя не искаше да участва в лова на вещици.

— Вие трябва да откриете това, преди да обвинявате невинни хора.

Юинг мълчеше и я наблюдаваше в очакване. Пръстите на Керълайн се вкопчиха в ръката на Дънкан. Дланта му, топла и силна, се отпусна върху тях. Щом видя склучените им ръце, Юинг се ухили още по-самодоволно.

— А знаете ли, госпожо Кортленд, че в кухнята е намерена торба с арсеник? — попита Юинг. — Знаете ли, че нито икономът и нито някой от прислугата знае как се е озовала там? И как смятате, че е станало това? Устните на Керълайн се разтвориха и тя затаи дъх.

— Как се осмелявате да намеквате, че тя има нещо общо с това? — Дънкан скочи от мястото си. — Тя е изискана дама. Всеки, който...

— Дънкан! — Керълайн го дръпна за ръкава. Той я погледна, очите му горяха от гняв. Инспекторът искаше точно това — гняв и необуздани нерви. — Остави следователя да си свърши работата — тя притисна ръката му и го убеди да седне отново.

Дънкан хвана дланта ѝ в две ръце.

— Свършете си работата добре, инспекторе. Открийте негодника, който няма честта да застане лице в лице с врага си.

Юинг кимна с усмивка.

— Ще си свършим работата, господин О'Нийл, можете да бъдете сигурен — той удържа гневния поглед на Дънкан и се усмихна. Стана от бюрото и се обърна към детектива, застанал до вратата на библиотеката.

— Покани другите, присъстващи на бала, Бейли.

През отворените френски прозорци в стаята на Ийън се промъкнаха като призраци първите слънчеви лъчи. Вятърът донесе утринната песен на птиците. Всичко изглеждаше толкова обикновено. Но на Ийън му предстоеше решаваща битка на живот и смърт.

Сабрина поднесе лъжицата към устните му.

— Глътни това, миличко. Никаква реакция.

Тя побутна лъжицата и се опита да го излее в устата. Лекарството се стече по бузата му и изцапа възглавницата.

— Ийън — прошепна тя и притисна пръсти към шията му, за да усети пулса. Кожата бе студена и влажна. Сърцето му биеше така, сякаш всеки удар може да е последен.

Тя стана. Кучетата, които лежаха в краката ѝ, скочиха при внезапното раздвижване.

— Докторе! — изкрещя тя и се втурна към креслото, в което спеше Уентуърт. Байрон и Шекспир я последваха. — Докторе! — тя го разтърси за раменете.

Докторът се събуди стреснато и се надигна.

— Какво? Какво става?

— Състоянието му се влоши. Много се влоши.

Уентуърт я последва към леглото. Прегледа пациента си и се обърна към Сабрина:

— Съжалявам, госпожо Тримейн, отровата вече действа. Ако е достатъчно силен, ще оцелее. Ако не...

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя склучи ръце пред себе си.

— Направете нещо.

Той сви рамене.

— Нищо не мога да направя.

Усети, че една студена муцуна се опря до ръката ѝ. Погледна и видя Гуинивийър, която сякаш я молеше за помощ. Сабрина седна на леглото до Ийън и подхвана лицето му в ръце.

— Чуй ме сега, Ийън Тримейн! Да не си посмял да умреш в ръцете ми! Покажи ми колко твърдоглав можеш да бъдеш. Бори се с това така яростно, както се бореше с мен! Чуваш ли ме?

Нищо. Нито звук. Дори клепачите му не трепнаха.

Беше студен, дори ужасно студен. Тя прокара пръсти по рамото му. Главата ѝ бръмчеше, умът ѝ прехвърляше всички лекарства и церове, които използваша у дома, всичко, което бе видяла в болницата. Досега никога не бе виждала отровен човек. При болните с висока температура се препоръчваха студени компреси. Може би топлата вода ще...

— Хана! — извика тя и скочи на крака.

Дребната домакиня бдеше неотлъчно в приемната заедно с Мак, Еджи и Лутър. Дотичаха вкупом.

— Пригответи банята! — каза Сабрина и я сграбчи за раменете. — Гореща баня! Веднага!

Хана премигна смаяно.

— Да сложа ли жасминова есенция?

Сабрина поклати глава.

— За Ийън е. Моля те, побързай.

— За Ийън?

— Точно така. Трябва да... Хана, моля те, по-бързо. Няма време за обяснения.

Хана хукна навън и след няколко минути от банята до спалнята на Ийън се чу шуртене на вода. Докато тя пригответи банята, Сабрина разтриваше ръцете му и се опитваше да раздвижи кръвта. Отметна завивките и продължи масажа към краката му, пръстите ѝ се придвижиха по долното бельо надолу към стъпалата и тръгнаха обратно.

Когато банята стана готова, Лутър хвана Ийън за раменете, а Мак пое глезените му. Вдигнаха го от леглото, мъртвешки отпуснатото тяло се люшна между тях. Сабрина го хвана през кръста. Уентуърт стоеше на почтено разстояние, чешеше брадата си и ги гледаше. Еджи, Хана и трите кучета ги последваха в банята, където положиха Ийън в мраморната вана.

Сабрина коленичи и започна да разтрива кожата му, повдигна едната ръка, после другата. Надяваше се, че комбинацията от масаж и гореща вода ще раздвижи кръвта му отново. Водата се плискаше по гърдите му, къдриците се люлееха и въртяха от движението на ръцете ѝ. Белият лен, който прикриваше атрибутите на мъжествеността му, бе прозрачен като було. Виждаха се тъмните, дълги крака, отпуснатите мускули и плътта, която увенчаваше бедрата му.

Сабрина се изчерви, но това нямаше нищо общо с горещината в банята.

— Ще се оправя и сама оттук нататък. Благодаря ви — каза Сабрина и хвърли поглед зад гърба си.

Когато остана сама със съпруга си, смъкна мокрото бельо от бедрата му и го хвърли в мивката. Разтриваше краката му, усещаше под пръстите си твърдата, жилава кожа и къдриците.

Време. Загуби твърде много време. Дни и часове, когато можеше да е в прегръдките му. И защо? От гордост.

Гордостта не можеше да стопли нощите ѝ.

Тя вдигна ръце и водата се стече по гърдите му. Погали бузите му. От ваната се вдигаше пара, по брадичката и страните му се появиха капки вода. Косата около лицето му се накъдри. Спомняше си думите, които му е казала — ядни, язвителни. Сърцето ѝ се сви. Можеше да умре с убеждението, че тя го мрази.

— Съжалявам — прошепна. — Така съжалявам.

— За какво?

Сабрина погледна назад и видя Делия, която стоеше на вратата. Цялото семейство на Ийън заедно с Керълайн и Луси не мигна през нощта. Редуваха се да седят при нея и мълчаливо я подкрепяха.

Делия пристъпи и малиненочервеният атлазен халат, украсен със златисти нишки от раменете към предната част, се развя. Малиненият сатен на пантофите ѝ бе комбиниран с бяла кожа.

— Внимавай какво говориш, скъпа. Полицията отчаяно търси кого да заподозре.

— Искрено се надявам да открият гнусния подлец.

— Онова инспекторче, как му беше името... ни напъха в кабинета на Ийън снощи и се опита да ни напои с отровно бренди — очите на Делия не се откъсваха от тялото на Ийън. Водата и парата едва ли бяха пречка за този щателен оглед. — Изобщо не знаех, че има

такива лоши белези от войната. Но те не представляват съществен недостатък, нали? Наистина е прекрасен.

Сабрина грабна една хавлия от етажерката, метна я върху ваната и закри Ийън от кръста до коленете.

Звънкият смях на Делия отекна между мраморните стени.

— Не знаех, че си толкова докачлива, Сабрина.

Тя положи влажната ръка на Ийън на рамото си, пръстите му се сгънаха до шията ѝ.

— Искаше ли нещо, че не си спомням? — попита, докато разтриваше мишницата му.

— Ще си съсипеш роклята.

— Делия, извинявай, че съм така припряна, но... — изтощена от тревоги и недоспиване не намери сили да се доизкаже. — Моля те.

— Да, напълно те разбирам — Байрон бутна ръката ѝ и тя натисна носа му. Той веднага се дръпна обратно до Сабрина. Седеше на пода между Шекспир и Гуинивияр и я гледаше. — Не можах да спя и си помислих, че е добре да те сменя за няколко часа.

Сабрина поклати глава. Не можеше да остави Ийън, преди да се убеди, че е извън опасност.

— Малко почивка сигурно ще ти е от полза. А и аз нямам нищо против да изкъпя Ийън.

Имаше усещането, че Делия само това чака.

— Опитвам се да го стопля. Изстинал е.

— Сабрина, скъпа, сигурно ще искаш да си будна, когато дойде в съзнание. Както я караш, дотогава ще си полумъртва.

— Не мога да заспя.

— Това означава ли, че най-после сте разрешили проблемите си? — попита тя, докато премятеше в ръце колана на халата. — Снощи бяхте голяма гледка. Доста слухове плъзнаха по този повод.

Ръцете на Сабрина замръзнаха на рамото му. Лицето ѝ пламна.

— Да, казах някои неща... Но това не беше истина.

Делия я потупа по рамото.

— Е, сигурна съм, че Ийън ще ти прости с готовност. Ако оживее.

Сабрина прокара пръсти по ключицата му.

— Надявам се, че... — тя млъкна, защото някой я повика от спалнята.

— Госпожо Тримейн — през вратата се подаде златисто кестенявата глава на висок млад мъж. Той погледна първо ваната, а после Сабрина. — Къпете ли го?

— Опитвам се да го съживя... Но кой сте вие? И какво правите в стаята на съпруга ми?

Мъжът се усмихна и около светлокафявите му очи се появиха малки бръчици.

— Детектив Ярдли. Джордж Ярдли. Назначиха ме да пазя господин Тримейн.

— С други думи, искате да сте сигурен, че никой няма да го довърши — каза Делия и му се усмихна.

— Да, мадам, може и така да го кажете.

— Е, Сабрина, сега вече си свободна — Делия огледа детектива от глава до пети. Не пропусна нито гъстата коса, нито черните обувки. — И аз самата се чувствам по-добре.

Сабрина се намръщи, докато разтриваше кокалчетата на пръстите му.

— Смятате, че убиецът пак ще опита? Толкова скоро?

Ярдли погледна Сабрина и леко се усмихна.

— Точно сега господин Тримейн е много уязвим.

Тя се чувстваше по същия начин. Цялата ѝ сила за съпротива се срина от необходимостта да бъде с него. Вече ѝ беше все едно дали и тя няма да стане жертва на тази подла война. Всичко, което искаше, бе Ийън да оздравее, за да го прегърне отново.

Луси седеше на креслото в стил Чипъндейл в приемната на Ийън, здраво стиснала ръце в скута си. Хенри Тримейн се разхождаше нервно около камината. Напомняше ѝ на плашилото, забучено в нивата на Роузбрайър — толкова беше кльощав, че костите на раменете му стърчаха под скъпото черно сако. Вечерният ветрец полъхваше зад гърба ѝ и носеше ухание на рози. От два дена цялото семейство беше в очакване. Луси дълбоко преживяваше безпокойството на тези хора.

Хенри винаги се разхождаше, когато беше нервен. Делия и Ранд играеха пикет на една кръгла маса в другия край на стаята. Елън четеше или поне гледаше в някаква отворена книга пред себе си. От половин час насам не бе обърнала и една страница. Чичо ѝ Дънкан приглаждаше дясната си вежда и гледаше върха на обувката си. А Тим...

Тя го погледна през ресниците си. Седеше, навел рамене, на креслото срещу нея и ту хващаше ръце, ту ги отпускаше. Искаше ѝ се да иде до него, да обгърне раменете му и да го успокои. Но знаеше, че той не се нуждае от нейната загриженост. Не иска нищо, защото я мрази. Тя погледна стиснатите си ръце.

Гърлото ѝ пресъхна, очите ѝ се наляха със сълзи. Как можеше да седи тук и да се самосъжалява, когато Ийън беше пред прага на смъртта? Тази мисъл я разстрои още повече. Тя пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. Трябваше да бъде силна. Заради Сабрина.

Вратата се отвори и всички се обърнаха. Керълайн влезе, огледа ги и поклати глава.

— Безпокоя се, че нещата не са се променили съществено — каза тя и седна на дивана до Дънкан. Бледосинята копринена пола се разстла около нея.

— Тя как е? — гласът на Дънкан бе пресипнал от недоспиването.

— Изтощена. Едва ли е спала и няколко часа, откакто това се случи — Керълайн взе бродерията си от палисандровата маса. — Но отказва да се отдели от него дори и само за да се преоблече. Моля се да не съсипе здравето си.

Дънкан се намръщи и пак се загледа в обувката си.

— Ще отида при нея за малко — каза Елън и стана. След дългото, напрегнато очакване на по-добри новини шумоленето на полите ѝ се стори на всички като вопъл в тихата стая. Когато хлопна вратата, подскочиха като при изстрел.

— Кого мислиш подозира Юинг? — Ранд погледна баща си и се облегна.

Хенри спря пред черната мраморна камина и стрелна Дънкан, преди да сведе поглед.

— Не знам. Просто не знам кой би искал да убие Ийън.

— Мисля, че подозира почти всички ни — каза Керълайн, без да вдигне очи от шевицата.

— Този човечец е направо абсурден — каза Делия, докато размесваше картите. — Какви причини може да има някой от нас да убие Ийън?

Стаята утихна. Чуваше се лекото цъкване на палисандровия часовник над камината и приплъзването на картите.

— Пари.

Простата дума накара всички да се обърнат към Тим. Той вдигна поглед от ръцете си и се вгледа право в Дънкан.

— Чичо Ийън струва цяло състояние.

Дънкан удържа погледа му. Напрежението прескочи помежду им като искра, но Тим сведе глава.

„Не е възможно Тим да си въобразява такива неща за чичо Дънкан“ — помисли Луси. Но той вярваше в това. Очите му го издаваха. Съмненията я пронизаха. Възможно ли е? Омразата може да подтикне човек към ужасни злини.

— Аз смятам, че е Уолтър Стрикленд — Делия раздаваше картите. — Той презира Ийън. Освен това изглеждаше доста нервен, докато го разпитваха вчера. Почти колкото Фелисити.

— Мисля, че това е съвсем нормално — каза Керълайн и я погледна, преди отново да се съсредоточи върху ръкоделието си. Забоде иглата в памучното платно и продължи: — Той сигурно разбира, че е доста сериозно заподозрян.

— Това е ужасна смърт — каза Ранд, докато подреждаше картите си. — Сякаш нещо те изяжда жив отвътре. А Ийън винаги е бил толкова силен.

— Не говори така, сякаш е умрял — гласът на Хенри трепереше от възмущение. Внезапното избухване сякаш изчерпа всичката му енергия. — Той ще се оправи — той наведе глава, като че ли умората не му позволяваше да я държи вдигната. — Трябва да се оправи.

Ранд поклати глава и погледна масата. Но Луси видя съмнението в очите му. Това съмнение се бе загнездило в душите на всички.

— По-рано чух една история за някакъв французин, който се женел за богати наследници и после ги отравял с арсеник — Делия млъкна, за да огледа картите си. Премести една и продължи: — Успял да убие шест жени, преди да го хванат и да го обесят.

Дънкан се надигна от стола.

— Не намесвайте дъщеря ми в това.

Делия го погледна и разтвори устни.

— Моля ви, разбира се, че не я намесвам.

Но съмнението ги душеше като гъст дим. Луси огледа лицата на роднините на Тримейн и ѝ стана ясно, че мисълта не минава за първи път през главите им. Обзе я страх, гърдите ѝ се свиха, едва смогваше

да си поеме дъх. Ако Ийън умре... ако заподозрат Сабрина... Господи, ще я обесят.

— Ако смятате, че Сабрина има нещо общо с това, много се лъжете — Луси скочи от мястото си. — Не я познавате. Тя е толкова мила. Тя е... почитена. Тя никога, никога не би сторила зло.

Луси се обърна и се втурна навън, преди някой да я спре. Тичаше по терасата и топлият въздух милваше бузите ѝ. Виолетовият органдин и млечната коприна се носеха зад нея, докато слизаше по стълбите. Щом се озова в уханните дълбини на градината, се строполи на една от трите пейки до шадравана.

Грешаха! Сабрина е невинна. Чичо ѝ Дънкан е невинен! Беше някой от другите! Нечия топла ръка се отпусна на рамото ѝ и я изтръгна от мъчителния унес. Без да се обърне, знаеше кой е.

— Иди си — прошепна тя и се обърна, за да не види сълзите ѝ.

— Луси — Тим тихо седна до нея.

— Махай се! — изкрещя тя и отблъсна ръката му от раменете си. Стана и го погледна през сълзи. — Мислиш, че е тя, нали? Мислиш, че е чичо Дънкан.

Тим стана и протегна ръце към нея. Тя се дръпна.

— Луси, не исках да...

— Не я разбираш. Никога не се опита да ме изслушаш дори. Ти просто я обрече. Обрече и мен.

На лунната светлина лицето му изглеждаше лишено от цвят. Той стоеше и я гледаше. Очите му бяха тъмни и неспокойни, дълбоки бръчки прорязваха челото и лицето около устните му.

— Искам да разбера.

Луси поклати глава. Обърна се към фонтана и го отблъсна така, както той направи с нея преди няколко дни.

— Иди си.

— Не мога. Не бих те изоставил в това състояние.

Луси избърса сълзите по лицето си.

— Защо? И друг път си ме оставял разплакана.

Той замълча, но не помръдна. Чувстваше присъствието му зад гърба си, топлината и напрежението на тялото му. Водата бликаше сред бузестите херувими, отскачаше нагоре в светли, сребърни струи и се връщаше обратно с ритмичен плясък. Тя се опита да се съсредоточи

върху фонтана и да не обръща внимание на мъжа, който отказваше да си тръгне.

— Обичам те. Сега разбирам колко крехка може да бъде любовта. Научих го от чичо Ийън.

Тя се опита да забрави всичко, освен мъката, която ѝ причини. Но усети, че мисли за деня, в който за първи път почувства топлите му, силни прегръдки.

Тим хвана ръката ѝ. Когато се опита да се отскубне, той я дръпна, за да го погледне в лицето. Тя вдигна очи към него, решена да не отстъпва.

— Мисля, че ти казах да ме оставиш.

Тим падна на колене в гъстата трева пред нея и хвана дланта ѝ в две ръце.

— Не ме отхвърляй, Луси. Омъжи се за мен.

Луси се смая дотолкова, че забрави да диша. Стоеше като вкаменена и гледаше лицето му. Обичаше го толкова отдавна, че вече не си спомняше откога.

— Не мога да се омъжа за човек, който смята, че някой от семейството ми е способен на убийство.

— В действителност не мисля така — той допря ръката ѝ до бузата си. — Толкова съм разтревожен за чичо Ийън, че... изобщо не помислих.

Луната посребряваше златистата му коса. Луси плъзна пръсти през разпилените кичури и ги приглади назад от челото му. Упоритостта май не ѝ се удаваше много.

Той я погледна, очите му преливаха от любов.

— Омъжи се за мен — прошепна.

— Истината ли говориш този път? — попита тя и леко се усмихна.

Тим притисна устни към ръката ѝ.

— Обичам те, Луси! — гласът му се сля със звуците на фонтана.

Надежда изпълни душата ѝ и прогони страха и гнева.

— Изправи се, Тимъти Рейнолдс.

Той се поколеба за миг. Гледаше я неспокойно, сякаш е съдия, от който зависи дали ще отиде на бесилото, или ще бъде свободен. Луси помилва бузата му и се усмихна.

— Смяташ ли, че трябва да изчакаме, преди да съобщим на другите?

Той въздъхна облекчено и я придърпа в прегръдките си.

— Не. Чичо Ийън ще иска целият свят да разбере.

Луси потръпна, ръцете ѝ се сключиха около стройното му тяло, топлината му я погълна. Тя се молеше безмълвно за човека, чийто живот висеше на косъм. Знаеше, че ако Ийън умре, душата на Сабрина ще иде в гроба заедно с него.

ГЛАВА 30

Ветрецът нахлу през отворените френски прозорци в стаята на Ийън и развя нежно един кичур от косите на Сабрина. Тя погледна палисандровия часовник над камината. Наближаваше полунощ — още един ден, третият. Вече живееше минута за минута и благодареше на Бога за всеки миг, подарен на Ийън.

Седна на ръба на леглото, хвана ръката и погали косата на любимия си. От лампата до леглото струеше светлина, позлатяваше кожата му и хвърляше сини отблясъци по черната коса. Сабрина оглеждаше лицето му внимателно, този образ бе останал в паметта ѝ завинаги. Смъртта можеше да ѝ го отнеме всеки момент и тогава щяха да ѝ останат само спомени.

Беше го избръснала след вечеря и сега кожата му лъщеше. Сабрина прокара пръсти по челото, бузата, долната му устна. Усети, че дъхът му е влажен и топъл. „Изглежда по-добре“ — помисли си тя. Дишането не бе така накъсано, кожата бе топла и суха, пулсът под пръстите ѝ беше умерен.

— Оправя се — прошепна тя и погледна кучето на пода. — Ще се грижим за него, нали моето момиче?

Гуинивиър положи глава в скута ѝ. Сабрина прехапа устни и погали гладката ѝ козина. Едва сдържа сълзите си. Най-после станаха приятели. Тя погледна Ийън. Искаше ѝ се да сподели с него тази победа. Помисли, че след време и това ще стане.

Докторът осъществяваше редовното нощно нападение над провизиите в кухнята и Сабрина бе насаме с Ийън. В стаята беше само Ярдли. Нямаше нищо против него. Дори се чувстваше сигурна. Днес след обяд някакъв друг детектив го смени за няколко часа. Гледаше я така, сякаш е готова да удуши Ийън всеки момент. Наистина ли смятаха, че се е опитала да убие съпруга си? Беше им дала достатъчно поводи да вярват, че го мрази. И това не ѝ даваше миг покой. Торможеше я повече от всички обвиняващи погледи.

Някой се раздвижи до рамото ѝ и тя погледна назад. Ярдли седеше на един от столовете до камината с книга в ръка и гледаше към вратата на гостната. Шекспир и Байрон лежаха в краката му. На прага стоеше Джеймс Макдафъл.

Той кимна на детектива и се приближи.

— Как е?

— Мисля, че по-добре — пръстите на Сабрина хванаха ръката му още по-здраво. — Може би виждам само това, което ми се иска.

Мак не отговори. Стоеше до леглото и я гледаше.

— Едва сега виждам как стоят нещата при вас — той погледна Ярдли през рамо и се приближи към Сабрина. Прошепна толкова тихо, че само тя го чу: — Вие много го обичате.

Сабрина не можа да проговори и само кимна.

— С него съм от детските му години. Мис Брена се страхуваше, че някой ще отвлече мис Елън и момчетата и аз трябваше да ги пазя. Винаги се оглеждах за опасности, опитвах се да ги защитавам — Мак погледна в пода. Мълча известно време и после каза: — Мисля, че се увлякох с вас.

Сабрина му се усмихна. Изглеждаше разтревожен, лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, имаше сенки под очите. Беше му болно може би колкото и на нея.

— Зная защо не сте ми имали доверие.

Мак поклати глава.

— Ще ми се никога да не бях давал на майора тези карти. Сега щяхте отдавна да сте женени и много щастливи.

Сабрина усети, че кръвта ѝ замръзва.

— Какви карти?

Мак я погледна.

— Персоналът на борда ми даде едно тесте от картите на баща ви.

— След това? Искате да кажете, сутринта, когато пристигнахме в Сейнт Луис?

Мак кимна.

— Мислех, че ви интересуват само парите му — хрипливият шепот издаваше, че не е свикнал да говори тихо. — Не бяха една и две жените, които го преследваха за това.

— Господи! — очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато погледна Ийън. — Значи не ме е лъгал — Прошепна тя.

— Съжалявам много. Знам, че това едва ли ще оправи кашата, която забърках, но само се опитвах да го предпазя.

Сабрина вдигна ръката на Ийън в скута си. Всички ядни думи, цялата омраза — оказаха се толкова нелепи.

— Надявам се, че можете да ми простите.

Сабрина кимна. Да му прости. Тя искаше прошка. Беше способна да прости на човека, който само се опитваше да защити Ийън.

— Това няма значение.

Всичко, което имаше значение, бе Ийън да се почувства добре.

— Благодаря ви — прошепна Мак и постави ръка на рамото ѝ. — Вие сте прекрасна жена — постоя още малко, погледна Ийън жално като изгубено куче и тръгна към гостната.

Сабрина се наведе над Ийън, приглади с ръка гъстата му грива, няколко кичура се замотаха в пръстите ѝ. Сълзи се стичаха от очите ѝ, падаха по лицето му като летен дъжд. Значи е казвал истината. Обичаше я. През цялото време е искал да се ожени за нея, а тя...

Прехапа устни, стисна очи, опита се да потисне реката от сълзи. Не успя. Раменете ѝ се затресоха от сподавени хлипове, сълзите бликаха по лицето ѝ и капеха по голите гърди, бузите, очите, събираха се на малки езерца по кожата му.

— Не плачи.

Думите бяха по-тихи от шепот, толкова тихи, че ѝ се сториха плод на въображението. Тогава ги чу пак и пръстите му се размърдаха в ръката ѝ, едва я притиснаха, за да се опитат да я успокоят. Тя отправи замъглен поглед към него и видя, че се усмихва, устните му бяха извити в онази пиратска усмивка, от която дъхът ѝ спираше.

— Ийън?

— Защо плачеш, дяволче? Нали знаеш, че не обичам да плачеш.

Тя изхлипа и се хвърли на гърдите му, притисна буза до рамото му и зариди. Беше твърде уморена, за да овладее радостта си. Ийън я прегърна, ръцете му бяха отслабнали, но толкова нежни, че тя направо се разтресе.

— Госпожо Тримейн — каза Ярдли и докосна ръката ѝ, — да не би да...

— Не! — беше се похлупила на рамото му и плачеше, думите ѝ едва се чува. Стана и избърса сълзите. — Жив е.

— Какво става? — попита Хана и влетя в стаята. — Боже, да не е...

Мак, Еджи, Лутър и Ормсби я последваха и се струпаха около леглото. Сабрина се отдръпна, защото Хана се спусна като орлица върху Ийън, помилва бузите му и взе да изразява радостта си с плач и писъци. Ормсби, Мак и Лутър се събраха около нея. Всички изглеждаха облекчени. Ярдли се възползва от бъркотията и излезе.

— Май надеждите ти не се оказаха напразни — прошепна Еджи и хвана Сабрина през кръста.

Надежди да живее с Ийън. Да му покаже колко го обича. Не искаше нищо повече. Тя погледна към него иззад гърба на Мак. Той посрещна погледа ѝ с усмивка, очите му ѝ казаха всичко, което искаше да знае. В това се състоеше бъдещето ѝ — да бъде до него, да му дари живот, изпълнен с топлина, надежди и любов.

— Какво става тук? — в стаята влезе Уентуърт.

— Той е в съзнание — каза Сабрина ѝ очите ѝ се наляха отново.

— Да ви кажа, изобщо не очаквах... — Уентърт разбута всички. Постави на шкафчето чаша мляко и чиния, пълна със студено печено говеждо и хляб и се наведе към него. — Как се чувствате, млади човече?

Ийън изпитваше усещането, че в продължение на два дена разярено муле го е ритало в стомаха, в устата си имаше вкус на въглени. Знаеше, че ако се опита да стане, ще се строполи на пода. Погледна зад гърба на лекаря, където стоеше Сабрина. Очите ѝ блестяха от сълзи и неизказани думи. Усмихна ѝ се.

— Ако имам предвид всичко, което стана, май съм извадил голям късмет.

— На мен положението ми се стори отчайващо. Нямах да се справите, ако не беше... — Уентуърт млъкна, защото влязоха Юинг и Ярдли. Той подхвана с палци червените си тиранти и се вгледа в полицаите. — Инспекторе, не смятам, че моментът е подходящ за разпит. Моят пациент едва...

— Важно е да говорим с него, докторе — Юинг стоеше до отсрещната страна на леглото. — Господин Тримейн, аз съм инспектор

Ниймая Юинг, а това е моят сътрудник, детектив Джордж Ярдли. Бихме искали да поговорим за събитията през последните два месеца.

Инспекторът изглеждаше като човек, който не търпи отказ. „Колкото по-бързо разкарам добрия полицаи, толкова по-скоро ще прегърна хубавата си жена“ — помисли си Ийън.

— Инспекторе, не е ли възможно да почакате до сутринта? — попита Сабрина и застана до Уентуърт. Въпреки омачканата рокля и умореното лице, тя изглеждаше царствено. — Съпругът ми преживя ужасни мъки.

— Това ще ни отнеме само няколко минути, госпожо Тримейн — каза Юинг.

На Ийън хич не му хареса начина, по който Юинг гледеше Сабрина — като котка, която се готви да скочи върху тлъста мишка. Подозираха я, беше сигурен в това.

— Инспектор Юинг, настоявам... — започна Сабрина.

— Не се притеснявай — каза Ийън и се усмихна. — Нямам нищо против по-бързо да приключа с това.

Сабрина се поколеба дали да се съобрази с желанието му. На всички бе наредено да излязат. По нейно настояване позволиха само на доктора да остане. Преди да затвори вратата, тя хвърли на Ийън един последен поглед. Беше се отпуснал на възглавниците. Нямаше търпение да изпита верността на тези обещаващи очи.

— Съпругата ви е много красива — каза Юинг и се усмихна. — Изглежда, много ви обича.

— Сигурен съм, че сте говорили с достатъчно хора и вече знаете, че имахме някои проблеми, по-точно недоразумения.

Юинг кимна.

— Разбрах, че не за първи път посягат на живота ви. Някаква карета едва не ви е прегазила, браконьер ви прострелял в гората.

Ийън погледна младия детектив, който стоеше до леглото и си водеше бележки в кафяв тефтер.

— Това бяха злополуки.

— Може би — Юинг се хвана над дясното ухо. — Но струната, опъната на пътеката, и арсеникът в чашата ви едва ли могат да се нарекат злополуки.

Ийън стисна зъби. Имаше големи подозрения и за изстрела в гората. Но възможностите, които му идваха на ум, изобщо не му се

нравеха.

— В кухнята намерихме арсеник. Купен е от един магазин на Бродуей — Юинг стоеше и чакаше Ийън да реагира някак, но той не трепна. Инспекторът продължи: — Разпитахме продавача. Спомни си, че преди няколко дни го е посетила дама, която е купила арсеник под предлог, че иска да се отърве от плъховете в дома си. Носела елегантни дрехи и лицето ѝ било забулено в черно. Ийън усети, че стомахът му се свива.

— Как е изглеждала?

— Жената е била червеночоса, господин Тримейн. С тъмна червена коса.

— Съпругата ми няма нищо общо с това — каза Ийън и се изправи в леглото. От рязкото движение му се зави свят и очите му се замъглиха.

— Господин Тримейн, моля ви! — Уентуърт постави пълната си ръка на рамото му. — Не трябва да се разстройвате. Не знаем дали сърцето ви не е сериозно засегнато.

Ийън се отпусна на възглавниците и се опита да разсее мрака пред очите си.

Уентуърт се наведе над него и разтърси главата му. После се обърна към Юинг:

— Инспекторе, смятам, че трябва да излезете.

— Не! — Ийън си пое въздух. — Искам да чуя какво ще кажат.

Юинг стисна устни и огледа Ийън внимателно.

— Имаме всички основания да вярваме, че съпругата ви и баща ѝ стоят зад инцидента с каретата, изстрела в гората и отравянето. Опасявам се, че трябва да ги арестувам.

Ийън се надигна, кръвта пулсираше в слепоочията му.

— Нищо подобно няма да направите.

— Господин Тримейн! — Уентуърт сграбчи ръката му. — Достатъчно, инспекторе, няма да ви позволя да убиете пациента ми.

Юинг кимна и тръгна да излиза. Като се мъчеше да надмогне унеса, който го обземаше, Ийън разтърси ръката на доктора.

— Не си тръгвайте, Юинг. Имам да ви кажа още нещо.

Сабрина се облегна на стената в коридора и отпусна глава на дъбовата ламперия. Не откъсваше поглед от вратата на Ийън. На гърлото ѝ бяха заседнали думи, които трябваше да му каже. Защо

Юинг нямаше благоприличието да изчака? Още колко ще се бавят вътре?

— Мислите ли, че трябва да събудя останалите, милейди? — попита Хана.

— Нека почакаме още малко — искаше Ийън само за себе си. Искаше да го прегърне, да му каже колко го обича. Защо Юинг се бави толкова?

— Няма смисъл да стоиш тук — каза Еджи и докосна ръката ѝ. — Защо не се изкъпеш и преоблечеш.

Сабрина погледна роклята си. Изумрудената коприна бе омачкана и изцапана. Наистина ли бе прекарала цели две денонощия с тази рокля? Без да съзнава, тя прокара ръка през омотаната си коса.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Уморена — каза Еджи и ѝ се усмихна. — Много уморена.

Сабрина погледна вратата.

— Трябва да... — искаше да прекара тази нощ до съпруга си. Може би наистина бе добре да се преоблече и да се изкъпе. — Добре.

Тъкмо тръгна и вратата се отвори. Инспектор Юинг и Ярдли излязоха в коридора. Като видя мрачните им лица, тръпки на ужас я побиха.

— Какво става?

— Госпожо Тримейн — Юинг навлажни устни с върха на езика си. — Съжалявам, че аз трябва да ви кажа това.

Сабрина стисна юмруци.

— Какво е то?

Юинг погледна в пода, после вдигна очи към нея.

— Съпругът ви почина.

Сякаш някой я блъсна в гърдите.

— Не!

Втурна се към вратата и погледна в стаята зад гърба на Ярдли. До леглото стоеше Уентуърт с наведена глава и гледаше в мъжката фигура, покрита с бял ленен чаршаф.

— Ийън — прошепна тя. Бяха стигнали твърде далеч.

Толкова много се бориха. Не можеше всичко да свърши така.

Тя се приближи до безжизненото тяло на любимия си, силите я напуснаха. Обгърна я мрак — хладен и милостив. Една силна ръка я сграбчи и светът потъна в черна бездна.

Слънчева светлина.

Струеше през листата на дърветата, затопляше букета от бели рози, поставен върху ковчег. Ароматът им се разнасяше из въздуха. Не трябваше да бъде така, помисли Сабрина. Слънцето не бива да грее. Не и днес. Никога повече.

Колко време мина от свършека на света? Вчерашният ден ли бе изпълнен с надежди? Предишният ли? Днес я събудиха от благословеното забвение. Облякоха я в черно и я доведоха тук.

През черното було Сабрина погледна името, гравирано над входа на гробницата, слушаше дълбокия, уверен глас на свещеника, без да чуе нито дума. Някой до нея плачеше. Резки, откъслечни хлипове.

Сведе очи. Слънчевите лъчи обливаха дългия махагонов ковчег, месинговите дръжки блестяха и в тях се оглеждаше една жена, облечена в черно.

Онемяла.

Сякаш всички чувства я бяха напуснали. Душата ѝ бе опустяла. Съвсем пуста.

Една ръка се отпусна на рамото ѝ. Тя се обърна и видя баща си. Тежкият воал пред очите ѝ размазваше образа.

— Време е, Сабрина — прошепна Дънкан. Поколеба се, когато се опита да я отведе встрани от лъскавия саркофаг. Да изостави Ийън? Да го остави на това усамотено място? Шестима мъже повдигнаха ковчег и тръгнаха към мраморната гробница. Сабрина се дръпна от ръката на баща си и се опита да ги последва.

— Сабрина, остави го да си иде — каза Дънкан и прегърна раменете ѝ.

— Не! — не можеше. Не и тук. Не сам. Една-единствена роза се търкулна от капака, докато се изкачваха по мраморните стъпала. Сабрина я взе и притисна росното цветче до гърдите си. Гледаше как отнасят Ийън към сенките.

Трябваше да остане. Трябваше да му каже. Не бе успяла досега. Две здрави ръце се заключиха около нея. Нямахте сили да се бори. Не и сега. Като в сън позволи на тези ръце да я откъснат от единствената ѝ любов.

Керълайн прекоси спалнята на Ийън и видя, че подносът с обяда стои непокътнат на количката до камината. Стъпките ѝ едва се чуваха по дебелия килим в синьо и млечнобяло. Спря на вратата и погледна племенницата си.

Сабрина седеше на един стол до френските прозорци, наблизко лежах трите кучета на Ийън. В ръката имаше бяла роза. Гледаше залязващото слънце и по красивото ѝ лице играеха меки златисторозови отблясъци. Веднага след погребението сутринта дойде тук. Не беше мръднала оттогава.

Откакто Ийън умря преди два дни, тя не даваше никакъв признак, че чувства нещо. Не проля и една сълза. Сякаш се бе отдръпнала навътре в себе си и почти не виждаше околните. Керълайн въздъхна, отвори вратата и остави Сабрина насаме със спомените.

Дънкан, който вървеше по коридора, спря, щом я видя.

— Ще дойде ли за четенето на завещанието?

Керълайн поклати глава.

— Тревожа се за нея. Трябва да плаче. Трябва да излее мъката си. Ще се разсипе, ако я потиска така.

Дънкан въздъхна тежко и каза:

— Тя е силна жена. Ще се оправя.

Но Керълайн виждаше съмнението в очите му. Същото съмнение се таеше и в нейната душа.

Дънкан пое ръката ѝ и двамата тръгнаха по коридора.

— Според теб ще ѝ позволят ли да остане тук? Мисля, че не е добре да я отвеждаме точно сега.

Керълайн поклати глава.

— Всичко зависи от завещанието — тя огледа профила му. Пръстите ѝ стиснаха вълнения плат на черното му сако. — Може би е добре да останете в Ню Йорк.

Дънкан спря на площадката и я погледна изразително.

— И какво да правя тук, Кери?

Керълайн погледна върха на обувката, която се подаваше под черната сатенена рокля.

— Малко помощ при управлението на корабната компания ще ми е добре дошла. Една жена не може да се справи с всичко.

— Но през последните три години ти се справяше чудесно.

Не можеше да падне на колене и да го помоли да се ожени за нея.

— Ако не можеш да намериш причина да останеш, значи няма такава — опита се да тръгне надолу по стълбите, но Дънкан я хвана. Повдигна брадичката ѝ с пръсти.

— Ти беше тази, която ме напусна първия път, Кери. Ти захвърли любовта ми. Сега ти ще ми кажеш защо да остана тук.

Керълайн отвори уста да проговори, но не можа да каже и дума. Последните лъчи на слънцето позлатяваха в алени отенъци гравирани стъкла. Косата на Дънкан пламтеше. Искаше да го докосне. Но не можа да помръдне.

Той помилва устните ѝ с върха на палеца си и леко се усмихна.

— Какво искаш от мен?

Трябваше да преглътне гордостта си, за да каже:

— Знаеш. Винаги си знаел. Някога аз сгреших. Недей и ти да грешиш сега.

— Ти сгреши?

Тя кимна и притисна ръка до гърдите му. Почувства топлината на кожата под бялата риза.

— Тогава не разбрах. Не знаех, че една любов може да те завладее и да те преследва цял живот.

Думите ѝ боднаха сърцето му и Дънкан затвори очи. Когато ги отвори, тя все още беше там и го гледаше. Тези големи сини очи го преследваха почти тридесет години. Обърна се и се хвана за резбованата подпорна колона на стълбището.

Опита да живее с Рейчъл. Обичаше я. Но когато я прегръщаше, усещаше тялото на Кери под себе си, целуваше нейните устни. Тя докосна гърба му, дланта ѝ бе разтворена и напрегната в умолителен жест. Защо чак сега? Господи, не беше честно.

— Дънкан, искам да съм с теб. Ако не тук, където и да е.

— По дяволите! — прошепна той и се завъртя към нея. — Защо сега? Та аз нямам нищо. Нищо! Разбираш ли?

— Не ме интересува.

— Отблъсна ме, когато имах Роузбрайър и можех да ти дам земя и пари. Защо сега?

— Продадох младостта си за пари — тя наведе глава. Изпод черните ѝ ресници се изплъзна само една сълза и блесна на слънчевия лъч, който докосваше бузата ѝ. — Моля те, не позволявай на гордостта да застане между нас.

Неспособен да се въздържа, той вдигна ръка и помилва лицето ѝ. Тя отдавна не бе шестнадесетгодишно дете, а жена. Красива, помъдряла жена. Бавно прокара пръст по бузата, избърса сълзата ѝ, сякаш да изтрие всяка следа от болка.

— Обичам те, Кери.

Ресниците ѝ трепнаха, тя вдигна клепачи. Очите ѝ блестяха от сълзи и решителност.

— Ако ме обичаш, остани с мен.

— Като домашно животно?

— Чуй ме сега, Дънкан О'Нийл! — грабна ръката му. — Предпочитам да се занимавам с неща, които са по-важни от скапаната корабна компания. Бих искала да управлявам социалната сфера в Ню Йорк.

Ако не грешеше в догадките си, тази жена можеше да управлява дузина корабни компании, цялата социална сфера в Ню Йорк и пак щеше да има сили за останалата част от страната.

— Ако и този път гордостта ще ти попречи, помисли пак. Ще те преследвам. Няма да имаш покой нито денем, нито нощем. Когато се обърнеш, ще съм зад гърба ти. Когато си лягаш, ще идвам в сънищата ти. И когато се събудиш посред нощ, премръзнал и самотен, и се окаже, че твърдоглавието не може да те стопли, ще си мислиш колко би било хубаво, ако лежа до теб — тя отпусна ръце и се усмихна. — Какво ще кажеш, Дънкан О'Нийл? Пак ли ще се опиташ да избягаш?

Беше права. Толкова години живя без нея, за да си позволи сега от гордост да захвърли и малкото щастие, което им оставаше.

— Госпожице Кери Бюкенън, да не искате да кажете, че ме молите да се ожения за вас?

Тя зяпна.

— Ама че работа... — думите ѝ преминаха във въздишка. Усмихна се и очите ѝ блеснаха. — Изглежда, че да. Така трябва, защото ти ме помоли предишния път.

Той притисна устни до челото ѝ и вдъхна аромата на рози, който пропиваше черните коси.

— Сигурна ли си, че искаш това? — Керълайн го прегърна през кръста и притисна лице до гърдите му.

— Искам го от шестгодишна възраст.

Той я прегърна, ръцете му най-сетне почувстваха крехкото ѝ тръпнещо тяло. Дълго стоя така, после обхвана лицето ѝ.

— За мен ще е чест да ти бъда съпруг, любов моя.

— Дънкан — прошепна тя тихо като молитва.

Той докосна устните ѝ, опитвайки само глътка от виното, с което години щеше да се опива.

— По-добре е да тръгваме.

Цялото семейство чакаше в библиотеката. Всички бяха облечени в черно. Обърнаха се, когато Дънкан и Керълайн влязоха. Керълайн забеляза, че Луси и Тимъти Рейнолдс седят заедно на един от кадифените дивани и леко се усмихна на дъщеря си. Мислеше колко е трудно за тях да се радват на любовта, помрачена от такава трагедия. Забеляза, че инспектор Юинг и детектив Ярдли стоят в другия край на залата и наблюдават всяка стъпка на Дънкан.

Дънкан уведоми адвокатата Джей Удхаус, че дъщеря му няма да присъства. Той кимна и голото му теме лъсна на светлината. Седна на масата до прозореца и отвори една черна кожена папка.

Керълайн се настани до камината, Дънкан стоеше зад нея, положил на рамото ѝ топлата си ръка. Сега вече щяха да доведат нещата до добър край, мислеше тя. Най-сетне ще живее с човека, който изпълваше самотните ѝ години.

Удхаус се окашля, преди да започне. Условиата бяха прости. За не повече от три минути хората около него разбраха, че цялото имущество на Ийън Тримейн се завещава на съпругата му Сабрина Кетрин О'Нийл Тримейн.

Керълайн чувства, че пръстите на Дънкан се вкопчват в рамото ѝ. Тя бе не по-малко изненадана.

— Цялото ли? — попита Делия и се размърда на стола.

Удхаус кимна.

— Да, според последното завещание.

Хенри се дръпна от прозореца.

— Включително и акциите в банката?

— Абсолютно всичко — Удхаус затвори папката.

— Но дяловете в банката трябва да останат у фамилията Тримейн — каза Ранд.

— Според документите за основаването на банката контролните акции трябва да бъдат собственост на прекия наследник на основателя

Джеймс Евърет Тримейн. Тъй че те остават при вас и баща ви — Удхаус скръсти ръце на масата. — Но дивидентите от тези акции се падат на госпожа Сабрина Тримейн. Ако Сабрина Тримейн почине без наследници, имуществото ще се поделити между останалите роднини на Ийън Тримейн. Това условие важи и ако госпожа Тримейн се омъжи повторно.

Всички погледи се насочиха към Дънкан. Керълайн погледна Юинг, който също го наблюдаваше и леко се усмихваше. Той смяташе, че Дънкан е отровил Ийън, и търсеше доказателство, за да го арестува. Беше абсолютно убедена. Завещанието е достатъчен мотив за убийство.

— Извинете, трябва да кажа на дъщеря си — подаде ръка на Керълайн.

Тя го хвана, пръстите ѝ го стиснаха напрегнато, когато излязоха от библиотеката. Ако го арестуват...

— Изобщо не очаквах подобно нещо от този янки — прошепна Дънкан, когато стигнаха стълбите.

Керълайн го погледна. Войната го бе променила, някогашният младеж бе станал по-суров. Но и сега го обичаше, сякаш го виждаше за първи път.

— Той много я обичаше.

Дънкан стисна устни.

— Така трябва да е било.

Почука на вратата на Ийън и зачака. Никой не отговори. Когато отвори, стаята се оказа празна. На стола на Сабрина до френските прозорци имаше една бяла роза.

Претърсиха цялата къща. Нямахме я.

— Къде може да е отишла? — попита Керълайн и погледна разтревоженото лице на Дънкан.

Той поклати глава.

— В нейното състояние... — тя склони ръце. — Не мислиш, че е способна да посегне на себе си, нали?

Дънкан затвори очи.

— Кажи на Юинг какво е станало. Маниакът, който уби Ийън, може да е сторил същото и със Сабрина.

— Къде отиваш? — тя го хвана за ръкава, когато се отправи към главния коридор.

Дънкан помилва ръката ѝ.

— Ще я потърся.

Керълайн сложи длан на устните си. Гледаше след Дънкан, който се отправи бързо по коридора и се молеше да успее да намери Сабрина, преди да е станало твърде късно.

ГЛАВА 31

Сабрина спря на първото стъпало пред гробницата. Лунните лъчи огряваха бялата мраморна арка, дъбовата врата изглеждаше като тъмна сянка. Хладният вятър откъм реката шумолеше в короните на дърветата над нея и развяваше роклята ѝ. Младата жена се изкачи и хвана месинговата дръжка. Облъкна я миризма на рози и прах, когато вратата се отвори със скърцане.

Светлината на луната се промъкна вътре като сребърно острие и освети гладките стени, по които имаше затворени ниши — там спяха мъртвите. На прага на тясната крипта тя се поколеба. Толкова ѝ приличаше на пещерата, където живя — студена, тъмна като самата смърт. И Ийън бе тук, заключен на това усамотено място.

Обичам те, Сабрина.

Думите му сякаш се носеха от вятъра. Тя затвори очи и се вслуша в сладостния спомен.

Ще те обичам, докато съм жив. Ако мога, ще те обичам и в гроба.

Като се опита да превъзмогне страха, тя последва лунния лъч до ковчега на Ийън. Черната копринена рокля се докосна до месинговите вази до стените. Бяха пълни с рози, но въпреки аромата им, се усещаше потискащият мирис на гниене.

Заклучен под мрамора, Ийън почиваше до майка си. Красивите му очи бяха затворени за слънцето. Призрачният им блясък бе запечатан завинаги в паметта ѝ. Тя прокара пръсти по гравираните букви на името му. Ако само можеше да докосне лицето му, само още веднъж. Ако можеше...

— Не исках да кажа всичко това... — прошепна тя и думите ѝ нежно отекнаха между стените. — Трябваше да ти се доверя. Много исках, но... Беше ме страх.

Нека те любя, Сабрина.

Разкайваше се за много неща. Сега спомените режеха в паметта ѝ като крехки парчета начупено стъкло. През цялото време бе вървяла

против него. А сега... Горещата ѝ длан се притисна до студения камък. Нямахте нищо, освен спомени.

— Казах ужасни неща... Ако можех да... Ти не знаеш какво ми беше. Не знаеш колко те обичах... колко те обичам — тя притисна лице до мрамора и потърси топлината му, но усети само хладина.

Нямаше го.

Отиде си. Не за ден, за месец, за десет години, а... завинаги. Тази истина сякаш я вледени. Никога нямаше да докосне лицето му, да чуе гласа му, да преживее чудото детето му да порасне в утробата ѝ.

Сълзи рукнаха от очите ѝ и мраморът под ръцете ѝ се овлажни. Виждаше живота пред себе си студен, мрачен, опустял. Никога няма да се омъжи отново. Не можеше да погледне очите на друг и да си представи бледозелените листа. Не беше способна да чувства ласките на друг мъж и да си мисли, че е Ийън. Нямахте да преживее подобна лъжа.

— Обичам те, Ийън. Боже, колко те обичам — прошепна тя. Знаеше, че не може да я чуе. Никога нямаше да чуе думите, които така отчаяно искаше да му каже. Беше много късно.

Нямаше го вече.

Пръстите ѝ се сгърчиха на камъка и черните дантелени ръкавици се скъсаха. Дори и след като дойде тук, болката, която раздираше душата ѝ, не се успокои. Тук нямаше нищо. Само студен мрамор и тленните останки на мъжа, когото обичаше.

Беше си отишъл. Завинаги.

— Ийън... О, боже... не.

— Колко трогателно.

При звука на хрипливия шепот Сабрина подскочи. Притисна ръка до шията си и се вгледа в черния силует на входа. Той носеше черна шапка, нахлупена ниско, черно сако и панталони. Лицето на непознатия бе забулено в сенки и Сабрина не можа да го види.

— Кой сте вие? Какво правите тук? — прошепна тя и се опита да го огледа. Дали този тъмен нощен призрак изобщо имаше лице?

— Аз съм този, който ще изпълни желанието ти.

Ледени тръпки я полазиха. Сграбчиха я страховете, погребани в онази част на съзнанието ѝ, до която рядко се докосваше — суеверията, вярата в призраци и мрачния силует на смъртта, която държи сърп в ръката.

— Нямайте право да идвате тук.

Непознатият вдигна ръка и на светлината блесна дулото на пистолет.

— Ще те изпратя при Ийън. Нали това искаш?

Устата ѝ пресъхна. Той се приближи и Сабрина отстъпи. Това не беше дух, а човек. Човекът, който ѝ отне Ийън.

— Вие го направихте. Вие го убихте.

Приглушен смях прокънтя между стените.

— Имах това удоволствие. Макар, че полицията ще си помисли, че си ти. И баща ти. Направил съм всичко необходимо.

Беше слаб и висок горе-долу колкото нея.

— Кой сте вие?

— Няма значение — фигурата пристъпи. — Само след секунди ще си мъртва. Самоубийство, предполагам. По-късно баща ти ще го обесят.

Гневът я разтърси като мълния.

— Копеле! — изкрещя Сабрина и тръгна срещу него.

— Не мърдай — каза той и насочи пистолета към сърцето ѝ.

Тя замръзна и сведе очи към смъртоносното оръжие. Убиецът на Ийън! Не трябваше да се измъкне! Не можеше да го остави да убие и баща ѝ.

— На колене.

„*Не трепвай*“ — каза си Сабрина и бавно коленичи. Все имаше някакъв начин да го спре... Докосна с ръка една от месинговите вази, хвана тънкото гърло на съда и усети студения месинг между пръстите си. Изщракване, рязко, металическо. Пистолетът беше зареден. Сърцето ѝ спря. Сега!

Тя хвърли вазата в лицето му. Водата и розите се посипаха върху него. Последва звук от тъп удар и глух стон.

Изстрел разтърси въздуха и рикошира между мраморните стени. Куршумът прелетя над главата ѝ и се удари в стената. Само след миг тя беше на крака. Блъсна мъжа с рамо и той се строполи отново. Изхвъркна от гробницата ѝ чу проклятията му.

Лунната светлина се процеждаше през листата на дърветата. По мрамора и гранита играеха бледи петна. Сабрина повдигна полите си и се втурна през прошарените сенки. Краката ѝ потъваха в гъстата трева, сърцето ѝ биеше в гърлото. Каретата я чакаше на пътя, двата коня бяха

навели глави и пасяха от тревата до чакълестата алея. Още няколко метра.

Изстрел разтърси нощта, изплашени врани се вдигнаха с крясък от гнездата си. Куршумът засегна ръката ѝ. Сабрина се препъна и падна по очи на влажната трева. Тялото ѝ се тресеше от болка, дъхът ѝ секна.

Разбра, че непознатият е отчаян. Вече не го интересуваха дали ще изглежда като самоубийство. Искеше само да е сигурен, че тя няма да се измъкне. Сабрина се изправи и се хвана за ръката. Топла и лепкава, кръвта бликна по дланта ѝ.

Наведе се до един гранитен свод и спря, за да си поеме дъх. Стомахът ѝ се сви от болка. Инстинктите я подтикваха да се крие. Но не можеше. Щеше да я намери и да я убие. Животът на баща ѝ беше изцяло в нейни ръце.

Тя се приведе и хукна, придържаше се към тъмните места, използваше надгробните камъни и паметници за прикритие. В черните дрехи изглеждаше като дете на нощта. Ако успее да излезе на главния път, някой може да я забележи. Но кой беше главният път? Пътеките бяха твърде много и всички криволичеха в различни посоки.

Пред погледа ѝ се изпречи каменна стена. Едва стигаше до коленете ѝ. Сабрина излезе от прикритието на дърветата под бялата лунна светлина. Зад стената имаше стръмен склон, виждаха се камъни и избуяли плевели. Бяха се прихванали и няколко дръзки фиданки.

Върху чакъла на повече от тридесет метра под нея блестяха железопътни релси. До тях спокойно течеше реката. О, небеса, беше объркала пътя. Понечи да се върне. Непознатият изскочи от сенките и сърцето ѝ спря. Сабрина отстъпи, кракът ѝ докосна каменната стена. Той приближи.

— Ще скачаш ли? — грубо прошепна той.

— Май няма да изглежда много като самоубийство — каза Сабрина и се обърна към него, докато отстъпваше към стената. — Не и с прострелна рана в ръката.

Непознатият наклони глава. Луната го освети и Сабрина видя причината за глухия говор — долната част на лицето му бе омотана с черен шал. Кой беше той?

— Не е повече от драскотина. Може би си се ударила в някой камък — насочи пистолета към главата ѝ. — Докато те намерят, вече

няма да се вижда.

Сабрина затвори очи. Очакваше да чуе изстрела, който ще я убие. Вместо това чу дълбок глас, който можеше да бъде плод само на въображението ѝ.

— Пусни пистолета.

Тя отвори очи и видя призрака, който стоеше на границата между светлото и тъмното. Луната го огряваше, виждаше се всяко очертание на лицето му, бялата риза сияеше. Мъртва ли беше вече? При вида му непознатият се изплаши не по-малко от нея.

— Ти си мъртъв — прошепна той.

Ийън премести пистолета и го насочи към главата му.

— Не по-мъртъв, отколкото ще си ти, ако не хвърлиш оръжието.

Сабрина го гледаше. Зави ѝ се свят. Жив ли беше? Или вече е полудяла от мъка?

— Сабрина, ела тук — каза Ийън, без да изпуска непознатия от очи.

Сабрина направи крачка, но мъжът насочи пистолета към бузата и изви главата ѝ на една страна.

— Едно движение, Тримейн, и тя е мъртва.

Ийън огледа лицето на Сабрина, после пак погледна непознатия и очите му се свиха.

— Няма да ти се размине. Полицията претърсва гробището.

— Мисля, че ще ми се размине. Хвърли пистолета.

— Ще ни убие и двамата — изкрещя Сабрина. Гласът ѝ трепереше от напрежение. — Застреляй го! Спасявай се!

Ийън се поколеба за момент, погледна Сабрина и пусна пистолета. Мъжът се изсмя, приглушените звуци прозвучаха зловецко в нощния въздух.

— Човек трудно може да те убие, Ийън Тримейн — насочи пистолета към гърдите му. — Я да видим дали ще преживееш един куршум в сърцето.

— Бягай, Сабрина! — изкрещя Ийън и тръгна напред.

Но тя знаеше, че куршумът ще се окаже по-бърз. Изпищя и скочи към мъжа, блъсна ръката му, връхлетя върху него с цялата си тежест. Пистолетът стреля безсилно във въздуха. Непознатият падна назад, удари се в стената, прекатури се през нея и повлече Сабрина със себе си.

— Сабрина! — сърцето на Ийън се превъртя в гърдите. Той се затича, но напредваше толкова бавно, че секундите му се сториха векове, докато гледаше как Сабрина изчезва зад стената сред вихър от черна коприна.

Женски крясък разцепи въздуха, разнесе се надалеч и сърцето му се сви. Чуваха се стонове и звук от свличане на камъни. Ийън залитна, тялото му още не беше укрепнало след отравянето.

— Сабрина — прошепна той, когато стигна стената и се вгледа надолу. Очакваше да види разкъсаното ѝ тяло под скалата, но видя само един труп — облечен в черно. Лежеше до релсите. — Сабрина!

Един камък се откърти и просвистя във въздуха, преди да се стовари глухо на чакъла. Видя, че нещо се движи, Сабрина вдигна лице и светлината падна върху бледата кожа. Беше няколко метра по-надолу. Държеше се за корена на млад дъб. Жива! Усети, че в очите му парят радостни сълзи.

— Ийън! — викна тя.

— Дръж се, скъпа, само се дръж — каза Ийън и прескочи стената.

Камъчетата под краката му се пързалиха. Той се подхлъзна и се понесе по гръб надолу.

— Не! — изкрещя тя и вдигна ръка към него.

Камъните деряха кожата му, пясък и чакъл преминаваха между пръстите му, докато търсеше за какво да се хване. Едната му ръка се добра до голям вкопан камък. Тялото му задра в него и спря. Лежеше по гръб и едва дишаше. Изчака да премине замайването му. Губеше равновесие от резките движения.

— Връщай се — извика му Сабрина.

Той погледна през рамо към мястото, където се бе хванала. Нямахше да издържи дълго. Кръвта му препусна с нови сили във вените. Като вкопаваше крака в склона, хващаше се за камъни и жилави треви, той се приближи и се пресегна към нея.

— Дай ми ръка.

Сабрина се примъкна по-близо, обхвана с една ръка ствола на дървото и протегна другата към него. Острото изпращяване на стъблото в нощния въздух бе последвано от писъка ѝ. Дървото се прекърши.

Ийън се вцепени, като видя, че тя падна назад. Пусна и двете си ръце, хвърли се към нея и я сграбчи за китката. Двата се търкаляха няколко метра, преди той да успее да хване с другата ръка корените на падналия дъб. Затвори очи. За да намери на какво да стъпи, тя се мяташе, увиснала на ръката му като пъстърва на въдица. Той пое дълбоко дъх и започна да я дърпа нагоре, докато успя да хване дървото със свободната си ръка.

— Всичко е наред — каза ѝ и я хвана през кръста.

— Ийън — прошепна тя. — Ти си наистина тук.

— Сецям се и за други места, където няма да ни е зле — той я стисна още по-здраво и се вгледа в стръмнината.

Заедно се изкатериха нагоре и прескочиха стената. Бяха в безопасност. Щом стъпиха на твърда земя, Ийън я придърпа към гърдите си и я целуна. Почувства вкуса ѝ, топлината ѝ се просмука в кръвта му. Ръцете ѝ се плъзнаха в косата му, тя сякаш искаше да го погълне, притисна се към него с такава сила, че за малко не отне крехкото му равновесие.

— Ийън — пошепна и леко се отдръпна.

Хвана лицето му и се вгледа в него. Луната я осветяваше, погледът ѝ преливаше от чувство. Любовта в очите ѝ изпълни опустелите дълбини на душата му.

— Ти си жив — каза тя. — Как? Не разбирам как?

Той се засмя.

— Дълга история.

— Дълга история? — тя премигна. Лицето ѝ се изкриви, облекчението и възторгът се смениха с ярост. — Защо не ми каза? — изкрещя и го отблъсна. — Защо ме остави почти да умра от мъка при мисълта, че си мъртъв?

Той хвана раменете ѝ и я задържа, когато се опита да се отдръпне.

— Щяха да арестуват теб и баща ти.

— Да не мислиш, че аз съм го направила или баща ми?

Ийън поклати глава и веднага съжали, че го е сторил.

Хвана рамото ѝ по-здраво, за да се закрепни.

— Споразумях се с Юинг. Казах му, че ще се престоря на мъртъв, за да му помогна да хване истинския убиец.

Тя нацупи устни.

— Можеше да ми кажеш. Трябваше да ми кажеш. Имаш ли представа на какви мъки ме подложи? Мислех, че си умрял, без да успея да ти кажа, че... — тя прехапа устни.

Той постави ръка на лицето ѝ и прокара палеца си по устните ѝ.

— Какво да ми кажеш?

Тя го перна през ръката.

— Че си жесток, подъл, безсрамен... — липсваха ѝ думи. — Янки!

— Сабрина — последва я към гробището. В светлата трева лежеше пистолетът, който му напомни за мъжа в пропастта. Ийън го взе и го пхна в джоба на панталона, докато подтичваше, за да настигне жена си. — Ти какво очакваше да направя? Да ги оставя да те вкарат в затвора?

Сабрина се хвана за лявата ръка под рамото, дланта ѝ се плъзна по напоената с кръв коприна.

— Ти трябва да отидеш в затвора.

— Ти си ранена — каза той и подхвана ръката ѝ под скъсания ръкав. Извади кърпа от джоба си. Искаше да превърже раната.

— Това е само драскотина в сравнение с онова, което ти ми причини, Тримейн.

— Слушай — каза той и хвана здравата ѝ ръка. Спря я точно преди да навлязат в тъмното. — Ако смяташ, че ще...

— Господин Тримейн! — извика Юинг от дърветата пред тях. — Господин Тримейн!

— По дяволите! — измърмори Ийън. Изкушаваше го мисълта да изчезнат двамата в тъмното, но непознатият лежеше мъртъв в пропастта. — Насам!

След няколко мига Юинг и Ярдли излязоха на светлината. И двамата държаха пистолети.

— Господин Тримейн, мисля, че се разбрахме да ме оставите да си свърша работата — Юинг погледна първо Сабрина, а после Ийън. — Трябваше да сте в източното крило на къщата в леглото си.

Ийън усети, че Сабрина е напрегната.

— Никога не ми се е удавало да изпълнявам заповеди.

Особено ако не ги намирам за основателни.

Юинг наклони глава, луната блесна в очилата му.

— Господин Тримейн, убиецът е на свобода. Чухме изстрели.

— Човекът, когото търсите, е в подножието на хълма, инспекторе. Предлагам ви да слезете по стъпалата — каза Ийън и посочи към стълбите на около четиридесет метра вляво.

— Проверете — Юинг погледна, през рамо към Ярдли. Младият детектив тръгна на бегом по стълбите.

Юинг си пое дъх и ги погледна.

— Глупаво беше да излизате във вашето състояние, господин Тримейн.

— Вашето състояние? — прошепна Сабрина и го погледна. Тревожните ѝ очи се взряха в лицето му. — Добре ли си?

Ийън сметна, че един разумен човек не би скрил факта, че му е трудно да се държи на крака. Но не изгаряше от нетърпение да се прави на сакат.

— Зависи.

Сабрина се намръщи.

— От?

Преди Ийън да отговори, още един човек се появи между дърветата. Като видя групата в лунната светлина, Дънкан О'Нийл спря. Прикова поглед в Ийън и смаяно зяпна.

— Какво, по дяволите, става?

Ийън усети, че силите го напускат като прилив, който се връща обратно в морето.

— Господин О'Нийл, слуховете за смъртта ми бяха малко преждевременни.

— Инспекторе! — изкрещя Ярдли отдолу.

Те вкупом се втурнаха към стената. Ярдли беше коленичил до черната фигура. Шапката и шалът бяха в ръката му, коприната се вееше на вятъра като опашка. В млечната светлина на луната се виждаше лицето. Очите гледаха безжизнено към хората високо горе.

— Делия — прошепна Ийън и краката му се подкосиха. Чувстваше се странно, като знаеше, че това е човек, когото обича, мислеше, че и тя споделя отношението му. А е искала да го убие. Болка прониза сърцето му.

Юинг и Дънкан се спуснаха към стълбите. Ийън се облегна на стената и обърна гръб на мъртвата жена долу. Чувстваше умора. Бе изтощен и тялом, и духом. Топла дантела докосна лицето му, след миг

нежни пръсти се плъзнаха по шията. Той погледна красивото лице на Сабрина, по него сякаш бе изписана собствената му болка.

— Съжалявам — каза тя. Беше разстроена.

— Сабрина — прошепна той тихо. Устните му се притиснаха към черната дантела, която покриваше дланта ѝ. — Обичай ме.

— Наистина те обичам — тя коленичи пред него. Обгърна го през кръста и притисна лице до гърдите му. — Обичам те повече от живота си.

Той я прегърна, усети нежната ѝ топлина, зарови лице в косите, вдъхна аромата ѝ. Сълзите ѝ намокриха ризата му, крехкото ѝ тяло се тресеше. Беше чакал този миг цял живот. Тази смела жена го дари с любов. Никога не би я пуснал да си иде.

— Войната май свърши.

Юинг и хората му продължиха разследването, за да проверят дали Делия не е имала съучастник. В следващите няколко дена Ранд беше заподозрян. Ийън подкрепи с всички сили чичо си и братовчед си, който бе покъртен от загубата на съпругата си. В деня след смъртта ѝ полицията откри тъмночервена перука в едно заключено чекмедже на бюрото ѝ. Откриха и дневник. В него бе отбелязан в подробности целият план за убийството.

След приключването на следствието Ийън получи дневника. Мисълта, че може да се сдобие с цялото богатство на Тримейн, бе хрумнала на Делия след смъртта на Джон. Тя беше блъснала Евърет Тримейн по стълбите. Бе паднал и издъхнал пред очите ѝ. Ийън потръпна, като разбра колко се е радвала на убийството. След Евърет Ийън бе единственият, който стоеше на пътя ѝ.

Наближаваше полунощ. Ийън седеше в гостната и четеше последната страница от дневника на Делия.

Днес погребяхме Ийън. Беше толкова млад, толкова красив. Много трудно го убих. Направих го! Най-сетне го направих! Целият план, цялото чакане, всичко свърши най-сетне. Ще взема банката и всичките пари. Абсолютно всичките! И то само благодарение на себе си!

Глупаци. Юинг с малките очички и всички други подозират хубавата вдовица и разгневения ѝ баща. Заради мен! Само заради мен! О, как ми се иска да можех да кажа на някого. Аз бях. Аз го

направих! Планирах всичко сама. До най-малката подробност. И сега е време да си получа наградата. Време е да чуя завещанието и да изглеждам потресена от смъртта на скъпия Ийън.

— Ийън, добре ли си? — попита Сабрина от вратата на спалнята му.

Ийън погледна съпругата си. Тя стоеше в рамката на бялата дъбова каса, зад гърба ѝ цареше мрак. Косата ѝ бе пусната и стигаше до хълбоците. Светлината от лампата до вратата блестеше по винените къдри. Изглеждаше сънена като стреснато момиче. Но тялото ѝ изглеждаше по-женствено от всякога.

Млечнобяла коприна закриваше бюста ѝ и се спускаше по краката. Дантелената платка от шията до пъпа разкриваше изкусителните върхове на гърдите и гладката ѝ кожа. Той стана и остави дневника на стола. Бяха се любили допреди по-малко от час и после тя заспа в ръцете му. Но видът ѝ пак разбуди жаждата в слабините му.

Тя се усмихна, като видя, че идва.

— Какво си намислил, янки?

Той спря на сантиметри от нея. Топлото ѝ тяло го зовеше.

— Предай се, красива бунтовнице! — с опакото на дланта погали гърдите ѝ. От красивите устни се изтръгна въздишка. — Напълно и безусловно.

Тя се наведе и ухапа брадичката му, докато ръката ѝ се плъзна по белега на гърдите до пояса на панталона.

— А сега кой ще трябва да се предаде, янки?

Той се усмихна в косите ѝ.

— Има ли значение?

Сабрина го прегърна и се отпусна в ръцете му.

— Никакво.

ЕПИЛОГ

От реката повяваше тих августовски вятър и полюшваше розите в Дънкелд. Сабрина се подпря на белия парапет на белведера и погледна ливадата зад розите, прошарена от сенките и слънчевите лъчи. Под кестена, на няколко метра от нея лежеше мъж. На гърдите му бе положен тримесечният му син. Тази картина бе достатъчна, за да повярва Сабрина в чудеса.

Обичаше това място. В летните утрини двамата с Ийън сядаха за няколко часа, гледаха как тихо тече реката и си говореха за бъдещето. Но Ийън замина тази сутрин. Беше в белведера заедно с кучетата и Керълайн. Гуинивиър лежеше до нея. Байрон и Шекспир се бяха оттеглили на сянка.

Сабрина вдъхна дълбоко ароматния въздух и си спомни за Роузбрайър, майка си, братята. Все още ѝ липсваха. Винаги щеше да е така. Но сега болката не я заслепяваше. Спомняше си радостта и смеха им. Благодарение на Ийън раните ѝ бяха заздравели. Заедно обърнаха гръб на миналото и намериха покоя на настоящето.

Имаха дом, изпълнен с доверие и любов. Сабрина не вярваше, че това може да се случи отново. И двамата се чувстваха свободни. Вече не ги преследваха кошмари. Миналото не ги дебнеше зад ъгъла. Мракът не можеше да ги погълне.

— Седмицата, която прекарах с вас в провинцията, ми хареса невероятно. Отдъгнахме си от любопитните, които непрекъснато идват, за да поднесат поздравления — каза Керълайн и се отблъсна с пети. Белият плетен стол се залюля под нея. — Знаеш ли, мила, ние с баща ти май станахме скандалната двойка на Ню Йорк.

Сабрина се облегна на една от колоните, които подпираха покрива.

— Искаш да кажеш, че чудото, което направихте, скандализира Ню Йорк.

— Конър сигурно е чудо. Но аз не съм преставала да вярвам в чудеса — Керълайн се надигна от стола. Тя стисна ръката на Сабрина и

продължи: — Точно толкова вярвам и в новото начало.

Керълайн се спусна по стъпалата, розите ѝ се кланяха, докато стигна ливадата. Дънкан вдигна ръка и помахна на жена си да дойде при него под кестена. Виолетовата коприна се разстла около нея, когато седна до невръстния си син.

Сабрина обгърна тялото си, за да помилва бебето, което трябваше да се роди около Нова година. Да започнеш отначало — тя също вярваше в това с цялото си сърце.

— Къде е чичо Ийън? — попита Тим и се облегна на парапета срещу Сабрина. — Мислех, че ще ни води на пикник след обяд.

— Снощи получи телеграма — каза Сабрина и се усмихна на братовчедка си. — Каза, че има неотложна работа в града, но ще се върне до обяд.

— Искахме да пояздим — каза Луси и отпусна ръка на рамото му. Венчалният пръстен блесна на слънцето. — Мислиш ли, че Ийън ще се сърди, ако не го изчакаме?

Сабрина се усмихна. Знаеше, че искат да бъдат сами след сватбеното пътешествие, от което наскоро се върнаха. Тя самата изпитваше тази нужда, макар да беше женена повече от година.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против.

Тим и Луси поеха през шарените сенки между дърветата, хванати за ръце. Когато стигнаха алеята, Ийън се показа зад ъгъла на къщата. Сабрина усети, че сърцето ѝ заби по-силно. Този човек все още можеше да я развълнува само като го видеше.

Тим и Луси спряха да разменят няколко думи с него. Ийън се усмихна и кимна, преди да продължи към нея. Кучетата го надушиха. Гуинивиър първа скочи на крака и поздрави господаря си. Байрон я последва и я изпревари. Лаеше и махаше пухкавата си опашка. Най-отзад Шекспир се тътреше на кривите си крака.

Сабрина следеше всяко движение на съпруга си. Еленовите бричове се опъваха по мускулестите му крака. Крачките му бяха широки и свободни, бързо напредваше към нея. Спря, за да помилва кучетата и да им каже по някоя мила дума, и пак тръгна.

Взе наведнъж двете стъпала на белведера. Тримата бездомници дотичаха след него.

— Здравей, дяволче — каза той, усмихна се и ѝ подаде ръце.

Не носеше връхна дреха, ризата му бе разкопчана почти до кръста и интригуващо разкриваше черни къдри и златиста кожа. Нямаше никакво чувство за приличие. И това беше една от причините да го обича толкова.

— Струва ми се, че ти казах да не ме наричаш дяволче — каза Сабрина и положи ръце в топлите му длани.

— Така беше — Ийън я придърпа напред и я целуна по носа. — Но ти винаги ще си бъдеш моето хубаво дяволче.

— Вбесяваш ме — дръпна косите, които се вееха над раменете му. Трябваше да се подстриже, но Сабрина не се чувстваше склонна да му го напомни. Харесваше чорлавата му грива.

Ийън се усмихна, очевидно доволен от себе си.

— Имам една изненада за теб — извади от джоба си бледосин копринен шал. — Но първо си сложи това.

Сабрина прокара пръсти по шала, коприната трептеше от ветреца.

— Очите ли ще ми вържеш?

— Вярваш ли ми? — кимна той.

— Естествено, че ти вярвам, но... — намръщи се тя.

— Добре — Ийън пристъпи около нея, — защото на света нямам нищо по-скъпо от жена си и бебето, което расте в нея.

Сабрина прехапа устни, когато хладната коприна скри света от очите ѝ. Нищо не виждаше. Имаше му доверие. Наистина! Само това я възпря да не махне превръзката, щом започнаха да слизат по стълбите!

Слънцето я огря. Чувстваше топлината му, виждаше аления цвят на клепачите си. Преминаха по чакъла, а после краката ѝ потънаха в тревата.

— Спираш ми кръвта — каза Ийън и я накара да отпусне малко ръката му. — Мислех, че ми вярваш.

— Вярвам ти — оправда се тя. Хладните сенки на дърветата смениха слънчевата светлина. Едно от кучетата се отърка о крака ѝ. Сабрина се молеше да не се препъне.

Помисли, че е глупаво да е така изнервена, и опита да се отпусне. Знаеше, че Ийън няма да я остави да се спъне. И все пак... Трудно е да се довериш напълно на някого. Слънцето отново я огря и тя реши, че са някъде около пътеката, която води към конюшните.

— Чакай тук — каза той и пусна ръката ѝ. — И не гледай. Сабрина пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Но все пак подскочи, когато след няколко минути Ийън я докосна по рамото.

— Спокойно, обич моя — той пое ръката ѝ, пръстите му се склочиха нежно около китката. Когато повдигна дланта ѝ, тя сви пръсти. Страхуваше се да докосне това, което ѝ предлагаше.

— Не съм сигурен, че наистина ми вярваш, дяволче. — Ийън докосна с устни кокалчетата.

— Вярвам ти — прошепна тя. И щеше да го докаже. Разгъна ръка и докосна лицето му, даде му вяра, точно така, както той ѝ даде любов. Усети допира на дългите му пръсти, а после се докосна до нещо нежно, твърдо и топло.

Дочу тихо цвилене и нещо побутна ръката ѝ. Толкова ѝ беше познато. Не може да бъде. Тя свали шала. Слънцето я заслепи. Премигна, погледът ѝ се проясни и тя видя дорестия жребец, който стоеше насреща.

— О, боже! — прошепна Сабрина и притисна пръсти до устата си.

Ейдън тръсна глава, дългата му грива се развяваше. Бутна ръката ѝ с муцуна и подуши бяло-синята раирана рокля, за да потърси захарче.

— Ейдън — изпищя тя, прегърна коня и притисна лице в гривата му. Вдишваше земната миризма на дома си, очите ѝ се насълзиха. Животното стоеше кротко, докато сълзите овлажняваха грубата му козина. Сабрина плачеше за една изгубена и намерена любов.

— Ей, не заслужавам ли поне една усмивка? — каза Ийън и докосна рамото ѝ.

Тя се откъсна от Ейдън и се хвърли в прегръдките на човека, който ѝ върна част от миналото. Прилепи лице до шията му и захлипа. Той галеше гърба ѝ, попиваше сълзите, говореше ѝ нежно. Когато се успокои, Сабрина се отдръпна и му се усмихна през сълзи.

— Как го направи?

Една гарванова къдрица падна на лицето му — изглеждаше като пират на борда на своя кораб. Усмивката само допълни разбойническото му излъчване. Той избърса сълзите ѝ.

— Наех Бейнбридж.

— Благодаря — каза тя и плъзна ръце по страните му, сякаш за да улови усмивката.

Разсмя се и обсипа с целувки бузите, носа и устните му. Там се застоя, опиваше се от вкуса, посрещна нахлуването на езика му. Притисна се към него, за да го накара да почувства любовта, която грееше като слънце в душата ѝ.

— Луси и Тим отидоха да яздят — прошепна Ийън до лицето ѝ.

Сабрина леко захапа долната му устна.

— Знам.

— Не мисля, че Керълайн и баща ти ще възразят, ако не ги вземем на пикника.

Сабрина се отдръпна, но остана в ръцете му.

— Защо, господин Тримейн, да не искате да ме заведете на онова усамотено кътче на няколко километра от тук? — попита тя, докато си играеше с черните къдри, които висяха малко под ключицата му. — Където има вир за къпане, направен от дядо ви?

Ийън я хвана през кръста, притисна устни до челото ѝ и се усмихна.

— Точно така.

— А спомняш ли си, че последния път, когато ходихме там, се върна с голяма кървава рана?

— Струваше си.

Тя прокара шала през врата му.

— Ще ми позволиш ли да те водя с вързани очи? Пиратската усмивка отново трепна на устните му.

— Ще ти позволя да правиш каквото искаш, дяволче.

Сабрина омота косата на тила му в нежните си пръсти.

— Тогава какво чакаме, янки?

Издание:

Дебра Диър. Сянката на бурята

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Марияна Авдеева

Технически редактор: Стефка Димитрова

ИК „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.